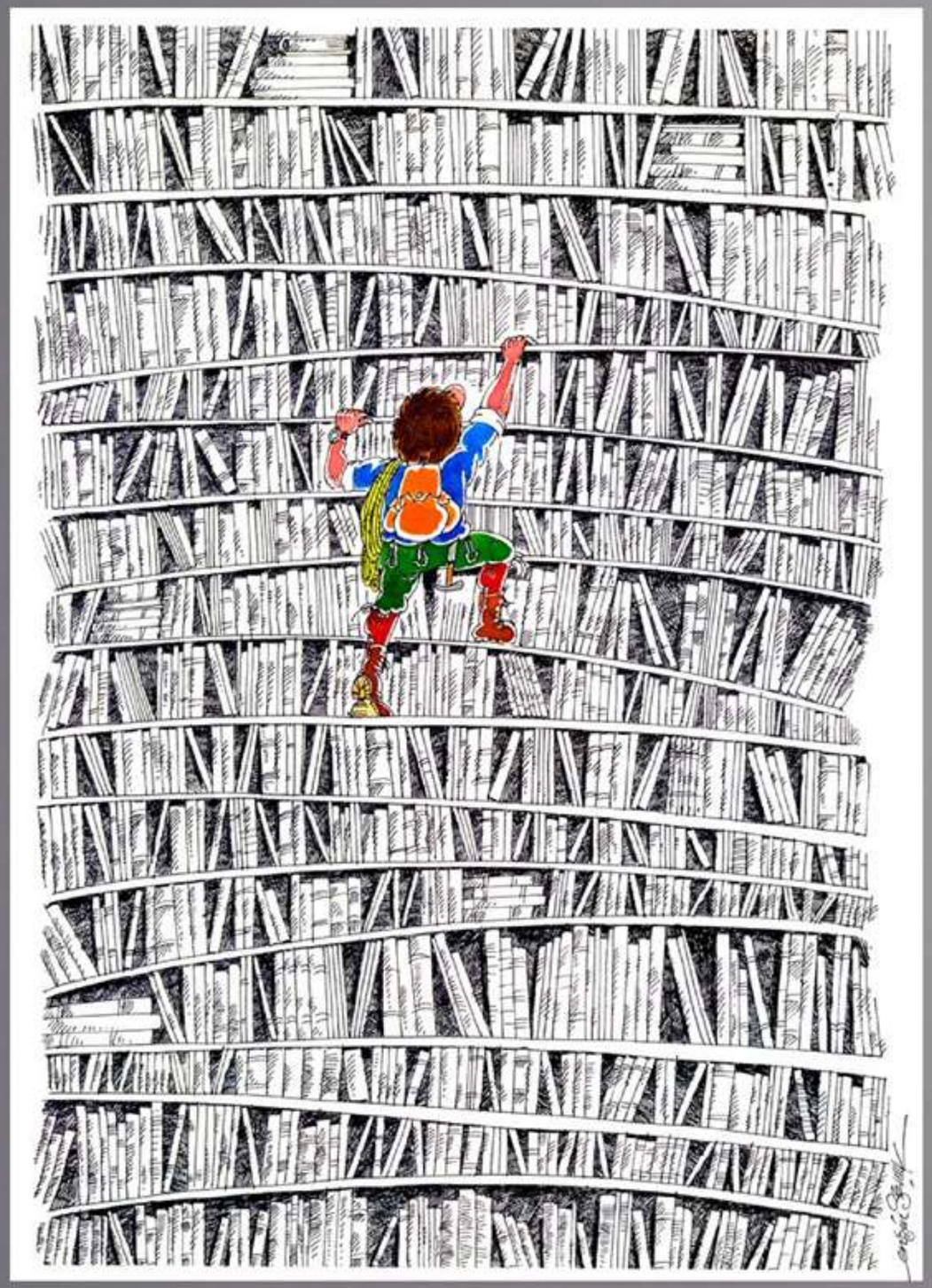

KUSURSUZ TUZAK

LISA GARDNER

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Tarama : HASRET =)

MARTI YAYINCILIK - 84
BESTSELLER - 25

KUSURSUZ TUZAK
LISA GARDNER

ORİJİNAL ADI: SAY GOODBYE
YAYINA HAZIRLAYAN: ŞAHİN GÜÇ
ÇEVİREN: SEÇİL SÖNMEZ
DİZGİ: ELİF YAVUZ
KAPAK UYGULAMA: METE GİRİŞGEN
BASKI: MELİSA MATBAACILIK
KAPAK FİLMİ: MAT YAPIM
REDAKSİYON: ONUR ALİŞAN

1.BASIM MART 2009
ISBN:978-605-5872-39-7
Copyright © LISA GARDNER

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Pozitif Turizm Dış. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

MARTI YAYINCILIK
Bir Pozitif Turizm Dış. Tic. Ltd. Şti Markasıdır.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No:8
Topkapı - Zeytinburnu / İSTANBUL
Tel: 0 212 483 27 37 / 483 43 13 - Fax: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

KUSURSUZ TUZAK

LISA GARDNER

GİRİŞ

"Amerika'da tehlikeli örümcekler arasında Karadullar ve Keşiş Örümcekleri yer alır."

Örümcekler ve Akrabaları,
HERBERT W. ve LORNA R. LEVI, Golden Guide,
ST. MARTIN 2002

GENÇ ÇOCUK ELLERİYLE KIZIN SAÇLARINI SIKICA KAVRAMIŞTI VE boğazından gelen bir sesle inliyordu. Kız dişleriyle dudaklarını daha çok ısırdı. Çocuk kalçalarını oynatmaya ve o yaştaki erkeklerin böyle zamanlarda saçmalamaya alışık oldukları sözler mırıldanmaya başladı:

"Tatlı İsa... Ah Tanrım. Durma. O kadar güzelsin ki. Ah Tanrım. Ah Tanrım. Harikasın! Oh Ginny, Ginny, Ginny. Tatlı Ginny..."

Kız, oğlanın ağzından çıkanları kulaklarının duyup duymadığını merak ediyordu. Oğlan ne söylediğinin farkında mıydı acaba? Onu bazen azizelere benzettiğinin, muhteşem, harikulade, inanılmaz olduğunu söylediğinin, hatta bir keresinde ona âşık olduğunu itiraf ettiğinin farkında mıydı?

Bir erkeğin böyle bir zamanda söyleyemeyeceği hiçbir şey yoktu.

Vites kolu kızın kalçalarını oyuyordu ve canı acımaya başlamıştı. Sağ elini oğlanın kot pantolonunun beline götürdü ve kalçalarına kadar indirdi. Çocuk şimdi sanki ölüyormuşçasına inle-

meye, hırıltılı sesler çıkarmaya başlamıştı.

"Tanrı'nın ulu annesi! Yüce İsa, Ginny. Harika, harikasın, Ginny. Müthişsin... Çok tatlı... Nefis bir şey bu... Ölüyorum! Beni öldürüyorsun! BENİ ÖLDÜRÜYORSUN!"

Ah, Tanrı aşkına, diye düşündü Ginny, *bitir şu işi.* Bir iki manevra daha, ağzıyla sertçe birkaç baskı daha ve ardından eliyle bir iki okşama ve...

Tommy keyiften artık dört köşe, nefes nefese kalmış bir çocuk olmuştu.

Nihayet küçük Ginny de artık ödülünü alabilecekti.

Başını yavaşça diğer tarafa çevirdi ve kamyonetin öbür tarafına doğru çekildi. Elinin tersiyle ağzındaki salyaları sildiğini çocuğa göstermek istemiyordu. Jim Beam şişesi bıraktıkları yerde duruyordu. Şişeyi alıp bir fırt çektikten sonra Tommy'ye uzattı.

Tommy'nin külotu hâlâ dizlerine kadar inik duruyordu. Okulun futbol takımının sayın kaptanın yüzü zevkten eblek eblek bakıyordu.

"Kahretsin Ginny. İşte şimdi beni gerçekten öldürmeye çalışıyorsun."

Kız gülerek şişeden bir yudum daha aldı. Öyle büyük bir yudum almıştı ki gözleri yandı. Kendi kendine, bunun viskiden başka bir şey olmadığını hatırlatmak zorunda kaldı.

Tommy kıyafetleriyle meşgul olmaya başladı. Önce dar beyaz külotunu çekti. Onu kot pantolonu ve kemeri izledi. Birçok kızın asla beceremeyeceği kadar pratik bir şekilde giyinmişti. İşte Ginny bu yüzden, arka koltukta seks yapmak yerine, ön koltukta oral seks yapmayı tercih ediyordu. Arka koltukta seks hem daha uzun sürüyor hem de daha fazla uğraş gerektiriyordu. Diğer taraftan oral seks, hem ortalığı karıştırmıyor hem de birçok çocuğun işini çabucak görüyordu.

Tommy şimdi içki içmek istiyordu. Ginny ona şişeyi uzattı

ve içerken boğazında kıpırdanan adem elmasını izledi. Çocuk elini ağzına götürdükten sonra şişeyi tekrar Ginny'ye uzattı:

"Seks ve viski. Bundan daha iyisi olamaz!" dedi Tommy, yüzünde kocaman bir sırıtmayla.

"Salı gecesi için fena sayılmaz," diye onayladı kız.

Çocuk uzanarak elini kızın tişörtünün altına soktu ve sol göğsünün ucunu tutup onunla deneysel bir şekilde oynamaya başladı.

"Emin misin...?"

Ginny çocuğun elini tişörtünün içinden çekip çıkardı. "Olmaz. Eve gitmem lazım. Annem bir kez daha geç kalırsam beni eve almayacağını söyledi."

"Annen mi?" Tencere dibin kara, seninki benden kara; diyen annen mi?"

Ginny bu yorumu duymamazlıktan geldi. "Hem senin futbol takımından arkadaşlarınla buluşmaya gitmen gerekmiyor mu? Ya da *Darlene*'nin yanına uğrarsın belki. Aşk böceğini son bir kez görmeden uyuyamıyordur, herhalde."

Ginny konuşmasına iyimser başlayıp iğneleyerek bitirmişti. Çünkü insanın dünyadaki yerini biliyor olması, o yerden memnun olduğu anlamına gelmezdi.

Tommy yanında sus pus oturuyordu. Uzanarak Ginny'nin yanağını parmağıyla okşadı. Tommy'den beklenmeyecek bir davranıştı bu. Neredeyse şefkatli olduğu bile söylenebilirdi.

"Sana bir şey getirdim," dedi aniden ve elini çekerek ön cebine sokup karıştırmaya başladı.

Ginny kaşlarını çatmış ona bakıyordu. Elbette ona bir şey getirmişti. Bu işler böyle yürürdü. Ayaktakımından olan beyaz kızlar, futbol takımından zengin çocukların ayaklarını yerden keser ve bunun karşılığında göz kamaştıran hediyeler alırlardı. Çünkü her oğlanın birtakım ihtiyaçları vardı, ama hepsi bu ihtiyaçlarını tutucu kız arkadaşlarıyla gideremezdi.

Tommy şimdi ona bakıyordu. Ginny biraz gecikmeyle çocuğun eline baktı ve samimi bir şokla bunun bir lise yüzüğü olduğunu anladı.

"Bu da nedir Tanrı aşkına?" diye atıldı.

Tommy irkilmişti ama çok geçmeden kendini toparlayarak "Biliyorum, şaşırdın..." dedi.

"Darlene bunu taktığımı görürse kalbini kaşıkla yerinden söker."

"Darlene umurumda değil artık."

"Ne zamandan beri?"

"Onunla ayrıldığım cumartesi akşamından beri."

Ginny şaşkınlık içinde bakakalmıştı. "Neden böyle aptalca bir şey yaptın ki?"

Tommy'nin suratı asıldı. Böyle bir tepkiyle karşılaşmayı beklemediği apaçık ortadaydı, ama yeniden kendini toparlayarak, "Ginny, sevgilim. Anladığını sanmıyorum..." dedi.

"Ah, gayet iyi anlıyorum. Darlene çok güzel bir kız. Pahalı elbiseleri, babasının parası ve azgın erkek arkadaşının şeyine doğal olarak değdirmek istemediği güzel dudakları var."

"Olayı saptırmana hiç gerek yok," dedi Tommy ciddi bir ifadeyle.

"Saptırmak mı? Şu süslü, minik Darlene'nin seninkini ağzını almıyor diye şimdi de Miss Beyaz Çöplük Güzeli'ne mi âşık olduğuna inandırdın kendini?"

"Böyle söyleme!"

"Nasıl söylemeyeyim? Doğruyu mu söylemeyeyim? Ben kim olduğumu biliyorum. Bu kamyonetin içinde beyin yerine kafasının içinde bok taşıyan biri varsa o da sensin. Şimdi, senden altın bir kolye istemiştim ve sen de bana söz vermiştin!"

"Yani bu kadar mı? Bütün mesele bir kolye mi?"

"Elbette öyle."

Tommy kıza uzun uzun baktı ve dişlerini sıkmaya başladı. "Biliyor musun, Trace beni senin hakkında uyarmıştı. Senin bir şeytan olduğunu, yılan ruhlu olduğunu söylemişti. Bense ona yanıldığını söyledim. Sen, annen gibi değilsin Ginny. Sen çok daha... Özel birisin. En azından,"—omuzlarını düzeltti—"benim için."

"Senin neyin var kahrolasıca!" Ginny daha fazla dayanamamıştı. Kapıyı açmak için yerinden fırladı ve kamyonetten aşağı atladı. Tommy'nin öbür kapıdan inmeye çabaladığını duyabiliyordu. Herhalde aptalca bir şey yapmadan önce onu durdurmanın daha iyi olacağını düşünmüştü.

Ormanın içindeki ufak bir yola park etmişlerdi. Etraf ıssızdı. Ayaklarının altında sert ve girintili çıkıntılı bir zemin vardı. Bir an, koşup gitmek için büyük bir istek duydu. Birden bire koşmaya başlayıp Georgia çamlıklarının arasından geçen uzun, mavi tünele dalabilirdi.

Genç ve güçlüydü. Onun gibi bir kız uzun bir süre hiç durmadan koşabilirdi. Tanrı biliyor ya, antrenmanlıydı da.

"Ginny, konuş benimle."

Tommy arkasındaydı. Hâlâ ciddiydi ama üstüne gelmiyordu. *Tanrı yardımcım olsun* diye düşündü kız. Bu çocuk ya bir şiir dersine filan girmiş ya da Sarah McLachlan dinlemeye başlamıştı ya da buna benzer bir saçmalık işte. Bugünlerde herkes herkesin derinlik sahibi olmasını istiyordu. Klişelerle başa çıkmanın çok daha kolay olduğunu anlamamışlar mıydı hâlâ?

Derin bir nefes alarak başını kaldırıp yıldızlara bakmaya başladı. *Eğer hayat sana limon verirse* diye düşündü, *limonata yap*. Düşüncenin salt anlamsızlığı karşısında kahkahalarla gülmek istedi ya da ağlamak. Sonunda en iyi yaptığı şeyi yaptı. Yumruklarını sıkarak çocuğa döndü. İnsanların düşündüğünün aksine onun gibi bir kız ucuza kapatılmaya katlanamazdı.

"Pekâlâ, Tommy," dedi. "Dürüst olmalıyım ki beni çok şaşırttın."

"Evet, öyle. Benim için de şaşırtıcı oldu. Bunu yapmayı *planlamış* filan değildim."

"Çok üzüleceksin biliyorsun, değil mi? Bu yüzüğü taktığım zaman, okuldaki çocuklar iğrenç şeyler söyleyecekler."

"Bırak söylesinler."

"Dört ay sonra mezun olacaksın Tommy. Hadi ama buna ihtiyacın yok."

"Ginny," diye başladı çocuk yeniden.

Kız, parmağını çocuğun dudaklarına götürerek onu susturdu. "Yüzüğünü alacağım, Tommy."

"Gerçekten mi?" Şimdi sevinçten yüzü parlıyordu. Kahrolsun Sarah McLachlan.

"Kolyeyi getirdin mi?"

"Eh, ne olur ne olmaz diye getirmiştim ama..."

"Onu bana ver. Yüzüğü ona geçirip boynuma takacağım. Gömleğimin altında kalacağı için kimse görmeyecek. İkimizin arasında bir sır olarak kalacak, en azından okul kapanana kadar. Beni önemsediğini göstermek için büyük şovlar yapmana gerek yok. Şu yaptığın bile..." Sesi yeniden iğneleyici bir tonda çıkmaya başlamıştı. Konuşmasını daha olumlu bir şekilde bitirebilmek için kendini zorladı. "Bunu yapmayı düşünmen bile benim için çok şey ifade ediyor."

Tommy'nin yüzü parlıyordu. Hemen elini cebine atarak içinde kolyenin olduğu ufak bir kese çıkarıverdi. Muhtemelen Wal-Mart'tan almıştı. On dört karat kolye boynundaki deriyi yeşile boyayacaktı.

Her şey bunun için miydi? Kahretsin.

Zinciri eline alarak yüzüğü kolyeye geçirdi. Bu arada çocuğa güven verici bir şekilde gülümsemeyi de ihmal etmiyordu.

Çocuk onu şiddetli bir şekilde öpmek için kendine çekti. Ginny de ona izin verdi ama çocuk Ginny'yi yeniden okşamaya başlamıştı. Besbelli ilişkilerinin vardığı bu yeni noktayı ormanda çiftleşerek sağlamlaştırmak istiyordu.

Tanrı aşkına, çok yorgundu.

Biraz çabalayarak testosteron yüklü, seksen kilo ağırlığındaki oğlanı geri itti. "Tommy," dedi, uyaran bir ses tonuyla. "Eve gitmem gerek. Hatırladın mı? Yeni ilişkimize beni ev hapsine makûm ederek başlamayalım," dedi.

Tommy sırıttı. Yüzü yine kıpkırmızıydı. "Evet, tamam. Yine de, oh, Tanrım, Ginny..."

"Evet, evet Ginny. Hadi bakalım kamyonete koca oğlan. Ne kadar hızlı gidebiliyorsun görelim."

Tommy hızlı araba kullanabiliyordu, ama buna rağmen eve saat on birde yetişmeyi başaramadılar. Saat on biri on geçiyordu. Verandanın ışığı yanıyordu ama perdelerin arkasında herhangi bir hareket yoktu.

Şans eseri, annesi dışarıdaydı ve geç kalmış olduğunu öğrenemeyecekti. Geçirdiği bu geceden sonra bir molayı hak etmiş olduğunu hissediyordu.

Tommy, güvenli bir şekilde eve girene kadar onu izlemek isteyince, Ginny onu, bunun daha kötü olacağına ikna etmeye çalıştı. Annesi her an gelebilir ve ortalığı velveleye verebilirdi. Birkaç tatlı söz daha, beş dakikaya mal olan vedalaşma merasimi ve nihayet çocuk ikna olup gitti.

Ginny alaylı bir biçimde *kahramanım* diye aklından geçirdikten sonra evine yöneldi.

Küçük, gri boyalı evlerinin bahçesinde çimen bile yoktu. İçi, dışından daha da renksizdi. Hey, ama ne derler bilirsiniz, ev insanın yuvasıdır. En azından burası bir karavan parkı değildi. Bir zamanlar, Ginny'nin bir babası vardı. Karavan parkında ya-

şıyorlardı. Uzun boylu, yakışıklı bir adamdı babası. Gürültülü bir kahkahası ve uzun bir çalışma gününden sonra eve geldiğinde Ginny'yi havaya kaldıran güçlü kolları vardı.

Sonra bir gün babası öldü. Duvar örme işinden eve dönerken arabasının ön lastiği buza girmişti. Evin parasını sigorta karşılamıştı.

Geri kalan masrafları karşılamak için annesi de başka türlü aktivitelere yönelmişti.

Ginny kapıyı denedi, kilitliydi. Soğukkanlı bir şekilde omuz silkerek arka kapıya doğru yöneldi. Orası da kilitliydi. Hiç kıpırdamayacaklarını bildiği halde pencereleri de denedi. Annesi her yeri sıkıca kilitlemeyi seviyordu. Belki eski komşuları işçi sınıfından kimseler olduğu için böyle yapıyordu, ama bu tam on yıl ve bir ekonomik sınıf önceydi.

Ginny kapıyı tıklattı, zili çaldı ama bir perde bile aralanmadı.

Bu kesinlikle annesinin işiydi. Ginny eve dönüş saatine uymamıştı ve davranışlarını değiştirirse çok daha iyi biri olacağına inanan kahrolası annesi onu evin dışına kilitlemişti.

Boş verdi. Yürüyüşe çıkacaktı. Annesi, bir ya da iki saat içinde dersini almış olduğuna karar verecekti nasıl olsa.

Ginny karanlık yoldan aşağı doğru yürüyerek küçük evleri birer birer geçmeye başladı. Burada, eskiden mahalle sakinleri oturur, geçimini bu civardan sağlardı. Ama artık birçoğu bunu yapamıyordu.

Kasaba yolu kavşağına henüz ulaşmıştı ki siyah bir SUV cip ok gibi yanından geçti. Yirmi metre kadar ilerde acı bir çığlıkla durdu. Fren lambaları uzakta ejderha gözleri gibi kırmızı kırmızı parlıyordu. Şoför penceresinden dışarı bir kafa uzandı ama o kadar karanlıktı ki seçebildiği tek ayrıntı bir beysbol şapkasının belli belirsiz siluetiydi. Kalın, tok bir erkek sesi "Seni götürmemi

ister misin?" diye sordu.

Ginny'nin karar vermesi sadece bir saniye sürdü. Araç pahalı, adamın sesi etkileyiciydi. Görünüşe göre gecesi nihayet güzelleşmeye başlıyordu.

Ginny büyük bir hata yapmış olduğunu devasa cipin içine girip ellerini yumuşak, koyu renkli derinin üstüne koyduktansonra, orta yaşlı ve düzgün görünümlü adama kıkırdayarak arabasının benzinin bitmiş olduğunu anlattıktan ve başka bir kıkırdamayla bloğun çevresinde bir tur atmayı önerdikten beş dakika sonra anladı.

Adam çok fazla şey söylemedi. Sadece bir sağa, bir sola döndü. Ta ki arabayı devasa bir ambarın arkasına çekip motoru durdurana kadar.

Ginny işte ilk ürpertiyi o anda yaşadı. Bir yabancıyla birlikteyken, neredeyse korkmak üzere olduğunuz tuhaf bir an yaşarsınız mutlaka. Sonra korkmanızı gerektirecek hiçbir şey olmadığını hatırlarsınız, çünkü zaten o pisliğin sizden alabileceği, sizin zaten yitirmemiş olduğunuz hiçbir şey yoktur.

Ancak o sırada adam dönmüş Ginny'ye bakıyordu. Karşısındaki bu geniş, basık suratta kesinlikle en ufak bir gülümseme yoktu. Köşeli bir çene, sımsıkı kapalı dudaklar ve dipsiz, karanlık kuyulara benzeyen gözler…

Adam Ginny'nin nasıl bir tepki vereceğini önceden biliyormuş ve sanki yüzündeki ifadenin tadını çıkarmak istiyormuş gibi çok yavaş hareketlerle beysbol şapkasının siperini kaldırdı ve ona alnını gösterdi.

Ginny, kot ceketinin cebindeki eliyle sıkıca Tommy'nin verdiği yüzüğe yapıştı. Çünkü adamın az önceki hareketi bir anda birçok şeyin farkına varmasını sağlamıştı. Artık annesinin eve dö-

nüş saatlerini dert etmesine gerek yoktu. Azgın delikanlı Tommy ise arkadaşlarının önünde asla zor duruma düşmeyecekti.

Çünkü bu adam Ginny'nin eve dönmesine izin vermeyecekti.

Bazı kızlar akıllı, bazı kızlar hızlı, bazıları da güçlüydü. Ginny, zavallı Ginny Jones ise dört yıl önce annesinin erkek arkadaşı, yatak odasına girdiğinde, kendini kurtarmanın sadece bir tek yolu olduğunu öğrenmişti.

"Pekâlâ," dedi neşeli bir ses tonuyla. "Sadede gelelim. Benden tam olarak ne yapmamı istediğini söyle ben de bu arada giysilerimden kurtulayım."

BİR

BUNLAR KİMSENİN SİZE ANLATMAYACAĞI, ÖĞRENMEK İÇİN TECRÜBE etmeniz gereken şeylerdir:

Sadece ilk birkaç kerede canınız acır. Çığlık atarsınız. Çığlık atar, çığlık atar ve boğazınız tahriş olana kadar, gözleriniz yuvalarından çıkana kadar, gırtlağınızın derinliklerinde safra suyuna benzeyen bir tat oluşana ve bütün gözyaşlarınız tek bir damla haline gelene kadar bağırır, çağırırsınız. 'Anne' diye bağırır, Tanrı'ya yalvarırsınız. Ne olan biteni anlarsınız, ne de gerçek olduğuna inanmak istersiniz.

Oysa gerçekten olmaktadır.

Ve bu şekilde, ufak ufak sessizliğe gömülürsünüz.

Dehşet sonsuza dek sürmez. Süremez. Devam ettirmek için çok fazla enerji gerekir. Ve gerçekte dehşet, bilinmeyenle yüz yüze geldiğiniz zaman ortaya çıkar. Ama bir kere yeterince uygulandığında, size sistematik bir şekilde tecavüz edildiğinde, dövüldüğünüzde ve sindirildiğinizde, bu artık bir bilinmeyen değildir, öyle değil mi? İlk önceleri sizi şoka uğratan, canınızı acıtan, sapkınlığıyla utandıran bu durumu artık normal bir şey olarak kabul etmişsinizdir. Bu artık sizin gününüzdür. Bu artık sizin hayatınız-

dır. Bu kişi artık sizsinizdir.
Koleksiyondaki bir parça.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

İKİ

"Örümcekler her zaman av peşindedirler ama başka yırtıcılar da onların peşindedir. Akıllıca gizlenmek ve süratle kaçmak örümcekleri beladan uzak tutar."

Örümcekler ve Akrabaları,
HERBERT W. ve LORNA R. LEVI, Golden Guide,
ST. MARTIN, 2002

"BİR SORUNUMUZ VAR."

"Şaka yapıyorsun. Amfetaminlerin yaygın üretimi, orta sınıfın git gide yok olması, küresel ısınma dehşeti…"

"Hayır, hayır. Gerçek bir sorundan bahsediyorum."

Kimberly iç çekti. Üç günden beri bu dava üzerinde çalışıyorlardı. Bu süre, jet yakıtının ve kömürleşmiş bedenlerin kokusuna alışmak için yeterli bir zamandı. Üşüyordu, vücudu sıvısız kalmıştı ve sırtına bıçak gibi saplanan bir ağrı vardı. Onun durumunda birinin asıl problemin ne olduğunu teşhis etmesi uzun zaman alırdı.

Şişede kalan son suyu da dikip içtikten sonra kumanda merkezî olarak kullanılan çadır kente arkasını dönerek ekip arkadaşlarına baktı. "Pekâlâ Harold. Sorun nedir?"

"I-Ih. İnanman için kendi gözlerinle görmen gerekiyor."

Harold, cevap vermesini beklemeden hızlı bir tempoda yürümeye başlayınca, Kimberly'nin onu izlemekten başka bir şansı kalmadı. Sık bir orman tarafından çevrilmiş ve bir zamanlar yeşil bir otlak olan suç mahallinin çevresi boyunca hızla yürüdüler. Şimdi ise ağaçların tepelerinin çoğu biçilmişti. Otlağın ortasında kararmış uçak enkazına kadar uzanan derin ve sarp bir yarık vardı. Yarık, John Deere marka bir traktörü devirip sağ tarafına yatmasına sebep olmuştu.

Suç mahallilerini oluşturan şey özellikle uçak kazalarıysa her şey karman çorman olurdu. Enkaz geniş bir alana yayılır, biyolojik tehlike riski artar, etrafa saçılmış kırık camlar ve metaller birer bubi tuzağına dönüşüverirlerdi. Bu tarz bir suç mahalli, en birikimli delil uzmanlarının bile şaşkına dönmesine yol açardı. Nihayet, üçüncü günün öğleden sonrası Kimberly'nin takımı, kahretsin-nereden-başlasak kısmını geride bırakmış ve yarın-akşam-yemeğinde-evde-olmak-için-işini-iyi-yap aşaması olan rapor tutma sürecine varmış, yavaş yavaş ilerlemekteydiler. Herkes daha az Advil* almaya ve öğlen yemeği için verdikleri molaları uzatmaya başlamıştı.

Ama bunların hiçbiri, Harold'ın neden Kimberly'yi kumanda merkezinden, jeneratörün uğultusundan ve suç mahallinde çalışmakta olan düzinelerce müfettişten uzağa sürüklediğini açıklamıyordu.

Harold düz bir hat boyunca uzun adımlarla yürümeye devam etti. Elli metre, yüz metre, yarım kilometre...

"Tanrı aşkına Harold, ne oluyor?"

"Beş dakika daha. Bunu yapabilirsin."

Harold adımlarını hızlandırdı. Kimberly asla pes eden bir

* Amerikan aspirini olarak da bilinen bir ağrı kesici.

tip olmadığından dişlerini sıktı ve onu takip etti. Suç mahallinin sonuna ulaştıklarında Harold sağa dönerek bütün pisliğin başlamış olduğu ufak ağaçlık alana girdi. Uzun ağaçlardan bir tanesi bulutlu kış gökyüzüne doğru sivri bir şekilde uzanıyordu.

"Umarım dediğin kadar önemlidir, Harold."

"Öyle."

"Eğer bu nadir bulunan bir bataklık veya tehlikede olan bir otlak hayvanı ile ilgiliyse seni öldürürüm."

"Ona hiç şüphem yok."

Harold parçalanmış ağaçlar arasında eğilip kalkıyor, ağaçların altındaki çimenlikleri eşip, karıştırıyordu. En sonunda durdu ve Kimberly koşarak onun arkasına geçti.

"Şuraya bak," dedi Harold.

Kimberly Harold'ın gösterdiği yere baktı. "Ah, kahretsin. Bir sorunumuz var."

***

FBI özel ajanı Kimberly Quincy, tam anlamıyla bir paket programdı. Çok güzel, akıllı ve adı akademi salonlarında Douglas ve Ressler gibilerle birlikte anılan efsanevi, emekli profil uzmanı babası gibi asil biriydi. Omuzlarına dökülen koyu sarı saçları, açık mavi gözleri ve aristokrat yüz hatları vardı. Kariyerinin sonuna kadar peşini bırakmayacak üstü kapalı dedikoduların kaynağı ise, ölmüş olan annesinden hediyeydi.

Bir altmış boylarında, ince ve atletik yapılı olan Kimberly, fiziksel dayanıklılığı, ateşli silahları ustaca kullanması ve kişisel yardım almaktan şiddetle hoşlanmamasıyla tanınırdı. İlk bakışta hoşlanabileceğiniz türden bir takım arkadaşı değildi, ama insanlarda kesinlikle saygı uyandırırdı.

FBI'ın Atlanta bürosundaki dördüncü yılına girerken en so-

nunda Şiddet Suçları (ŞS) bölümüne atanarak Atlanta'nın üç Delil Toplama Ekibi'nin (DTE) liderlerinden biri konumuna yükseltilmişti. Kariyerinde kararlı bir şekilde ilerliyordu ya da en azından beş ay öncesine kadar böyle olmuştu. Gerçi bu da bütünüyle doğru sayılmazdı. Artık ateşli silahlar eğitimine katılmıyordu ama bunun dışında işi her zamanki gibiydi. Bununla birlikte bugünkü büro, kendini açık fikirli bir hükümet organizasyonu olarak adlandırıyordu. Her şey eşitlik, dürüstlük ve cinsiyet haklarıyla ilgiliydi. Ya da ajanların şakayla karışık dile getirdikleri gibi FBI, babanın FBI'ı değildi artık.

Şu anda ise Kimberly'nin göz önünde bulundurması gereken daha büyük sorunları vardı. Suç mahallinin *üç metre dışında*, devasa bir ormangülü çalılığının içinde asılı duran kesik bir bacak bulmuşlardı.

"Bu şeyi görmeyi nasıl başardın?" diye sordu Kimberly, Harold ile beraber kumanda merkezine doğru koştururlarken.

"Kuşlar," dedi Harold. "Bir sürünün bu çalılıktan topluca havalandığını gördüm. Bu, bana orada yırtıcı bir hayvanın olabileceğini düşündürdü. Yırtıcı hayvanı düşününce de onu oraya ne gibi bir şeyin çekmiş olabileceğini sordum kendime. Ve sonra..." Omuz silkti. "Gerisi nasıl olur bilirsin," dedi.

Kimberly başını salladı, ancak şehirli bir kız olarak gerisinin nasıl olmuş olabileceğini tam olarak kestirememişti. Diğer taraftan Harold ahşap bir kulübede büyümüş ve ormancılık yapmıştı. Vaşakların izini sürebilir, geyik derisi yüzebilir ve ağaçlardaki yosunlara bakarak havanın nasıl olacağını tahmin edebilirdi. Bir seksen üç boyu, seksen kilo ağırlığıyla oduncudan çok bir telefon direğine benziyordu, ama Atlanta DTE'nin, Atlanta Olimpik Parkı'nı bombalayan Rudolph'un suç mahallinde çalıştığı sırada, Harold, günde otuz iki kilometre yürüyebilme kapasitesi sayesinde uzaktaki kamp yerine ulaşmayı takımın diğer üyelerinden

bir saat önce başarmıştı. Kamp yerine giden yolun sık ağaçlarla kaplı ve kırk beş derece eğimli bir yamaç olduğu düşünülecek olursa bu hiç de yabana atılmayacak bir süreydi.

"Rachel'a söyleyecek misin?" diye sordu Harold. "Yoksa bunu ben mi yapmak zorunda kalacağım?"

"Ah, bence bu şerefe sen nail olmalısın."

"Hayır, hayır, gerçekten. Takım lideri sensin. Hem ayrıca Rachel seni kırmak istemez."

Son cümleyi gereğinden fazla vurgulamıştı. Kimberly, onun ne demek istediğini anlıyordu ve kesinlikle hak veriyordu.

Durumu idare ederek alınmamış gibi davrandı.

Problem, 727 numaralı uçağın, Charlotte North Carolina havaalanından cumartesi sabah 6:05'de kalkmasıyla başlamıştı. İçinde üç mürettebat ve ağzına kadar mektup dolu olarak saat 7.20' de Atlanta'ya inmesi planlanıyordu. Hava şartları sisli ve pusluydu ve buzlanma potansiyeli vardı.

Tam olarak neyin yanlış gittiğini bulmak artık Ulusal Taşımacılık Güvenliği Komisyonu'nun (UTGK) işiydi, ama saat 7.15'i biraz geçe uçak iniş pistinin başına yaklaşırken, 727 yere çakılmıştı. Sağ kanadı ağaçların tepesine çarpan uçak yan dönerek, bir tekerleğin uçak versiyonu gibi ilerleyip çiftlik alanında bulunan bir biçerdöveri, iki kamyoneti ve bir traktörü mıhlamış ve uçağın enkazı bir ateş topuna dönerken, sekiz yüz metrelik bir alana metal parçaları yağdırmıştı.

Acil durum araçları olay yerine ulaştıklarında mürettebat çoktan ölmüş ve geriye sadece bir buçuk kilometrelik alana yayılmış, içinde üç insan, bir uçak, dört çiftçi aracı ve kar fırtınası şeklinde uçuşan Birleşik Devletler mektuplarının olduğu enkaz kalmıştı. FBI ve UTGK arasında gerçekleşen karşılıklı memo-

randumdan sonra Atlanta'nın üç delil toplama birimi, kanıtları toplamak üzere olay yerine gönderilmişti.

FBI'ın Kıdemli Takım Lideri Rachel Childs'ın yaptığı ilk şey olay mahallinin etrafını çevirmek olmuştu. Patlamalar ve uçak kazaları için uygulanan temel kural, patlamanın olduğu yerle en uzaktaki kanıtın arasındaki mesafenin yüzde ellisinin, son kanıtın bulunduğu uzaklığa eklenip alanın o şekilde şeritlerle çevrilmesiydi. Yani eğer son kanıtın uzaklığı 100 metre ise alan 150 metreden itibaren çevrilmeye başlanıyordu. Bu davada ise suç mahalli dört kilometre uzunluğunda ve sekiz yüz metre genişliğindeydi. Tebeşirle yere çizilen kütüphane cinayetlerinden değildi yani.

Ve FBI'ın en son, en büyük, en yeni oyuncağı olan "Total Station"* için biçilmiş kaftandı.

Total Station, yol yapımında kullanılan cihazların modifiye edilmiş bir modeliydi. Lazer görüşü olan bir cihazdı ve suç mahalli için özel yazılmış bir bilgisayar programıyla çalışıyordu. Cinayet dedektiflerinin mesai sonuna kadar yapmayı başaramayacakları bir hızda verileri toplayarak üç boyutlu bir hale sokuyor ve suç mahallinin tam bir fotoğrafını gözler önüne seriyordu.

İşlem oldukça basit olmasına rağmen çok fazla emek gerektiriyordu. İlk olarak düzinelerce suç mahalli teknisyeni bölgeyi araştırarak buldukları her kanıtın başına bir bayrak dikiyor, sonra o parçanın uçağa mı, bir insana mı ait olduğunu veya şahsi bir eşya olup olmadığını saptıyorlardı. Sonra görevlendirilmiş bir "Stadyacı"** belirlenmiş her kanıta cam bir yansıtıcı yerleştiriyordu. En sonunda "silah operatörü" yansıtıcıları hedef alarak tetiğe basıyor ve beş kilometreye kadar olan bir mesafedeki kanıtlar bil-

* Suç mahallinin alanını ölçmekte kullanılan optik bir araç.

** Haritacılıkta ve yer ölçmede, mesafeleri ölçmeye yarayan ve üzerinde taksimat veya işaretler bulunan belirli uzunluktaki stadya veya miraları tutan şahıs.

gisayar programı tarafından işlenmeye başlıyordu. Bu esnada gözlemci, kanıt kabul edilen her nesneyi numaralandırarak detaylarını kaydediyordu.

Herkes çok çalışıyordu ama bir sonraki adımda etrafa dağılmış enkazın karmaşasının, kaderin kaprisli davranışlarından her zaman bir anlam çıkarabilecek kadar becerikli bir bilgisayar modeline dönüşecek olması, ağır çalışma şartlarını katlanılabilir kılmaktaydı. Bu, her detay manyağını, her kontrol delisini mutlu edecek kadar yeterliydi ve Kimberly her ikisinden de vukuatlıydı. Stadyacı olmayı seviyordu, ancak bu kez kayıtları incelemekle yetinmek zorundaydı.

Komuta merkezi göründü. Kimberly, küme halinde toplanmış beyaz tişörtlü ve denizci mavisi takımlı adamları fark etti—UTGK memurları 727'nin kocaman mavi yazısına dikkat kesilmişlerdi—yarım düzine kadar suç mahalli çalışanının üzerlerinde halen koruyucu giysiler bulunmaktaydı. Nihayet kalabalığın arasından kırmızı saçlı, ERT kıdemli takım lideri Rachel Childs'ın fanatik mükemmeliyetçi kafası görünmüştü.

Kimberly ve Harold eğilerek şeridin altından geçtiler.

Harold "Bol şanslar," diye fısıldadı.

Amirleri özel ajan Rachel Childs, Chicago'da ünlü bir mi-mar olmak üzereyken son anda karar değiştirip FBI'a katılmıştı. Chicago'daki en iyi kanıt dedektiflerinden birinin asistanlığını yapmaya başlamış ve böyle böyle hayatta bulunma amacını keşfetmişti. Detayları saptamaktaki dikkati, ince eleyip sık dokumaktaki yeteneği ve kâğıt işlerine olan tutkusuyla kanıt belgeleme işinin, Chicago gökdelenlerinin güzelleştirilmesi işinden daha önemli olduğuna karar kılmıştı.

Bu, on beş yıl önceydi ve asla arkasına bakmamıştı. Bir elli

beş boy ve 47 kg ağırlığıyla ufak tefek, kendini işe adamış zehir gibi bir Nancy Drew idi ve ilk cinayet davasıyla karşılaşmak üzereydi.

"Nasıl olur da insan bacağı gibi önemli bir şeyi atlamış olabilirsiniz?" diye kükredi.

Rachel, Kimberly ve Harold enkaz kalıntılarının olduğu yerden gürültülü jeneratörün olduğu yere doğru yürüdüler. Rachel, takım arkadaşları içinde sivil giyinmiş tek kişiydi. Takımı onun ailesiydi. Hepsi de tam bir fiyaskoydu, tam bir fiyasko olduklarını biliyordu ve bunu yüzlerine rahatça söyleyebilirdi. Yine de, bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Artık iş tamamen onların üzerine kalmıştı.

"Eh, bacak çalılıkların arasındaydı," dedi Harold, en sonunda konuşmaya cesaret ederek. "Ağacın altında, kolay görünemeyecek bir yerde."

"Şubat ayındayız. Yapraklar çoktan döküldü. Görünür olması lazımdı."

"Çam korusunun içindeydi," dedi Kimberly. "Yolu Harold gösterdi. O eliyle gösterene kadar hâlâ bir şey görememiştim. Açıkçası böyle bir şeyi görebilmesini bile etkileyici buldum."

Harold Kimberly'ye minnetle baktı. Kimberly omuz silkti. Haklı çıkmıştı. Rachel Kimberly'nin üstüne fazla gitmeyecekti. Bu sihirden etrafındakilerin de faydalanmasının hiçbir mahzuru yoktu.

"Kahretsin!" diye homurdandı Rachel. "Bugün üçüncü gün. Şu anda toplanıyor olmalıydık ama her şeye baştan başlamak zorundayız. Aptalca, amatörce..."

"Olur böyle şeyler" dedi Kimberly. "Oklahoma City, Nashville uçak kazası. Şu büyük kaza mahalli. Durumu biraz olsun kontrol altına alabilmemiz bile büyük bir başarı."

"Yine de..."

"Perimetreyi yeniden ayarlar ve batı yönüne odaklanırız. Bize sadece bir güne mal olur ve şansımız yaver giderse atladığımız tek şey bir bacak olarak kalır."

O anda Rachel'ın kaşları daha çok çatıldı. "Bekleyin bir dakika. İnsan bacağı olduğundan emin misiniz?"

"Daha önce de bacaklar gördüm," dedi Harold.

"Ben de," diye ekledi Kimberly.

Ama Rachel aniden ellerini kafasına götürdü. "Ah, kahretsin! Eksik olan vücut parçası yok! Bu sabah kokpitteki üç cesedi topladık ve işlemi ben kontrol ettim. Üç kişiye ait altı bacağımızın olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim."

Harold her ikisine de baktı ve "Size bir sorunumuzun olduğunu söylemiştim," dedi.

Yanlarına kamera, ışıklar, eldivenler, tırmık ve muşamba torbadan oluşan minik bir kanıt toplama seti aldılar. Rachel, "bacağı" kendi gözleriyle görmek istemişti. Belki şansları varsa bacak bire bir boyutlarda bir cansız mankene veya daha da iyisi şaka yapmaktan hoşlanan bir avcının elbise giydirdiği bir geyiğe ait çıkardı. Georgia'da böyle tuhaf şeylere sıkça rastlanırdı.

Sadece iki saatlik gün ışıkları kaldığından koruluğa doğru hızlı ama dikkatli adımlarla yol aldılar.

Önce herhangi şüpheli bir şeyin üstüne basmamak için toprağı iyice taradılar. Sonra Kimberly ve Harold ışıkları otların üstüne tutarak otların gölgeleri arasındaki cismi aydınlattı. Rachel yarım düzine kadar resim çekti. Daha sonra sırasıyla çalılığın ebatları ölçülerek kaydedildi ve asıl olay mahalline olan uzaklığı belirlendi.

Nihayet her şeyi kaydettiler. Baykuşlar ötmeye, rüzgâr enselerine vurmaya başlamıştı ve ürperti sanki Tyvek koruma giysi-

lerinden içeri sızmaya çalışıyormuş gibiydi. Harold yavaşça uzanarak cismi tırnıkla yakaladı ve Rachel'ın açmış olduğu mavi renkli muşambanın içine koyduktan sonra cismi incelediler.

"Hay aksi!" dedi Rachel

Bu kesinlikle bir bacaktı. Diz kapağının hemen üstünden kesilmişti ve mavi muşambanın ağzından dışarı çıkmış kalça kemiği beyaz beyaz parlamaktaydı. Büyüklüğüne bakılırsa bir erkeğe aitti ve etrafı kot kumaşıyla sarılmıştı.

"Üç cesedin de tam oldukları konusunda emin misin?" diye sordu Kimberly. Bu sefer kanıt toplamak zorunda kalmamıştı ve özellikle de böylesine önemli bir şeyin gözden kaçırılmış olduğu şu ana kadar, bu nedenden ötürü canı sıkılmadığı için memnundu. "Demek istediğim, kokpit son derece kötü yanmıştı. Cesetlerin durumu pek de iyi olmasa gerek," dedi.

"Aslında kokpit ana enkazdan ayrılmış. Yanmış olmasına rağmen imha olmamış. Kavrulmasına neden olacak kadar benzin bulaşmamış üstüne."

"Bu, pilot değil," dedi Harold. "Pilotlar kot pantolon giymez."

"Çiftçi? Sezonluk işçi?" diye devam etti Kimberly. "Belki de uçak traktöre çarptığı zaman..." Ama laf ağzından çıktığı anda yanılmış olduğunu biliyordu. Çünkü çiftçi hasarın ne boyutta olduğunu görmek için olay yerine gelmişti ve eğer adamlarından ya da çalışanlarından biri kayıp olmuş olsa şimdiye kadar mutlaka haberdar olmuş olurlardı.

"Anlamıyorum," dedi Rachel, ağaçların olduğu yeri incelemek için oraya doğru giderken. "Uçağın ilk olarak çarptığı ağaçların arasındayız. Şuraya bakın." Sadece altı metre kadar güneyde kalan ağaçların biçilmiş tepelerini işaret ediyordu. "İlk önce kanadın ucu çarptı. Sağ kanat aşağı doğru yatınca uçak bocaladı ama pilot toparladı. Aslında aşırı toparladı, çünkü doksan metre

ileride,"—dönerek görüş mesafesinin dışındaki hedefi gösterdi—"sol kanadın tarla üzerinde açmış olduğu derin bir yarık var. Kanat kazarak sürüklenmiş olmalı."

"Ve bu şekilde ölümcül taklasına başlamış," diye Rachel'ın cümlesini tamamladı Kimberly. "Yani bu noktada, kaza esnasında..."

"Uçak ne takla atıyor olmalı ne de mürettebatın kopmuş bacakları havada uçuşmalı. Düşünün. Kokpitten bir buçuk km uzaktayız. Kahrolası uçak patlamış bile olsa ki öyle olmadığını biliyoruz, nasıl olur da bir bacak böylesine tahribata uğramamış bir halde buraya kadar fırlar?"

Harold küçük daireler çizerek yürüyor ve zemini inceliyordu. Bu yüzden Kimberly ikinci mantıklı şeyi yaparak ağaçları incelemeye koyuldu.

Şansı yaver gitmiş olmalı ki ilk önce o bir şey bulmuştu. Sadece 5 metre ileride neredeyse göz mesafesindeydi ve çığlık atmadığı için kendiyle gurur duymuştu. Sert ve paslı kokuyu alınca kendini hazırlamıştı. Sonra portakal rengi fosforlu izler göründü. Sonra bir başkası ve bir başkası daha. Ta ki, en nihayet...

Kafa yoktu. Bir ağacın dalları üstünde sol kol ve bacak garip bir şekilde asılı duruyordu.

"Yarın eve dönebileceğimizi sanmıyorum," dedi Kimberly, Harold ve Rachel yanına gelince.

"Bir avcı mı?" diye sordu Rachel kuşkuyla. "Ama geyik sezonu aylar önce kapanmıştı..."

"Sezon ocak ayının başında bitti," diye bilgilendirdi Harold. "Ama ufak kaçamaklar şubatın sonuna kadar devam eder. Ondan sonra yaban domuzu, ayı, timsah avcılığı başlar. Eh, burası Georgia. Her zaman vuracak bir şeyler bulursun."

"Zavallı adam" diye mırıldandı Kimberly. "Düşünebiliyor musunuz? Bir ağacın üstünde oturmuş, vurabileceği..."

"Bir bıldırcın, sıçan, tavşan, keklik beklerken," diye tamamladı Harold.

"Kafasını bir 727'ye kaptırmış. Şansa bak."

"Zamanın gelmişse gelmiş demektir," dedi Harold.

Rachel hâlâ ciddi ve sinirli görünüyordu ve cesede son bir kez baktıktan sonra kendini toparladı. "Pekâlâ, bir saatlik gün ışığımız var. Vaktimizi boşa harcamayalım."

Ancak görünen o ki UTGK koruluktaki bacakla pek ilgilenmeyecekti. Ölü avcı, havacılık camiası tarafından, uçak kazası sonucu meydana gelmiş ikincil bir zarar olarak kabul edildi: Bu işle FBI ilgilenebilirdi artık.

Rachel, birkaç telefon görüşmesi yaparak yeterli sayıda deneyimli ajanla birlikte bir tane de suç mahalli aracı istedi. On beş dakika sonra bir sürü yerel görevli ve FBI ajanı koruluktaki görevlerine başlamıştı. Harold, edinmiş oldukları az sayıdaki bilgiyi görevlilerle paylaştıktan sonra onlara araştırma yapmanın önemli noktalarını içeren kısa bir brifing verdi. Böyle bir arazide yanılma payının büyük olabileceğini bildiğinden elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu.

Yerel şerife göre Ronald "Ronnie" Danvers henüz bu sabah kayıp olarak bildirilmişti. Şerifin, üç gün önce ava çıktığını öğrendiği yirmi yaşında bir gençti. Eve dönmeyince kız arkadaşı, arkadaşlarını ziyaret ettiğini düşünmüştü. Bu sabah ise hâlâ ortalıkta görünmeyince büyük bir hata yaptığını anlamıştı.

"Kaybolduğunu anlaması için üç gün mü geçmesi gerekmiş?" diye sordu Tony Coble adındaki ajan. "Aşka bak sen."

"Kulağa aralarında bir sorun varmış gibi geliyor," diye belirtti Harold. "Kız hamile ve görünüşe bakılırsa da bir hayli aksi."

Harold bunu söylerken kesinlikle Kimberly'ye bakmadı

ama onun dışındaki herkes dönüp bakmıştı.

"Hey! Ben aksi değilim," dedi Kimberly. "Ama her zaman cadalozun tekiydim." Sol tarafındaki kramp en sonunda hafiflemiş ve arkasında bambaşka bir his bırakarak kaybolmuştu. Sanki göğüs kafesinin altı ufak bir hıçkırık krizine tutulmuş gibiydi. Bu his ona hâlâ yeni ve mucizevi gelmekteydi. Eli karnının alt kısmında daireler çiziyordu. Basit bir annelik içgüdüsüydü ve kendine engel olamıyordu.

Takımın geri kalanı ona sırıtmaktaydı. Masasının arkasındaki panoya çoktan bir leylek resmi yapıştırmışlardı bile. Geçen hafta öğlen yemeğinden döndükten sonra masasının üstünde içi emzik dolu bir kutu bulmuştu. Baş belası ajanlar. Daha sonra yapması gereken tek şey derin derin iç çekmek ve birilerinin ona su ve turşu getirmesini, sandalyesini çekmesini sağlamaktı. Yumuşaklar ordusu. Tanrı biliyor ya her birini ayrı ayrı seviyordu. Harold'ı bile.

"Durum şöyle," diye başladı Rachel. "Bu akşam eve gitme lüksümüz olduğunu düşünmüştük ya da aramızdan asla eve gitmeyen birkaç kişi dava üstünde çalışmak için ofise gitmeyi planlıyordu, ama bu olmayacak. Bir ya da iki saatimiz var. Burayı çevirip, kanıtları toplayıp kumanda merkezine götürmeliyiz. Böylece mor ışık altında inceleyip rapor tutabiliriz. Başka bir deyişle size iyi zaman geçirttiğim için bana teşekkür edebilirsiniz."

Herkes homurdandı.

Rachel gülümsüyordu. "Pekâlâ millet. Bana Ronnie'nin kafasını bulun."

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

ÜÇ

"Kahverengi keşiş örümcekleri orta büyüklükte bir ağ örerler. Bu ağ şaşkınlık verici bir şekilde labirente benzer ve belli bir plana ya da şablona göre yapılmaz."

Kahverengi Keşiş Örümceği Biyolojisi
JULIA MAXINE HITE, WILLIAM J. GLADNEY,
J. L. LANCASTER, JR., VE W. H. WHITCOMB,
BÖCEK BİLİM DEPARTMANI,
ZİRAAT BÖLÜMÜ, ARKANSAS ÜNİVERSİTESİ,
FAYETTEVİLLE, MAYIS 1966

KİMBERLY GECE YARISINDAN BİRAZ SONRA EVE DÖNMÜŞTÜ. Gece geç vakitlere kadar çalışmaya ve loş ışıklara alışkın birinin ustalığıyla karanlık evin içinde dolaştı. Çantasını, kabanını ve ayakkabılarını holdeki sıranın üstüne bıraktıktan sonra bir bardak su içmek için mutfakta kısa bir mola verdi ve bu esnada telesekretere bir göz attı.

Mac, mutfak tezgâhı üstündeki lambayı açık bırakarak ışığın aydınlattığı ufak alanın içinde bir mektup bırakmıştı. Üstüne mor bir post-it yapıştırılmıştı ve el yazısıyla çizilmiş bir mesaj vardı: ☺

Boş pizza kutusuna bakılacak olursa akşam yemeği için eve

gelmiş olmalıydı. Arta kalan pizza var mı diye buzdolabını kontrol etti ve yarım peynirli pizza bularak seçeneklerini tarttı. Az yağlı vanilyalı yoğurt, peynirli soğuk pizza. Düşünüp tartmayı gerektirecek kadar seçeneği yoktu.

Mutfağın ortasında duruyordu ve mektubu okurken pizzadan bir dilim alarak yemeye başladı. Pottery Barn Kids'in bir kataloğunu karıştırarak ikinci dilimini yerken de onu inceledi.

Kimberly bebeğinin kız olacağına inanıyordu. Küçük oğlanlar hakkında hiçbir şey bilmediğinden bir kız çocuğu daha anlamlı geliyordu. Ayrıca on yıl önce annesini ve ablasını bir psikopat yüzünden kaybetmiş olduğundan Tanrı'nın ona bir şey borçlu olduğuna inanıyordu ve bu, bir kız evlattan başka bir şey olamazdı.

Elbette Mac'in beklediği şey bir erkek çocuktu. Atlanta Braves'deki Dale Murphy'nin şerefine ona bu ismi koymayı ve büyükler beysbol ligi formalarıyla giydirmeyi planlıyordu.

Kimberly, küçük kızının (Abigail, Eva, Ella???) Mac'in küçük oğlunu sorunsuz oyun dışı bırakacağından emindi. Yavaş yavaş ilerliyorlardı ve kazanan Haziran ayının 22'si civarında belli olacaktı.

Kimberly ve Mac bundan yaklaşık beş yıl önce FBI Akademisinde tanışmışlardı. O, Yeni Ajan Programına katılırken Mac, GBI—Georgia Araştırma Bürosu—ajanı olarak ulusal Akademi'ye atanmıştı. İlk kez karşılaştıklarında eğitim sahasında karşı karşıya gelmişlerdi ve Kimberly ona bir bıçakla saldırmıştı. O ise onu öperek karşılık vermeye çalışmıştı. O günden bu yana ilişkilerini oldukça iyi toparlamışlardı.

Evleneli bir sene olmuştu. Kaprislerini küçük lojistiklerle halletmeye yetecek kadar uzun—kimin çöpü dışarı çıkaracağı, alışverişi kimin yapacağı, çimleri kimin keseceği gibi—ama hâlâ küçük hataların ve gözden kaçmaların yaşanacağı kadar da kısa bir süreydi bu.

Mac, romantik bir insandı. Ona çiçekler getirir, en sevdiği şarkıyı hatırlatır ve durduk yere onu ensesinden öperdi. Kimberly ise bir numara işkolikti. Her gün bitirilmesi gereken bir işi, her saat yapılması gereken bir görevi olurdu. Çok fazla çalışır, çok ufak parçalara bölünürdü ve muhtemelen kırk yaşına gelmeden sinir krizi geçirecekti, ama Mac böyle bir şeye asla izin vermezdi. Mac onun en değerli şeyiyken o da Mac'in azizliğe giden biletiydi.

Mac, şüphesiz mükemmel bir anne olurdu.

Kimberly içini çekerek bir bardak su daha doldurdu kendine. Üç aylık ilk dönemi iyi geçmişti. Biraz yorgunluk olmasına rağmen ama başa çıkamayacağı kadar değildi. Biraz mide bulantısı ama puding yiyerek geçiremeyeceği kadar değildi. Normal bir kadın on beş kilo alırdı ama atletik yapısı ve hızlı çalışan metabolizması sayesinde Kimberly, sadece dört buçuk kilo almıştı. Yirmi iki haftalık hamileydi ve hamileliği daha yeni yeni belli olmaya başlamıştı.

Kimberly ve bebeği sağlıklıydı. Bu yüzden koyu saçlı, yakışıklı kocası sevinçten havalara uçuyordu.

İşte Kimberly tam da bu yüzden, tıpkı bu gece gibi gecelerde bütün bunları hak etmek için ne yapmış olabileceklerini merak ederdi.

Ne çift olarak geleneksel bir çifttiler ne de evlilikleri öyleydi. Bir dava esnasında tanışmışlar ve bir seri katili durdurmaya çalışırken çıkmaya başlamışlardı. Geçtiğimiz birkaç yıl içinde beraber geçirdikleri en uzun süre Oregon'da başka bir dava üstünde çalışırken olmuştu. Kimberly'nin üvey annesinin kaçırıldığı zaman.

Hafta sonu dışarı çıkmazlardı. Pazar sabahları nadiren yatak keyfi yaparlardı. Genelde birinin çağrı cihazı çalar ve diğeri bunu anlayışla karşılardı. İkisi de işlerini seviyor ve birbirlerini rahat

bırakıyordu. Bu sayede işler yolunda gidiyordu.

Ama bununla birlikte Kimberly'nin en sın bildiğine göre, bebeklerin hafta sonuna da, pazar sabahına da ve bunun dışında kalan bütün zamanlara da ihtiyacı vardı.

Ne yapacaklardı? Kim işinden ayrılacaktı? Veya Mac'in annesinden yardım alabilirler miydi? Sonra tekrar başkasının eline verdikten sonra çocuk sahibi olmanın mânâsı neydi ki?

Kimberly son zamanlarda kâbuslar görmeye başlamıştı. Bu kâbuslarda ya Mac'in bir trafik kazasında öldüğünü ya vurulduğunu ya da yemek almak için giderken ezildiğini görüyordu. Rüyalar hep telefonu eline alarak sona eriyordu. *Kocanızın öldüğünü üzülerek bildirmek zorundayız.*

Terden sırılsıklam ve korkudan titreyerek uyanırdı. Onun gibi bir kadın, bir keresinde bir otel odasında, şakaklarına sevgilinin öpücüğü gibi dayanmış bir katilin silahıyla... Evet, bu kadın hiçbir şeyden korkmazdı.

Güçlüydü, akıllıydı, sertti ve kesinlikle, en ufak bir şüphe duymadan, bunu yalnız yapamayacağını biliyordu.

Böyle gecelerde kocasının sıcak ve sağlam bedeninden uzaklaşır arkasını dönerek bir top gibi kıvrılır ve kollarıyla kendini belinden sarardı. Odanın karşı duvarına bakar ve annesini özlerdi.

Kimberly kataloğu incelemeyi bitirerek bardağını kaldırdıktan sonra misafir banyosuna yönelerek sessizce dişlerini fırçaladı. Saçları hâlâ jet yakıtı gibi, üstü başı da yağlı bir barbekü gibi kokuyordu. Elbiselerini çamaşır odasına koyduktan sonra çıplak bir şekilde büyük banyoya doğru gitti.

Mac, başucu lambasını açık bırakmıştı. Birbirleriyle ahenk içinde olduklarından Kimberly duş almaya başladığında kalkmadı. O duşa girdikten sonra çekmeceleri karıştırarak onun pijamalarını çıkardı.

En sonunda temizlenmiş olarak duşunu bitirdiğinde Mac ona

havlu uzatarak bir eliyle "hoş geldin" der gibisinden ona dokundu.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

"Ronnie'nin kafası bulundu."

"Güzel."

Kendini kocasının sıcak vücuduna bırakarak onun elini bebeğin bir kelebeğin kanat çırpışlarına benzeyen tekmelerini hissettiği yere doğru götürdü.

Konuşma sesleriyle uyandı.

"Hadi ama Sal. Kesinlikle bundan daha iyisini yapabilirsin. Tanrı aşkına, saat sabahın üçü. Kimberly'nin o kızı tanımadığına eminim. Hapisten kurtulmak için bedava bilet isteyen sürtüğün biridir kesin. Bu işler nasıldır bilirsin."

Adının geçtiği anda Kimberly uykusundan tamamen uyandı. Gözlerini açtığında Mac'i yatak odasının köşesinde cep telefonuyla konuşurken buldu. Kimberly'nin gözlerini açmış olduğunu fark edince suçluluk duygusuyla bakmaya başlamıştı.

Sonra gayet anlamlı bir şekilde ona arkasını dönerek konuşmasına devam etti. "Bir FBI ajanının kendisini şahsen ziyaret etmesini isteyecek kadar nasıl bir özel bilgi verdi sana? Tabii. Evet. Bir o, bir de bölümün sana ısmarlayacağı kahve, değil mi? Ayrıca bu bizim oyunumuz, FBI'ın değil."

Kimberly şimdi tamamen uyanmıştı ve inanılmaz derecede sinirliydi.

Mac elini saçlarının arasından geçirdi. "Şimdi, doğruya doğru, söylediği şey sence gerçek mi yoksa sadece yakayı ele vermiş bir çocuğun uydurduğu masal mı? Pekâlâ, bu kararı vermek sana düşmüyor biliyorum. Yine de ver!"

Ama görünüşe bakılırsa Sal bu oyunu oynamak istemiyordu. Mac iç çekerek saçlarını karıştırdı tekrar. Sonra yüzünü istek-

sizce karısına döndü. Telefonu omzuyla başı arasına sıkıştırmıştı ve yüzünde teslim olmuş bir ifade belirmişti.

Mac, Kimberly'nin kendi tiradını sahneye koymasına izin vermeden önce davranıp konuştu. "Telefondaki GBI özel ajanı Salvadore Martignetti. Birkaç memur Sandy Springs'de, senin haber kaynağın olduğunu söyleyen bir fahişe yakalamış. Üzerinde ne bir kartvizitin varmış ne de hakkında bildiği bir şey, ama hikâyesinde diretiyormuş. Polisler Şiddet Suçları üzerinden Sal ile çalışıyorlarmış. Bu yüzden onunla temasa geçmişler ve o da beni aramış."

ŞSAS (Şiddet Suçları ve Ağır Suçlular Programı), büyük çaplı suçları belirleme amacıyla eyaletin her yanındaki memurları bir araya getiren başarılı bir programdı. Gerçekte ise bazı bürokratların düzinelerce kanun kuruluşunun birbirleriyle iyi geçinerek güzelce çalışmasını sağlamak amacıyla buldukları bir şeydi.

"Hey, eğer Sal'in bana vereceği bir bilgi varsa direk beni aramalıydı. Kanun mercilerinin birbirine zıt gitmelerinin sebebi bu değil mi? Nasılsa birbirimizin telefon numaralarını hızlı arama tuşlarına kaydeden büyük, mutlu bir aile değil miyiz?"

Mac Kimberly'ye baktı. "Başlama şimdi. Kız, adının Delilah Rose olduğunu söylüyormuş. Bu sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Bariz bir takma isim olmasının dışında mı?"

"Oraya gitmek zorunda değilsin. Tanrı aşkına, eve geleli üç saat oluyor ve saat altıda kaza yerine döneceğine de şüphe yok."

"Kız ne diyormuş?"

"Onlara hiçbir ayrıntı vermemiş. Sadece seninle konuşacakmış."

"Ama Sal'in bir fikri var anlaşılan."

Mac omzunu silkti. "Başka bir kayıp fahişe hakkında bilgisi olabilir gibi geliyormuş kulağa."

Kimberly tek kaşını havaya kaldırdı. "Sözüne ettiğin GBI oyunu da bu olsa gerek?" diye sordu, soğuk bir tavırla.

"En son kuralları okuduğumda öyleydi."

"Tabii olay eyalet sınırları dışına çıkmadığıysa." Kimberly örtüyü kenara iterek yataktan çıktı.

"Kimberly..."

"Yalnızca bir kızla konuşacağım, Mac, pamuk tarlası çapalamayacağım. Güven bana, bu kadarını hamile bir kadın bile yapabilir."

Birlikte geçirdikleri onca zamandan sonra Mac bir savaşı kaybettiğinde kaybetmiş olduğunu anlayabiliyordu artık. Telefonuna geri döndü. "Sal? Duydun mu? Evet, kızla görüşecek. Bana bir iyilik yapar mısın? Merkezde yeterince şişe suyu olduğundan emin ol."

"Aman, lütfen." Kimberly kafasını yana eğdi. "Neden ona turşu da hazırlamasını söylemiyorsun?" dedi.

Sal bunu da duymuş olmalıydı. "Hayır, hayır," diye hemen cevap verdi Mac. "Ama eğer bir ipucu istiyorsan vanilyalı puding için ne istersen yapar. Arabam ağzına kadar hazır pudinglerle dolu ve halen hayattaysam bunu arabamdaki pudinglere borçluyum. Ah, bir de sakın plastik kaşıkları unutma yoksa ortalık karışır. Evet, sağ ol dostum. Hoşça kal."

Bu arada Kimberly banyoya giderek yüzünü soğuk suyla yıkamış ve tam anlamıyla uyanmıştı. Mac, kraliçe boyu olan yataklarına geri dönmüş ama yatmamıştı. Oturduğu yerden düşünceli gözlerle Kimberly'yi izliyordu. Kimberly dolabından temiz iç çamaşırı çıkarırken Mac hâlâ tek kelime bile etmemişti.

Tartışma üç ay öncesine dayanıyordu ve yakın zamanda da çözülecekmiş gibi görünmüyordu. Kimberly, FBI standartları için

bile zorlu olan bir dava üstlenmişti. 911 karakolunun suç bölümü, Ulusal güvenliğin daha iyi çalışabilmesi için boşaltılmıştı. Atlanta Şiddet Suçları bürosunun on altı ajandan oluşan ekibi dokuza düşürülmüştü ve bu, haftalık kırk saat olan mesainin yetmiş saatlik maratona dönmesi demekti. Günler rutin olarak sabah saat dokuzda başlıyor ve gece yarılarına kadar devam ediyordu.

Kimberly, sanki bu yetmezmiş gibi bir de dışarıdan DTE'ye katılmıştı ve bu da uçak kazalarını, banka soygunlarını, rehine alınma durumlarını, kaçırılma olaylarını ve tarikat liderlerinin ara sıra yaptıkları güç gösterilerini içine alan, stresi yüksek görevler yüzünden yılda kırk-elli defa çağırılması anlamına geliyordu. Ajanlar dışarıdan katıldıkları için ekstra eğitim almalarına rağmen ekstra kazanç elde edemiyorlar sadece çağırıldıkları için hizmet ediyorlardı. Yani mükâfatları işin kendisinden başka bir şey değildi.

Mac, onun neden kendini kanıtlamak için bu kadar çok çalışmaya ihtiyacı olduğunu sorgulamaya başladığında Kimberly henüz dört haftalık hamileydi. Belki tekrar büro işinde veya daha da iyisi Rachel Childs'ın Sağlık Dolandırıcılığı departmanına transfer olup çalışmaya devam edebilirdi. Rachel yılda sadece beş davaya bakıyordu. Tamam, davalar hassas dosyalama işi gerektiriyordu, ama tamamlama süreleri de hem Rachel'ın DTE'yi idare etmesine hem de Kimberly'nin bebek sahibi olmasına yetecek kadar uzundu.

İş önemli ve değerli bir işti. Daha doğrusu Mac'in her zaman söylemekten hoşlandığı üzere dolandırıcılık, büronun kalbi ve ruhuydu.

Mac böyle düşünürken Kimberly, altı aylığına Afganistan'a giderek anti terör grubunda çalışmayı teklif edince Mac'in bunu takiben bir iki gün ağzını bıçak açmamıştı.

FBI'da her şey "büronun ihtiyaçlarına" göre belirlenmek-

teydi. Neden yeni ajanlar ilk görevleri için tercih haklarını ofis işinde çalışmaktan yana kullanamıyorlardı? Neden Chicago ofisinde eleman açığı olduğu halde, Chicago'dan mezun olan yeni bir ajanı çalışması için Arkansas'a yolluyorlardı? Çünkü en başından beri baştaki güçler, herkesin manda altına alınmış olmanın ne demek olduğunu kavradığından emin olmak istiyorlardı ki bu da, büronun isteklerinin önce gelmesi demekti. Amerikan Hükümeti'ne hizmet ederek, Amerikan halkını koruyordun ve bu eğer FBI için çalışıyorsan sırtına ordu mensuplarının taşıdığından bile fazla bir yük bineceği anlamına geliyordu.

Büronun Kimberly'ye ihtiyaç duyduğu yer Şiddet Suçları idi. İşinde iyi, sahada tecrübeliydi. Ayrıca şimdi naklini isterse, birçoğunun çocuk sahibi olduğu erkek takım arkadaşlarına karşı da haksızlık yapmış olacaktı.

Şimdi tişörtü üzerindeydi ve uzun zamandır önünü kapatamadığı siyah ceketini giyiyordu ama ceket önü açıkken o kadar da kötü durmamıştı. Aynada kendine baktı. Karşıdan baktığında onun hamile olduğunu asla anlayamazdın, ama yan döndüğünde...

Başka bir tekme. Avuç içini tekrar karnına doğru bastırdı ve yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi, çünkü Tanrı yardımcısı olsun işini ne kadar seviyorsa bunu da o kadar çok seviyordu artık.

Yatağa doğru giderek uzanıp Mac'i yanağından öptü.

"Ben haklıyım sen de haksız," dedi.

"Söylediğim tek bir kelimeyi bile dinlemedin."

"Yo, hayır, dinledim."

Mac, onu başının arkasından tutarak daha ciddi bir öpücük için kendine çekti. İkisi de evi asla sinirli bir şekilde terk etmemenin ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

"Her şey farklı artık," dedi Mac.

"Biliyorum Mac. Beli lastikli külot giyen tek kişi benim."

"Endişeleniyorum."

"Gerek yok. Geçen haftaki kontrole göre anne de bebek de çok iyi durumda." Biraz yumuşayarak iç çekti. "Sekiz ile on iki hafta Mac. İstediğim tek şey, evden daha büyük bir hale gelmeden evvel son bir pencere. Ondan sonra bütün isteklerini yapmak zorunda kalacağım zaten. Çünkü ayakkabılarımı bile sen olmadan giyemeyecek duruma geleceğim."

Son kez onu öptü ve öperken Mac'in çenesindeki direnci hissederek doğruldu ve kapıya doğru yöneldi.

Mac'in son sözlerini de duydu. Hiç konuşmadığı bir andı ve muhtemelen böyle anlarda asla tek bir söz bile etmezdi ama onunla arasındaki havada asılı kalırlardı.

Babası için de büronun ihtiyaçları ilk sıradaydı ve bu durum bütün ailesini yok etmişti.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

DÖRT

"İlk ısırık genelde acısızdır."

Kahverengi Keşiş Örümceği
MICHAEL F. POTTER, ŞEHİR BÖCEK BİLİMCİSİ,
KENTUCKY ÜNİVERSİTESİ, ZİRAAT BÖLÜMÜ

SANDY SPRİNGS, ATLANTA'NIN YİRMİ BEŞ KİLOMETRE KUZEYİNDE, 285 VE 400 numaralı otoyolların arasında kalıyordu. Dört hastane, 500 civarında firma ve elbette adına uygun olarak kaynak sularıyla merkezî bir yerleşim yeriydi. Aile kenti imajını terk edince gece hayatı ile tanınmaya başlamıştı. Sabah dörde kadar açık olan barları ve her zaman yeni müşterilere aç olan "masaj salonlarıyla" ünlenmişti. Genç, yaşlı, erkek, kadın, sarhoş ya da ayık Sandy Springs'de iyi vakit geçirebilirdi.

Bu durum yöre sakinlerini gerçekten rahatsız etmeye başlamıştı. Böylece Haziran 2005'te şehir olmak için inanılmaz bir oy çoğunluğuyla birleşerek bir anda eyaletin en geniş yedinci kenti olmuşlardı. Yepyeni şehir meclisinin aldığı ilk karar netti: Polis departmanını daha sert bir hale getir ve bölgedeki istenmeyen unsurların kafasını ez. Sandy Springs kentsel bir değişim geçirmeye

başlıyor ve şehirde gerçekten de birbirinden güzel, son moda restoranlar açılıyordu.

Kimberly henüz yeni polis teşkilatıyla çalışmamıştı. Polis teşkilatının, ya orta sınıf bir kentte ikinci kariyerlerine başlayan elli yaşlarında emekli eyalet polislerinden ya da okuldan yeni mezun olmuş çaylaklardan oluştuğunu tahmin edebiliyordu. Hakkı çıkacak ve her iki türle de karşılaşacaktı.

Onu kapıda bekleyen çocuğun sakallarının çıkmasına daha birkaç sene vardı. Diğer taraftan saçları seyrelmiş gece komiserinin kariyer yollarında bir tur atmış olduğu belli oluyordu. Kimberly'nin elini sıcakkanlı bir tavırla sıktı ve başıyla çocuğu işaret ederek, *beni bu köpek yavrusuyla çalıştırdıklarına inanabiliyor musun?* der gibi baktı. Bu bakış yeterli olmaz endişesiyle üstüne bir de gülümsedi ve göz kırptı.

Kimberly ne gülümsedi ne de Komiser Trevor'ın göz kırpmasına cevap olacak bir şey yaptı.

"Kızı gece saat birden kısa bir süre sonra yakaladık," diye bildirdi Trevor. "MARTA istasyonunda iş bekliyordu..."

"Tren istasyonunda mı bekliyormuş?" diye kendine hâkim olamadan sordu Kimberly. Kızın masaj salonlarından birine yapılan bir baskında yakalandığını düşünmüştü. Sokakta çalışanlar Fulton Sanayi Bulvarı civarında takılırlardı. Teoride Sandy Springs, istasyonda iş beklemek gibi bir şey için fazlasıyla şık bir yerdi.

"Böyle şeyler oluyor," dedi Trevor. "Özellikle biz mekân baskınlarını arttırdıktan sonra başladı. Bazıları disko güruhlarının arasına karışıp göze batmamaya çalışıyor ama fahişelerin etlerini *daha az* göstermeleri ayırıcı bir özellik oluyor. Bazılarıysa... Lanet olsun ki uyuşturucudan bitmiş oluyorlar veya piyasaya yeni kızları düşürmek için uğraşanlar da var. Bilirsin, kümesteki malları tazelemek gerek."

Trevor çenesini kaldırdı. Besbelli ki federali etkilemek istiyordu. Kimberly, onun bu işten önce muhtemelen güvenlik görevlisi olarak çalışmış olduğuna karar verdi. Ya da üniforma giymesini sağlayacak buna benzer herhangi bir şey yapmış olmalıydı.

Çocuk gözden kaybolmuştu. Kimberly bu işte Trevor'ın parmağı olduğundan şüphelendi. Anlaşılan bunun kendi gösterisi olmasını istemişti. Burnunun kemerini tutarak uçak kazasının olduğu yerde olmayı arzu etti.

Trevor'dan tutuklama raporunu istedi ve raporun bir kopyasını eline alınca şöyle bir göz gezdirdi. Zaman, yer, başka aktiviteler. Her şey kitaba uygun görünüyordu. Kız, cebinde yirmi sekiz gram metamfetamin ile yakalanmıştı ve bir süre içeride yatacağa benziyordu. Tabii Delilah Rose da kendisinin federaller için önemli bir bilgi kaynağı olduğu hususunda ısrar etmeyi uygun görmüştü.

"Onunla konuşacağım," dedi Kimberly.

"Mesele uyuşturucu mu?" diye atıldı Trevor. "Kız bir satıcının ya da şebekenin ismini mi verecek? Kahrolasıca Met! Bütün eyalete yayılmaya başladı. Büyük birinin ismini vermesini sağlayın. Ufak tefek şeylerle kurtulmasın. Eyalet çok büyük çaplı bir tutuklama yapmaya hazır."

"Bunu aklımda tutarım," dedi Kimberly soğuk bir tavırla. "Kızı nereye koydunuz?"

Trevor onu, nezarethane yerine ispiyoncu olmanın avantajlarından bir diğeri olan sorgulama odasına götürmüştü. Delilah bu ufak odada oturmuş diyet kola içiyordu. Gece işi için hiç de fena sayılmazdı.

Kimberly kapının dışında durarak tek yönlü camdan içeride oturan "haber kaynağına" ilk kez baktı. Yüzünde herhangi bir ifade değişikliği göstermeden çabucak ilk izlenimlerini edinmişti.

Eyaletteki fahişelerin büyük çoğunluğunun Afrika-Ameri-

kalı veya masaj salonlarında çalışanların Asyalı olmasına karşın Delilah Rose sürpriz bir şekilde beyazdı. Lekeli cildi, hızlı ve sert yaşamış bir kadının kirli sarı saçlarıyla kız yirmili yaşların başında gözüküyordu.

Kimberly orada dururken kız başını düşmanca kaldırarak aynaya baktı. Açık mavi gözleri, sert köşeli çenesiyle, ayık ve çetin görünüyordu.

Güzel.

"Bundan sonrasını ben hallederim," dedi Kimberly polislere. "Aradığınız için teşekkürler."

"Sorun değil. Neler olduğunu..."

"Haber verdiğiniz için teşekkür ederim," diye tekrarladı Kimberly ve çam yarması komiseri geçerek ufak odaya girdi.

Kimberly acele etmedi. Kapıyı kapattı, plastik sandalyeyi çekti ve oturdu.

Ceketinin iç cebinden ufak bir kayıt cihazı çıkararak masaya koyduktan sonra ufak bir not defteri ile iki tane kalem çıkardı. En sonunda saatini bir seremoni edasıyla kontrol ederek zamanı not defterinin başına yazdı.

Sonra kalemi kenara bıraktı, arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kovuşturarak Delilah Rose'a bakmaya başladı. Bir dakika, iki dakika, sonra üç... Kimberly komiser Trevor'ın camın öbür yanından izleyip izlemediğini merak etti. Eğer izliyorsa bu gösteri yüzünden sabrının taşmakta olduğu şüphe götürmezdi.

Kız iyiydi ama Kimberly daha iyiydi. Önce Delilah pes etti. Kolasını aldı ama sonra içinin boş olduğunu anlayınca sinirli bir şekilde masaya geri koydu.

"Bir tane daha ister misin?" diye sordu Kimberly, sessizce.

"Hayır, teşekkür ederim."

Ah şu görgü kuralları. Çoğu şüpheli veya ispiyoncu belki de çocukluklarından kalma bir alışkanlıkla bu sihirli kelimeyi kanun çalışanları üstünde denemeye kalkarak nazik davranırlardı. En azından başlangıçta.

Kimberly tekrar sessizliğe büründü. Kız boğazını temizledikten sonra kola kutusuyla oynamaya başladı.

"Beni sinirlendirmeye çalışıyorsun," dedi kız en sonunda. Bunu somurtarak ve hafifçe özür dilermiş gibi söylemişti.

"Kafan iyi mi Delilah Rose?"

"Hayır!"

"Polis seni met ile yakaladıklarını söyledi."

"Uyuşturucu işi yapmam. Asla! Sadece bir arkadaş için sakhyordum. Onun met olduğunu nereden bilecektim ki?"

"İçki içer misin?"

"Ara sıra, ama bu akşam değil."

"Anlıyorum. Peki, öyleyse ne yapıyordun bu akşam?"

"Kahretsin,"—tavır belirmeye başlamıştı—"bu akşam *hiçbir şey* yapmıyordum. Dans etmek için bir gece kulübüne uğradım. Sonra eve gitmek için MARTA'ya yetişmeye çalışıyordum. Ulaşım araçlarını kullanmak ne zamandan beri suç oldu?"

Kimberly sadece kızın kıyafetine bakmakla yetindi. Denizci mavisi ceketin altına giydiği şey bu mevsim için oldukça inceydi. Kız sanki tayt reklamı yapıyormuş gibi giyinmişti. Patlıcan rengi mini etek, göğüslerinin kenardan taşmasına yol açacak kadar dar, patlıcan renginde de bir büstiyer vardı üstünde. Ayaklarına ise on santim yüksekliğinde ince topuklu ayakkabılar giymişti.

Kimberly, kızın göbeğinde örümcek ağına benzer bir dövme olduğunu gördü. Kız bilerek tişörtünü aşağıya doğru çekiştirerek dövmeyi örtmeye çalışmadan hemen önce gözüne çarpmıştı. Kızın ensesinde bir dövme daha vardı. Örümceğin biri saçlarına tırmanıyordu.

"Kim yaptı?" diye sordu Kimberly kızın ensesini işaret ederek.

"Hatırlamıyorum."

"Karnındaki ağ güzelmiş. Göbek deliğindeki halka nedir? Ağ için bir örümcek mi? Zekice."

Kız hiçbir şey söylemedi. Çenesini düşmanca bir şekilde kapamıştı.

Kimberly bir dakika daha durduktan sonra bunun yeterli olduğuna karar vererek doğruldu. Önce kayıt cihazını sonra not defterini ve son olarak da kalemlerden birini aldı.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Delilah.

"Affedersin?" diye sakince sordu Kimberly, kayıt cihazını cebine sokarken.

"Hangi cehenneme gidiyorsun? Daha bana soru bile sormadın. Nasıl bir FBI ajanısın sen?"

Kimberly omzunu silkti. "Hiçbir şey yapmıyor olduğunu söyledin. Uyuşturucunun sana ait olmadığını iddia ediyorsun. Tamam o zaman. Sen bakire Meryemsin ve ben de uyumaya gidiyorum."

Kimberly ikinci kalemi almak için uzandığında kız onu bileğinden yakaladı. Zayıf ve iyi beslenmediği belli olan biri için Delilah Rose oldukça kuvvetliydi. Kimberly, adına çaresizlik denen bu gücü iyi tanırdı.

Yavaş bir şekilde kızın açık renk gözlerine baktı. "Seni tanımıyorum. Hiç karşılaşmadık. Yani bu, senin benim bilgi kaynağım olmadığın anlamına ve Sandy Springs'in seninle ne isterse onu yapabileceği anlamına geliyor. Şimdi, ya hemen bileğimi bırakırsın veya seni buna pişman ederim."

"Seninle konuşmam gerek."

"Altı dakikadır burada olmama rağmen söyleyecek bir şey bulamadın."

"Komiser Nemrut'un dinlemesini istemiyorum." Kız, Kimberly'nin bileğini bırakmıştı ve tek yönlü cama doğru kaçamak, ürkekçe bakışlar atıyordu.

"Komiser Trevor seni ilgilendirmez. Seni ilgilendiren kişi benim ve hâlâ, burada kalmam için bana bir neden göstermiş değilsin." Kimberly kalemi alarak ceketinin cebine yerleştirdi.

"Beni öldürecek."

"Komiser Trevor mu?"

"Hayır, hayır. O adam... Adını bilmiyorum. Yani gerçek adını. Kendine Bay Dinchara diyor. Biz kızlar ona Örümcek Adam diyoruz."

"Bay Dinchara?"

"Bilirsin, Arakna* ve Dinchara. Hani nasıl derler? Bir anagram, yani bir çevrik kelime."

"Ah, hadi ama." Kimberly kendine engel olamamıştı. Gözlerini yeniden kızın kıyafetine dikmiş ve şüpheli bakışlarla onu süzmeye başlamıştı.

"Dinchara farklıdır."

"Hı-hı." Kimberly sandalyesini geri iterek sert plastiğin üzerinden kalkmıştı bile.

"Seks için para ödemez. En azından ilk başlarda." Delilah aceleyle konuşmaya başlamıştı. "Örümcek adam kızlara hayvanlarıyla oynamaları gibi şeyler için para verir. Bilirsin, eğer tarantulaya dokunabilirsen, on dolar. Onun kolunda yürümesine izin verirsen, otuz dolar. Bunun gibi sapıkça şeyler işte."

"Hayvanlarıyla oynamak mı?"

"Yo, tarantulanın zehri insanı öldürecek kadar güçlü değil dir." Delilah'nın sesi ciddi çıkıyordu. "Tarantulalar oldukça utan-

---

* Arakna: Mitolojide örümcekler kraliçesi ve örümceklere verilen genel ad.

gaç, hatta kırılgandırlar. Onlara çok nazik davranman gerekir. Yoksa onları incitebilirsin."

Kimberly artık konuşmuyordu çünkü büyük ölçüde ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Diğer taraftan en sonunda Delilah'nın dili çözülmüştü. "İlk başlarda istediği şeyler sadece hayvanlarıyla ilgiliydi ama sonra örümceklerin sadece kollarımda yürümesi yetmemeye başladı. Onları başka yerlerde de yürürken izlemek istiyordu. Besbelli bu onu çok azdırıyor olmalıydı. Sonra başka şeyler de istemeye başladı. Her kızın yapmak için çok da hevesli olmayacağı şeyler ama çok iyi para ödüyordu."

"Çok iyi derken?"

"Elle tatmin için yüz, ağızla tatmin için yüz elli dolar. Eğer örümceğin izlemesine izin verirsen iki yüz dolar."

"*İzlemek mi?*"

"Kafesinin içinden elbette. Demek istediğim, dikkatini ona veremeyeceğin bir tarantulanın ortada dolaşmasına müsaade edemezsin. Ona basıp, ezme ihtimalin çok yüksek olur."

"Hep böyle bir şeyden korkmuşumdur," diye mırıldandı Kimberly. Ne zaman artık her şeyi duymuş olduğunu düşünse sapık biri çıkar ve bu düşündüğünün doğru olmadığını kanıtlardı. "Tamam, sen ve Dinchara arasında küçük şeyler dönüyor." Kimberly kızın dövmelerine yeniden baktı. "Dürüst olmak gerekirse siz ikiniz birbirinizi tamamlıyor gibisiniz ve onun iyi de ödeme yaptığını söylüyorsun. O zaman neden buradasın?"

Delilah uzaklara daldı. Konuşkan hali kaybolunca sessizlik ülkesine geri dönmüşlerdi yeniden. "Birtakım şeyler yanlış gitti," dedi en sonunda mırıldanarak.

"Şaka yapıyorsun. Hadi ama gece uzun sürmeyecek. Neden beni görmek istedin?"

Kızın dudakları titredi. "Ginny yüzünden. Ginny Jones. Onunla birlikte gitti ve gittiğinden beri kimse onu görmedi."

Kimberly yeniden oturdu. Kalemini ve not defterini çıkararak kayıt cihazını çalıştırdı. Kız cihaza sinirle bakmasına rağmen karşı koymadı.

"Koruma istiyorum," dedi aniden.

"Koruma mı istiyorsun? Ne gibi?"

"Gü…güvenli bir ev, polis koruması. Televizyonda gördüğümüz şeyler gibi."

"Delilah, o sadece televizyonda olur. Gerçek dünyada işler böyle yürümüyor. Oynamak için bedelini ödemek zorundasın."

"Oynamak için bedelini ödemek mi? O da ne demek?"

Kimberly ciddiydi. "Bu, senin gerçek bir suç hakkında gerçek bir bilgiye sahip olman gerektiği anlamına geliyor. Ayrıntılı ve net bir şekilde. Bunu kanıtlarla destekleyebilirsem seçenekleri sonra konuşuruz."

"Nasıl net?"

"Bir isimle başlayalım. Ginny Jones. Gerçek mi yoksa takma ad mı?"

"Virginia," diye fısıldadı kız. "Gerçek ismi Virginia Jones ama herkes onu Ginny diye çağırırdı. Çok tatlıydı ve uyuşturucularla ilgisi yoktu. Sadece… Bilmiyorum. Bir yerlerde bir şeyler oldu." Kız zoraki bir şekilde gülümsedi. "Her zaman öyle olmaz mı?"

"Onu en son ne zaman görmüştün?"

"Üç ay önce. Çarşambaydı, belki de perşembe. Artık çok emin değilim. Adamla daha önce de gitmişti. Dövmelerimi gördükten sonra bana onu anlatan kişi de o olmuştu. Biraz kaçık bir adam olduğunu ama iyi ödeme yaptığını ve benim başa çıkamayacağım gibi bir şey olmadığını söylemişti."

"Öyleyse, Ginny Dinchara'yı tanıyordu."

"Sanırım, yani evet."

"Ve sekiz bacaklı yakınlaşmalarla da bir sorunu yoktu?"

Delilah omuz silkti. "Ginny, örümceklerin umurunda olmadığını söylemişti. Bana hiçbir şeyden korkmadığını söyler dururdu, en azından artık korkmuyormuş."

"Pekâlâ, onu en son ne zaman gördün?"

"Bir süre önce işte."

"Delilah."

"Hım, birkaç ay önce. Sabahın bir buçuğuydu galiba. Dinchara siyah cipiyle gelmişti."

"Aracı tarif et."

"Siyah, gümüş süslemeli, çok güzel bir Toyota sanırım. Ama modifiye edilmiş cinsten. Arabanın jantları çok göz alıcıydı ve koltukları deri kaplıydı. Limited Edition galiba."

"Peki ya plakası?"

"Bilmiyorum," diye çabucak cevap verdi kız.

Kimberly onu tekrar incelemek için bir dakika durdu. Cevap çok süratli gelmişti. Özellikle de bugünlerde onun yaşındaki fahişelerin *CSI* dizisini izledikleri ve bilgilerin ne kadar değerli olabileceklerini bildikleri bu zamanda. "Georgia'ya mı ait bir plakaydı?"

"Ah, evet."

"Başlangıç harfleri?"

"Bilmiyorum. Gerçekten." Kız iyice savunmaya çekilmişti şimdi. "Çok fazla şey bilmemeye çalışıyorum tamam mı? Böyle şeylere bulaşan kızlar için... Belaya davetiye çıkarmak olur bu."

"Adamı tarif et."

Delilah bakışlarını yere indirdi. Alt dudağı büzüşmüştü. "Hım, beyaz bir erkek. Orta yaşlı. Kahverengi, seyrek saçları var. Elleri bir marangozun elleri gibi yıpranmış görünüyordu. Kendine

has bir kokusu da var. Kimyasal bir koku sanki. Onun bir nevi ticaret işi yaptığını düşündüm her zaman ama hiç sormadım."

"Dikkat çeken herhangi bir iz?"

"Ne gibi?"

"Yara izi, dövme, doğum lekesi."

"Bilmiyorum. Soyunmak için zaman harcayan erkeklerden değildi."

"Peki ya yüzünde?"

Ama Delilah sadece omuz silkti. "Bilmiyorum. Bana hepsi aynıymış gibi geliyor."

"Kimler?"

"Erkekler, karı kızı peşindekiler, sapıklar, onlara ne diyorsan işte. Hepsi aynı."

Kimberly ona şüpheyle baktı.

Nihayet Delilah kendine geldi. "Hey, bir şey daha var. Şapkası. Her zaman kırmızı bir beysbol şapkası takıyor. Onsuz hiç görmedim. Hatta şey yaparken bile çıkartmaz, bilirsin işte, şey yaparken. Kırmızı bir beysbol şapkası. Bu da bir şey sayılır, değil mi?"

"Evet, öyle." Kimberly not alıyordu. "Kıyafetleriyle ilgili başka bir şey?"

"Kot pantolon," diye ekledi Delilah. "Uzun paçalı tişört. Eddie Bauer marka sanırım. *Outdoor* tarzı ama havalı bir *outdoor* tarzı. Sanırım zengin biri."

"Neden öyle düşünüyorsun?"

"Arabası, elbiseleri, ödediği paralar. Herkesin karşılayabileceği şeyler değil bunlar."

"Sesini tarif et."

"Hım, bir erkek sesi işte."

"Aksanı var mı?"

Delilah tekrar düşündü. "Güney aksanı. Ağır ama çok derin değil."

"Sen nerelisin Delilah?"

Kız cevap vermedi.

"Aksan, kelime hazinesi? Onun eğitimli biri olduğunu söyleyebilir misin, mesela?"

"Örümcekler hakkında çok şey biliyor."

"Sen de öyle."

Delilah heyecanlandı. "Uzun süre önce erkek kardeşimin bir örümceği vardı. Ona Eve adını takmıştı. Kardeşime örümceği için cırcır böceği yakalamasında yardım ederdim. Gerçekten çok tatlı bir örümcekti. Örümcek adam… O sadece hayvanı olan biri değil. Onda şu beyaz örümcekten var. Bir keresinde onun için tarantula demiştim de delirmişti. 'O sadece bir tarantula değil, o bir *Grammostola Rosea*' diye bağırmıştı. Şili tarantulası ya da ona benzer bir şey işte. Aradaki farkı anlayamadığım için oldukça sinirlenmişti. Beni bir şekilde…"

"Seni bir şekilde ne?"

"Korkutmuştu."

"Nasıl?"

"Sadece yüzündeki ifadeyle. Bilemiyorum." Kız omuz silkti. "Bir an için… Ben de örümcek adamım diye düşünmüştüm. Bilirsin *fahişe karadul.*" Delilah kendi esprisine kendi gülmüştü ama gözleri gülümsemiyordu.

"Seni hiç tehdit etti mi?"

"Hayır. Yapmasına gerek yoktu. Bunu yüzünde görebilirdin. Bazı erkekler öyledir bilirsin. Sana yaklaşan tehlikenin gelişini görmeni seyretmek isterler."

Kimberly bunun üzerine bir şey söylemedi. Delilah'nın anlatmak istediği şeyi gayet iyi bilecek kadar uzun süredir suçluların arasında çalışıyordu. "Pekâlâ, kızlara nasıl yaklaşıyor? Arabasının içinden mi?"

"Her zaman değil. Demek istediğim burada klasik bir köşe başı oyunu dönmez. Daha çok doğru yerlere gidip oralarda takılırsın ve şansın yaver giderse doğru adamla tanışırsın."

"Tamam, diyelim kulübe gittin," diye tamamladı Kimberly. "Sen bir adım attın, adam bir adım attı. Sonra ne olur?"

"Sonra adamı izlersin. Belki arabaya veya başka bir yere… Sessiz bir yere. Yol boyunca detayları halledersin. Parayı önceden alırsın ve ne yapman gerekiyorsa onu yaparsın. Her şey bittikten sonra da oradan gidersin."

"Bay Dinchara'yı göz önüne alacak olursak o seni nereye götürürdü?"

"Cipine."

"Arabadan çıkmak konusunda hiç sorun yaşadın mı?"

"Hayır, ama ben çabuk çıkarım. Eğer parayı önceden almışsan o hâlâ… Keyifteyken çıkıp gidebilirsin. Kaçmak için daha iyi bir yol düşünemiyorum."

Kimberly kaşlarını çattı. "Yani kısaca erkeklerin külotları hâlâ dizlerindeyken sahneyi terk ediyorsun."

"Sihir gibi işe yarıyor."

"Pekâlâ, hem sen hem de Ginny Jones, Bay Dinchara'yı tanıyorsunuz. Peki, neden şimdi onun Ginny Jones'un ortadan kayboluşuyla bir ilgisi olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü Ginny'yi en son onunla birlikte gördüm. Sokaktan aşağı doğru yürüyerek kulüpten uzaklaşıyorlardı. Aslında biraz da kızgındım. Ciddiyim, bana yarım gecelik para ödemişti."

"Ve?"

"Ve bu Ginny'yi son görüşüm oldu."

Kimberly bir an durarak edinmiş olduğu bilgileri gözden geçirdi ve bir sonraki açıklamasına karar verdi. "Delilah, bütün bunlar çok ilginç ama bununla bir şey yapamam."

"Neden olmasın?"

"Suç teşkil edecek bir kanıt yok."

Kız ona dalga geçermiş gibi baktı. "Bana inanmıyor musun? Gerçeği söylüyorum. Ginny benim arkadaşımdı. O adam ona bir şey yaptı ve bunun bedelini ödemeli!"

"Son üç ay içinde örümcek adamı gördün mü tekrar?" diye sordu Kimberly buz gibi bir tavırla.

Delilah'nın bakışları uzaklara daldı yeniden. "Belki."

"Onunla bir şeyler yaptın mı?"

Şimdi de zar zor duyulan bir sesle fısıldamıştı. "Belki."

"Dediğin gibi," diye mırıldandı Kimberly. "Güzel para ve hâlâ onunla yalnız kalma konusunda isteklisin, Delilah. Ne kadar kötü bir adam olabilir ki?"

Kız uzun bir süre cevap vermedi. Cevap vermeye başladığında ise Kimberly ne dediğini anlamak için öne doğru eğilmek zorunda kalmıştı. "En son onunla olduğumda dizlerimin üstündeydim. Bilirsin, şey yapıyordum ve o final anında bir anda elleriyle boğazıma yapışarak sıkmaya başladı. Nefes alamıyor, boğuluyor ve ona vuruyordum. Ve sonra onu duydum… Ginny diye fısıldıyordu. Sonra birdenbire boğazımı bıraktı ve ben de can havliyle oradan kaçtım."

Bir süre sustuktan sonra konuşmaya devam etti. "Şöyle ki, onun ne söylediğinin farkında olmadığını düşünüyorum. Sanırım sadece o zevk anı tarafından ele geçirilmişti, ama emin değilim. Belki sonra farkına varır. Belki de bildiğimi biliyordur. Artık hiçbir şey hakkında iyi hissedemiyorum. Ya Ginny'ye zarar vermişse? Ya onu da aynı şekilde boğmuşsa? Ya onunla Ginny arasında bir bağlantı kurabilecek tek kişi bensem? Bana yardım etmelisin. Bu durum sadece Ginny'yi değil beni de içine alıyor. Polis tarafından korunmam lazım."

Kimberly iç çekti ve burnunu okşadı. "Güvenimi kazanmak istiyor musun? Öyleyse gerçek adınla başlayalım."

"Delilah Rose. Kontrol edebilirsin. Polis yaptı."

"İsim? Doğum tarihi?"

"Neden hep benimle ilgili sorular? Hep bir şeyleri kanıtlamak zorundayım. Kanıtla, kanıtla, kanıtla... Size bir sapığı gümüş tepsi içinde sunuyorum işte! Belki değişiklik olsun diye sen kendini bana kanıtlarsın."

"Bu da beni ikinci soruma getirir. Neden beni aradın? Adımı nereden biliyorsun?"

Delilah bu sefer o kadar çabuk cevap vermedi. Kimberly kızın aniden kurnaz biri gibi göründüğünü düşündü. "Eco katilini yakalayan kişi sensin. Haberlerde gördüm. Acemi kadın bir ajan. Eğer örümcek adam Ginny'yi öldürdüyse ve onu yakalayabilecek bir kişi varsa o da sensin."

"Evet, yapabilirim, Delilah. Ama suç teşkil edecek bir kanıt yok ortada ve eğer olmuş olsaydı bile bu benim işim değil. Sandy Springs polis teşkilatıyla konuşmalısın."

"Hayır. Bu sen olmalısın. Eco katilini yakaladın, Ginny'ye de yardım edeceksin."

"Delilah..."

"Bir şey daha var."

Kimberly susarak kıza daha ihtiyatla bakmaya başladı. "Neymiş o?"

"Boğazımı sıktığı o gece koltuğun arkasında yerde duran bir şey dikkatimi çekti ve bakmadığı bir anda onu hemen aldım." Delilah yalnız olup olmadıklarından emin olmak istermiş gibi odada göz gezdirdikten sonra elini büstiyerinin içine sokarak sutyeninin sol tarafına saklamış olduğu altın bir yüzük çıkardı.

"Bu Ginny'ye ait," diye fısıldayarak yüzüğü masanın üstüne bıraktı. Yüzük metalik bir ses çıkarmıştı. "Onu kolyesine geçirip taşırdı ve asla çıkarmazdı. Asla derken ciddiyim. Gördün mü, bu Ginny'nin örümcek adamın arabasında olduğunu kanıtlar."

Kimberly kaşlarını yeniden çattı ve kalemin ucunu kullanıp

eliyle temas etmemeye çalışarak yüzüğü kendine doğru çekti. Ona bir okul yüzüğü gibi görünmüştü. Ortasındaki taş maviydi. İçinde yazılar vardı ama kir yüzünden okunması çok zordu.

"Ginny'nin bu yüzüğü taktığını başka kim biliyor?"

Delilah omuz silkti. "Bilmiyorum. Hiç sormadım."

"Nasıl aldığını sana anlatmış mıydı?"

Başka bir olumsuz cevap daha geldi.

"Yüzüğü Bay Dinchara'nın cipinde bulduğunu bilen başka biri var mı?"

"Kahretsin, hayır! Anlasana. Bu, bu işi yapan bir kızın canının yanmasına sebep olacak bir şey..."

"Evet, evet anladım," diye somurtarak yüzüğü inceledi Kimberly. Tekrar kaşlarını çattı ve nihayet arkasına yaslanarak "Bunu alabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette alabilirsin. Bu yüzden yanımda getirdim. Şimdi bir dosya açabilirsin değil mi?"

"Tam olarak değil."

Delilah sinirlenmişti. "Hey, benden kanıt istedin ben de sana kanıt verdim!"

"Açık konuşmam gerekirse Delilah, bu bir kanıt değil. Suça ait olduğunu belirten bir şey göstermiyor. Yani bu yüzük mahkeme tarafından dikkate alınmayacak bir şey. Ginny'ye ait olduğunu kanıtlayamazsın. Şüphelinin aracında bulunmuş olması ise belirsiz. Bu yüzük şu anda çok kirli bir okul yüzüğünden başka bir şey değil."

"Tavrından hoşlanmadım," dedi Delilah.

"Duygularımızın karşılıklı olduğundan emin olabilirsin," dedi Kimberly kaleminin tepesiyle masaya üç kez sertçe vurduktan sonra. "Yapacağımız şey şu Delilah," dedi. "Ne dediğimi hatırlıyor musun? Oynamak için ödemek zorundasın. Biz de bu yüzüğü kaparo olarak değerlendireceğiz." Büronun bir kartını çıkar-

tarak dâhili numarasını kalemiyle daire içine aldı. "Bana daha fazla bilgi getir. Zamanlar, yerler hatta Ginny Jones'un o bölgede çalıştığını ve ortadan kaybolmuş olduğunu doğrulayabilecek başka kişiler. Eğer şanslıysan yerel polis teşkilatında bir dosyanın açılabilmesi için yeterli kanıt toplarsın. Sana yardımcı olacağım ama dürüst olmak zorundayım, bu, FBI'ın değil yerel yetkililerin bakacağı bir dava olacaktır."

Tekrar malzemelerini toplamaya başladı. Bu sefer Delilah onu durdurmaya çalışmadı. Sadece yüzünde belli bir acı ifadesiyle kollarını göğsünde kavuşturarak oturmaya devam etti.

Kimberly ayağa kalktığı sırada kız konuşmaya başladı.

"Ne kadar var?"

"Pardon?"

Kız, Kimberly'nin karnına bakıyordu. "Ne zaman doğuracaksın?"

Kimberly bir an için ne yapacağını şaşırmıştı. Sonra kendini toparladı. Bu an, diğer kişinin dikkatini senin üzerinde topladığı o andı. "Yazın," dedi.

"Kendini iyi hissediyor musun?"

"İyi hissediyorum, teşekkürler."

"Beni kokular rahatsız ediyor," dedi kız gayet doğal bir şekilde. "Çabucak da yoruluyorum ama alkol ve uyuşturucudan uzak duruyorum. Anlamsız bir hayat sürüyor olmam bebeğim için daha iyisini istemediğim anlamına gelmez."

Kız ceketinin önünü iki yana doğru açınca Kimberly ilk kez yuvarlak ve sıkı karnını gördü. Kendi karnından farklı değildi. Delilah kayıt cihazına doğru uzanarak eline aldı.

"Bunu alabilir miyim?"

"Olmaz. Devlet malı. Başka bir tane satın almak zorundasın."

Delilah cihazı geri koydu. "Ama eğer örümcek adamdan da-

ha fazla bilgi edinirsem, ne bileyim belki onu Ginny hakkında konuşturabilirsem bana yardım edeceksin, değil mi?"

Kimberly hâlâ kızın karnına bakmaktaydı. Birden bire Sandy Springs'e gelmiş olmaktan dolayı üzüldü. Genç, kırılgan ve hamile bir fahişe ile uğraşmak zorunda kalacağını tahmin etmemiş ve de bunu istememişti.

Kartviziti hâlâ masanın üstünde duruyordu. En sonunda kartı alarak arkasına cep numarasını da yazdı.

"Eğer herhangi bir şey kaydetmeyi başarırsan beni bu numaradan ara." Sonra pek de önemsemeyen bir tavırla "Delilah, dikkatli ol," diye ekledi.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

BEŞ

AĞABEYİM BANA, "SÖYLEDİKLERİMİ YAPMAZSAN SENİ HAMBURGER Adam'a veririm!" derdi.

"Hamburger adam diye bir şey yok!" diye bağırırdım ona.

"Elbette var. İki metre boyunda, siyahlar içinde kocaman biri. Gece yarısı yaramaz oğlanların odalarına girer. Onları kaçırıp fabrikasına götürür. Sonra ezip onlardan hamburger köftesi yapar. Yaptığı etleri de marketlere satar. Marketlerdeki ucuz, kahverengi etlerin nereden geldiğini sanıyorsun? İşte onlar yaramaz oğlan köfteleri. İstediğine sorabilirsin."

Ona inanmadım, ta ki bir gece uyanıp Hamburger Adam'ın odamın kapısında dikildiğini görene kadar.

"Hişt," dedi. "Sakın tek elime etme. Sesini çıkarmazsan ailenin yaşamasına izin veririm."

Konuşamadım. Bağıramadım. Hareket edemedim. Kapımda duran bu siyahlar içinde iki metre uzunluğundaki devasa şekle bakakalmıştım sadece. Ağabeyimin haklı olduğuna inanamıyordum. Sonra titremeye başladım, kalbim küt küt atıyordu ve sanırım altıma yapmıştım.

"Haydi!" dedi Hamburger Adam vahşi bir sesle. "Eğer aileni kurtarmak istiyorsan, oğlum, kaldır şu sıska kıçını yataktan."

Ama hareket edemiyordum. Yapabildiğim tek şey kontrol-

süzce titremekti.

Örtüyü üzerimden çekip aldıktan sonra beni kolumdan yakalayarak yere savurdu. Parmakları kolumun üstünü deliyordu. Omzumu çevirdi ve bu canımı çok yaktı.

Ayaklarım kendiliğinden onu takip etmeye başladı. Tanrıya yemin ederim ki öyle oldu, çünkü onun gibi bir adamla gitmeyi asla istemezdim.

Koridordayken ne yapacağına karar vermek istermiş gibi durdu. Yarım metre ileride ağabeyimin kırılmış kapısını görebiliyordum. Onun yanındaki odadan babamın horlaması duyuluyordu.

Bağır diye düşündüm. Haydi. Bir şeyler yap.

Hamburger Adam'ın karanlıkta beni izlediğini biliyordum. Ne panik yapmış ne de korkmuş bir hali vardı. Bunun yerine beyaz dişlerini göstererek gülüyordu.

"Gördün mü oğlum? Ne kadar da önemsiyorlar seni. Hayatını mahvetmek üzere olmama rağmen ailen bunu görmek için yataklarından kalkmaya tenezzül dahi etmiyor. Bunu unutma çocuk. Onlar için hiçbir şey ifade etmiyorsun. Bu andan itibaren onlar yok artık.

Sen artık benimsin.

Kıyafetlerimi çıkararak beni yüzüstü yatağa bastırdı. Dokuz yaşındaki bir oğlan ne kadar savaşabilirse o kadar mücadele ettim. Yüzüm şilteye gömülmüştü ve ciğerlerim hava diye çığlık atıyordu. Beni öldüreceğini düşündüm. Bir an önce yapması için belki dua bile ettim.

Ama o beni bıraktı ve bir sigara yaktı.

Ne yapacağımı bilemedim. Yüzüstü yatıyordum ve her yer sırılsıklamdı.

Uykuya daldım.

Beni uyandırdı, bana vurdu ve istediğini yapana dek bağırdı bana. Daha sonra yine sigara ve her şey baştan başlıyordu.

Zaman kavramını yitirmiştim. Kafam bulanık ve çıplak bir haldeydim. Bedenimin içi yanarken dışı donuyordu. Battaniye almama bile izin vermedi.

Ara sıra bana yiyecek bir şeyler getirirdi. Hamburger, pizza. İlk yediğimde kustum. Bana gülerek alışacağımı söyledi. Sonra bana kaşık uzatarak eğer hâlâ yemek istiyorsam acele etmem gerektiğini belirtti.

Günler böylece geçiyor ve Hamburger Adam ile geçen hayat yaramaz çocuğu toza çeviriyordu.

Bir gün, otel odasının kapısını açtı. Güneş ışığı gözlerime vurunca elimi gözlerime siper etmek zorunda kaldım. Havada yağmur kokusu vardı ve bilinçsizce derin bir nefes aldım. Ağzımın içinde kül tadına benzemeyen ilk şey yağmurun kendisiydi.

Hamburger Adam bir kahkaha attı. "Gördün mü çocuk? Bütün bu olanlardan sonra bile hâlâ yaşamak istiyorsun. Buna rağmen yine de olanların hoşuna gitmiş olduğunu sanıyorum."

Kıyafetlerimi attı bana. Eskileri değil. Bir yerlerden yenilerini almıştı besbelli. Giyinmem için bağırdı. "Tanrı aşkına biraz gururlu ol ve ortalıkta çıplak dolaşmayı bırak. Beni yeniden azdırmaya mı çalışıyorsun yoksa?"

Giyinmeye çabaladım ama yeterince hızlı değildim.

Bu sefer boşaldığında sırıtarak "Hoşlandığını söylemiştim, oğlum," dedi.

Beni başka bir otele götürdü. Takım elbise giyiyordu. Ben ise bana iki beden büyük gelen mavi bir eşofman giyiyordum. Zayıflamıştım ve bir hayalet kadar ufalmıştım. Savaş esirlerine ben-

ziyor olmalıydım. Tükenmiş bir beden, bulanık, çökmüş gözler.

Resepsiyon memuru bana endişeli gözlerle bakmıştı.

Bunun üzerine Hamburger Adam ona sokularak "Sosyal hizmetlerdenim," diye alçak sesle belirtmişti. "Çocuğu henüz ailesinden aldım. Çok ama çok kötü bir durum. Ailesinin ona yaptıkları... Çok çetin bir başlangıç yapmış ama Tanrı'ya yemin ederim ki ona çok iyi bir yuva sağlayacağım. Gerçek hayatı şimdi başlıyor."

"Ah, zavallı şey," demişti kız.

Sonra aniden çığlık atmaya başladım. Bağırdım, haykırdım, çığlıklar atarak kalpleri durduracak kadar dehşetli olan yaşadığım dünyamı anlattım. Ciğerlerim patlayacak, kafam yerinden çıkacakmış gibi hissediyordum.

"Ailesinin canavar olduğunu söylemiştim," dedi Hamburger Adam.

"Ah, seni zavallı şey," diye tekrar etmişti kız.

En sonunda beni ufak bir eve götürdü. Bir telefon vardı ama sadece kredi kartı ile çalışıyordu ve kapı, sadece onda olan anahtarla dışarıdan kilitlenip, dışarıdan açılıyordu.

En azından beni yalnız bırakıyordu. Bazen saatlerce. Alçak tavşandan nefret etmeye başlayana kadar Bugs Bunny seyrediyor sonra televizyonu kapatıp hiçbir şey seyretmiyordum. Sadece minicik olduğumu hissedene kadar kirli, soluk gri duvarlara bakıyordum.

İşte ilk kez o zaman, bir örümcek dikkatimi çekti. Onu yakalayarak bir fincana koydum ve çaresizce kaçma çabalarını seyrettim.

Sanırım Hamburger Adam haklıydı.

Bunca şeye rağmen hoşuma gitmiş olmalıydı.

ALTI

"Kahverengi keşiş örümcekleri, gizemli alışkanlıkları yüzünden kontrol edilemez."

Kahverengi Keşiş Örümceği,
MICHAEL F. POTTER, ŞEHİR BÖCEK BİLİMCİSİ,
KENTUCKY ÜNİVERSİTESİ, ZİRAAT BÖLÜMÜ,

RITA UYUYAMAMIŞTI. HAYATIN KÜÇÜK İRONİLERİNDEN BİRİ DE BUYDU. En sonunda dinlenmek için biraz zaman bulmuş olmasına rağmen bunu yapabilme yetisini kaybetmişti. Her gece birbirinin aynı olmaya başlamış gibi görünüyordu. Duvarına yansıyan ay ışığını seyrediyor, pencereden içeri giren rüzgârın perdeler üstündeki hareketini yakalıyor, rüzgârın eski, ufak evinin ahşap eklemlerinde çıkardığı, insanın kemiklerini donduracak kadar gizemli olan sesleri dinliyordu.

Güneş, tepelerin ardından kendini gösterene kadar geçen zaman süresince belki de ellinci defa neden birçok arkadaşının yapmış olduğu gibi Florida'ya gitmediğini merak etti. Veya belki nemin daha az, sıcaklığın daha fazla olduğu Arizona'ya. Arizona'yı sevebilirdi.

Hiçbir yere gidemeyeceğini biliyordu. O, doğum sancısı

çekinenin doktora gitmek için bir sebep oluşturmadığı ve ebenin hastaya geldiği o eski zamanlarda doğmuştu bu evde. Dört ablası ve üç ağabeyi ile birlikte bu tepelerde oynamışlar, bu ağaçlara tırmanmışlar, annelerine ait olan bahçedeki çiçekleri ezmişlerdi.

Şimdi ise geride bir tek o kalmıştı. Herkesin bir bakımevinde kaybolmasını beklediği kartlaşmış, yaşlı bir kadın. Aynı, annesinin de başına geldiği gibi ama, Rita'nın hamuru sert bir malzemedendi. Ailesinin birçok ferdini elinden almış olan şeker hastalığı, yüksek kolesterol ve beyin kanserine yakalanmamış, dayanmıştı. Sırım gibi ince, zayıf ve bir kuştan birkaç kilo fazla olmasına rağmen hâlâ kışa hazırlık yapmak için odun kesebilecek kadar da güçlüydü. Bahçesini kendi çapalardı. Fasulyelerini kendi soyar, verandasını kendi süpürür ve halılarını kendi döverdi.

Kendinin bile anlayamadığı bir şeyi beklemek uğruna dayanmak için dayanıyordu. Belki de onun yaşındaki biri için beklemek, insanın elinde kalan tek şey olduğu içindi.

Bir zamanlar, lise aşkı onu peşinden sürükleyerek Atlanta'ya gitmişti. Donny dünyayı görmek istemişti, ama Nazi'nin biri onu vurup öldürmeden önce görebildiği şeyler çoğunlukla Almanya semaları olmuş ve Rita iki yıldan kısa bir süre içinde genç bir gelin olmaktan genç bir dul kadın haline dönüşmüştü. Onun yaşındaki başka kızlar kahvelerini ya da daha da güzeli öğleden sonra likörlerini içip ağlarken, o, kendi kaderiyle baş başa kalmıştı. Ama sonra, savaş sona erince birbirinden yakışıklı birçok genç "Tanrı'ya şükür hâlâ hayattayım seksi" fırtınasıyla bu kızları silip süpürmüşlerdi.

Rita seçeneklerini gözden geçirmişti. Yirmi yaş, her gece evde oturmak için çok erken bir yaştı ve sekreter olarak çalışırken Donny'nin yerinde duramayan hali ona da bulaşmıştı. Göbek bağını bir kere koparmıştı ne de olsa. Dışarı çıkıp neler olduğuna bakmalı, çekici bir genç bulup maceralar yaşamalıydı.

İşe yaramadı. Nihayetinde, o ne zevzek ne de isterik biriydi veya açıkça konuşmak gerekirse ilgilendiği şey arka koltuklarda beceriksizce yapılan seks değildi. Böylece Donny'nin ölümü üzerine devletin ona verdiği parayla kendine küçük bir ev satın aldı. Ön tarafına küçük bir veranda yaptı ve ufak bir bahçe düzenledi. Yalnızlık artık katlanılamayacak kadar büyüdüğünde ise hiç kimsenin tahmin edemeyeceği bir şey yaparak bakıcı anne oldu.

Ciyak ciyak ağlayan bebeklerden on yaşındaki suratsız çocuklara ve neredeyse yirmili yaşlarına gelmiş olan çocuklara kadar, boy boy veledi evine alıp bakıyordu. Onları yerel Chicken-Fil-A'nın* önünden alır, çantalarını arka koltuğa koyar ve hepsine limonata aldıktan sonra eve götürerek bir yuva verirdi.

Basit kuralları vardı. Eğer onlara uyarsan her şey yolunda giderdi. Uymazsan cezalandırılırdın. Bazı çocuklar sisteme kolayca ayak uydururken bazıları da sisteme uymayı zor yoldan öğreniyorlardı.

Birkaç çocuktan korkmuştu, ancak yine de onların bunu bilmediğine inanmak hoşuna gidiyordu. Birkaçını çok sevmişti ancak yine inanmaktan hoşlandığı şey, onların bunun farkına varmamış olmasıydı. Hayat, bir bakıcı annenin tek başına fark yaratabileceği inancı olmadan da yeterince acımasızdı.

Çocuklara başlarının üstünde bir çatı, günde üç öğün yemek ve kendilerini güvende hissedebilecekleri bir yuva verirken günün birinde sistemin içinde kendi ayakları üzerinde durabilecekleri bir zemin yaratabilmelerini ümit ediyordu. Atlanta'nın bir yerlerinde birilerinin, külotlarını bile ütüleyen, onları her gece dua etmeye teşvik eden bu kadınla geçirdikleri zamanı hatırladıklarında gülümsediklerini ve zamanında ona alınmış olsalar bile onu şimdi anlamış olduklarını düşünmek hoşuna gidiyordu. Ve hatta

* Zincir hazır yemek lokantası

belki de onu birazcık sevmiş olduklarını. Ancak, elbette bu onun asla bilemeyecek olduğu bir şeydi.

Bakıcı anne olmakla hayatı değiştireceğini düşünmek romantik bir saçmalıktan başka bir şey değildi elbette. Rita, yaklaşık otuz çocuktan en az beşinin uyuşturucu, şiddet, intihar ve riskli davranışlar yüzünden öldüğünü görmüştü. Buna değer miydi?

Donny ölmüştü. Çocukları ölmüştü ve sonra sırayla babası, annesi, erkek ve kız kardeşleri ölmüştü. Geride sadece doğduğu eve geri dönmüş, zamanın yavaş akışının ve hayaletlerin şiddetle farkında olan, doksanıncı yaş gününe bir hafta kalan bir kadın kalmıştı.

Yataktan kalktı. Gökyüzü hâlâ koyu gri bir renkteydi ama aydınlık sabah demek için yeterliydi. Ayaklarını mavi terliklerine geçirdi ve kalın havlu kumaşından sabahlığını uzun flanel pijamalarının üstüne giydi. Geceleri uyku başlığı takıyordu. Modaya uygun bir şey değildi ama eğer cildin kâğıttan daha inceyse ve yaşlı dolaşım sistemin çok yavaş çalışıyorsa oturma odasındaki sıcak radyatörün önünde dururken kafanın üşümemesine oldukça yardımcı oluyordu.

Yavaş adımlarla acele etmeden aşağıya indi. Mutfağa giderek çay için su kaynattı. Sonra yumurtalar için buzdolabına yöneldi. Her sabah bir dilim tost ekmeğiyle birlikte iki adet sahanda yumurta yerdi. Protein onun güçlü kalmasını sağlıyordu ve kahvaltı onu gençlik anılarına döndürmeyi asla atlamamıştı.

Şimdi bile arkasındaki yer döşemesinin çatırdadığını duyabiliyordu. Kardeşi Joseph yine gıcıklıklarından birini yapmak üzereydi. Joseph her zaman haylazın, üç kâğıtçının biri olmuştu ve tam oturmak üzereyken onun sandalyesini altından çekmeyi çok severdi.

"Joseph, Joseph," diye azarladı arkasına dönmeden. "Bu oyunlar için artık yaşlanmaya başladım. Son sefer neredeyse kalçama mal oluyordu!"

Bir çatırtı daha. Duvar boyunca hareket eden bir gölge çarptı gözüne. Onun Michael veya Jacob olduğunu düşündü. Onlar da sık sık ziyarete gelirlerdi. Hiç şüphe yok ki onlar da aynı onun gibi çocukluklarının mutfağındaki aile hayatından keyif alıyor olmalıydılar.

Ebeveynlerini daha az görüyordu. Annesini çoğunlukla mutfak lavabosuna eğilmiş, bir yandan anlamsız şeyler mırıldanıp homurdanırken bir taraftan da sebze ya da bulaşıkları yıkarken görüyordu. Bir keresinde oturma odasının ortasında ayakta durmuş piposunu içen babasına yaklaşmıştı ama ne olduysa babası o odaya girdiği anda neredeyse mahcup olmuş ve aniden ortadan kaybolmuştu.

Yöre sakinleri hayaletlerin bu kadar aktif olmasının sebebinin tepelerdeki altın ve kristal damarları olduğunu söylüyorlardı. Gazetede Kızılderili bir Şaman'ın açıklamaları çıkmıştı ve Şaman dünyadaki en titreşimli maddenin altın olduğunu, bu titreşimin bir şeyleri harekete geçirebileceğini ve enerjiyi yoğunlaştırabileceğini açıklamıştı. Altının ve kristalin bol olduğu her yerde ruhların da çok olacağını eklemişti.

Rita bu açıklamayı göründüğü şekliyle kabul etmişti. Evi neredeyse yüz elli yaşındaydı ve beş nesildir ailesine aitti. Elbette hayaletli bir ev olacaktı.

Rita, annesinin neden zamanını sonsuza kadar mutfakta yemek pişirerek harcamak istediğini yeterince yakın bir zamanda kendi kendine anlamıştı.

Yumurtalarını pişirdi, ekmeğini kızarttı ve çayını da hazırladıktan sonra teker teker hepsini tahta tepsinin üstüne yerleştirdi. Sonra Joseph'in sandalyesini rahat bırakıp bırakmadığından emin olmak için son kez baktıktan sonra sandalyesine oturdu.

Güneş, heybetli Blue Ridge Dağları'nın tepesinde yüksel-

mişti ve ışıklarının değdiği her şey açık, parlak pembe bir renge bürünüyordu. Harikulade bir sabah olduğunu düşündü.

Yapılması gereken şeyi yapmasının zamanı gelmişti. Ayağa kalkarak arka kapıya doğru yöneldi. Kapıyı yerinden oynatabilmek için bir iki metre kadar çekmesi gerekmişti. Nihayet kapı açıldıktan sonra başını dışarı çıkartarak otuz tane bakıma muhtaç çocuğun bile asla karşı çıkamadığı bir tonda kararlı bir şekilde konuştu: "Evlat, artık ortaya çıkabilirsin."

Hiçbir şey olmadı.

"Orada olduğunu biliyorum çocuk. Korkmana gerek yok. Eğer konuşmak istiyorsan nazik davranman ve sadece bir 'merhaba' demen yeterli."

Hayaletlerle geçen onca yıldan sonra Rita, arka verandasında etten kemikten bir çocuk belirdiğinde neredeyse herkesin şaşırabileceği gibi şaşırmıştı. Sekiz, dokuz yaşından fazla olamazdı. Sıska omuzlarını sabah soğuğu yüzünden kaldırmış, saman rengi kafasını aşağıya eğmişti. Kararsız bir yüz ifadesi vardı. İki hafta önce arka tarafta görünmeye başlamıştı. Ne zaman onunla göz teması kursa ortadan tüymüştü. En azından bu sefer kaçmamıştı.

"Merhaba," diye fısıldadı.

"Tanrı aşkına çocuk, orada soğuktan donacaksın. Hadi içeri gel ve kapıyı kapat. Dünyayı ısıtmak için para ödemeye niyetim yok."

Çocuk tekrar tereddüt etti ama sonra bakışları kahvaltı masasına kayınca kadın onun yüzünden geçen açlık spazmını görebilmişti. İçeri adım atarak dikkatlice kapıyı arkasından kapadı. Hareketleri canlandı ve omuzları jilet gibi keskinleşti.

"Adın nedir çocuk?"

"Bilmi..."

"Adın nedir çocuk?"

"Bana Scott derler."

"Pekâlâ Scott. Bu senin şanslı sabahın. Benim adım Rita ve tam da fazladan yumurta yapmak üzereydim."

Çocuk itiraz etmeyerek sahanda yumurta ve kızarmış ekmek kokan sıcak ve güzel mutfaktaki yerini aldı.

Rita pişirdi, besledi ve daha fazla pişirdi. Nihayet çocuk, karnı sarı çizgili tişörtünün altında yuvarlak bir hal aldığında önündeki tabağı ileriye itti.

"Rita," dedi en sonunda. "Örümcekler hakkında ne düşünüyorsun?"

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

YEDİ

"Örümcek ağını ilk ördüğü zaman ağ sıvı haldedir ama kısa zaman sonra sertleşerek çelikten bile daha güçlü bir hale gelir."
Örümcekler Hakkındaki Tuhaf Gerçekler.
CHRISTINE MORLEY, 2007

ÖZEL AJAN SAL MARTIGNETTI POLİS KARAKOLUNUN DIŞINDA Kimberley'yi beklemekteydi. Dışarı çıkar çıkmaz selektör yaptı. Kimberly önce üzerinde işaret olmayan arabaya şöyle bir göz attıktan sonra anlamlı anlamlı saatine baktı. Yorgundu, açtı ve kesinlikle havasında değildi.

En sonunda nasıl olduysa arabaya doğru yürüdü, çünkü adam Mac'in tavsiyesine kulak vererek vanilyalı puding almıştı ve pudingleri elinde havada tutuyordu.

Adam, soğuğun erken saatlerde insanı delip geçtiği Atlanta'da bile bir sıcaklık patlaması yaşamıştı. Kimberly kendine sunulan altılı paket pudingi, bir şişe suyunu ve plastik kaşığı aldı. Ufak bir iç çatışması yaşadıktan sonra istemeye istemeye pudinglerden birini ona verdi ama adam geri çevirdi.

"Hayır, hayır. Hepsi senin için. En azından bunu yapabildim."

Radyoyu dinliyordu. Tutucu bir sohbet programında AC-

LU'nun (Amerikan Sivil Özgürlükler Birliği'nin) nasıl da dünyayı mahvettiğinden konuşuluyordu. Ancak Kimberly arabaya bindiğinde Sal radyoyu kapatmıştı.

"Uzun süreden beri mi bekliyordun?" diye sordu Kimberly ilk pudingini kaşıklarken. Sal'i yalnızca şöyle böyle tanıyordu. Onunla bir yerlerde polis teşkilatının düzenlediği bir barbekü partisinde karşılaşmıştı. GBI ve FBI, her ikisi de büyük organizasyonlardı ve bu tanıdığı ajanların birçoğunu sadece ismen tanıdığı anlamına gelmekteydi ve Sal istisna sayılmazdı.

Ufak, esmer, adaleli ve ince bir adamdı. Şu sıralar devriye olarak dolaştığı sokaklarda, sert bir yaşam sürdürerek büyümüş bir adamın hali vardı üstünde. Bu sabah üzerinde açık gri bir takım elbise olmasına rağmen hâlâ bir eyalet müfettişinden çok bir serseriyi andırıyordu.

"Yirmi dakikadır buradayım," diye cevap verdi boş hazır yemek paketini kaldırarak. "Kahvaltımı yaptım."

"Karakolun içi daha konforluydu," dedi Kimberly.

"Onlar hakkında ne düşündüğümden henüz emin değilim," dedi Sal, başıyla Sandy Springs Polis Departmanı'nı işaret ederek. Bakışları ancak bir GBI ajanından gelebilecek bir şekilde buz kırıcı kadar keskindi.

Kimberly pudingini bitirerek ikincisini açtı. Bu işte bir terslik vardı. GBI ajanının biri, gece yarısı telefon açarak tutuklanmış bir fahişeyle görüşmesi konusunda ısrar etmiş ve sonra aynı ajan onu dışarıda beklemişti. Kimberly kafasının içindeki bütün köşeleri araştırmasına rağmen bir şey bulamadı.

"Sal," dedi en sonunda. "Puding için ne kadar minnettar olsam da krallığın anahtarlarını abur cubur için vermem. Şimdi, eğer istediğin bir şey varsa konuşmaya başlamanı tavsiye ederim çünkü yarım saat içinde başka bir görüşmem daha var."

Sal güldü. Bu, onun gözlerindeki kıvılcımları götürmüş, kasılmış çenesinin gevşemesine neden olmuştu. Kahkaha atarak gülmeye başlayınca Kimberly de ona katılmıştı.

"Tamam, durum şu: Benim Şiddet Suçları'ndan olduğumu biliyorsun."

Kimberly başıyla onayladı.

"ŞS'nin başlıca en önemli özelliği geniş alanlara yayılan suçları araştırması için eyaletin her yanına dağılmış ajanların işbirliği içinde çalışabilmelerini sağlaması."

"Ben bir FBI ajanıyım Sal. Başlıkların içeriğini iyi bilirim. Her cuma testten geçiririz."

"Gerçekten mi?"

"Hayır."

Sal yeniden güldü. Karanlık gözleri ışıldıyordu. "Pekâlâ, tamam. Benim bu dava ile ilgili bir teorim var. Birinin fahişelere takmış olduğuna inanıyorum."

Kimberly kaşlarını çatarak pudingini kaşıklamaya devam etti. "Bir teorim var derken neyi kastediyorsun? Kızlar kayıp olarak bildirildi mi bildirilmedi mi? Kayıp vakaları arttı mı artmadı mı?"

"Bu kızların vakaları değil. Kaçaklar, fahişeler, bağımlılar. Öylelerini kayıp ihbarında bulunacak kadar kim önemser ki? Sadece kaybolurlar ve kimsenin bir bildiği olmaz."

"Ama bunlar ayrıca gelip geçici kimselerdir," diye ekledi Kimberly. "Bir otobüse atlayıp gittikleri için de kaybolmuş olabilirler."

"Kesinlikle. Bahsettiğimiz nüfus sayımı dairesinin formlarını dolduran üst düzey halktan kişiler değil. Diğer taraftan bir sürü polis memurunu bir odada toplasan, mutlaka hepsinin tutuklanan bir kızın, bir fahişenin veya bir bağımlının sorduğu ilk sorunun şunu veya bunu görüp görmedikleriyle ilgili bir anısı vardır. Kayıp bir arkadaşlarını, ev arkadaşlarını veya suç ortak-

larını aramaktadırlar. Elbette kimse onların neden bahsettiğini anlamaz ve hikâye de böylece sona erer. Haklısın. Bu kızlar kayıp dosyalarında yer almazlar ama hepsinin aklında tek bir soru vardır: Bütün bu fahişeler nereye kayboldu?"

"Çok şairane Sal."

"Her perşembe Wildcat'de açık mikrofon akşamına katılırım."

Kimberly ona şaşkın şaşkın baktı.

"Ah, şaka yapıyordun," dedi sonra.

"Bir tane daha puding yiyeceğim," dedi Kimberly ve üçüncü pudingi açtı. Aç olduğundan değildi ama bir şeyler yapmaya ihtiyacı vardı.

"Anlamıyorum," dedi nihayet. "Kızlar, kayıp kızlar hakkında fısıldaşıyorlar. Tamam, peki ama bu kızlar nereye gitti? Eğer senin dediğin gibi birileri onları kaçırıyorsa kanıtlar nerede? Bir şekilde sağda solda görülmeleri veya teşhis edilmemiş bir cesetle uyum göstermeleri gerekmez miydi?"

"Bunu denedik. Son zamanlarda bulunan kadın cesetlerinin hepsinin kimliği teşhis edildi."

Kimberly ona baktı. "Teorin burada çökmüşe benziyor, öyleyse. Eğer fahişeleri avlayan biri varsa cesetleri saklamaya çalışacaktır. Eyalet boyunca ya bir çöplüğe atacaktır ya da arka sokaklarda bırakacaktır. Böylece bir şeyler bulunacaktır."

Sal omzunu silkti. "Ted Bundy'nin kurbanlarından kaç tanesi hâlâ bulunamadı? Onları vadiden aşağı yuvarlamak favorisiydi. Ya da tavuk çiftlikleri veya bataklıklar. Eğer bir cesedi saklamak istiyorsan Georgia'dan daha iyi bir yer bulamazsın. Veya," diye kabul ederek, "belki de herif eyalet sınırları dışına çıkıyordur. Her zaman ihtimal dâhilinde ama bunu sen benden daha iyi biliyorsundur," dedi.

Kimberly onun sesindeki şüpheyi algılamıştı. Her şeyden

önce eğer biri Georgia'daki fahişelere takıp onları Louisiana'da öldürüyorsa bu kesinlikle federal bir dava olurdu ve Sal bunun bir FBI davası olduğunu düşünmemişti. Bunun kendi davası olduğunu düşünüyordu ve bu nedenden dolayı şüpheli sadece Georgia sınırları içinde faaliyet gösteriyordu.

Kimberly onu inceledi. Kafasının içinde bir takım hesaplar yapıyordu ve sonuçları Sal'i pek de memnun etmeyecekti. "Trevor, Delilah'yı saat biri biraz geçe yakaladıklarını söyledi ama ben arandığımda saat üçü geçiyordu. Bu zaman aralığına ekleyeceğin bir şey var mı Özel Ajan?"

Sal pişmanlıktan dolayı sıkılmışa benzemiyordu. Sadece sırıttı. "Akıllı olduğunu duymuştum."

"Aynı zamanda da çetin cevizimdir. Göbeğim seni yanıltmasın."

Sal'in yüzündeki sırıtma genişledi. "Pekâlâ, tamam. Belki de kıza bir göz atmışımdır."

"Hım."

"Eğer bir teselli olacaksa küçük Bayan Muffet'ın ısırmadığını söyleyeyim. Tutuklandığı andan itibaren seninle, yalnızca seninle konuşacağı konusunda çok inat etti."

"Dövmeleri hoşuna gitti değil mi?" dedi Kimberly.

"Onu nerden tanıyorsun?" diye sordu Sal, ciddiyetle. "Uyuşturucu faaliyetleri mi? Met mi? Bu işler, FBI'ın ilgi alanına girmeyecek kadar ufak görünüyor."

"Faydalı bilgilerin nerden geleceğini asla bilemezsin," dedi Kimberly, bakışlarını ona dikerek. "Bu ilginin nedeni nedir Sal? Bir muhbiri enseleyip gecenin bir yarısı bir federal ajanı yatağından kaldırıyorsun. Görünüşe göre henüz bir davan bile olmadığı halde bir sürü halkayı atlayıp dövmeli bir fahişe ile konuşmak için can atıyorsun."

Sal henüz cevap vermemişti. Bakışları arabanın camından

dışarı yöneldi. Artık gülümsemiyordu ve yüzündeki karanlık ifade kızı da Kimberly gibi korkutmuş olmalıydı.

"Bir paket aldım," dedi Sal, kısaca. "On dört ay önce. Üzerinde ne bir isim ne de bir not vardı. İçinde sadece Georgia'dan verilmiş üç sürücü ehliyetinin bulunduğu bir zarf arabamın ön camına iliştirilmişti. Ne fazla ne de az, hepsi buydu."

"Sürücü ehliyetleri mi? Sahte miydi yoksa gerçek mi?"

"Gerçek. Elimde, Bonita Breen, Mary Back ve Etta Mae Reynolds'a ait geçerli fotoğraflar var. Atlanta'nın çeşitli yerlerinde oturan yirmili yaşlarda beyaz kızlar. Biraz araştırma yaptım ve tahmin et bakalım, ne buldum?"

"Hepsi de kayıp fahişeler."

"Hayır, hepsi de hayat kadınları," diye düzeltti Sal. "Aylardır ortada görünmüyorlarmış. Söylentiye göre Mary Teksas'a giderken görülmüş, Etta Mae de bir barmenle kaçmış. Her ikisini de arananlar listesine koydum ama bir sonuç elde edemedim. Benim kitabımda bu onların aranan kişiler listesine girmeleri için yeterlidir. Tabii, üstlerimin konu hakkında başka fikirleri olması da muhtemel."

Kimberly gülmek zorunda kalmıştı. Üstleriyle aynı fikirde olmamak konusunda tecrübeli sayılırdı. Bunlar olağan şeylerdi.

"Sonra," diye devam etti Sal. "Üç ay önce yine aynı şey. Arabama geldim ve içinde üç yeni ehliyetin olduğu başka bir zarf daha buldum: Beth Hunnicutt, Nicole Evans ve Cyndie Rodrigez. Yalnız bu sefer daha şanslıydım çünkü Beth Hunnicutt oda arkadaşı *Nicole Evans* tarafından kayıp olarak bildirilmişti."

"Bir dakika, bir dakika. Zarfın içinde ehliyeti olan Nicole Evans mı?"

"Tam üstüne bastın. Kayıp kişi belgelerine göre Hunnicutt en son oda arkadaşı olan Evans tarafından 'büyük bir iş' için giderken görülmüştü. Daha da ötesi Evans'ın iddialarına göre müzik setini ve CD koleksiyonunu almadan bir yere gitmiş olmasına imkân yokmuş. Tabii ben de Evans'ın söylediklerinin peşine gidince öğrendim ki o da aylardır ortada görülmemiş. Tıpkı üçüncü oda arkadaşı, Cyndie Rodrigez gibi. Anlayacağın üç kimlik ve kaybolmuş üç kız daha."

"Kulağa pek hoş gelmiyor."

"Aynen. Öte yandan…"

"Altı kayıp kıza rağmen dosya açamadın mı?" diye şoka uğramış bir halde sordu Kimberly.

"Elimde hiçbir kanıt yok ve teknik olarak konuşmak gerekirse altı kızdan sadece bir tanesi kayıp olarak bildirilmiş. Diğerleri ise dikkate alınmıyor. Bürokratlara göre kızartmamız gereken daha büyük bir balık var. Bilirsin, büyüyen Met problemi, çete kapışmaları, Ulusal Güvenlik için yeni gereksinimler falan filan..."

Kimberly iç çekti. Bu pisliklerden haberdar olmadığını söylemek isterdi ama yalan söylemiş olurdu. Dünyayı hatta kanun güçlerini bile bürokratlar yönetiyordu.

"Zarfa geri dönelim," diye sesli düşündü Kimberly. "Biri polise ulaşmak için çaba harcamış. Hem de iki kez. Bu da bir şeydir."

"Zarfın ağzı kapatılmamıştı ve üzerinde fiziksel hiçbir kanıt bulunamadı. Ben de bu yüzden zarfı departmanın eski dosyalar için ara sıra başvurduğu psikiyatr bir arkadaşa götürdüm. İlk düşüncesi, doğal olarak birçok suçlunun aynı ünlüler gibi spot ışıklarını sevdiği ve bu yüzden yerel polis veya basınla iletişime geçmeleri üstüne oldu. İlgisini asıl çeken, zarfın içinde sürücü ehliyetlerinin olmasıydı. Kansaslı katil BTK da kurbanlarının sürücü ehliyetlerini basına yollamıştı. Belki de bu klasik bir kopyalama durumuydu. Hey baksana ne kadar da ünlü olmuş. Bunu ben de yapabilirim!

"Sorun, tanınmak için can atan saldırganlar. Her şey böbür-

lenmek, kurallara uygun haksız kazanmak ve kibirlenmek için. Yani ortada bir not, şiir, telefon aramaları ve buna benzer şeyler mutlaka olacaktır. Bu... Jimmy'nin kendi sözleriyle, nerede ve nasıl olacağı hakkında hiçbir direktif içermeyen parti davetiyelerini postayla yollamak gibi. En iyi tahmini: Zarf üçüncü bir kişiden geldi."

"Üçüncü bir kişi mi?" diye sordu Kimberly şüpheyle. "Kim gibi mesela? Herifin temizlikçisi mi?"

"Şöyle düşün: Kadının biri kocasının çorap çekmecesini temizlerken bir sürü fotoğraflı kimlik buluyor. Üç kadına ait olan bu sürücü ehliyetlerinin kocasında olması için en ufak bir gerekçe bile yok. Sonra yine aynı şey oluyor ve kadın bunu kocasıyla yüz yüze konuşmaktan korkuyor. Böylece ehliyetleri bir zarfa koyarak ilk gördüğü polise ulaştırıp hem vicdanını rahatlatıyor hem de kendini bu işe bulaştırmıyor."

"Ta ki üç tane daha ehliyet bulana kadar tabii," dedi Kimberly soğukça.

"Baksana, belki de herifin iç çamaşırı çekmecesinin de toplanmaya ihtiyacı vardır."

Kimberly kaşlarını çattı ve olayları kafasında gözden geçirdi. Bütün bu senaryo canını o kadar farklı düzeylerde sıkmıştı ki nereden başlayacağını bilmiyordu. Aralarından sadece birinin kayıp olarak bildirildiği altı kayıp kız. Yasadışı bir şeyi işaret eden ne bir kanıt ne de bir ceset ama ortada "seri bir katil" olduğu izlenimi veren iki adet zarf. Bunun dışında zarfların bilinmeyen şüpheliden değil de şüpheliyle ilgisi olan ve polisle direk iletişime geçmekten korkan, ancak zarfların üzerinde herhangi bir kanıt bırakmayacak kadar da tecrübeli biri tarafından bırakılmış olma ihtimali.

Kimberly, bütün bunların bu gece tutuklanarak başka bir kızın kaybolduğuna dair elinde kanıt olduğunu söyleyen ve Kim-

berly ile konuşmak konusunda ısrar eden Delilah Rose'la bir bağlantısı olduğunu düşünüyordu.

Delilah canını sıkmıştı. Televizyonda gördüğü bir şey yüzünden onu bu işin içine çekmiş olması hoşuna gitmemişti. Eco katilinin üstünden çok zaman geçmişti ve basın Kimberly'yi kahraman olarak ilan ettiğinde bile hâlâ bütün kızları zamanında bulabilmiş değildi.

Sal ona doğru dönmüştü şimdi. "Delilah'dan bir şey öğrenebildin mi? İsimlerden bahsetti mi? Çünkü onun söyledikleri doğrultusunda yargı mekanizmasını harekete geçirebiliriz. Eğer dosya federallerden geri gelirse amirim en sonunda bana yeşil ışık yakabilir."

"Üzgünüm, ikimiz de bu kadar şanslı değiliz. Delilah Rose'un hikâyesi daha çok deli saçmasını andırıyor. Kendi adı dâhil olmak üzere bütün önemli ayrıntılar konusunda belirsiz cevaplar verdi."

"Yüce Tanrım, adı Delilah değil mi? Aptallar parmak izlerini bile kontrol etmemişler mi?"

"Ah, eminim beni bu konuda aydınlatırlar. Belki beş, altı hafta sonra."

"Peki öyleyse ne dedi? İçeride bir saat kaldın. Eminim ki havadan sudan başka şeyler de konuşmuşsunuzdur."

Kimberly elini cebine atmıştı ve yüzüğü elinde tutarken GBI ajanını tekrar gözden geçirdi. Bilgi, muhbirlerle, kanun adamlarıyla ve hatta karı kocalarla oynanan bir oyundu. Bütün bu işbirlikçi konuşmalarına rağmen Sal davayı kendine istiyordu ve eğer bu gece Delilah'nın dili daha erken çözülmüş olsaydı Kimberly asla aranmış olmazdı.

"Delilah, elinde fotoğraflarının olduğu bu kızlarla ilgili hiçbir şey söylemedi," dedi Kimberly dürüstçe. "Birden fazla kızın kaybolmuş olduğuyla ilgili bir şey de söylemedi. Kendisi senin,

arkadaşını arayan kız kategorisine giriyor. Aradığı kişi Virginia 'Ginny' Jones. Üç ay kadar önce kaybolmuş. Adı sana bir şeyler ifade ediyor mu?"

Sal kafasını sallayarak bir kâğıt parçası çıkardı ve ismi kâğıda not etti. "Hayır, henüz bir şey ifade etmedi ama adları, bilinen sürücü ehliyetleri ile uyuşmayan kayıp üç kızın daha ismini buldum. Bunun henüz ne anlama geldiğine karar veremiyorum. Belki bu kızlar sadece kenti terk etmişlerdir bilirsin belki kadın daha henüz adamın tişört çekmecesini temizlememiştir."

"Ne kadar zamandan beri bunun üstünde çalışıyorsun, Sal?"

"Bir yıl," dedi Sal, dalgın dalgın. "İkinci zarfı aldıktan sonra daha da fazla üstüne düştüm."

"Amirin bundan çok hoşlanıyor olmalı."

"Hey, erkeklerin hobileri olması lazım, değil mi?"

"Kayıp fahişeleri izlemek gibi mi?"

"Kayıp hayat kadınlarını," diye sertçe düzeltti Sal. "Kız evlatlar, kardeşler, anneler. Sevdikleri insanların hayatta olup olmadıklarını bilmeden yatağa giden ebeveynlerin neler çektiklerini bilirsin. Herkes ama herkes bundan daha iyisini hak ediyor."

Kimberly'nin buna ekleyeceği bir şey yoktu ve bu yüzden saatini kontrol ederek kapıyı açtı. Eli hâlâ cebindeydi ve yüzüğü tutuyordu. "Gitmeliyim!"

"Hey baksana, Virginia en son nerede görülmüş?"

"Sandy Springs kulüplerinin olduğu yerde."

"Hangi kulüp? Ginny'nin eşkâli nedir?"

"Delilah'ın belirsiz cevaplar verdiğini söylemiştim."

"Onu arayacak mısın peki?"

"Teorik olarak Delilah beni arayacak. Pudingler için teşekkürler, Sal. Hoşça kal."

SEKİZ

"Örümcekler son derece etobur yaratıklardır."
Örümcekleri Tanıyalım, ÜÇÜNCÜ BASKI,
B. J. KASTON, 1978

HENRIETTA'NIN DURUMU İYİ DEĞİLDİ. NEREDEYSE ÜÇ GÜNDÜR SIRT ÜSTÜ yatıyordu ama herhangi bir gelişmeye dair en ufak bir iz bile yoktu. Böyle durumlarda en hassas dokunuşun bile faciayla sonuçlanabileceğini bildiği için ona dokunmamak konusunda son derece dikkatliydi.

Henrietta yaşlıydı, neredeyse on beş yaşındaydı ve tabii bu da durumu kötüleştiriyordu. Pre-molt'un* belirtileri ortaya çıktığında ilk olarak onu karanlıkta dinlenebileceği, nemli bir ortam olan yoğun bakım ünitesinin içine koymuştu. Hatta boya fırçası kullanarak ve eklem yerlerine özellikle dikkat ederek, ayaklarına gliserin bile sürmüştü. Teoriye göre gliserin kabuğun halkalarını yumuşatarak Henrietta'nın onu çıkarmasına yardım edecekti.

Ne yazık ki bu işe yaramamıştı. Şimdi Henrietta'nın karşısında dikiliyor ve daha ciddi bir müdahale yapmayı düşünüyordu.

* Tarantulanın kabuk değiştirmeden önce sinirli, çekingen ve iştahsız olduğu, birkaç saatten birkaç aya kadar uzayabilen dönem.

Belki de bacağı kurban etmenin zamanı gelmişti.

Kabuk değiştirme dönemi, tarantulalar için oldukça tehlikeli bir dönemdi. Kabuğun yılda bir kere, tarantulanın büyümesi için değişmesi gerekiyordu. Tarantula daha taze, daha geniş bir kabukla beraber eski kabuğundan dışarı çıkardı. Aslında yıl boyunca yeni kabuk eski kabuğun altında gelişmeye devam ederdi. On ikinci ay civarında tarantula değişim için pre-molt evresine geçer, eski ve yeni kabuğun arasına bir sıvı salgılanmaya başlardı. Bu, içeriğinde enzimler olan sıvı eski kabuğun tabaka katmanlarını eritmeye başlayarak yeni kabuğun eskisini dışarı doğru itmesine yardım ederdi.

Tüysüz tarantulanın üstü taba renginden siyaha döndüğünde pre-molt evresinin başlamış olduğu anlaşılırdı. Bundan kısa süre sonra tarantula sırt üstü dönerek kabuk değiştirme işlemine başlardı ve yirmi dakika ile üç güne kadar süren bu süreç sonunda evre tamamlanmış olurdu.

Tabii örümcek ölmezse.

Adam tehlike çanlarını çoktan duymaya başlamıştı. Henrietta'nın yaşı söz konusu olduğunda ayaklarını eski kabuktan kurtarabilmesi için yeterli gücü yoktu. Saatler geçtikçe yeni kabuğu eskisinin altında sertleşiyor ve eskisini çıkartması daha da zorlaşıyordu.

Eğer bir an evvel bir şeyler yapmazsa kendi vücudunun yarattığı hapishanenin içinde ölmesini izlemek zorunda kalacaktı.

Bacaklarından birini ya da ikisini kesebilirdi. Eklem yerinden tutup çevirerek bunu kolayca halledebilirdi. Kulağa pek hoş gelmese de bacaklarından bir iki tanesini kaybetmek örümceklere çok zarar vermezdi.

Ya da belki onu ameliyat edebilirdi.

Daha önce hiç yapmamıştı bunu. Sadece internette bazı koleksiyoncuların sohbet odalarındaki yazılarını okumuştu. Çok az

kişi tarantulalar hakkında tıbbî bilgiye sahipti. Her şeyden önce ölüm sebebinin anlaşılması için örümceklere otopsi yapılması çok nadiren gerçekleşen bir olaydı. Bu işe gerçekten gönül vermiş kimseler ölen örümceklerini ya gömer ya da yakarlardı. Ancak koleksiyoncuların büyük bir kısmı cesetleri çöpe atardı.

Yıllar boyunca bazı temel esaslar öğrenmişti adam. Mesela yoğun bakım ünitesi olarak içini çamaşır suyuyla iyice temizlemiş olduğu plastik bir yoğurt kabını kullanıyordu. Temizledikten sonra fırında sterilize ettiği kâğıt havluyu kabın içine sarmış ve soğutulmuş suyla ıslatmıştı. Henrietta'yı havlunun üstüne yerleştirip yoğun bakım ünitesinin üzerine yoğurt kapağını kapatmadan önce kabı oda sıcaklığında bırakmıştı bir süre. Hava alabilmesi için de üç delik açmıştı kaba.

Plastik kaplardan nefret ederdi. Örümceklerini izlemeyi tercih ediyordu çünkü ama tarantulalar—birçok örümcek gibi—doğaları gereği utangaç hayvanlardı ve karanlığı tercih ediyorlardı. Özellikle de acı çektiklerinde.

Üst kattaki banyo karanlık olduğu halde perdelerini kapatmış karanlıkta çalışıyordu. Banyonun içi taze toprağın küflü kokusu ile dolmuştu. Gece lambası ise ancak onun Henrietta'sını görebileceği ve sisteminin zarar görmeyeceği kadar bir ışık vermekteydi.

Artık hiç hareket etmiyordu. Ayaklarını kurtarmak için bile kıpırdamıyordu. Ölmüş müydü?

Böyle düşünmedi. Henüz değil ama, ölümü yaklaşmıştı ve onu kaybetme düşüncesi dayanılacak gibi değildi. Henrietta onun ilk hayvanıydı ve birçok türü bir araya topladığı bütün bu yıllar süresince—nadir bulunan örümcekler, daha çok egzotik renkliler—onun yeri her zaman ayrı olacaktı. Her şey bir yana uzun yıllar önce onu özgür kılan Henrietta'nın ta kendisiydi.

Şüphesiz onu ameliyat edecekti.

İşe malzemeleri toplamakla başladı. Bir karton parçasını ameliyat masası olarak kullanacaktı. Cımbızları, büyüteci, damlalığı ve kulak temizleme pamuğunu çıkardıktan sonra aşağı kata inerek malzemeleri sterilize etti.

Çocuk kanepenin üstündeydi. Adam içeri girdiğinde gözlerini televizyondan ayırmayarak onunla göz göze gelmedi. Akıllı çocuk.

Cımbızlar soğuduktan sonra Cheerios kutusunun arka kapağı üstüne başka bir kağıt havlu daha koydu. Sonra iki damla Ivory sıvı sabunu bir fincan suyun içine damlatarak oda sıcaklığında soğumaya bıraktı.

Tekrar yukarı kata doğru yöneldi ve oturma odasının önünden bir kez daha geçti. Bu sefer yaklaşan ayak seslerini duyan çocuk ortadan kaybolmuştu.

Adam gülümsedi.

Yukarı çıkınca Henrietta'yı dikkatli bir şekilde hassas bakım ünitesinin içinden çıkardıktan sonra yavaşça ameliyat masası yani kartonun üstüne doğru kaydırdı. Onu gece lambasına doğru yaklaştırarak eline büyüteci aldı.

Yakından incelediğinde onun ümitsizce sıkışmış olduğunu gördü. Eski kabuğu çok az çatlamıştı ve tek bir ayağı bile dışarı çıkamamıştı. Durum tahmin ettiğinden de kötüydü ve durumu gözden geçirmek için bir an durdu.

Sürdüğü şeyin eski kabuğu yumuşatmasını beklediği yarım saat boyunca düşünerek müdahalesini bir adım daha ileri taşıyıp eski kabuğun göğüs parçasını tamamen çıkarma kararını aldı. Tabakalar çok ince bağlarla birbirine bağlıydı ve cımbızı kullanarak yerinden çıkartmak kolay olacaktı.

Bu işlem beklediğinden çok daha kolay oldu ve kısa bir süre sonra kabuğun büyük bir kısmını ve göğüs tabakasını çıkartmıştı.

Ancak Henrietta'nın bacağı hâlâ kapana kısılmış durum-

daydı. Uzun yepyeni bacaklar eski kabuğun sert halkaları içinde hapsolmuştu. Bacaklarını kullanamadan eski kabuğunun içinden çıkmasına imkân yoktu.

Büyüteci gözünden çekerek seçeneklerini değerlendirmeye başladı.

Aşağıda ön kapının açılıp kapandığını duydu. Kısık sesler mırıldanarak tartışıyorlardı. Üst kat onun özel misafirleriyle dolu tapınağıydı. Kimse oraya çıkmaktan hoşlanmazdı. En azından mecbur kalmadıkları sürece.

En sonunda, nasıl olduysa eski merdivenlerin çatırdayan tahtaları üstünde ayak sesleri belirerek odasına doğru yaklaşmaya başladı.

Kapı açıldı ve odayı beklenmeyen bir gün ışığıyla doldurdu.

"Kapat şunu!" diye homurdandı.

Kapı kapandı.

"Orada dur ve tek kelime bile etme!"

Davetsiz misafir konuşmadan orada ayakta dikilerek durdu.

Böyle daha iyiydi.

Bacakları saran her halkayı kırması gerekecekti. Eğer bu sertleşmiş eski kabuk halkalarını yeni olan yumuşak kabuğa ve korumasız bacaklara zarar vermeden çıkartmayı başarırsa Henrietta'nın bir şansı olabilirdi. Her bacakta dört bağlantı yeri olan toplam sekiz bacak vardı.

Arkasında hareketsiz duran kızın varlığına rağmen işe koyuldu. Kız o tekrar konuşana dek hareket edemeyecekti.

Beş dakika on dakikaya, yarım saat kırk beş dakikaya dönüştü. Bir saat sonra bütün bacaklardaki sert kabuğu yavaş yavaş, dikkatlice ve halka halka çıkarmıştı.

En sonunda işini bitirdiğinde tişörtündeki ter yüzünden şaşırmıştı. Sanki saatlerdir koşmuş kadar terlemişti ve nefes nefese kalmıştı. Oysa sadece loş ışığın aydınlattığı masanın başında

ayakta duruyordu.

Sekiz ayağın her biri de serbestti artık, ancak bazıları sakar bir şekilde eğri duruyordu. Besbelli ki zarar görmüştü. Bununla birlikte onu izlerken bacaklardan bir tanesi hareket etti. Onu diğerleri de izledi. Henrietta hâlâ onunlaydı ve hayatta kalmak için mücadele ediyordu.

"O kadar güzelsin ki," diye mırıldandı en gözde hayvanına. "İşte benim kızım. İşte benim kızım."

"O...o iyi mi?" diye tereddüt dolu bir ses geldi arkasından.

Arkasına dönmedi. Ses cımbızın açılıp kapanan ağzı gibi kesik kesik çıkmıştı. "Bilmiyorum. Kötü bir kabuk değiştirme yaşadı. Muhtemelen ağzı, midesi ve yutağı ile ilgili sorunları var. Sabaha ölü olacağına dair bahse girebilirsin."

"Ya."

"Ama en azından artık ufak da olsa bir şansı var." Bunu söyledikten sonra yüzünde tatmin olmuş bir gülümseme belirdi ve ışığı kapatarak Henrietta'nın tercih ettiği karanlığın içinde kendi mücadelesini vermesi için onu yalnız bıraktı.

Nihayet dönerek karanlığın içinde kapının önünde duran kıza baktı. Kız çenesini kaldırmış ona bakıyordu. Ensesindeki örümcek dövmesi ortaya çıkmıştı.

"Hallettin mi?" diye sordu direk.

Kız, konuşmadan bir kartvizit çıkarttı.

Adam, kartı kızın elinden alarak arkasındaki cep telefonu numarasını okudu. Bütün sabah boyunca en nihayet gülümsemesi için bir sebep ortaya çıkmıştı.

"Bana tam olarak ne yaptığını anlat."

Bunu yapmaya alışkın olan kız anlatmaya başladı.

DOKUZ

"Konuya yabancı olanlar için kahverengi keşiş örümceğinin en dikkat çekici özelliği sırtındaki koyu renkli kemana benzeyen bir desendir. Kemanın sapı hayvanın karnına doğru uzanmaktadır."

Kahverengi Keşiş Örümceği,

MICHAEL F. POTTER, ŞEHİR BÖCEK BİLİMCİSİ,
KENTUCKY ÜNİVERSİTESİ ZİRAAT BÖLÜMÜ

TELEFON ÜÇ GECE SONRA GELDİ. KIMBERLY ve takımın en sonunda uçak kazası işini bitirmişlerdi ve Mac ile birlikte bunu kutlamak için akşam yemeği yiyorlardı. Mac eve ballı hamburger, yanında da lahana salatası ve bisküvi getirmişti.

Mac hamburgerleri, Kimberly ise bisküvileri yedi.

"Önce yüzüğü bir güzel temizlettim," diye heyecanla konuştu. "Ayrıntıların düzeyini tahmin edemezsin. Merkezdeki taşın ortasına Alpharetta Lisesi'nin amblemi kazınmış. Sonra sağ tarafında 'Raiders' kelimesi—maskotları—üzerinde seksen altı yazan bir futbol topu resmiyle kazınmış. Bunların tam altında da QB yazıyor."

"Gerçekten mi?" dedi Mac, kendine bir tane bira daha alırken. "Demek ki elinde çocukların okuduğu lisenin adı ile yüzüğün sahibinin formasında seksen altı numarayı taşıyan bir quarterback* olduğu gerçeği var."

"Ah, daha da iyisi yüzüğün arka tarafına kazınmış bir isim var: bir amblemle birlikte Tommy, 2006 sınıfı yazıyor."

"Benim okul yüzüğümün üstünde bahsettiğin şu şeylerden hiçbiri yok," dedi Mac.

"Senin okul yüzüğün mü var?"

"Elbette."

"Seni, onu takarken hiç görmedim."

"Eh, eğer benim yüzüğümde Tommy'nin ki gibi havalı olmuş olsaydı belki görürdün."

Kimberly, bakışlarını onun üzerinde gezdirirken dördüncü bisküvinin onun ya da bebeği için pek de sağlıklı olmayacağına karar verip lahana salatasına yöneldi. "Yani şimdi elimde bir isim, okulun adı ve mezuniyet yılı var. Bir gün sahada çalışırken okula giderek müdürle konuşmayı ve böylece gizemi çözeceğimi düşünmüştüm, ama sonra daha iyi bir fikir geldi aklıma."

"Eminim."

"İnternete girerek okul hakkında neler bulabileceğime baktım."

"Peki, okul hakkında neler öğrenebildin hayatım?"

"Hey, benimle dalga geçmenin sana kazandıracağı tek şey gece yarısı çocuk bezi değiştirmek olur."

"Mesaj alınmıştır."

Kimberly ona baktı.

Mac omuz silkti. "Gerçekten ilgileniyorum. Bütün günümü bir kamyonetin içinde iki uyuşturucu satıcısının Keanu Reeves'in

* Amerikan futbolunda oyunu yönlendiren, yöneten oyuncuya verilen ad.

günümüzün en az takdir edilen oyuncusu olduğu hakkındaki tartışmalarını dinleyerek geçirdim."

"*Speed* filmindeki performansı yüzünden mi?"

"Daha çok *Speed 2*'de oynamama kararı yüzünden."

"Son derece doğru."

"Tamam, tamam. Yüzüğe geri dönelim…"

"Pekâlâ," diyerek yeniden anlatmaya başladı Kimberly. "Alpharetta Lisesi korkutucu derecede büyük."

"Alpharetta korkutucu derecede büyük." Orada satın almak üzere bir eve bakmışlardı. Onların güneyinde kalan, hızla gelişmekte olan ve sınıf atlayan profesyonel toplulukların rağbet ettiği bir yerdi. Onların ilgilendiği şey ise gelişen bir yer olmasıydı. 1980'de üç bin ev varken şimdi elli binin üzerinde ev vardı. Kent bağlantı noktalarından patlamaya, insan sayısının çoğalmasıyla trafik ve buna benzer sorunlar baş göstermeye başlamıştı.

"Neredeyse iki bin çocuk," diye iletti Kimberly. "Bu biraz canımı sıktı. Böylesine büyük bir okulda bir çocuğu bulmak oldukça zor olabilirdi ama sonra aniden aklıma spor sayfalarına bakmak geldi. Ne bulduğuma asla inanamazsın."

"Delilah Rose mu?" diye tahmin etti.

"Hayır. Tommy Mark Evans. 2006 okul takımının QB'si. Çok hızlı bir şekilde fotoğraflarına, oyun statüsüne ve buna benzer şeylere ulaştım. Bu sayede amigo kızların resimlerini, isimlerini, okul takımlarını, tiyatro, satranç kulüplerini—çocuğun ismini girer girmez bilgiler elinin altında—buldum. Sana söyleyeyim. Artık MySpace ya da YouTube'u izlemek yeterli değil. Bütün halka açık organizasyonların kendi siteleri var ve Amerikan çocukları hakkındaki tüm bilgileri bedava dağıtıyorlar. Düşünsene, masamı bile terk etmeden bir sınıf yüzüğünden yola çıkarak internet sayesinde neredeyse Tommy Evans'ın kapısının önüne ulaştım."

"Oğlumuzun odasında asla bir bilgisayar olmayacak," dedi Mac. Bir portal içeri bir portal dışarı ve ben evimize kimin girip çıktığını tam olarak bilmek istiyorum. Her zaman."

"Muhtemelen kızımız asla bilgisayar kullanmayacak," diye çıkıştı Kimberly. O yazmaya başlayana kadar her şey cep telefonlarında yapılıyor olacak. Buna nasıl engel olacağız, Tanrı aşkına?"

"Benim açımdan telefon bir ayrıcalık değil."

"Elinde silahıyla sokağa çıkma yasağı uygulayan gaddar bir baba olacaksın yani."

"Kesinlikle, ama ayrıca ona bir midilli de satın alacağım. Yani demek istediğim, şey, ona bir beyzbol şapkası alacağım."

Ama Kimberly çoktan dilinin sürçmesini yakalamış ve sırıtmaya başlamıştı. "Seni duydum. Aklından küçük, tatlı bir kız çocuğu geçiyordu..."

"Sağlıklı olsun da ne olursa olsun..."

"Demek ki cici, pembe kıyafetler almak istiyorsun..."

"Hey, çocuk reyonundaki elbiselerin o kadar şirin olmasına nasıl engel olabilirim ki?"

Kimberly şimdi kahkahayla gülmeye başlamıştı. Bir an için esmer, erkekten daha erkek olan kocasının kız reyonunda dolaştığını hayal etmişti ama kocası muhtemelen minik pembe elbiseleri severdi ve muhtemelen çocuklarına bir midilli alırdı. Tabanca ve ateşli silahlarla ilgili temel güvenlik derslerinin yanı sıra tabii ki.

"Pekâlâ, eğer benimle dalga geçmen bittiyse," diyerek ağırbaşlılıkla ayağa kalktı ve kâğıt tabakları temizlemeye başladı. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Bu kadar kanıt peşinde koşup uğraşmama rağmen aslında elimde bir dava olmamasından mı bahsediyorsun?"

"Aklımdaki buydu."

Kimberly'nin buna vereceği iyi bir cevabı yoktu. "Sal hak-

kında neler düşünüyorsun?"

"İyi adamdır. Alçakların peşini bırakmayıp işi bitirmesiyle tanınır."

"Asi midir? Yalnız mı çalışmayı tercih eder? Otorite ile sorunu var mıdır?"

"Aslında tam olarak kendini tarif ediyorsun, tatlım."

Kimberly başını salladı. "Haklısın."

O sırada cep telefonu çaldı.

Mac ona baktı. "Benimki değil, seninki."

Kimberly içini çekerek ayağa kalktı. "İş hakkında konuşmanın kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Senin yanında yangına körükle gitmek gibi oluyor."

Telefon çalmaya devam ediyordu.

Karnı aşırı yemekten dolayı biraz şişmişti. Dalgın dalgın karnını ovalarken McCormack bebekten yediği bisküvileri tekmelememesini rica etti. Deri çantasına uzanarak içini karıştırmaya başladı.

Telefon hâlâ çalıyordu.

Nihayet telefonunu buldu ve ekranına baktı. Atlanta Saha ofisinin 1-800 no'lu numarasıydı arayan. İlk bakışta bir anlam veremişti. Onu ya amirleri ya da arkadaşı olan diğer ajanlar arardı, görev masaları değil. Omuz silkerek telefonu açtı. "Özel ajan Quincy."

Ve sonra...

Çok uzaktan, çok sessiz, karanlığın içindeki bir fısıltıya benzer bir ses geldi. "Bana yardım et."

"Kimsiniz?"

"Yardım...et..."

Kimberly Mac'e dik bir bakış fırlatırken kalem kâğıt almak üzere aniden ileri fırladı. Mac de mutfak masasına doğru hamle yapmıştı.

"Federal bir ajanı aradınız. Lütfen kimliğinizi bildirin ki size elimden geldiğince yardımcı olmaya çalışayım."

"Hatırlamıyorum... Onu benden aldı. Belki... Onu tekrar bir bulabilseydim..."

"Kim aldı onu senden? Konuş benimle."

Mac elinde kâğıt kalem onun yanına gelmiş soru soran gözlerle ona bakıyordu.

Kimberly tekrar bir fısıltı duydu. "Yakında anlayacaksın."

Bağlantı kesilmişti. Kimberly numarayı geri aramaya çalıştı ancak numara bloke edilmişti.

Kafası karışmış bir halde cep telefonunu bıraktı. Mac, hâlâ elinde kağıt kalem not almak için hazır bir halde bekliyordu ama anlaşılan telefondaki kişi herhangi bir bilgi vermemişti.

"Arayan Delilah Rose muydu?" diye sordu en sonunda.

"Sanmıyorum," dedi Kimberly. "Ses bir oğlana aitti."

Sabahın ikisinde telefon tekrar çaldı. Kimberly sanki bir parçası bunun olacağını biliyormuş gibi çok derin uyumuyordu. Ayrıca telefonun ilk notasıyla Mac'in sıçrayışından onun da aynı şekilde bekliyor olduğunu anlamıştı.

Kalkarak lambayı yaktı. Yatmadan önce telefonunu, not defterini, kalem ve minik bir kayıt cihazını komodinin üstüne koymuştu. Telefonunun ekranında bir kez daha aynı numara gözüküyordu ama bu sefer Kimberly tongaya düşmemişti.

Başını yavaşça Mac'e salladıktan sonra mini kayıt cihazının kayıt düğmesine basarak telefonu hoparlör modunda açtı. Böylece her ikisi de konuşanı duyabileceklerdi.

"Özel ajan Quincy."

Henüz ne bir selamlama ne de bozuk bağlantı yüzünden cızırdama olmamıştı. Sonra sanki uzaktan, arka plandan gelen bir

fısıltı duyuldu: "Şişşşşt..."

Kimberly, Mac'e baktı. Telefonu alarak ikisinin arasında tuttu ve kulağını telefona yaklaştırdı. Şimdi daha iyi duyuyordu. İnlemeler, hızlı soluma sesleri, etin ete çarpmasıyla çıkan şaplak sesleri. Bastırılmaya çalışılan ıstırap dolu bir ağlama sesi.

"Hoşuna gidiyor mu? İyi mi? Cevap ver bana!"

Küçük, titreyen bir yalvarış.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Kimberly, elini ağzına kapatarak kendiliğinden gelen isyan çığlığını bastırmaya çalıştı. Hemen yanında duran Mac sessizdi. O da dinlemişti ve bunun ne olduğunu anlamıştı. Bir tecavüze kulak misafiri oluyorlardı. Kimberly daha önceden buna benzer teyp kasetleri dinlemiş olduğundan o da anlamıştı. Babası, küçük kızlarının çalışma odasına gizlice girip etrafı karıştırdıklarını fark etmeden önce ara sıra eve böyle kasetler getirirdi.

Canlı mıydı yoksa kayıt mıydı bilemiyordu ama seslerle birlikte olay gözünde canlanmıştı ve çoktan midesi kalkmıştı.

Tekrar bir fısıltı duyuldu. Bu sefer ses daha yakından geliyordu. "Şişşşşşt..."

Bu kez vurma sesleri başlamıştı. Sert ve metalik. Sanki ellerinden yatağın demir başına kelepçelenmiş biri kaçmaya çalışıyormuş gibi metalin metale sürtünme sesleri duyuluyordu vahşice. Sonra ne olduğu açıkça belli olan yavaş bir yatak gıcırtısı. Sanki bir bıçak biley taşına sürtülüyordu.

Bir anda Kimberly bütün bunların daha kötüye gideceğini anlamıştı.

Çılgın gibi titreyen elleriyle kâğıda "TELEFONU İZLE!!!" diye karaladı.

Mac yatak örtüsünü iterek yataktan fırladı ve ev telefonuna doğru atıldı.

"Ne istediğimi biliyorsun."

"Mmm, mmm, mmm."

"Bir isim. Bir isim gerçekten bu kadar zor mu? Uyman gereken tek şart o ismin sahibini seviyor olman. Bana güvendiğin, arkadaşım dediğin, taptığın birinin ismini ver. Senden bütün istediğim bu. Tek bir isim. Söz veriyorum ölümün çok çabuk olacak."

"Ben, özel ajan Michael McCormack, özel ajan Lynn Stoudt ile görüşmek istiyorum. Derhal destek istiyorum!" diyordu Mac, diğer telefona.

Koli bandının ağızdan çekilirken çıkardığı ani ve yırtılmaya benzer bir ses duyuldu.

Ardından incecik, dehşete düşmüş bir çığlık silsilesi başladı. Kimberly, eliyle ağzını kapatmış olduğu halde bile bu zavallı, tükenmiş feryatlar kemiklerini sızlatmaya devam ediyordu.

Ses daha da yakından geliyordu şimdi. "Şişşşşşt..."

"Söyle!"

"Yalvarırım..."

Metal yeniden gırç gırç diye birbirine sürtmeye başladı ve ardından gırtlağın derinliklerinden kopan acı bir çığlık sesi duyuldu.

"Canlı canlı derini yüzebilirim. Bunu izlemek ister misin?"

"Yüce Tanrım, Tanrım, lütfen..."

"Tatlım, annen sana söylemedi mi? Tanrı diye bir şey yok! Sadece ben varım. Senin kurtarıcın aynı zamanda da en büyük belanım. O yüzden bir an evvel beni memnun etmeye başlasan iyi olur yoksa o güzel yanaklarını suratından koparıp atacağım. BANA BİR İSİM VER!"

"Bilmiyorum. AHHHHHH!"

"BİR İSİM!"

"Yalvarırım, lütfen. Hayır! Oh, Tanrım, lütfen, lütfen..."

Kız çığlıklar atıyor, isterik bir şekilde ağlıyordu ve adam kulağa korkunç gelen sulu ve şiddetli seslerin arasında ona bir

isim vermesi için bağırıyordu.

Kimberly bağlantıyı kesmek, kendi vücudu içinde kaybolup ruhunu, genç bir kızın, kaçık bir adamın inip kalkan bıçağı altındaki hayatı uğruna yalvardığı bu andan uzaklaştırmak istedi.

"Şişşşşşt..."

Odanın öbür köşesinde Mac konuşuyordu: "Lynn, acilen karımı telefonundan arayan bir telefonun izlenmesi gerekiyor. Numara..."

"Nasıl bir duygu? Ha? Nasıl bir duygu dedim! Daha da beter olacak. Bana bir isim söyleyene kadar devam edeceğim..."

"Tanrım, Tanrım, Tanrım."

"Sen beni dinlemiyor musun? TANRI diye bir şey yok!"

"AHHHHH."

"İsim, isim, isim. Bana bir isim..."

"Karen. K-K-K, Karen."

"Karen ne? Soyadı ne? Nerden tanıyorsun?

"Bilmiyorum, bilmiyorum, bilmiyorum."

Adam kötü bir şey yapmış olmalıydı ki kız yeniden tiz bir çığlık atmıştı.

"Yalancı! Onu önemseseydin tam ismini de biliyor olurdun. Senin için önemi biri olsaydı onun bütün kahrolası ayrıntılarını hatırlardın."

"Lütfen, yalvarırım, lütfen..."

"Sana beni memnun etmen için son bir şans daha veriyorum. Yoksa sana yemin ediyorum bir sonraki kesik çok değerli bir yerinde olacak. Üçe kadar sayacağım. Bir... İki..."

"Virginia!" diye bağırdı. "Adı Virginia. Ginny Jones."

"Onu neden seviyorsun?"

"Çünkü o benim kızım."

Sessizlik.

"Mükemmel," dedi adam.

Ve bir sonraki sesin açıklanmaya ihtiyacı yoktu.

Mac onu sarsıyordu. Kendinden mi geçmişti? Kimberly bunun olmamış olmasını diledi. Hayatı boyunca bayılmamıştı. Şaşkınlıkla yatağının üstüne bakıyordu. Telefonu oradaydı ve ekranı boştu.

Bütün bunlar kötü bir rüya mıydı acaba?

Sonra kafasını kaldırıp Mac'e baktı ve yüzündeki kasvetli ifadeyi, gözlerindeki endişeyi gördü.

"Arayan kapattı," dedi sessizce. "Bitti."

Ama Kimberly başını salladı. "Hayır, Mac. Daha henüz başlıyor."

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

ON

"Birçok örümcek türü özellikle böcek yeme niyetinde değildir. Sadece karşılarına çıkan her şeyi yerler."

Örümcekleri Tanıyalım, ÜÇÜNCÜ BASKI,
B. J. KASTON, 1978

RITA, SABAH MİSAFİRİ İÇİN ALIŞVERİŞ YAPMAK ÜZERE DIŞARI ÇIKMAYA hazırlanıyordu ve hazırlanmak yavaş işleyen bir süreçti. Önce eski moda, ayaklı küvete girerek sıcak suyu damla damla akacak şekilde açtı. Suyu ziyan etmeyi sevmezdi. Sonra Ivory sabunuyla neresi gerekliyse orayı ovup temizleyerek yıkandı.

Eskiden saçlarını yaptırmak için kasabaya güzel ve tatlı bir kızın yanına giderdi. Biraz pahalıydı ve arabayla kasabaya gitmek de ayrı bir masraf olduğundan saçlarını uzatmaya karar vermişti. İncecik beyaz saçları uzamıştı ve narin bir dantel gibi omuzlarına dökülüyordu artık.

Uzun paçalı donunu ve belini sıkıca saran, annesinden yadigâr eski bir çift siyah Flannel marka çorap giydi. Babasının eski, kırmızı battaniyesi neredeyse dizlerine kadar düşmüştü, ama üşümemişti. Bu iyi bir şeydi. Bu kadar yıldan sonra piposunun hoş kokusu hâlâ burnuna gelmekteydi.

Ayrıca saf yünden çoraplarını da giydi. Bu çoraplar dışarıda dondurucu soğuk olsa ve rüzgâr bir orospu çocuğu gibi esiyor olsa da ayak parmaklarını sıcak tutacak türden çoraplardı.

Sonra sıra yeşil renkli, ağır mantosuna geldi. Şapkasını ve ağabeyinden kalan atkısını da kuşandıktan sonra yavaş yavaş mutfağa gitti. Üzerindekiler oldukça ağırlık yapmaktaydı. Bisküvi kutusunu buldu ve açarak içindeki hazinesine baktı. Sosyal yardımlaşma kurumu ona her ay 114.52 dolar ödüyordu. Kendi sebzelerini yetiştirip, yol boyunca büyüyen dutları topladığı yaz mevsimi için hiç de fena sayılmazdı. Ancak kışları çetin geçiyordu. Her şeyi satın almaya yetecek kadar çok miktarda parası olmadığından son kullanma tarihi geçmiş konserveleri, etleri ve çöpe atılmak üzere ayrılmış olan sebzeleri almak zorunda kalıyordu. Ona göre tencerede yeterince uzun süre kaynatılan her şey yenilebilirdi.

Alışveriş için on bir dolar ve kırk beş sent paranın yeterli olacağına karar verdi.

Ayaklarını sürüye sürüye ilerleyerek kapıya ulaşmıştı bile.

"Pekâlâ Joseph," dedi çıkmadan. "Ben evde yokken yaramazlık yapmak yok. Saç fırçalarımı ve gümüş takımlarımı nereye koyduğumu gayet iyi biliyorum. Eğer sorun yaşamak istiyorsan komşuya git. Nasılsa Bayan Bradford seni bir güzel pataklamak için hazır olda bekliyordur."

Rita kendi şakasına gülerek kapıyı açtı ve tahta merdivenlerden aşağıya doğru inmeye başladı.

O ve erkek kardeşleri Bayan Bradford'u hiç sevmemişlerdi. Bir keresinde onları ağacındaki elmaları yedikleri için şikâyet etmişti. Madem elmaların çocuklar tarafından yenmesini istemiyordu öyleyse neden onları kendi toplamıyordu? Acaba birkaç elma için bu kadar patırtı kopartacak başka bir komşu daha var mıydı dünyada?

Bayan Bradford on yıl önce ölmüştü. Belki Joseph onu telefonla arayabilir ya da direk bağlantı kurabilirdi. Hayaletler nasıl yapıyorsa artık.

Rita adımlarını hızlandırarak temposunu buldu ve yoldan aşağı doğru ilerlemeye başladı.

Kasabaya uzak olmayan paralel bir sokakta yaşıyordu. Bir zamanlar bu bölge geniş parseller üstüne yapılmış ufak ama görkemli yazlık evlerle doluydu. Viktoryen tarzdaki bu antika ev büyük büyük babası tarafından yapılmıştı. Ama artık zaman değişmişti. Bütün o eski evler ya satılmış ya da yıkılarak o eski yazlıklar yavaş yavaş ortadan kaybolmuşlardı. Şimdi ise beceriksizce yapılmış prefabrik evlerin ortasında bir başına kalmıştı.

Komşularının genç çiftler olduğunu zannediyordu. Turistlerin otel odalarını hınca hınç doldurduğu ve bir ekmek satın almanın bile imkânsız hale geldiği yaz ve sonbahar mevsimlerinde lokantalar ve otellerde çalışmak üzere gelen genç insanlar olmalıydılar.

Rita tam olarak bilemiyordu, çünkü ne evini sıklıkla terk eder ne de komşularıyla sosyal ilişkiler kurardı. Ölümle o kadar meşguldü ki.

Ancak oğlanın nereden geldiğini bildiğini sanıyordu. Onun evine biraz uzakta sokağın diğer ucundaki ayakta kalan son eski evlerden biriydi. Boyaları dökülen, pencereleri yamulmuş ve verandası yana yatmış kırık dökük bir evdi. Bazen Tanrı'nın insanları yataklarında gözleri açık bir şekilde yatmayıp uyumaları için korkuttuğu gece yarılarında ki çoğunlukla Rita öyle yapardı, evin ışıklarının yandığını görürdü. Evde her kim yaşıyorsa tuhaf zamanlarda ayakta oluyordu.

Bu ev, açlıktan ölmek üzere olan ve vaktini örümcek yakalamakla geçiren bu oğlan hakkındaki fikirlerini tamamlamaktaydı.

Etrafta tembel tembel duran kamyonetlerin arasından dolaşıp benzin pompasının yanından geçerek en sonunda, içerisi her zaman tütün ve benzin kokan markete ulaşarak içeri girdi.

Önce raflar arasında dolaşarak dikkatlice envanter yaptı. Ekmek, süt, yumurtalar derken gözleri domuz pastırmasına takıldı. Yemeyeli baya olmuştu, ama fiyatı yüzünden hemen aklından çıkardı. Bir sonra gördüğü akıl çelici şey mısır gevrekleri oldu. Çocuklar mısır gevreğine bayılırlardı. Tanrı aşkına evinde çocukların olduğu günlerde aldığı mısır gevreği kutularının haddi hesabı yoktu. Ama bu şekerli olanlardan bahsetmiyordu. Katkısız olan mısır gevreğiydi satın aldıkları.

Dikkatlice rafta yazan fiyata baktı. Patlamış buğdayın neden bu kadar pahalı olması gerektiğini bir türlü anlayamıyordu. Neden? Onun zamanında…

En sonunda aklındaki üç şeye sadık kaldı. Kalmak zorundaydı da.

Kasada Mel vardı. Rita her gelişinde kasada duran kişi Mel olurdu ve bu aşağı yukarı iki haftada bir demekti. Rita'yı selamladıktan sonra tuhaf kıyafetine bakarak gülümsedi.

"Üşüyor musun, Rita?"

"Hareket edebildiğim sürece hayır."

"Bakıyorum da kahvaltı hazırlayacaksın galiba."

"Aynen."

"Güzel görünüyor. Bütün eksiğin sadece birkaç sosis. Eğer istersen kampanya var. Bir tane fiyatına iki tane."

Rita bir an için niyetlendi. Daha fazla protein oğlan için iyi olurdu ve annesinin eski tavasında nar gibi kızarmış sosislerin kokusu, ah Tanrım…

İç çekerek parasını saydı. "Böyle iyi. Teşekkür ederim, Mel."

"Sorun değil, Rita."

Rita'nın satın aldıklarını bir araya topladıktan sonra kaygılı

bir şekilde ona baktı. "Torba istemediğinden emin misin, Rita? Özellikle de eve yürüyecek olduğunu düşünecek olursak."

"Eminim."

"İstersen seni arabayla da eve bırakabilirim."

"Tanrı'nın verdiği ayaklarımla bir sorunum yok henüz."

"Pekâlâ, madem ısrar ediyorsun, o halde belki arkaya gidip sana bir karton kutu getirmeme itirazın olmaz. Şu yumurtaların düşüp kırılması çok kötü olur."

"Nasıl istersen."

Kısa bir süre sonra Mel elinde ufak bir karton kutuyla geri döndü. İçine de plastik bir poşet koyarak tutma yerlerini kutunun kenarındaki deliklerden dışarı çıkarmıştı. Bu sayede Rita iki yanından kutuyu tutabilecekti. Rita kutuyu alarak ona son kez selam verip oradan ayrıldı.

Yolun yarısına geldiğinde biraz nefeslenmek için durarak poşetin içine baktı. Mel poşetin içine iki paket sosis ile bir paket çay koymuştu. Poşetin içindeki çay yüzünden o yorgun, aksayan adımları yerine neredeyse koşarcasına zıplayarak birkaç adım atmıştı. Aynı zamanda çok da mahcup olmuştu.

Bir gün Mel'e teşekkür edecekti, ama ona teşekkür etmek demek ne yaptığının farkında olduğunu bilmek anlamına gelirdi ve şimdiye kadar her ikisi de bu sistemi tercih etmişlerdi.

Eve ulaşması uzun zamanını aldı. Kendini biraz yorulmuş hissediyordu ve attığı her adımla daha fazla sarsılmaktaydı.

İçeri girip sıcak ve demli bir çay içmek çok iyi gelecekti. Babasının eskiden yaptığı gibi salonda ayaklarını uzatabilir hatta biraz kestirebilirdi bile.

Ama kapıyı açtığında bir misafiri olduğunun farkına vardı. Oğlan tekrar gelmişti. Ama bu sefer arka tarafta beklemiyordu. Elinde Rita'nın ailesinin bir fotoğrafı salonun ortasında ayakta durmaktaydı.

Uzun bir süre sadece birbirlerine baktılar. Sonra Rita kararlı adımlarla eve girerek kapıyı ardından kapattı. Atkısı hâlâ boynundaydı.

"Evlat, birinin evine girmenin en münasip yolu kapıyı çalmak ve izin istemektir. Kapımı çalıp izin istedin mi?"

"Hayır, bayan."

"O halde evime uygunsuz bir şekilde girmiş oldun. Bir daha yapma."

"Evet, bayan."

Sonra Rita mantosuyla şapkasını çıkardı. "Kendime çay yapacaktım ama bunun yerine sıcak kakao da yapabilirim."

Oğlanın gözleri açıldı.

"Kremam yok," diye uyardı Rita. "Anlamsız bir şey ve de çok pahalı."

Oğlan başıyla onayladı.

Ayaklarını sürüyerek oğlanın yanından mutfağa doğru yöneldi. Oğlanın kendisini kısık gözlerle izlediğini görmemezlikten geldi. Ayrıca oğlanın arka cebinden yarısı dışarı çıkmış görünen ince bıçağı fark ettiğini de çaktırmadı.

Rita, *insanın ölüm zamanı gelmişse gelmiştir,* diye düşünen bir kadındı. Ancak o eski topraktı ve oğlan yakında Rita'nın daha çok zamanının olduğunu anlayacaktı.

ON BİR

"Örümcekler avlarını iki şekilde yutarlar. Çeneleri zayıf olanlar sivri dişleriyle avlarının kabuklarında bir delik açar ve mide sıvılarını bu delikten içeri verip, bu yolla erittikleri dokuları geri emerler ta ki avlarından geriye boş bir kabuk kalana dek. Çeneleri güçlü olan diğer örümceklerse, mide suyuna buladıkları avlarını çenelerinin arasında püre gibi ezerek yutarlar."

Örümcekleri Tanıyalım, 3. Baskı,
B.J. KASTON, 1978

"ÖZETLEMEK GEREKİRSE, POTANSİYEL BİR MUHBİRLE TANIŞTIN, potansiyel bir delil parçası ele geçirdin ve her ikisi de bizim telefon hatlarımıza gelen iki rahatsız edici telefon aldın."

"GBI özel ajanı Lynn Stoudt'a göre," diyerek araya girdi Kimberly, "cep telefonlarındaki arayan kimliği, 'aldatma sinyallerinin teknolojik kullanımı' sağ olsun, artık pek bir şey ifade etmiyor. Bu işi yapan doğru bir internet sitesine giriyorsunuz ve on dolar gibi bir para karşılığında herhangi bir ödemeli numara veriliyor size. Siz de hem arayanın kimliği ve çıkış noktası hem de aranacak numarayla ilgili bilgileri kendi keyfinize göre belirleyebiliyorsunuz. Hem ucuz hem de kolay bir yöntem. Bilgisayarı

yedi yaşında bir çocuk bile yapabilir bunu."

"Pek yüreklendirici bir bilgi değil bu."

"Ancak şimdi ne olduğunu bildiğimiz için, teknik servis departmanımız, bizi aramanın orijinal kaynağına ulaştıracak bir sistem hazırlayabilir. "

"Daha çok iş gücü, insan gücü desene..." Denetleyici özel ajan Larry Baima biraz tersti. "Hem de henüz dava bile sayılamayacak bir dava için..."

"Ama bu da *bir şey sonuçta*!"

"Evet, tam bir karmaşa olduğu doğru. Tanrı aşkına, Kimberly, kendini bu durumlara sokmayı nasıl başarıyorsun?"

Baima derin derin iç çekti. Soruya gerçekten bir cevap beklenmediğini düşünen Kimberly, doğru olanı yaparak çenesini kapalı tuttu. Aslında o ve Baima birbirlerine müthiş saygı duyarlardı ki bu da iyi bir şeydi. Yoksa başka bir denetçi olsa Kimberly'yi şimdiye kadar çoktan rapor etmiş olurdu.

"Bir kez daha üstünden geçelim," dedi Baima. "Tam olarak ne bildiğini söyle bana."

"GBI özel ajanı Martignetti, bir adamın, yüksek riskli kurbanların peşinde olduğunu düşünüyor. Bu kişi, fahişeler, uyuşturucu bağımlıları, evden kaçan kızlar gibi yüksek riskli kurbanları seçip topluyor. Ajan Martignetti'nin elinde, nerede oldukları açıklanamayan dokuz kızın adının olduğu bir liste var. Buna ek olarak, kendisine, bilinmeyen bir kaynaktan, kızların altısının sürücü belgeleri gönderilmiş. Delilah Rose ve fahişe dostu Ginny Jonesla ilgili bir hikâye var elimizde. Ginny Jones en son üç ay önce fahişelerle yatıp kalkan bir adamla birlikte görülmüş. Adamın kendine Dinchara dediği söyleniyor. Örümcek fetişi varmış. Delilah, Dinchara'nın cipinde Ginny'ye ait olduğunu iddia ettiği bir yüzük bulduğunu söylüyor. Yüzüğün kime ait olduğunu araştırdım ve Alpharetta Lisesi'nden mezun olmuş Tommy Mark Evans adında birine ulaştım. Çocuğun sınıf arkadaşları arasında, listede Virginia Jones'un da adı var.

"Bu bulmacaya ek olarak, iki ayrı telefon söz konusu. Her ikisi de bilinmeyen bir numaradan cep telefonuma yapılan aramalar. İlk arama, şahsi fikrime göre, arayan kişinin sistemi kontrol etmek için yaptığı bir aramaydı. Gece yarısı yaşanacak olan aktivite sırasında telefonun çalışacağından emin olmak istedi. Ancak bu esnada, fikrimi doğrulayacak herhangi bir kanıt yok elimde."

"Ama arayan bir erkekti, öyle değil mi? Delilah Rose değildir yani?"

Kimberly tereddüt etti. "Özel ajan Stoudt'a göre, arayan kimliğiyle ilgili yanıltıcı sinyaller sağlayan internet siteleri, aynı zamanda arayanın sesinin üzerinde oynamalar yapacak ve onu karşı cinsten biri gibi gösterecek bazı ses karıştırıcıları da sağlıyormuş. Bir çeşit geliştirilmiş özellik yani. Bunu da göz önünde bulundurursak... Hayır, lanet olsun, artık neden emin olacağımdan bile emin değilim."

Baima burnunun kenarını kaşıdı. "Internet'ten nefret ediyorum."

"Yine de bize eBay'i ve Amazon. com'u kazandırdı."

"Yine de internetten nefret ediyorum."

Kimberly itiraz etmedi. "Eninde sonunda," diye söze girmeye cesaret etti. "Arayanın Delilah Rose olduğunu tahmin ediyorum. Çünkü son görüşmemizde ona telefon numaramı verdim. Belki bu aramayla söylediklerinin doğruluğunu ispatlamaya çalışmıştır."

"Bu mümkün." Baima telefon görüşmesinin kaydını Kimberly ona getirir getirmez bu sabah iki kez dinlemişti. Bunun güne başlamak için güzel bir yol olmadığını söylemeye bile gerek yoktu.

"Peki," dedi Baima, bir anda hareketlenerek. "Elimizde bir adam var, kimliği belirsiz bir kişi, bir kadına cinsel saldırıda bulunuyor ve kadın kimliği belirsiz kişinin kendisine bir isim vermesi konusunda onu tatmin edene dek işkence görüyor. İsmi verdiği anda da öldürülüyor. Kadın Ginny Jones'un ismini söylüyor ve kendisinin Ginny'nin annesi olduğunu iddia ediyor. Bu iddiayı doğrulayabilir misin?"

"Kayıp Kişileri Araştırma Bürosu'na bir rapor gönderdim," dedi Kimberly ve biraz tereddüt ettikten sonra itiraf etmeye karar verdi. "Fakat elimde bir ilk isim yok, sadece genel bir tarif ve Jones soyadı. Bununla bir yere varmamız biraz zaman alacak."

Denetçi ajandan tekrar şüpheli bakışlar yayılıyordu. "Öyleyse sana gelen telefondan devam edelim hemen," diye diretti. "Gerçek miydi, sahte miydi, olay o anda mı yaşanıyordu yoksa bir kayıt mıydı? Elimizde sayısız ihtimal var, en iyi tahminini söyle bana."

Kimberly bu kez kendinden daha emin görünmeye çalıştı. "Bence gerçekti. Olayın zamanı konusundaysa emin değilim."

"Biraz daha açıkla."

"Telefondaki sesler... Eğer sahteyse ve yalnızca bir kayıtsa, o zaman bunu yapan kişi, şiddetin ve cinayetin nasıl göründüğü konusunda çok sağlam bir bilgiye sahip olmalı. Bence uydurmaca olamayacak kadar gerçekti."

Baima Kimberly'yi anladığını gösterme nezaketinde bulunarak başını salladı. Bu bir denetçinin, ajana kendini asacak kadar sağlam bir ip sunma yöntemiydi.

"Zaman konusunda ne diyorsun?" diye üsteledi tekrar.

"Dün gece, sanki canlı yayınlanıyormuş gibi hissetmiştim... Ama şimdi, bunun bir kayıt olduğunu düşünüyorum."

Kimberly öne doğru eğilerek düşüncelerini açıklamaya çalıştı. "Sal'e gönderilen ikinci paketteki sürücü belgeleri tek tek

ortadan kaybolan üç ev arkadaşına aitti. Telefonda duyduklarımı da bu bilgiye ekleyecek olursak, bence bu kişinin çalışma şekli... Çalışma şeklinin bir parçası, her kurbanın bir sonraki kurbanın kim olacağını seçmesiyle işliyor ve bu kişinin kurbanın bir yakını olması gerekiyor. Ginny Jones'un üç ay önce ortadan kaybolduğunu düşünecek olursak, öyleyse duyduğumuz sahne aralık ayından önce yaşanmış olmalı."

"İlk önce Ginny'nin annesi kaçırılmış. Kadın bir sonraki kurban olarak kızını seçmiş, o da kaçırılan ikinci kurban olmuş böylece," dedi Baima.

"En azından bir teori de bu."

"Evet, teoriler uydurmak eğlenceli bir iştir, özel ajan Quincy, fakat fark etmediyseniz diye söylüyorum, bu aralar oldukça yoğunuz. Bir soruşturma açmak için federal ajanların kanıtlara ihtiyacı vardır, şöyle diyelim, olayın, yetki alanımıza girmesi için."

"Elimde telefon görüşmesinin kaydı var, " diye söze başladı Kimberly.

"Aramanın kaynağını gösteremediğin sürece bu bir kanıt olarak kabul edilemez. Ve tabii bu bir bant kaydıysa, o zaman delilin özgeçmişi bakımından da delil olarak kabul edilemeyeceği anlamına geliyordur ki sen bunun bir bant kaydı olduğunu düşünüyorsun."

"Yüzük... "

"O da aynı şekilde delilin özgeçmişiyle ilgili bir sorun teşkil ediyor."

"Delilah Rose tarafından verilen bilgiler..."

"Üç sebep arasında en zavallı olanı da bu," dedi Baima. "Üç ıska, Kimberly, bu soruşturmada yoksun."

Kimberly kaşlarını çattı. "Haydi ama, telefonu *sen de duydun*. Öylece arkamızı dönüp gidemeyiz. Bir kadın hayatta kalmak

için yalvarırken öldürüldü. Bunu nasıl göz ardı edebiliriz? "

"Etmiyoruz."

Kimberly şüpheli gözlerle denetçisine baktı. "Etmiyor muyuz?"

"Hayır, bu işi GBI'a, böyle davaların ait olduğu yere postalıyoruz. Bu işleri özel ajan Martignetti'nin başlattığını sen söyledin. Bırakalım Martignetti kayıp kişileri araştırsın, fahişelerin peşine düşsün. Hem bir de bakarsın, ortaya bir suç mahalli çıkarabilir ya da tanrı göstermesin, bir ceset bulabilir. Öyle ya da böyle, bu olay bizden çok GBI'ın yetki alanına giriyor."

"Evet, ama Delilah, Martignetti ile konuşmaz."

"Belki kimse şimdiye kadar ondan konuşmasını nazikçe istememiştir. Olayın eyalet sınırlarını aştığına dair bir kanıt çıkana kadar ortaya bu FBI'ın işi olmayacaktır. Konu kapanmıştır. Masanda hâlâ açık olan tam on sekiz dosya var. Haydi sana güzel bir fikir vereyim: İçlerinden birini al eline ve dosyayı kapat."

Kimberly alt dudağını ısırarak kaşlarını çattı. "Peki ya GBI cep telefonuma dinleme cihazı yerleştirmek isterse?"

Baima ona dikkatlice baktı. "Sana gelen aramaları ve kaynaklarını iyice düşün. Herkese her kapıyı açıyor olacaksın. Yerinde olsam işbirliği yapmak için daha iyi bir yol düşünürdüm."

"Mesaj alınmıştır," dedi Kimberly ve içindeki zafer duygusunu fazla belli etmemeye çalışarak heyecanla ayağa kalktı.

Gitmek üzereyken denetçisi onu son anda durdurdu. "Kendini nasıl hissediyorsun, Kimberly?" diye sordu.

"Ben iyiyim."

"Üzerindeki ağır bir iş yükü var. Hâlâ kendini iyi hissediyorken, geleceğini planlamak için iyi bir zaman olabilir bu."

"Bu bir emir mi?"

"Arkadaşça bir tavsiye diyelim."

"Bir kez daha söyleyeyim, hizmet etmeyi seviyorum."

Baima şimdi gözlerini devirdi. Kimberly bu hareketin artık gidebileceği anlamına geldiğini düşündü. Denetçisi ona eyalet güçleriyle işbirliği yapması için izin vermişti neticede. Ve elbette buna Tommy Mark Evans'ı onlara teslim etmek de dâhildi.

Kimberly'nin babası Federal Büro'ya, Chicago Polis Departmanı'nda yaptığı kısa süreli bir görev döneminden sonra girmişti. Geleneklere bağlı, eski moda bir FBI ajanıydı. FBI ajanlarının hâlâ koyu renk takım elbiseler giydiği, Hoover'ın* miras bıraktığı her şeye itaat ettikleri ve *asla büroyu utandırma* düsturuyla yaşadıkları dönemde çalışmıştı.

Kimberly babasının sahadaki çalışmalarını hatırlayamayacak kadar küçüktü o zamanlar. Ama onu ağır başlı, koyu renk takım elbiseler içinde hayal etmeyi severdi. Aşağılık bir gangsterin karşısında dikilirken, koyu renk gözleri kafasından geçenleri asla ele vermez ve babası, şüphelinin yalanlarını, tek kaşının ufak bir hareketiyle su yüzüne çıkarabilirdi.

İşkolik halleri evliliğini çökerttikten sonra profil çıkarma alanına yönelmişti. O zamanlar Quantico'da bulunan ve Davranış Bilimleri Ünitesi adı verilen bölüme transfer edilmişti. Teoride, kızıyla daha çok vakit geçirmek için araştırma alanına geçmişti. Fakat gerçekte, her zamankinden daha çok seyahat etmeye başlamış, yılda yüzün üstünde soruşturma işi yapmaya başlamıştı. Bu soruşturmaların her biri bir öncekinden çok daha şaşırtıcı ve çok daha vahşi davalardı.

İşi hakkında hiç konuşmazdı. Sahada polis olarak çalıştığı zamanlarda da ve tabii profil uzmanı olduğu zamanlarda da işiyle

---

* J. Edgar Hoover: FBI'ın ilk kurucularından biridir. 1935'ten 1972'de ölümüne kadar FBI'ın yönetimini elinde tutmuştur.

ilgili hiçbir şeyden bahsetmezdi. Bunun yerine, Kimberly babasının işine ilgi duyma görevini kendi kendine üstlenmişti. Geceleri geç saatlerde babasının çalışma odasına sıvışır, cinayet konusuyla ilgili ders kitaplarını karıştırır, suç mahallinde çekilmiş fotoğraflarla, kan lekeleri diyagramlarıyla, sorgu polisleri tarafından gönderilen ve içinde 'peteşiyal kanama', 'nefsi müdafaa yaralanmaları', 'ölüm sonrası çürüme' gibi tanımların kullanıldığı raporlarla dolu olan dosyaları okurdu.

Kimberly yalnızca dört senedir FBI ajanıydı. Ancak birçok açıdan, şiddet suçları üzerine hayatı boyunca çalıştığı söylenebilirdi. İlk önce, babasının yaptığı işi anlarsa, babasını da anlayabilir gibi yanlış bir düşünceyle başlamıştı bu işi öğrenmeye. İkinci olarak da kendi de bir kurban olduğu zaman bunu yaşamak zorunda kalmıştı. Annesinin, uzun ve acılı bir ölümle hayatını kaybettiğini biliyor ve beraberinde gelen duygusal bataklığa düşmemek için savaşıyordu. Annesi, zalimce öldürülmüştü. Hayatı için son nefesine varana kadar mücadele etmek zorunda bırakılmıştı. Philadelphia'daki şık taşra evinde, sert ahşap zeminin üzerinde sürünerek vücudunun her santimetresi için büyük bir savaş vermişti.

Bethie öldüğünde büyük bir dehşet içinde miydi, kendini köşeye kısılmış mı hissetmişti? Kimsenin ona yardım edemeyeceğini bilerek veya tuzağa düşürülmüş gibi hissederek mi ölmüştü? Veya belki de, o ana kadar öyle büyük bir acı yaşamıştı ki sonunda öleceği için müteşekkirdi. Mandy bir sene önce ölmüştü. Belki Bethie o son ölüm anında kızını tekrar görebilmenin ne kadar güzel olabileceğini geçirmişti aklından.

Kimberly bunun cevabını bilmiyordu. Hiçbir zaman bilemeyecekti.

Gece yarısından sonra, düşünceleri onu, aklı başında hiçbir insanın, Tanrı esirgesin, asla gitmek istemeyeceği karanlık yerlere götürüyordu.

Sonunda o ve babası işlerinden hiç bahsetmemeye başladılar. Çünkü ortak noktaları yaptıkları iş değildi. Kimberly 911 karakolunda, sessiz sakin, doğa manzaralı bir alana yayılmış olan sanayi parkının ortasındaki güzel bir ofiste çalışıyordu. Bürodakilerin yaş ortalaması otuz beşti. Çalışanların çeyreğini kadınlar oluşturuyordu. Erkeklerin her biri pastel renkli gömlekler giymek konusunda ısrarcıydı.

Kimberly ve babası yaptıkları iş yerine çok daha derin çok daha üzücü bir şeyi paylaşıyorlardı. İkisi de, sevdikleri insanların hayatını kurtarmakta başarısız olmuşken, şimdi her günü bir yabancının hayatını kurtarmak için çabalayarak geçirmenin ne demek olduğunu çok iyi anlıyorlardı.

En çok da, ileriye bakmanın, hayata devam etmenin önemini anlıyorlardı, çünkü eğer aynı noktada çok kalırsan, pişmanlığın kaya gibi ağırlığı altında ezilme ihtimalin vardı.

Sabah saat on biri biraz geçe, Kimberly arabasına yürüdü. Georgia trafik durumunu çoktan kontrol etmişti. İnternet sitesinde belirtilen son trafik haberlerine göre, GA-400 yolu açıktı. Alpharetta Lisesi Atlanta Saha Ofisi'nin kırk kilometre kuzeyinde kalıyordu ve Kimberly kısa sürede iyi mesafe kat etmişti.

Sezonun sonlarında olunduğu için futbol müsabakaları bitmişti artık. Koç Urey bir grup beceriksiz 9. sınıf öğrencisine beden eğitimi dersi veriyordu. Çocukların elleri, kolları, bacakları güçsüzce salınıyordu ve her taraftarları piercinglerle doluydu. Kimberly nihayet spor salonuna ulaşmayı başardığında Koç Urey onunla konuşmak için belli bir kimlik göstermesini talep etmemişti. Kimberly'nin salt varlığı bile adamın dersine son derece ihtiyaç duyulan bir ara vermesine yetmişti.

Kimberly konuya önce ortamı ısıtacak belli başlı gevezе-

liklerle girdi. Futbol sezonu nasıl geçmişti, yeni lise hakkında ne düşünüyordu? Öğrencileri fena görünmüyorlardı…

Boyunun uzunluğu kadar geniş bir cüsseye de sahip olan Urey, kafasındaki zorunlu diken diken saç kesimi ve bira göbeğiyle sorulara rahat rahat cevap verdi. Bu sene eyalet karşılaşmalarına katılabilmeleri gerekirdi oysa, çocuklar yürekliydi ama takım çok gençti ve bazı katalar yapmıştı. Tanrı'ya yemin bir dahaki sene herkesi alt edeceklerdi.

Konuşurken bir yandan da koridorda yürüyorlardı. Urey Kimberly'ye su ikram etti, Kimberly istemedi. Urey'in bakışları Kimberly'nin karnına takıldı ve Kimberly adamın kafasının içinde, *bu kadın hamile mi değil mi, FBI ajanlarının hamile kalmalarına izin var mı yok mu*, diye tahmin yürütmeye çalıştığını görebiliyordu. Sonunda makul olanı yaptı ve Kimberly'ye bunun hakkında hiçbir şey söylemedi.

"Ben aslında eski sporcularınızdan birini bulmaya çalışıyorum," diye söze girdi Kimberly. Bunu yaparken elinden geldiğince sıradan bir şey hakkında konuşuyormuş gibi görünmeye çalışmıştı. Öğrenci dolaplarıyla dolu olan geniş bir koridordan köşeyi döndüler. "Endişelenecek bir şey yok. Yalnızca başka bir davanın sağını solunu toparlamaya çalışıyorum ve kendisine ait olan bir eşyayı ona geri vermek istiyorum."

"Bir eşyayı mı?"

"Okul yüzüğü. Üzerinde futbol takımının amblemi ve formasındaki numara var. O yüzden buraya geldim."

"Ah, elbette, çocuklar okul yüzüklerini her türlü saçmalıkla süslüyorlar. Benim zamanımda da bunca seçeneğimiz olsaydı…"

Kimberly sempatik bir tavırla başını sallarken, Urey de Macin zaten anlata anlata bitiremediği şeylerin üzerinden bir kez daha geçti. Anlaşılan erkekler okul yüzüklerini gerçekten de çok ciddiye alıyorlardı. Savaş madalyaları ve bunun gibi eşyalarını…

"Aradığınız öğrencinin adını biliyor musunuz?" diye sordu Urey. "Ya da forma numarasını verirseniz gerisini ben halledebilirim. Bu çocuklarla çok zaman geçirdiğim filan yok aslında…"

"Yüzüğün sahibi mart ta mezun olmuş," dedi Kimberly. "İşaretleri doğru anladıysam *quarterback* olarak oynuyormuş. Forma numarası seksen altı."

Urey aniden durdu. Floresan ışığının altında yüzü bir an için bembeyaz olmuş gibi göründü. Sonra kendini toparladı ve omuzlarını esnekçe silkeleyerek dik durdu.

"Üzgünüm, Ajan Quincy. Önceden bana telefon etmiş olsaydınız onca yolu boşuna gelmezdiniz. Yüzüğün sahibi Tommy Mark Evans. İyi bir çocuktu. Takımımda oynayan en iyi QB'lerden biriydi. Kolunu çok iyi kullanırdı ama biraz katıydı. Baskı altındayken sertleşirdi. Okuldan onur belgesiyle mezun oldu ve Penn State'te futbol bursu kazandı."

"Şehir dışında mı yani?" diye sordu Kimberly, kafası karışarak. "Pennsylvania'da bir üniversiteye mi gidiyor?"

Fakat Urey kafasını iki yana salladı. "Hayır, artık gidemiyor. Tommy geçen sene Noel tatili için evine döndü. Sanırım arabasıyla gezintiye çıktı. Kimse gerçekte ne olduğunu bilmiyor. Fakat görünen o ki, yanlış zamanda yanlış yerde bulundu. Beynine iki kurşun yedi, *pat, pat*, alnının ortasına. Ailesi kendini hâlâ toparlayamadı. Onun gibi, güçlü, yakışıklı bir çocuğun bir anda yitip gitmesi kimsenin beklediği bir şey değildi."

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

ON

HAMBURGER ADAM BENİ PARKA GÖTÜRDÜ.

Küçük çocuklar salıncaklarda sallanıyor, tahterevallide ve atlıkarıncada oynuyorlardı. Yaşları bana yakın olan biraz daha büyük çocuklarsa hayli yıpranmış bir sahada basketbol oynuyorlardı.

Hamburger Adam beni dürtükledi. "Haydi, sen de git. Git, katıl onlara. Sorun değil. Suratına biraz renk gelsin. Tanrı aşkına, bok gibi gözüktüğünün farkında mısın?"

Bir an için gerçekten gidip oynamamı istediğinden emin olamadım. Beni daha sert bir şekilde dürtükledi. Neredeyse yere düşecektim, bu yüzden mesajı aldım ve gittim. Tişörtlülerin oynadığı takıma katıldım. Tişörtsüzlere katılıp soyunacak olsaydım herkesin kafasında bin bir soruya sebep olurdum.

İlk başta çekingen bir şekilde geride durdum. Bir parkta olmak, başka çocukların arasında bulunmak tuhaf gelmişti. Kahkahalarını duymak, salya sümük koşturduklarını görmek ve ara sıra içlerinden biri bir atışı kaçırırsa veya biri karnına bir dirsek yerse hafif küfürler savurmalarına şahit olmak garip bir histi. Herkesin aniden durup bana bakmasını bekliyordum sanki. Bana, "Hey, sana ne oldu böyle?" diye sormalarını, birinin, "Haydi,

dostum, uyan artık, hepsi kötü bir rüyaydı ama artık geçti, hayat güzel," *demesini istiyordum.*

Ama kimse bir şey söylemedi. Sadece basketbol oynamaya devam ettiler.

Ve sonunda ben de öyle yaptım.

Yeni biçilmiş çimenlerin taptaze kokusunu alabiliyordum. Cıvıl cıvıl sesler duyuyordum, yaz sıcağının acımasızca artmasına ve herkesin havuzlara akın etmesine birkaç gün kala havanın keyfini çıkarıp sağa sola koşturan çocuklar görüyordum. Kuşlar vardı. Ve koskocaman, masmavi bir gökyüzü ... Ve her şey o kadar... O kadar çoktu ki.

Dünya, dönmeye devam eden dünya... Bir kez, bir kez ve bir kez daha...

Bir atış yapmak için öne fırladım ve atışı yapabildim. Bir çocuk omzumu sıvazladı.

"Sağlam sıçrayış."

O an yüzüm parladı ve daha fazlası için tekrar oyuna döndüm.

Artık zaman kavramım yok. Zaman diğer çocuklara, Hamburger Adam'ın insanı büzen kollarının arasına hapis olmamış çocuklara ait. Artık ben sadece varım, bana aksi söylenene kadar da olacağım sonraysa yine yokum.

Böylece Hamburger Adam bana durmamı söyleyene kadar oynadım. Sonra bir daha oynamadım.

Hamburger Adam beni kenara çekti. Güneş batmaya başlıyordu. Diğer çocukların bazıları ağır ağır yürüyerek gittiler. Anneler ve büyük ablalar küçük çocukları bir ördek sürüsü gibi dizerek caddeye doğru gitmeye başladılar.

Ufak bir çocuğun tek başına kum havuzunda oynadığını fark ettim.

Hamburger Adam da onu fark etmişti.

Bana dönüp baktı. "Evlat, git bana o çocuğu getir."

Çığlıklar. Çığlıkların ardı arkası kesilmiyordu. Son perdeden, tiz çığlıklar ve ardından anlamsız sözler. Kulaklarımı kapatmaya çalıştım ama Hamburger Adam durup kafama vurmak ve kafamı duvarı çarpmak için kısa bir ara verdi. Karnıma bir yumruk attı ve ben iki büklüm olunca çenemin altından bir kez daha yakaladı.

"SEYREDİYOR MUSUN, ÇOCUK! DİKKATİNİ BURAYA VERSEN İYİ EDERSİN!"

Sonra tekrar çığlıklar; ardı arkası kesilmeyen çığlıklar. Sonunda nihayet Hamburger Adam yere yığılana kadar. Yuvarlanıp geleneksel sigarasını bulup ateşini yakana kadar.

Ağzımda kan tadını alabiliyordum. Dilimi ısırmıştım ve yanağımda Hamburger Adam'ın yüzüğünün yaptığı bir kesik vardı. Kendimi pek iyi hissetmiyordum. Sanırım kusacaktım.

Küçük çocuk direnmeyi bırakmıştı. Yatakta yatıyordu. Gözleri tamamen ayvayı yemişti, suratında aptala dönmüş bir ifade vardı.

Acaba ben de bir zamanlar böyle mi görünüyordum diye merak ettim.

Sonra çocuk ona baktığımı fark etti. Gözleri benim gözlerimi buldu. Bana baktı. Öyle uzun ve öyle derin baktı ki. Lütfeeeen.

Sendeleyerek odadan çıktım, koridordan yürüdüm ve banyoya tam zamanında yetiştim. Bir kere başlayınca bir daha kendimi durduramadım. Kustum, kustum, daha çok kustum, ama bir türlü yetmiyordu. Midemdeki dehşeti bir türlü dışarı çıkaramıyordum. Dehşet artık kanıma da karışmıştı. Onu çıkaramıyordum. Ondan bir türlü kurtulamıyordum. Böylece su ve safra kusup durdum, ta ki kupkuru olmuş bir halde nefessiz kalarak yere yıkılana kadar.

O zaman bayıldım. Merhamet denen şey bana, ancak bu ka-

dar yaklaşmıştı hayatımda.

Kendime geldiğimde tekrar sesler duymaya başladım. Bu kez bir horlama sesiydi bu. Çok uzun sürmeyecekti ama. Bir, belki iki saat.

Hamburger Adam hep aç uyanırdı.

Mümkün olduğunca yavaş bir şekilde koridordan geçip geri döndüm. Odanın içine doğru baktım. Kendime engel olamıyordum. Çok üzüleceğimi bildiğim halde bakmak zorundaydım.

Çocuk dizlerini karnına çekmiş bir top gibi duruyordu. Kıpırdamıyordu, ama uyanıktı. Karşıdaki duvara dikmişti gözlerini. Ne yaptığını biliyordum. Küçülme çalışmaları yapıyordu. Çünkü eğer yeterince küçük olabilirse Hamburger Adam belki de artık göremezdi onu.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Hamburger Adam pantolonunu yerde bırakmıştı. Yavaşça pantolona doğru eğildim ve dikkatlice elimi cebine soktum. Anahtarı buldum. Keskin ve ağır geldi elime. Hiçbir şey düşünmüyordum, sadece yapıyordum.

Yatağın kenarına, küçük çocuğun karşısına yürüdüm. Parmaklarım dudaklarımda, hişşşt.

Kıyafetlerini yerden aldım. Beş belki altı yaşlarında olan çocuk kıpırdamıyor, öylece yatmaya devam ediyordu.

Ona bir şey söylemeliyim, diye düşündüm. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Hayatın koca gerçeklerini duymaya hazır değildi. Hiçbirimiz değildik.

Sonunda yavaşça omzunu sıvazladım ve tıpkı bir bebek gibi giydirmeye başladım.

Onu bir dakikalığına orada bıraktım. Kapının kilidini açmam gerekiyordu. Açarken kapı biraz gıcırdadı. Olduğum yere çivilendim. Yatak odasından horlama sesleri gelmeye devam ediyordu. Şimdiye kadar iyi gitmişti. Kafamı dışarı uzatıp, uzun, gri

apartman koridoruna baktım. Ortalıkta kimsecikler yoktu. Bana öyle geliyordu ki, bu apartmanda hiçbir zaman kimse olmuyordu sanki.

Ya şimdi ya da hiç, diye bir karar verdim.

Ve neden bilmiyorum, ama bir sebep yüzünden o ilk geceyi hatırladım; uyandığım ve Hamburger Adam'ı yatağımın ayak ucunda gördüğüm o geceyi. Koridorun sonunda babamın horlamasını duyduğumu anımsadım. Ve bunu hatırlayınca ağlamaya başladım. Oysa oyunun bu aşamasında göz yaşları için biraz geç kalmıştım artık.

Ağlayarak yavaşça odaya geri döndüm. Çocuğu omzundan tutup sertçe sarstım.

Koyu renk gözleri ağır ağır yukarı kalkıp bana baktı. Yüzeyin altında bir tutam bilinç hareket etmeye başlamıştı sanki. Sonra çocuk tekrar dalıp gitti. Ona sert bir tokat attım, omzunu yakaladım ve ayağa kaldırmaya çalıştım.

Horlama sesi kesildi. Hamburger Adam nihayet kıpırdanırken yatak gıcırdadı.

Şimdi elimle çocuğun ağzını kapadım ve onu iyice kendime çekip yasladım. Ses çıkarmamasını sağlamaya çalıştım.

Dua etmiş miydim? İçimde herhangi bir dua kırıntısı kalmış mıydı? Hiçbir dua aklıma gelmedi.

Yatak bir kez daha gıcırdadı. Hamburger Adam sağa sola dönüyordu. Sonra... Sessizlik.

Artık fazla zamanımız yoktu. Canavar kıpırdanmaya başlamıştı.

Çocuğu koltukaltlarından yakaladım ve kapıya doğru sürükledim. On adım. Sekiz. Yedi. Altı. Beş.

Çocuk yürümüyordu. Lanet çocuk neden yürümüyordu? Ayaklarının üzerinde durabilmesine ihtiyacım vardı. Uyan. Titremeyi bırak artık. Koş, lanet olasıca, koş. Onun nesi vardı böyle?

Nasıl bir gerizekâlı bok savaşmaz, mücadele etmezdi? Nasıl bir aptal, zavallı, acınası biri, adamın birinin kendisine canı istedikçe bunu yapmasına izin verip, lanet olasıca kapıya doğru koşmazdı!

Ve bir anda çocuğa bağırırken buldum kendimi. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Tepesinde dikilip ona doğru eğilmiş, öyle büyük bir şiddetle bağırıyordum ki ağzımdan tükürükler saçılıyordu: "KALDIR ŞU APTAL KIÇINI! SONSUZA DEK UYUYACAK MI SANIYORSUN? SENİ APTAL, İŞE YARAMAZ ÇOCUK. AYAĞA KALK. KOŞ, LANET ÇOCUK, KOŞ. BEN SENİN KAHROLASICA BABAN DEĞİLİM!"

Beş yaşındaki çocuk bir top gibi büzüldü ve elleriyle kafasının etrafını kapatıp hıçkırarak ağlamaya başladı.

Ve işte o sırada, artık bir şeyi duymadığımı fark ettim.

Horlama sesini.

Arkama döndüm, elimde değildi, dönmek zorundaydım. Açık kapının hemen önünde duruyordum. Kapıya çok yakın, ama bir o kadar da uzaktım ondan. Adamın son oyuncağı ayaklarımın dibine kıvrılmıştı.

Hamburger Adam arkamda duruyordu.

Karanlıkta gülümsedi.

Ve o gülümsemeyi görünce ardından neler olacağını da tahmin edebilmiştim.

* * *

Zaman başka çocuklara ait. Dövülmemiş, aç bırakılmamış ve tecavüz edilmemiş çocuklara. Orada öylece durup yetişkin bir adamın bir çocuğu çıplak elleriyle öldürmesini seyretmemiş çocuklara.

Ondan sonra eline bir kürek tutuşturulmamış ve dışarı çı-

kartılıp mezar kazmak için yardım etmek zorunda bırakılmamış çocuklara.

"Ölmek istiyor musun, evlat?" diye sordu Hamburger Adam, öylesine bir soruymuş gibi, çukurun kenarında durup küreğine yaslanarak.

Ceset eski bir havluya sarılmıştı. Açelya ağacının altında yatıyordu. Ona bakmadım.

"Çok zor bir şey değil," diye devam etti Hamburger Adam. "O çukura girersin ve küçük arkadaşının yanına yatarsın. Durma, sana engel olmam."

Yerimden kıpırdamadım. Hamburger Adam gülmeye başladı.

"Görüyor musun, hâlâ yaşamak istiyorsun, oğlum. Bunda utanılacak bir şey yok."

Neredeyse şefkatli denebilecek bir şekilde başımı okşadı. "Küreği eline al, evlat. Kıçını kurtarabilmen için sana bir numara göstereceğim. Evet, işte böyle, ayaklarını küreğin kenarlarına koy. Görüyor musun? Şimdi bir daha yap."

Hamburger Adam bana nasıl mükemmel bir mezar kazılacağını öğretti. Sonra eve geri döndük, eşyalarımızı topladık ve ortadan kaybolduk.

ON ÜÇ

"Örümcekler çoğu zaman doyumsuz bir iştaha sahiptirler. Karınları yeni gelen yemekleri karşılamak için şişer."

Örümcekleri Tanıyalım, 3. Baskı,
B.J. KASTON, 1978

KIMBERLY SAL'İ ATLANTA BREAD COMPANY'DE buldu. Bir sandviç yiyordu. Yanağının kenarında bir parça mayonez kalmıştı. Kimberly'yle buluşmak üzere randevulaşmış olduğu halde Kimberly ona yaklaşırken hâlâ temkinli görünüyordu.

"Brüksel lahanası mı?" diye sordu Kimberly. "Komik, bana hiç de Brüksel lahanası yiyecek bir adam gibi görünmemiştin."

"Hey, ben sebze severim. Hem ayrıca kahvaltı için McMuffins sosisleri indirdikten sonra mideye..."

"Hiç yemek pişirdiğin oluyor mu, Sal?"

"Mümkün olduğunca az."

"Ben de."

Kimberly kendine bir sandalye çekti ve kahverengi deri çantasını omzundan çıkarıp içine koyduğu öğlen yemeğini aranmaya başladı.

"Yine mi puding yiyorsun?" diye öğrenmek istedi, Sal.

"Süzme peynir ve yabanmersini. Bir şekilde protein almak

lazım."

"Ne kadar kaldı?"

"Neredeyse yirmi iki hafta."

"Hiç o kadar görünmüyor."

"İşin sırrı puding," dedi Kimberly. "Çocukların var mı?"

Sal başını salladı. "Karım bile yok."

"Karılarının olmaması diğer erkekleri üremekten alıkoymuyor."

"Doğru, ama ben geleneksel bir insanım. Ya da daha çok işini erteleyen biri. Hangisi olduğuna henüz karar veremedim. Hareket ediyor mu?"

"Ne, bebek mi?"

"Evet, bebek. Süzme peynirin ne yaptığıyla ilgilenecek değilim ya."

"Evet, küçük hanım hareket etmeye başladı. Özellikle uyumaya ya da yemek yemeye çalışıyorsam hareketlenmeleri giderek artıyor. Hiçbir şey yapmıyorsam, tabii, o da olabildiğince sakin duruyor."

"Küçük hanım mı?"

"Ben öyle olduğunu tahmin ediyorum. Mac bir erkek istiyor. Beyzbol liginde top atacak bir erkek. Siz erkeklerin nesi var, böyle?"

"Spor önemlidir," dedi Sal, büyük bir ciddiyetle. "Yoksa pazartesi akşamları ne yapardık?"

Kimberly süzme peynirine gömüldü. Rapor edecek çok şeyi vardı, ama Sal'in borsunun ötmesinin daha adil olacağına karar verdi. Hem ayrıca muhtemelen çözümlemesi gereken saldırgan bir tutum vardı içinde. Ve beklenildiği gibi, Sal hiç vakit kaybetmeden konuya girdi.

"Hiç fena değil, Quincy. Bana o ismi göndermen. Soruşturmayı gerçekten umursadığına dair beni inandırmaya yetecek kadar bilgi, aynı zamanda en ufak bir zahmete katlanmadan. İtiraf etmeliyim ki bana en son kazık atıldığında bunu en azından kaliteli bir şekilde yapmışlardı."

"Sana yüzükten bahsetmeliydim diye düşünüyorsun, öyle mi?"

"Evet bu aklıma gelmedi değil, açıkçası."

Kimberly ellerini masaya koydu. Bunun hakkında biraz düşünmüş ve verebileceğinin en fazla bu kadar olduğuna karar vermişti. "Bak: İstersen önümüzdeki on beş dakikayı seninle yüzük bilgisini paylaşmadığım için kendini aşağılık hissederek geçirebilirsin ya da çoktan benimle görüşmek isteyen bir muhbiri benden önce konuşmaya zorladın diye ben kendimi aşağılık hissedebilirim. Veya her ikimiz de ısrarcı soruşturmacılar olduğumuz konusunda uzlaşır ve elimizdeki işle uğraşmaya bakarız."

"Ben sana güvenmiyorum, sen bana güvenmiyorsun, ama her ikimiz de güvenilmez olduğumuz için birbirimizle iyi geçinmeliyiz, öyle mi?"

"Aynen öyle."

Sal durumu biraz düşündü. "Yeterince makul," dedi sonunda. "Devam et."

Sandviçini bitirip suratını sildi. Yanağındaki mayonez parçasını atlamıştı, Kimberly hiç düşünmeden ona doğru uzanıp mayonezi parmağıyla sildi. Davranışındaki aşırı yakınlığın bir saniye sonra farkına varmış bir şekilde utanarak geri çekildi.

"Peki, hım,"dedi, süzme peynirinin içinde yabanmersini arayarak. "Delilah Rose bana sözde Ginny Jones'a ait olan bir yüzük verdi. Yüzüğün sahibini araştırdım ve Tommy Mark Evans adında birine ulaştım. Alpharetta Lisesi'nden 2006'da mezun olmuş. Ginny Jones sınıf arkadaşlarından biriymiş."

"Sevgililer miymiş?"

"Koç Urey sevgili olduklarını düşünmüyor. Hatırladığına

göre Tommy dönemin büyük bir bölümünde Darlene Angler diye bir kızla çıkmış ama mezuniyetten önce belki ayrılmış olabilirlermiş. Koç Urey bundan çok emin değildi. Ancak okulun sekreteriyle konuştum. Bizim için bir yıllık bulmaya çalışacak. Umarım hafta sonuna kadar elimize geçmiş olur. Benim için Virginia Jones'u da araştırdı."

"Elinde herhangi bir arama emri olmadığı halde mi?"

"Sekreterle en tatlı halimle konuştum. Hem bu tip şeyleri sekreterlere sormamızın nedeni budur. Onlar her an herkes için bir dosya karıştırıp bir şeyler bulmaya programlanmış insanlardır. Neden diye sormak için durup beklemezler."

"Güzel bir noktaya değindin."

"İşte, Ginny dört sene boyunca Alpharetta Lisesi'nde okumuş, ama mezun olmamış. Şubat ayında ayrılmış ve bir daha geri gelmemiş. Dosyalardaki bilgilere göre, öğrencinin evine telefon edilmiş, ancak kimse cevap vermemiş. Son olarak dosyaya yapıştırılmış sarı bir kâğıt parçasına 'Aile şehirden ayrılmış olabilir' diye not düşülmüş. Konu da böyle kapanmış sanırım.

"Ginny'nin velisi olarak bir tek ebeveynin ismi geçiyormuş. Annesi Veronica L. Jones. Hemen birkaç yere telefon ettim: Veronica L. Jones Hungryman Diner'da garsonluk yapıyormuş, ancak restoran müdürünün dediğine göre, bir gün çalışma saati olduğu halde gelmemiş ve o günden sonra da kendisinden hiçbir haber almamışlar. Ancak garsona ödemeleri gereken son maaşı hâlâ ellerindeymiş ve yerini belirlersek gidip parasını restorandan almasını söylemeliymişiz."

Sal'in gözleri bir anda açıldı. "Maaşını geride mi bırakmış? Bu kulağa hiç de iyi gelmiyor."

"Hayır, kesinlikle iyi gelmiyor. Jonesların Alpharetta'da bir evleri varmış. Kasaba halkı, 2007 baharında emlak vergilerini geri alabilmek için eve haciz koyma kararı almış. Ev şu anda ipotek

altında. Ne Virginia Jones ne de Veronica Jones'un kayıp olduğuna açılmış herhangi bir dosya bulamadım. Ama belli ki her ikisi de yok olmuşlar."

"Şubat 2006'dan berimi?" diye sordu Sal, kaşlarını çatarak.

Kimberly omuz silkti. "Şubat ayı, Ginny'nin okula gitmemeye başladığı zaman, bu durumda evet, o zaman çerçevesi içinde kaybolduklarını tahmin ediyorum."

"Ama arkadaşın Delilah Rose'a göre, Ginny üç ay öncesine kadar kayıp değilmiş, yani Kasım 2007. İtiraf etmeliyim ki biraz kafam karıştı."

"Ah, evet ama bana gelen telefon işte tam bu noktada daha da ilginçleşiyor. Bir an için şöyle bir tahmin yürütelim: Bant kaydındaki sesin sahibi Ginny'nin annesi Veronica Jones'du."

"Kadın da öyle olduğunu söylüyor zaten, iyi tahmin."

"Evet, diyelim ki kadın Şubat 2006'da kaçırıldı. Şimdi, Ginny eve dönüyor ama ev boş, içerde kimse yok. Ve böyle böyle birkaç gece geçiyor. Ginny böyle bir durumda yapılacak en makul şeyi yapıp, yetkililere haber verebilir, ama söyler misin hangi genç kız bunu yapar? Bu nedenle Ginny de çekip gidiyor. Belki Sandy Springs'de arkadaşları var ya da belki bir süre için kulüplere, diskolara gitmek, çılgınca yaşamak ve eve dönüş saati gibi sınırlar olmadan eğlenmek istiyor..."

"Ve çekip gidiyor, parti camiasına giriyor, bir daha da o camiadan çıkamıyor."

"Evet. Yani bu durumda anne bir numaralı kurban."

"Ve bundan neredeyse iki sene sonra," diye devam etti Sal, şüpheli bakışlarla, "Ginny, iki numaralı kurban mı oluyor?"

"Aslına bakarsan, Ginny üç numaralı kurban."

"Tommy Mark Evans Alpharetta Lisesi'nden Haziran 2006'da

mezun oldu. Parlak bir *quarterback* oyuncusu, onur öğrencisi ve bütün kasabada bir kahraman olarak biliniyor. Penn State için tam burs kazanıyor ve sonbaharda üniversiteye gitmek üzere kasabadan ayrılıyor. Noel tatili için evine geri dönüyor. 27 Aralık. Ailesine arabayla gezintiye çıkacağını söylüyor ve bir daha geri gelmiyor.

"Kamyonetini üç gün sonra toprak bir yola çekilmiş olarak buluyorlar. Tommy direksiyonun üzerine yığılmış ve kafasına sıkılan iki kurşun sonucu ölmüş."

Sal tek kaşını havaya kaldırdı. "Birileri *The Sopranos*'u izliyormuş anlaşılan. Çocuğun uyuşturucu kullandığına veya sattığına dair herhangi bir ize rastlanmış mı? Belki kasabanın çehresi onun yokluğunda biraz değişmişti ve âlemin yeni kralı Tommy'nin dönmesinden memnun kalmadı."

"Koç Urey öyle olabileceğini düşünmüyor. Ama Koç Urey'e göre Tommy bulunmaz bir Hint kumaşıymış, o yüzden onun fikirlerine biraz temkinli yaklaşmak gerek bence. Alpharetta Polis Departmanı bir soruşturma başlatmış. Urey'e göre, önemli herhangi bir şey bulamamışlar ve kimse tutuklanmamış. Çocuğun ailesi oğullarını Noel'de bu şekilde kaybettikleri için hâlâ büyük bir acı yaşıyorlarmış."

"Yani şimdi elimizde kayıp bir anne ve ölmüş bir sınıf arkadaşı var. Her ikisi de Ginny Jones'la bağlantılı. Alpharetta'da yaşanmış olan bilmem gereken başka bir trajedi var mı?"

Kimberly omuz silkti. "Kahretsin, burası büyük bir kasaba. Bana kalırsa işin daha başındayız. İşte bu yüzden Alpharetta polisiyle konuşman gerektiğini düşünüyorum."

"Benim mi?"

"Senin görüşme isteğini benden önce kabul ederler. Hem ayrıca teknik olarak ben bu soruşturmada görevli bile değilim. Bütün bunları sadece iyi yürekli bir insan olduğum için yapıyorum."

Sal yine gergin görünmeye başlamıştı. Kimberly onu suçlamıyordu. İşi başından aşkın hangi federal ajan iyi yürekli olmak adına herhangi bir şey yapardı ki? Yine de Kimberly bir teşekkürün fena olmayacağını düşünüyordu.

Ancak bu konuda hiç şansı yoktu.

"O yüzüğü istiyorum," dedi Sal, aniden. "Benim soruşturmam, benim kanıtım."

"Yüzük kanıt kasasında güvende duruyor," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı Kimberly. "Transfer işlemlerini ben ayarlarım."

"Bana söylemediğin başka bir şey var mı?"

Kimberly hayır demek üzere ağzını açtıysa da söylemeyi unuttuğu başka bir çarpıcı bilgi olduğunu fark etti. "Hım, Delilah Rose, Ginny Jones'un en son Mr. Dinchara adıyla bilinen bir müşteriyle birlikte görüldüğünü söylemişti."

"Mr. Dinchara mı?"

"Evet, 'arakna' sözcüğünün değiştirilmiş hali. Anlaşılan, Mr. Dinchara evcil hayvanlarını da yanında getirmeyi seviyormuş. Bilirsin, en sevdiğin tarantulanla bir gece dışarı çıkmak gibisi yoktur."

Sal tamamen allak bullak olmuş görünüyordu. "Dalga geçmiyorsun, değil mi?"

"En ufak bir dalga yok. Sanırım ondan kimse bahsetmemiş sana?"

"Böyle bir hikâye duysaydım emin ol hatırlardım. Örümcekleriyle ne yapıyormuş?"

"Şey, örümceklerini kızların vücutlarının çeşitli bölgelerinde gezintiye çıkarıyormuş. Ya da eğer ekstra para öderse örümceklerine seyrettiriyormuş."

"*Seyrettiriyor muymuş?*"

"Hiç dünyanın gittikçe zıvanadan çıktığı hissine kapılıyor

musun?"

"Sadece televizyondaki Realite Şovlarıları izlediğim zamanlarda. Pekâlâ, demek, evcil hayvan olarak tarantula besleyen bir Mr. Dinchara... Vay anasını, bu kadar kendine özgü bir müşteriyi hedef almak çok da zor olmasa gerek. Peki, adamın Jones'la olan ilişkisi neymiş?"

"Adam onun müşterisiymiş. Anlaşılan örümcekler Ginny'yi pek de rahatsız etmiyormuş. Tahmin edersin ki Ms. Rose da bundan rahatsızlık duymuyormuş. Görünen o ki Ms. Rose'un sekiz bacaklı her türlü canlıya karşı çok yufka bir yüreği var. Ancak, Delilah, Ginny'yi en son Mr. Dinchara'yla görmüş olmasına ek olarak, aynı zamanda Tommy'nin okul yüzüğünü Dinchara'nın cipinde bulduğunu da iddia ediyor. Ginny yüzüğü bir muska gibi boynundaki zincirde taşırmış. Delilah'nın dediğine göre Ginny'nin o yüzüğü orada isteyerek bırakmış olması mümkün değilmiş."

Sal yine kaşlarını çatmaya başlamıştı. "Eğer Ginny, Tommy'nin yüzüğünü boynunda taşıyorsa, sence de bu yalnızca sınıf arkadaşı olmaktan öte bir ilişkileri olduğunu göstermiyor mu?"

"Genellikle eğer biri birinin yüzüğünü taşıyorsa bu arkadaşlıktan daha öte bir şeye işaret eder."

"Öyleyse Tommy Mark Evans meselesinin altında Koç Urey'in tahmin ettiğinden daha fazlası yatıyor."

"Her zaman öyledir zaten. Peki, madem Ginny ve Tommy bu kadar yakındılar, o zaman Ginny neden çekip gitti? Benim zamanımda, *quarterback* oyuncusu olan, seksi, okul birincisi bir erkek arkadaş genç bir kızın kalması için iyi bir neden teşkil ederdi. Sırf hava atmak için bile olsa..."

"Sürekli başladığımız yere dönüyoruz," dedi Sal, iç çekerek.

"Edindiğimiz bilgiler az olunca durum bu olur genelde."

"Sonuç olarak, elimizde dokuz tane kayıp kız, bir ölü *quarterback* oyuncusu, kayıp kız A'yı, ölü çocuk B'ye bağlayan bir

okul yüzüğü ve börtü böcek meraklısı bir adam var. Atladığım bir nokta oldu mu?"

"On tane kadar ceset."

Sal kaşlarını çattı. "Başka?"

Kimberly bu kez daha büyük bir ciddiyetle omuz silkti. "Elimizdeki tek gerçek bağlantıyı atladın."

"Ve o da?"

"Delilah Rose."

www.facebook.com/groups/ekitaphane

ON DÖRT

"...zehir esasen, avı etkisiz hale getirmek için felç edici bir etken olarak kullanılır. Av bu durumdayken dört veya beş güne kadar yaşayabilir. Örümcek bu süre içinde avını çıkarları doğrultusunda istediği oranda kullanır."

Kahverengi Keşiş Örümceği Biyolojisi
JULIA MAXINE HITE, WILLIAM J. GLADNEY,
J. L. LANCASTER, JR., VE W. H. WHITCOMB,
BÖCEK BİLİM DEPARTMANI,
ZİRAAT BÖLÜMÜ, ARKANSAS ÜNİVERSİTESİ,
FAYETTEVİLLE, MAYIS 1966

KIMBERLY OFİSTEN AYRILDIĞINDA SAAT ALTIYDI. Trafik yoğunlaşmaya başlıyordu ve otoban upuzun, karman çorman bir Arap saçına dönüyordu. Kimberly işe geri dönüp izdiham saatlerinin geçmesini beklemeyi düşündü. Tanrı biliyor ya, yapması gereken milyonlarca telefon görüşmesi, işlemden geçirmesi gereken bir yığın 302 ve düzeltmesi gereken raporlar vardı. Ama işe geri dönmedi.

Alpharetta'ya doğru sürdü arabasını.

O bölgeyi çok iyi bilmiyordu. Atlanta o kadar büyüktü ki burada on yıl yaşasa bile, yine de, şehrin olağanüstü büyüme ora-

nını belirleyen, her tarafta baş göstermeye başlayan ilçeleşmelerin arasında bir arpa boyu yol kat edemezdi. Şehir Kimberly'ye kocaman bir örümcek ağı gibi görünüyordu. Durmaksızın daha çok örülerek büyüyor, büyüyor ve tavuk çiftliklerini, taşra patikalarını yutuveriyordu. Bir gün keyifle arabanızı sürdüğünüz kırsal bir yol bir sene sonra büyük bir alışveriş merkezine dönüşüyordu. Buna rağmen eyalet gürüldeyen bu gelişmeleri müthiş bir rahatlıkla kabul ediyordu. Kuzeydeki dağların huzurundan yalnızca iki saat, güneydeki sahillereyse yalnızca üç saat uzaklıktaydınız. Mac dünyada yaşamak isteyeceği başka hiçbir yer olmadığını söylerdi hep.

Kimberly ise bu konu üzerinde hâlâ düşünmekteydi.

Kendini bir harita, bir cep telefonu, neredeyse fotoğrafik bir hafızayla donatmıştı. Ne kadar kaybolabilirdi ki?

Ginnylerin evine gidiş yolu fena geçmemişti. Terk edilmiş ev, kararmakta olan gökyüzünün önünde yükselen küçük, gri bir tepecik gibi görünüyordu. Pencerelerin kepenkleri kapalıydı. Bahçeyi vahşice otlar bürümüştü. Yine de sokaktaki en çok ihmal edilmiş ev bu evmiş gibi görünmüyordu.

Kimberly paralel sokaklardan ilerlemeye devam etti. Evlerin otoparkları gittikçe büyüyor ve evlerin kendisi de genişliyordu. Çimenler daha düzgün biçilmiş bir hal alıyordu. Beş altı kere yanlış sokağa sapmasının ardından, yaklaşık yirmi dakika sonra listesindeki adrese ulaşmayı başarmıştı: Tommy Mark Evans'ın evi.

4000 m2'lik zümrüt yeşili bir çimenliğin üzerine inşa edilmiş, heybetli, koloni mimarisi tarzında bir evdi bu. Gümüş renkte bir SUV BMW evin bahçe yoluna park edilmişti. Yolun iki tarafını çeviren mükemmel bir şekilde dikilmiş çitler Kimberly'ye duru-mu açıklamaya yetmişti.

Demek Ginny, fakir, babasız kız, Tommy ise zengin futbol

kahramanıydı. Şimdi, acaba durum Külkedisi'nin Beyaz Atlı Prensiyle tanışması gibi miydi, yoksa Leydi ile Sokak Köpeği'ndeki gibi miydi, tabii karakterler ters çevrilmiş olarak?

Kimberly olasılıkları görmeye başlamıştı. Mesela Tommy Ginny Jones'la çıkmaya başlıyordu, ama arkadaşları ve ailesi tarafından baskı görüyor ve bu ilişkiyi gizli tutması söyleniyordu. Ginny için belki bu konu biraz hassastı ve bir kere annesi gece eve gelmemeye başladıktan sonra kaçması için iyi bir sebepti.

Kimberly'nin uğraması gereken son bir durak daha vardı. Hava şimdi tamamen kararmıştı. Haritaya bakarak arabayı sürmekte güçlük çekiyordu. Beş yüz metre ilerleyip duruyor, labirent gibi açılan paralel yollardan ve iş merkezi parklarından ve yerleşim mahallelerinden geçiyordu. Sonunda neredeyse kaybolacaktı. Artık Tommy'nin oturduğu muhitten çok Ginny'nin oturduğu muhite yaklaşmış olduğunu düşünüyor ama artık emin olamıyordu. Meşe ağacından önce sola, huş ağacından sonra sağa…

Tekerlekler asfalttan ayrılmıştı. Toprak yolda giderken arabanın içinde sarsılıyordu. Bölgede geriye kalmış son birkaç kırsal yoldan biriydi burası. Muhtemelen gelecek sene bu zamanlarda başka bir şeye dönüşecekti. Ve ondan sonra genç bir adamın burada öldüğüne dair hiçbir iz kalmayacaktı.

Mekânı hiç zorlanmadan buldu. Beyaz bir haç karanlıkta parlıyordu. Hemen dibinde bir Noel çelengi kuruyup yok oluyordu. Üzerindeki kırmızı kurdele rüzgârda sallanıyordu.

Kimberly arabayı yirmi metre geriye park etti. Ceketini aldı ve anıta doğru son mesafeyi yürüyerek gitti.

Saat şimdi yedi buçuğu geçmişti. Medeniyetten fazla uzakta sayılmazdı, ama etraftaki ağaçlar etkili bir siper görevi görüyordu ve tam bu noktada dikilirken caddeden geçen arabalarının seslerini artık duyamıyor, mahalle sakinlerinin evlerinde yaktıkları ışıkları göremiyordu. Gökyüzünde dalların arkasında salınan ka-

ranlık yeni ayın dışında etraftaki tek ışık arabasının farlarından gelen ışıktı. Etraf sessiz ve kıpırtısızdı.

Kimberly ürpermemek için çaba gösterdiği halde buna engel olamadı.

Hacın üzerinde *Tommy Mark Evans* yazıyordu. Yatay kolların üstündeyse: *Sevgili oğlumuz.*

Kimberly etrafına bakındı: Neredeyse boyundan daha uzun olan bir grup orman gülü vardı. Saçak saçak çam ağaçlarının, gökyüzünü sarmalayan ince, çizgili dalları. Ayaklarının altında, toprağın içine göçmüş tekerlek izlerini hissedebiliyordu. El fenerini kullanarak lastik izlerinin içeri ve dışarı doğru gidip gelen çizgilerini inceledi.

Bu toprak yolda cipiyle keyif sürüşü yapan genç erkeği gözünde canlandırabiliyordu. Ayağıyla pedala sonuna kadar abanmış, canavar lastikleri bir tümseğin üzerinden her atladığında koltuğundan havaya zıplıyor ve arabasından tiz bir çığlık sesi çıkıyor olmalıydı. Genç bir adamla kız arkadaşının arabayı yolun kenarına çektiklerini ve sarmaş dolaş öpüşerek ön camı buğuya boğduklarını gözünde canlandırabiliyordu.

Fakat bir üniversite çocuğunun buraya tek başına geldiğini, sebepsiz yere arabasını kenara çektiğini ve alnına yediği iki kurşun darbesiyle ölüme gittiğini gözünde canlandıramıyordu.

Tommy Mark Evans saldırganı tanıyordu. Kimberly'nin aklında buna dair en ufak bir şüphe yoktu.

O sırada bir baykuş öttü. Bir sincap saklandığı yerden fırlayıp kendini çılgınca patikaya atıp karşı tarafa geçti. Kimberly, sincabın çalılıkların ardında gözden kaybolmasından sonra o tarafta kıpırdanan çimenlere baktı. Baykuş tam tepesinden uçup gitti.

Karnının kenarında çırpınan bir tekme hissetti. Bebeği uyanıyordu. Elini karnının aşağısına götürüp bastırdı ve böylesine trajik bir olaya ev sahipliği yapmış bu yerde öylece dikilirken,

içindeki yaşam hissinin gücünü hissedince teselli edilemez bir üzüntü duydu. Tommy'nin annesiyle babasının tatillerle nasıl başa çıktıklarını düşündü. Acaba etraflarını oğullarının fotoğraflarıyla mı sarıyorlardı? Yoksa oğulları hiç yaşamamış gibi davranmak daha mı kolay geliyordu?

Peki, Kimberly'nin babası nasıl başa çıkmıştı bununla? Bütün o fotoğraflara bakıp, genç erkeklerin ve kızların acımasızca katledildikleri bütün o suç mahallerinde bulunup, sonra eve, kendi ailesine nasıl dönebiliyordu? Başka bir yerde bütün parmakları kesilmiş bir çocuğu gözünde canlandırabilen biri, dizi sıyrıldığı için ağlayan kendi çocuğunun gözyaşlarını nasıl teselli edebiliyordu ki? Tanrı'nın her günü, canavarların elinden çıkan işlere şahit olurken, çocuğuna canavarların gerçek olmadığını nasıl söyleyebiliyordu?

Ve gece yarısı nihayet o telefon geldiğinde babası bununla nasıl başa çıkmıştı: *Efendim, kızınızla ilgili üzücü bir haber vermekten büyük üzüntü duyarız...*

Kimberly'nin kendisi bile ablası hakkında çok fazla düşünmüyordu. Annesi hakkında, evet. Ama Mandy hakkında... Mandy'yi kaybetmiş olmak asla açıklayamayacağı çok daha sinsi bir acı yaşatmıştı ona. Bir çocuk günün birinde annesini ya da babasını kaybedeceğini bilir, buna hazırlıklıdır. Fakat ablasını kaybetmek... Abla bir arkadaştır, akrandır. Birlikte büyüyeceklerdi, birbirlerinin düğünlerinde yan yana duracaklardı, çocuk yetiştirme konusunda fikir alışverişi yapacaklardı ve günün birinde de babalarına en iyi şekilde nasıl bakacaklarını tartışacaklardı.

Bir zamanlar Kimberly iki kişilik bir takımdaki genç olan taraftı. Şimdiyse tek çocuk olmuştu.

Buna zamanla alışacağını sanırdı ama alışamadı.

Kimberly geri döndü, arabaya doğru yürümeye başladı. Isınmak için kollarını gövdesine sarmıştı.

Daha yalnızca iki adım atmıştı ki telefonu çalmaya başladı.

Çok karanlık olduğunu düşündü. Çok yalnızdı, aklından çok fazla huzursuz edici düşünce geçiyordu. Veronica Jones'un son nefesini verirken umutsuzca attığı çığlıklar. Başına beyaz, ince bir sargı bezi sarılmış bir halde hastanede yatan ablası. Doktorun sonunda herkesçe beklenen o son sözü söylemesi ve ailesiyle birlikte Mandy'nin ölmesini izlemeleri. Ve ondan tam bir yıl sonra annesinin son mücadelesini verdiği o Korku Evi olayı.

Mandy şanslıydı. Ölümüyle annesinin kaderini de mühürlediğini öğrenecek kadar uzun yaşamadı. Peki ya Veronica Jones bunu anlamış mıydı? Acılar içinde ağzından çıkan itirafın kızı için ne demek olacağını fark etmiş miydi?

Kimberly'nin telefonu bir kez daha çaldı. Kimberly o olaydan sonra çekip gitmek istemişti. Ama babasının kızıydı, hayır diyemezdi, hem de hayır demesi gerektiğini herkesten daha iyi bildiği halde.

"Özel Ajan Quincy," dedi, telefonu açarak.

Ses yoktu.

Birilerinin ona sessiz olmasını söylemesi, arka planda dehşet uyandıran başka bir sahnenin başlaması için bekledi, fakat saniyeler birbirini kovaladı ve Kimberly hâlâ hiçbir şey duymadı.

Telefonun sinyalinin net olup olmadığını kontrol etti ve bir kez daha konuşmayı denedi. "Özel Ajan Quincy."

Konuşan olmadı. Ama şimdi, dikkatini iyice verince karşı taraftan gelen derin ve düzenli nefes alış verişler duyabildiğini fark etti. Bu kez bir şey söylemeden sessizce beklemeyi denedi. Bu da işe yaramadı.

"Sana yardım etmek istiyorum," dedi, aniden. "Konuşmaya ihtiyacın varsa, konuşabilirsin, sorun değil."

Hiçbir karşılık gelmedi.

"Yanında biri mi var? Sesinin duyulacağından mı korkuyorsun? Sadece bir ses çıkar, sanki boğazınızı temizliyormuşsun gibi. Bunu bir evet olarak algılayacağım."

Fakat arayan sessizliğini sürdürmeye devam ediyordu.

Kimberly'nin cesareti kırılmaya başlamıştı, olduğu yerde yürüyerek ufak daireler çiziyordu.

"Tehlikede misin?"

Cevap gelmedi.

"Benimle konuşur ve bilgi verirsen sana koruma sağlayabilirim. Ama sırf aramış olmak için numaramı çeviremezsin. Konuşmak istemen gerek."

O anda nihayet, tıpkı bir çocuk sesi gibi tiz ama fısıltı halinde olan o ince ses duyuldu. "Hiişşşşt"

"Lütfen, sana yardım etmek istiyorum," dedi Kimberly.

"Ne yaptığını biliyor."

"Kim biliyor?"

"O her şeyi bilir."

"Bana bir isim söyleyebilir misin?"

"Artık yalnızca an meselesi."

"Beni dinle!"

"Koleksiyonun bir sonraki parçası sen olacaksın."

"Benimle buluşabilir misin? Yeri ve zamanı sen seç. Ben orada olurum."

"Hişşşt. Yukarı bakmayı unutma."

Arama sona erdi. Kimberly telefonu avucunun içinde sıkarak bir süre sersemlemiş bir halde öylece durdu. Sonra, kendine hâkim olamadığı için kafasını yukarı kaldırdı.

Gecenin karanlık gökyüzü tepesinde uzanıyordu. Birkaç yıldız iğne ucu gibi parlıyordu. Şehrin uzaktan gelen ışıkları görünüyordu. Kendini, ağaçların, çalılıkların ve ormanın derinliklerinin gölgelerine doğru bakmaya zorladı. Bilinmeyen karanlıkta herhangi bir şey yoktu görünürde. Herhangi bir öcü fırlamadı hiç-

bir yerden.

Sonra sağ tarafında bir ağacın dalı çatırdadı. Kibarlığı bir kenara bırakıp doğru arabasına doğru fırladı. Bir yandan anahtarlarını çıkarmaya çalışırken bir yandan da var gücüyle koştu. Kapıyı açıp kendini içeri attı. Kapıyı çekti ve kilitleri kapattı. Motoru çalıştırdı.

Tam, gençlerin kesip biçildiği korku filmlerinde yarı çıplak kaçışan kadın kahraman gibi arabasıyla toprak yola fırlamak üzereyken kendini toparlamayı başardı. Bir profesyoneldi, Tanrı aşkına, hem de çok yüklü bir şekilde silahlıydı.

Derin derin nefes aldı, arabasının içinde güvende olduğunu fark etti ve gitmeden önce etrafına son bir kez bakındı. Çevredeki ağaçların arasında en ufak bir kıpırtı yoktu. Karanlığın içinden herhangi kesik başlı bir süvari ona doğru fırlamıyordu.

Yalnızca arabasının farlarının tam ortasında kalmış beyaz bir haç tek başına duruyordu.

Az önce gelen telefona bir anlam vermeye çalışarak ağır ağır eve doğru yola koyuldu. Bu soruşturmanın her bir parçasının kendisini sürekli böyle dehşete düşürmemesini umut ediyordu.

Geldiğinde Mac evdeydi. Arabasını Mac'in cipinin yanına park etti ve motoru kapattı. Yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve cesaretini toplayarak eve girdi.

Koridorun ışığı yanıyordu. Mutfaktaki ışık da açıktı. Çantasını yere bıraktı ve ceketini çıkarıp koridordan ağır ağır yürüdü. Mac görünürde ortalarda yoktu. Devasa televizyonun olduğu oturma odasını ve Mac'in en gözde deri koltuğunu denedi ama hâlâ kocasız bir kadındı.

Mutfağa geri döndü ve Mac'in herhangi bir not bırakıp bı-

rakmadığına baktı. Yine sebepsiz yere paniğe kapılmaya başladığını hissediyordu. Mac duş alıyor olabilirdi, belki tekrar dışarı çıkmıştı ya da yan komşuya gitmişti. Milyonlarca mantıklı açıklaması olabilirdi.

Ama şimdi kafasını kurcalayan bir soru vardı. Telefon eden kişi Kimberly'nin numarasını biliyordu. Acaba onun hakkında bildiği başka neler olabilirdi?

"Kimberly."

Kimberly yerinden sıçrayarak arkasını döndü ve eli refleks olarak göğsüne gitti. Mac mutfak kapısında dikiliyordu. Üzerinde deri, havacı montu vardı. Saçları sanki şimdi yürüyüşten dönmüş gibi rüzgârdan dağılmıştı.

"Tanrı aşkına, ödümü patlattın," dedi Kimberly, elini aşağı çekip kendini aptal gibi hissederek.

Mac mutfağa doğru bir adım bile atmadı, Kimberly'yi yanağından öperek hoş geldin demedi. Öylece dikilip, düşünceli gözlerle onu seyretti.

"Saat çok geç olmuş," dedi, sonunda.

"Üzgünüm, işten çıkamadım."

"Ofisi aradım."

"Dışarıdaydım," dedi Kimberly kaşlarını çatarak. Mac'in ses tonundan hoşlanmamıştı. "Bir şey mi oldu? Bana ulaşmak istediysen cep telefonumdan arayabilirdin."

"Cep telefonunu kullanmak istemedim," dedi Mac, tepkisizce.

Kimberly kaşlarını daha çok çattı. "Tanrı aşkına, ne oluyor, Mac? Her zaman geç saatlere kadar çalışırım. Sen de öyle. Ne zamandan beri birbirimizi sorguya çekmeye başladık?"

"Soruşturma üzerinde çalışıyorsun."

"Ne soruşturması?"

Mac katı bir yüz ifadesiyle öne doğru bir adım attı. "Neden

bahsettiğimi biliyorsun. Delilah Rose. Şu araknacı adam. Bu işe bulaşmaya başladın. Beş aylık hamilesin. *Beş aylık hamilesin ve* dizine kadar bu bokun içine batıyorsun."

"Elbette batıyorum. Ben bir federal ajanım. Benim işim bokun içine batmak."

"Hayır, bu bokun içine batmak federal büronun görevi. Ve GBI'ın görevi. Diğer bir deyişle, eyalet bu soruşturmayla gayet başarılı bir şekilde başa çıkabilecek olan yüzlerce eğitimli, kaliteli soruşturmacıyla dolup taşıyor. Tıpkı Sal gibi ya da dostun Harold gibi, Mike gibi, John veya Gina gibi. Her biri yetenekli ve kendini işlerine adamış insanlar ve en az senin kadar çetin cevizler. Ama bu soruşturmayı onlar yürütemez, değil mi, Kimberly? Her şeyi illa sen yapmak zorundasın.

"Hey, soruşturmayı sabah ilk iş Sal Martignetti'ye devrettiğimi bilmeni isterim. Hatta yüzüğü eyaletin gözetimi altına gönderme işlemlerini bile ayarladım. Dileğin gerçekleşti, Mac. Soruşturma artık GBI'ın oyunu."

"Öyleyse nerde kaldın?" diye sordu Mac, oldukça sakin ve sessiz bir tavırla ki Kimberly bu noktada başının belada olduğunu anladı.

Ve Tanrı yardımcısı olsun, Kimberly lafını esirgemeyecekti. Her ikisinin de daha sonra pişman olacakları bir kavgaya girmeye hazırdı. Ama pişmanlık sonra gelecekti, onu o zaman düşünürdü. Şu anda, haksız duruma düşürülmeye tahammül etmeye niyeti yoktu.

"Ne zamandan beri zamanımı nasıl geçirdiğim hakkında hesap vermek zorundayım?"

"Allah kahretsin!" diye patladı Mac. "Bilmiyor muyum sanıyorsun? Sal'le çoktan telefonda konuştum bile. Bu arada Sal de Tommy Evans'ın ailesine yaptığı ziyaret hakkında seninle görüşmek istiyormuş. Oraya gittin, değil mi, Kimberly? Durumu

kontrol etmek istedin, değil mi? Sal'e bir türlü güvenip de işi ona bırakamadın, değil mi? Hayır, nasıl güveneceksin? Sal geçen on yıl içinde yalnızca elli ya da atmış cinayet davası üzerinde çalışmış. Bu işten ne anlar ki? Ne oldu, barlara mı gittin? Fahişelerin peşine mi düştün? Yoksa bir sokağın köşesinde durup 'Hey, Bay Öd Patlatan Adam, bakın ben buradayım, gelin size taze yem vereyim diye mi bağırdın?"

"Hiç de öyle bir şey yapmadım! Arabayla Alpharetta'ya gittim ve Ginny'yle Tommy'nin evlerinin etrafında bir tur attım. Tehlikeli bir şey değildi bu. Yalnızca etrafta bir göz gezdirdim."

"Peki ya telefonun, hiç çalmadı mı?"

Kimberly isyankâr bir tavırla dudaklarını büktü. Ama bu asla yeterli olmazdı.

Bu kez Mac tezgâha bir yumruk indirdi. "Buraya kadar. Kocan olarak şimdiye kadar hiç böyle bir kurala tabii tutmadım seni. Ama artık yetti. Sen bunu göremeyecek kadar kör olabilirsin, ama ben kesinlikle görüyorum. Bu soruşturmayla işin bitmiştir. Son. Final. İşi Sal'e bırakacaksın."

"Lütfen, yapma ama, sadece nefes seslerinden oluşan müstehcen bir telefondu. Oyunlar oynayan bir çocuğun beni ürkütmesine izin vermeyeceğim. Sen de böyle bir şey önerdiğin için kendinden utanmalısın."

"Kimberly, *anlamıyor musun*?"

"Neyi anlamıyorum?" diye bağırdı Kimberly, kafası gerçekten karışmış bir halde.

"Mesela artık sen değilsin. Mesele bebeğimiz, karnında büyüyen doğmamış çocuğumuz. Büyümeye başladı ve rahmindeyken bile dünyayı tanıma adımları atıyor. Çocuğumuz kulakları var, biliyorsun. Bana verdiğin o lanet kitabı okudum. Yirmi haftalık süreçten sonra bebekler duymaya başlıyor. Peki, dün gece bebeğimiz hangi lanet şeyi duymak zorunda kaldı?"

Kimberly'nin Mac'in neden bahsettiğini anlaması bir saniye sürdü. Sonra parçaları birleşti ve Kimberly'nin elleri refleks olarak karnına gidip, korumacı bir şekilde yuvarlağın üzerinde gezindi. Bunu hiç düşünmemişti, farkına varmamıştı…

Ama evet, yirmi haftalık dönemi geçmişti. Bebeklerin kulakları gelişmiş oluyordu bu süre içinde ve gerçekten ilgili olan anneler cenin dahileri yaratmak için onlara Mozart ve Beethoven dinletmeye başlıyorlardı. Tabii Kimberly'nin böyle bir saçmalık için ne yeterli zamanı ne de yeterli sabrı vardı. Hayır, bunun yerine o doğmamış çocuğuna ölen bir kadının çığlıklarını dinletmişti.

"Eminim ki…" diye söze başladı, sonra devam edemedi.

Mac sonunda omuzlarını aşağı indirdi. Mutfağın karşı köşesinde öfkesi nihayet kayboluyormuş gibi görünüyordu. Şimdi yüzünde yalnızca umutsuzluğa kapılmış bir ifade vardı. Kimberly ona doğru yürümeli diye düşündü. Kollarını beline sarmalı, başını göğsüne yaslamalı. Mac belki bebeğin kıpırtılarını Kimberly'nin hissettiği gibi hissederse onun iyi olduğuna ikna olurdu. Bebekler dirençli varlıklardı vesaire, vesaire…

Ama Kimberly yerinden kıpırdayamadı.

Öylece dikilmeye devam etti. Bebeği artık duyabiliyordu. Dün gece ona ne dinletmişti böyle?

Mac haklıydı. Hayat artık eskisi gibi değildi.

"Kimberly," dedi Mac, bu kez daha ılımlı, bitkin bir ses tonuyla. "Bunları atlatacağız."

"İşimi bırakırsam mı?" diye sordu Kimberly sessizce. "Ajanlık yapmayı bırakırsam mı, bir işkolik olmayı bırakırsam mı? Kendim gibi olmayı bırakırsam mı?"

"Biliyorsun, senden asla böyle bir şey yapmanı istemem."

"Ama istiyorsun."

"Hayır, istemiyorum," dedi Mac, yine sesini yükselterek.

"Hiç çalışmamakla şiddet suçları üzerinde çalışmak arasında bir fark var. Senden çalışma saatlerini haftada kırka indirmeni istemek, çalışmayıp evde oturmanı istemekle aynı şey değil. Sana, hey, bütün görevlerini başkasına devret demekle, Kimberly, lütfen FBI'ın yetki alanına girmeyen yeni bir iş alma, demek aynı şey değil. Senden bana güneşi, ayı, geceleyin parlayan yıldızları vermeni istemiyorum, yalnızca biraz sağduyulu olmanı istiyorum."

"*Sağduyu mu?*"

"Bunu daha iyi ifade edebilirdim belki."

"Ne değişti, Mac, söyle bana. Şimdi ne değişti?"

Bu kez kafası karışma sırası Mac'teydi. "Bebek?" dedi.

"Hamilelik! Henüz ortada bir bebek yok. Biz burada benim vücudumu tartışıyoruz. Geçtiğimiz dört sene boyunca da işe götürdüğüm ve güvenli bir şekilde eve getirmeyi başardığım aynı vücut hakkında konuşuyoruz."

"Hayır, bu tam olarak doğru değil."

"Doğru, hem de nasıl! Güvenden mi bahsetmek istiyorsun? Sağduyudan mı konuşalım? Öyleyse vücuduma son dört senedir yaptığım gibi iyi bakabileceğim konusunda bana güven. Silahlı çatışmalara gitmiyorum. Yüksek risk taşıyan tutuklamalarda yer almıyorum. Bebeğin kurşun maddesine maruz kalmaması için atış poligonuna bile gitmiyorum artık. Daha yeni bir suç mahallinde altı gün geçirdim ve sırf güvenli tarafta kalmak için sarı bandın öbür tarafına bile geçmedim. Doğum öncesi derslerine katılıyorum, alkolden uzak duruyorum, taze balık yemeye özen gösteriyorum. Açıkçası, kendime ve bebeğe bakmakta müthiş bir iş çıkarıyorum. Ama işte, çalan ilk telefonda ipleri eline almaya hazır oluyorsun hemen. 'Hey, küçük hanım, bu iş sizin için fazla ağır, kenara çekilmenizin vakti geldi"

"Ben öyle bir şey söylemedim!"

"Söylemiş kadar oldun!"

"Senin derdin ne?" Mac şimdi tekrar bağırmaya başlamıştı. "Nasıl bu kadar inatçı olabiliyorsun. Bahsettiğimiz bizim bebeğimiz. Nasıl olurda onu benim kadar sevmezsin?"

Bu cümleyi söylediği anda, daha geri almak istediğini görebiliyordu Kimberly. Ama artık çok geçti elbette. İşte öylece söyleyivermişti. Kimberly'nin hamile olduğunu öğrendiği ilk andan beri, aralarındaki boşlukta sallanan o şeyi dile getirmişti. Mac'in korkuları. Kendisinin korkuları. Kimberly bunun acı vereceğini başından beri tahmin ediyordu ve vermişti de.

"Kimberly," dedi Mac.

"Bence bu gecelik yeter."

"Biliyorsun, öyle demek istemedim."

"Ama istiyorsun Mac, istedin. Annen sen çocukken evde seninle oturmuş. Ablaların çocuklarının yanında evde oturuyorlar. Ettiğin onca lafa rağmen içinde bir muhafazakâr yatıyor. Koca işe gider. Kadın evde oturur. Ayrıca ailesini seviyorsa eğer bunu seve seve yapmalıdır."

"Haklısın, bence de bu gecelik yeter."

"Ben çoktan bitirdim zaten."

Kimberly arkasını döndü, koridordan geçerek yatak odalarına doğru yürümeye başladı.

Mac'in peşinden gelmesini bekliyordu. Genelde hep böyle olurdu. Kimberly katı, inatçı ve hatasını kabul edemeyecek kadar gururlu biriydi. Ama Mac eninde sonu onu sakinleştirmeyi başarır, tatlı bir öpücükle kandırır ve gülümsemesini sağlardı.

Şimdi de Mac'in gelip onu sakinleştirmesine ihtiyacı vardı. Kollarını ona sarıp iyi bir anne olacağını ve sandığı kadar berbat, bencil, kendine zarar veren bir insan olmadığını söylemesine ihtiyacı vardı. Çünkü Kimberly aniden tam da böyle hissetmeye başlamıştı.

Fakat Mac koridorda peşinden gelmedi. Birkaç saniye sonra Kimberly ön kapının açıldığını ve kapandığını duydu. Sonra yalnız kalmıştı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

ON BEŞ

HAMBURGER ADAM DOĞUM GÜNÜMÜ BENDEN ALDI. ONA ARTIK ihtiyacım olmadığını söyledi. Artık başka bir günü kutluyorduk: Yuvaya dönüş günü. Ona ait olmaya başladığım günü.

Yuvaya dönüşümün dördüncü yılında bana bir kasa bira ve bir fahişe getirdi.

"Bilemiyorum," dedi fahişe. "Çocuk çok genç görünüyor."

"Sana ne bundan?" dedi hamburger Adam. "Ben onun babasıyım ve çocuğumun iyi vakit geçirmesini istiyorum. Seni ne ilgilendirir ki? Her zaman uğraştığın pörsük pipilerden sonra kendine taze bir çük bulduğun için müteşekkir olmalısın. Hadi çekinme, onun gibi yakışıklı bir çocuğu bir daha nereden bulacaksın? Keyfini çıkar."

İşin komik tarafı gerçekten de iyi görünümlü, yakışıklı bir çocuktum. Hayatım bitmişti, ama vücudum bunun farkında değilmiş gibiydi. Büyüyordum. Omuzlarım genişlemişti. Kollarımda ince hatlı kaslar oluşmaya başlıyordu. Hatta yüzümde sakala benzer bir şeyler bile çıkmaya başlıyordu.

Yaşlanıyordum. Hamburger Adam'ın bana eskisi kadar fazla dokunmak istemeyeceği kadar yaşlanıyordum.

Artık beni kullanmak için başka yöntemler geliştiriyordu.

Kız Hamburger Adam'a itaat ederek bana doğru bir adım attı. Hamburger Adam kamerayı hazır etti.

"Hiç çekinme," dedi kız. Yanağıma dokundu. İrkildim.

"Bak ne diyeceğim. Onu aklından çıkar sadece. Burada bile yokmuş gibi düşün. Sadece sen ve ben varız. Yakışıklı bir çocuk ve güzel bir kız." Kıkırdamaya başladı ve ağzında iki tane eksik diş olduğunu gördüm. "Bizim gibi hoş bir çift biraz eğlenmeyi hak ediyor."

Elimi tutup tişörtünün altına soktu ve göğüslerine götürdü. "Nasıl bir his? Güzel, değil mi? İtiraf etmeliyim, hatun meraklısı bütün erkekler bayılır bana. Kıvrımların en güzeli bendedir."

Sadece ne kadar yumuşak ve zayıf olduğunu düşünüyordum. Parmaklarımla ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Yüzüm kıpkırmızı kesilmişti. Bakışlarımı kaçırdım, ama yine de kızarmaya devam ediyordum.

Diliyle dudaklarını yalayarak bana doğru biraz daha yaklaştı. Elimi göğsünün üzerine bastırdı. "Haydi bebeğim. Parmaklarınla mememin ucuna dokun. Onu okşa, sık. Merak etme, canımı yakmayacaksın. Evet, bebeğim, onlar okşanmak için yaratılmışlar. Farz et ki ben senin anneciğinim ve sen de biraz süt istiyorsun."

O anda dehşete kapılarak elimi geri çektim. O hâlâ dudaklarını yalıyordu. Kalçaları, kısacık, siyah deri eteğinin altından fırlayacakmış gibi görünüyordu. Bellinden yağlar fışkırıyordu.

Beni buna zorlama, diye bağırmak istedim. Tanrım, uzak dur benden.

"Lanet olsun," dedi Hamburger Adam. "Çocuğu korkutuyorsun. Yap şu işi artık da kurtulalım."

Kız omuz silkti ve dizlerinin üzerine çöküp pantolonumu açmaya başladı. Karşı koymama fırsat kalmadan, çoktan penisimi

dışarı çıkarmış ve ağzına sokmuştu.

Geri çekilmeye çalıştım, ama elleriyle kalçalarımı sıkıca tutuyordu. Hamburger Adam kamerayı zum yaparak bize doğru geldi.

Sonra bana yaklaştı ve aniden enseme bir şaplak indirdi.

"İnlesene, seni pislik torbası! Kameraya alıyoruz. Güzel görünmesini sağla."

Ve nihayet o anda, ensemde Hamburger Adam'ın şaplağının bıraktığı kırmızı izle, inlemeye başladım. Güzel görünmesini sağlayabilirdim. Emirler böyleydi ve bana bir şey yapmam söylendiğinde işlevsel davranmanın yolunu çok iyi biliyordum. Vücudum şişmeye, kan pompalamaya devam etmekte ısrar ediyordu. Oysa gerçekte bir robottan başka bir şey değildim. İtaatkâr, edilgen, programlanabilir...

Hamburger Adam'ın da gözünden kaçmamıştı bu halim. Birkaç emir daha verdi ve böylece iş hız kazandı.

Olay bittiğinde, Hamburger Adam bariz bir şekilde uyarılmış görünüyordu. Merak ettim, benden bir kez daha performans sergilememi isteyecek miydi acaba? Kız bizi izlerken mi yapacaktık? Bugüne dek öyle değişik şekillerde utandırmıştı ki beni, kızın bizi izlemesinin pek bir önemi olmalıydı. Ama yine de bunu umursuyordum. Belki ilk seferimi onunla yaşadığım ve onun gözünde bir erkek gibi görünmek istediğim için... Karşımdaki bir orospudan başka bir şey olmadığı halde...

Hamburger Adam bana dokunmadı ama. Bunun yerine fahişeye doğru yöneldi. Kız itiraz etti. Hamburger Adam yeteri kadar para vermemişti, anlaşmaları böyle değildi. Bu yüzden Hamburger Adam çenesini kapatana dek kafasına kamerayla vurarak onu dövdü. Sonra kızın gözleri hâlâ şişmeye devam ederken ve dudakları kanarken, başından beri yapmak istediği şeyi yaptı nihayet.

Ardından üzerine biraz para fırlattı. Kızın o kadarını bile

alabildiği için şanslı olduğunu düşündüğünü suratından okuyabiliyordum. Kıyafetlerini aldı ve koşarak gitti.

Fahişeler bile benden daha akıllıydı.

Hamburger Adam ilk birayı açtı ve bana uzattı. Kendisi için de bir bira açtı ve şerefe kaldırdı.

"Güzel sikişti, evlat," dedi. "Seni seçmekle iyi bir şey yaptığımı biliyordum. Beni zengin edeceksin."

Kaseti kameradan çıkardı ve ıslık çalarak dolaba yürüdü. Onu oraya, kendisine çuvallar dolusu para kazandıran, çektiği diğer açık seçik filmlerin ve fotoğrafların yanına, kasaya koydu.

Birkaç tane esrar içtik. Biraz daha bira içtik. Sonunda ben sızdım.

Uyandığımda Hamburger Adam gürültülü bir şekilde horlayarak koltukta uyuyordu.

Kapı kilitli değildi. Ama artık bunun hakkında düşünmüyordum bile.

Yerimden kalktım ve yatağa yattım.

Rüyamda annemi gördüm ama uyandığımda yüzünü anımsayamıyordum.

Siyah saçlı mı, sarı saçlı mı, benim gibi kahverengi gözlü mü?

Spagetti makarnanın pişip pişmediğini denemek için buzdolabına attığını anımsıyorum. Ağabeyimle ben buna çok gülerdik. Yazları, sangria yapıp, havuzun kenarında oturduğunu anımsıyorum.

Anımsıyorum, uzun zaman önce, çok, çok uzun zaman önce kucağında oturur, kollarının arasında güvende hissederdim.

Annemin yüzünü anımsayamıyorum.

Yarın yüzünü hatırlamayı bir daha deneyip denemeyeceğime henüz karar veremedim.

ON ALTI

"Birçok canlı türünde, yumurta keseleri dişiler tarafından dikkatlice korunur."

"Örümcek Yetiştirme"den alınmıştır.
WWW.INSECTED.ARIZONA.EDU/SPIDERREAR.HTM

"TOMMY'NİN AİLESİ, ONUN TANIDIĞI BİRİ TARAFINDAN ÖLDÜRÜLMÜŞ olduğuna inanıyorlar," dedi Sal. "Daha da iyisi, bunun bir aşk meşk kavgası olabileceğini bile düşünüyorlar."

"Bir eski sevgili tarafından alnına iki kurşun mu sıkılmış? Uzak bir ihtimal."

"Pek emin değiller, ama Tommy'nin son senesinde beraber takıldığı biri kesinlikle varmış. Çok fazla dışarı çıkmaya başlamış. Sürekli okuldan çocuklarla takıldığını söylüyormuş, ama sonra çocuklar nerede olduğunu sormak için eve telefon açıyorlarmış. Annesi birkaç kez üstüne gitmiş ama Tommy hep punduna getirmeyi başarmış. Ya, Otis mi aradı? Ama tabii, o Otis'le değildi, Kevin'laydı. Kevin mı aradı? Ah, tabii, çünkü o Kevin'la değildi, Perrish'leydi. Annesi o zamanlar endişe duymamış. Diğer konuların hepsi yolunda gidiyor gibi gözüküyormuş: Ders notları, fut-

bol, okul. Sonunda oğlu hazır hissedince neler olduğunu kendisi anlatır diye düşünmüş. Elbette, 'keşke şimdi o zamanlar daha çok üstüne gitseydim,' diyor."

Kimberly bu yanıt karşısında neredeyse homurdanmasına hâkim olamayacaktı. Foxy Lady gece kulübünün önünde Sal'in arabasında oturuyorlardı. Neonların pembe ışıkları ara ara Sal'in suratına vuruyor, kankan yapan yarı çıplak bir kadın amblemi burnunun üzerinde dans ediyordu.

"Anlamıyorum," dedi Kimberly, sonunda. "Tommy'nin gizemli bir kız arkadaşı olması noktasından onun bir femme fatale* tarafından vurulduğu noktasına nasıl varıyorlar?"

"Umutsuzluk yüzünden. Başka bir cevap bulamadıkları için. Tommy'nin son senesinin sonlarına doğru bir şeyler olmaya başlamıştı ve ne olduğunu bilmiyorlardı. Tommy içine kapanıyordu, aksileşmişti. Dışarı çıkmayı bırakmıştı. Babası oğlunun mezuniyet yüzünden gergin olduğunu düşünüyor, Penn State'e gideceği ve üniversitede futbol oynamaya başlayacağı için tedirgin olduğuna kanaat getiriyordu. Annesi bir kızla beraber olmaya başladıklarını ve sonra ayrıldıklarını, ayrılmalarını Tommy'nin istemediğini düşünüyordu. Böyle düşünmesinin en büyük sebebi, Tommy'nin artık bir senedir canı ciğeri olan sevgili Darlene'le görüşmeyi bırakmış olmasıydı. Ayrıca Mrs. Evans'a göre, Tommy öyle sık sık sevgili değiştirecek tiplerden değildi."

"Yani belki de Ginny Jones'la beraber olmaya başlamıştı," dedi Kimberly. "Sonra şubat ayında Ginny ortadan kayboldu ve Tommy kahvesini içip zamanını ağlamakla geçirmeye başladı."

"Bu mümkün. Bir şeyler kesinlikle ters gitti ve Tommy suratını asıp üniversiteye doğru yola koyuldu. Noel tatili için geri

* Fransızca "ölümcül kadın", erkekleri özellikle cinselliğini kullanarak tuzağına düşüren kadın tiplemesi.

döndüğünde daha iyi görünüyordu. Dönem boyunca sadece eğitim alıp futbol oynamadan kenarda beklemek zorunda kalmıştı. Bunu bana babası itiraf etti. Bu arada o adam tam bir futbol delisi. Tommy bir satranç şampiyonu filan olsaydı bu kadar sevildiği bir ortamda büyümezdi sanırım."

"O durumda babası da satranca meraklı olurdu belki de."

Sal'in komik bakışları bu fikir hakkında ne düşündüğünü açıklamaya yetmişti Kimberly'ye. Kimberly sokağa baktı. Caddeden dört kız daha geçiyordu. Kimberly hiç bu kadar çok file çorabı ve diz üstü deri çizmeyi bir arada görmemişti. Kendini Özel Bir Kadın filminin ilk sahnesinde sıkışıp kalmış gibi hissetmişti. Tek eksikleri Lotus Esprit marka arabasıyla yanaşan bir Richard Gere'dı yalnızca. Ki bu da o kadar uzak bir ihtimal sayılmazdı. Çoktan üç *Porsche* ve bir *Noble*'ın geçtiğini görmüşlerdi bile.

Ancak şimdiye dek Delilah Rose'a dair en ufak bir iz yoktu.

"Yirmi yedi gecesinde," diyordu Sal, "biri cep telefonundan Tommy'yi aradı. Tommy telefonunu alarak gizli saklı bir şekilde odasına çekildi. Odadan çıktığında bir arkadaşıyla buluşmaya gideceğini söyledi. Annesinin dediğine göre bir anda yerinde duramaya başlamıştı oğlu. Suratında kocaman bir sırıtışla aceleyle çıkıp gitmişti. Annesinin ilk tahmini, arayanın mutlaka bir kız olduğu ve onu göreceği için heyecanlandığı yönündeydi. Şimdi, Tommy'nin dört aydır kasabada olmadığını hesaba katalım. Yani arayan bir kızsa eğer bu önceden tanıdığı biri olmalıydı. Annesi de böylece düşündü ki..."

"Geçen seneki gizemli kızdan başkası olamaz."

"Ve," diye devam etti, Sal, büyük bir keyifle, "Tommy'nin öldüğü o toprak yol, Alpharettalılar için âşıklar yoluymuş. Etrafı sık ormanlarla çevrili, gidilmesi kolay... Tommy'nin bir femme fatale'le buluşması için mükemmel bir yer."

"Ve bu femme fatale de dönüp onu vurmuş mu?"

"Belki gözden uzak olunca gönlüne daha da yaklaşmıştır Tommy. Kız geç kalınmış, son bir numara çekmeye karar vermiştir. Öte yandan Tommy ise... Onun gibi üniversiteye giden yakışıklı bir çocuğun dönemi yalnız uyuyarak geçirdiğinden şüphe ederim doğrusu."

"Yani, gizemli kızımız ilk önce Tommy'yi terk ediyor ve sonra onu geri almak isteyip alamayınca öldürmeye mi karar veriyor?"

"Bence, evet," dedi Sal. "Kadınların ne yaptığına anlam verilmez."

"Ah, haydi ama. Sanki erkekleri anlamak parkta yürüyüş yapmak kadar kolay bir şey." Kimberly bu sözü amaçladığından daha kırgın bir tavırla söylemişti. Sonra tekrar başını camdan dışarı çevirip sokağı incelemeye başladı.

Sal sessizliğe gömülmüştü. Bu adamın girdiği iki ruh hali vardı yalnızca: Ya yemek yemek ya da konuşmak. Ve şu anda her ikisi de Kimberly'yi olabildiğince sinir ediyordu.

Kimberly kulüpten bir kızın çıktığını gördü. Sarı, kabarık saçlıydı ve üzerinde şok edici derecede kısa bir etek ve ayaklarında da gökdelenimsi topuklar olan bir ayakkabı. Kendisinden üç kat daha yaşlı bir adamın koluna girmişti. O yaştaki adamların olmazsa olmaz bıyığından onda da vardı ve tabii saçları taranmıştı. Milenyumun yeni Sonny Bono'su*. Salına salına giderlerken kız kıkırdıyor ve sakız çiğniyordu.

Onun gibi bir adamın rahatlıkla bir otel odası tutabileceğini düşünürdünüz. Ama o bunun yerine muhtemelen *Porsche*'sinin ön koltuğunda kızdan kendisine oral seks yapmasını isteyecek ve bu yolla birçok fantezisini aynı anda gidermiş olacaktı.

Kimberly bir keresinde geceleyin eyaletler arası yolda giderlerken Mac'in şeyini eliyle tatmin etmeye çalışmıştı. Mac neredeyse arabayı yoldan çıkaracak ve her ikisini de öldürecekti. *Cosmo* dergisinde yazan hikâyelere pek benzememişti bu deneme. Ama bir kere kendilerini eve attıktan sonra işler biraz güzelleşmeye başlamıştı.

Tabii bu olay ilk zamanlarında yaşanmıştı. İkisinin de genç ve yeni aşkları yüzünden başları dönmüş halde oldukları zamanda. O zamanlar ihtiyatsız davranmaktan hiç korkmazlardı.

O günler hiç geri geliyor muydu acaba? Yoksa olup olacağı o kadar mıydı? Sonra birbirlerini yemeye başladılar. Her hafta birbirlerinde yeni bir terslik buluyor veya eski kırgınlıkları deşip duruyorlardı. Ta ki günün birinde Kimberly vazgeçene kadar ya da Mac vazgeçen kadar. Sonra onlar da yalnızca ulusal istatistiklerde yer alan herhangi bir çift olmaya başladılar.

Kimberly'nin annesi babasını hiçbir zaman affetmemişti. Annesi Bethie Quincy'ye âşık olmuş, onunla evlenmiş ve ona çocuklar vermişti. Ama Quincy buna rağmen geceleri eve gelmiyordu. Annesi hiçbir zaman bunu aşamadı ve babası hiçbir zaman içindeki suçluluk duygusundan kurtulamadı.

İnsanların ölmesi, nasıl oluyor da ailenden daha önemli hale geliyordu?

"Ne düşünüyorsun?" diye araya girdi Sal.

Kimberly bakışlarını camdan çekti.

"Ceninlerin rahimde büyümeleri hakkında düşünüyorum," dedi, kesik kesik. "Bebekler rahim içinde sekiz haftadan sonra yüksek seslere tepki vermeye başlıyorlar. Ama iç kulak, dış kulak ve orta kulak yirmi altıncı haftaya kadar gelişmiyor. Yani yirmi ikinci haftada ne tür bir işitme seviyesi söz konusu oluyor acaba? Anne rahmi gürültülü bir yer. Kalp atışları, kan akışı, yemek sindirimi. Belki de bebek bir şey duyamıyordur. Ya da belki her şeyi duymuştur. Ya da sadece gürültülü kısımları, en kötülerini duy-

* 1998 yılında hayatını kaybeden, şarkıcı, yapımcı, aktör ve politikacı.

muştur. Böyle olması daha mı kötü olur acaba? Bilemiyorum."

"Bebeğin bizi duyabiliyor mu?" Sal hayretler içinde gözlerini açmış Kimberly'nin karnına bakıyordu. "Yani, şimdi, tam şimdi, beyefendi ya da hanımefendi bizim konuşmalarımıza kulak misafiri mi oluyor?"

"Bilmiyorum. Ben de bunu anlamaya çalışıyorum işte."

"Vay be!" dedi Sal. "Bu gerçekten müthiş bir şey."

Kimberly bunu duyduğuna şaşırmıştı. "Gerçekten müthiş olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Elbette. Yani bir düşünsene, mesela bir gün hava güzel ve ben de çim biçme makinemi çalıştırıp çimleri biçiyorum. Sen de orda bir yerde oturmuşsun ve içinde bir canlı büyütüyorsun. İleride anne, baba demeye başlayacak olan bu içi dışı bir, dürüst, küçük varlık bir gün belki büyüyecek ve bilmiyorum, belki çok daha iyi bir çim biçme makinesi tasarlayacak. Baksana, bebeğin bir kere daha kıpırdadığında ona dokunabilir miyim?"

Kimberly bir an için düşündü. "Eh, sen de bana puding aldın ne de olsa," dedi.

"Müthiş bir şey," dedi Sal tekrar ve gerçekten heyecan duyduğu yüzünden okunuyordu.

"Sal, bence kendine bir köpek almalısın."

"Yok, köpeklere alerjim var."

"Peki ya bir bonsai ağacına ne dersin? Bizim ofiste bir ajan var."

Kimberly sözünü bitiremeden manzara aniden değişti. Bu değişim Sal'in de gözünden kaçmamıştı.

"Hedef saat üç yönünde," dedi Sal.

"Gösteri zamanı." Her ikisi de arabadan indi ve Delilah Rose'a doğru kararlı adımlarla yürümeye başladı.

Delilah onları görür görmez hemen kaçmaya kalkıştı. Ama Sal

onu kolundan yakalayıp geri çevirdi. Kimberly kızın önüne geçerek yolu kapattı. Etrafının sarıldığını kabul eden Delilah hemen savunma taktiklerine geçti.

"Beni sizinle görmemeliler. Tanrı aşkına, gidin buradan!"

"Biraz tedirgin görünüyorsun, Delilah. Haydi ama abartma. Sandy Springs Polis Departmanı'nın geçirdiği reformdan sonra buralarda polislerin dolaşması ve fahişelerin sorguya çekilmesi hiç de dikkat çekici bir şey değil."

"Polisleri siktir et. Diğer kızların ne düşüneceğini de siktir et. Benim asıl korktuğum kişi Dinchara. Benim ispiyonculuk yaptığımı düşünüyor. Sabaha kalmaz, ölmüş olurum."

"Pekâlâ, öyleyse," dedi Sal ve üzerinde tek bir çizik bile olmayan şık sedanını işaret etti. "İstersen, ofisime geçelim. Sokakta bir tur atarız. Kimsenin aklına bir şey gelmez."

"Dalga mı geçiyorsun? O araba ben narkotiğim diye bağırıyor resmen."

"O halde yürüyelim," dedi Kimberly. Kolunu çoktan sert bir şekilde Delilah'nın koluna dolamıştı zaten. Sendeleyen kızı ileriye doğru çekiştirerek yürümeye başladı. "Buralarda ailelere uygun bir yerler olmalı muhakkak," dedi. "Mr. Dinchara'nın o tarz yerlerde takılacağını sanmıyorum. Hem göz önünde hem de saklanıyor oluruz böylece. Ayrıca senin hazır cevaplılığınla tatlandırılmış güzel bir akşam yemeği de yeriz."

"Senden nefret ediyorum," diye, ters ters söylendi Delilah ama o sırada ayağı bir şeye takıldı. "Hayatımı mahvedeceksin."

"Görüyorsun ya, düşüncelerimizi paylaşmaya başladık bile. O çizmelerle gerçekten de adım atabiliyor musun? Kahretsin, sahiden çok uzun boylusun şu anda."

Sal ve Kimberly Delilah'yı aralarına kıstırmışlar, aceleyle birkaç binanın önünden yürüyüp ilerliyorlardı. Kentin bu bölgesinin bir özelliği şehir karışıklığının içinde, yalnızca bir adım,

birkaç sürükleme ve bir çekiştirme uzakta olan aydınlık bir İtalyan restoranı buldular. Kızı içeri soktular ve dört kişilik ailelerden oluşan müşterilerin arasında etrafı ahşap bölmelerle kapatılmış bir masaya oturttular. Mönüyü elden ele geçirdiler. Sal açlıktan öldüğünü söyledi ve lazanya istedi. Kimberly büyük bir çorba ve salata aldı. Delilah homurdanıp söylendikten sonra nihayet yemeği kendisinin ödemeyeceğini anladı ve alfredo soslu fettucini ile ızgara tavuk istedi.

Sal ve Kimberly önce yemeği aradan çıkarmaya karar verdiler. Üstünden dumanlar çıkan çorba ve makarnayı açlıktan ölmek üzere olan muhbirlerinin önüne yığdıktan sonra, bu yemeğin onu rahatlatmasını ve amaçlarına ulaşmak için yardım etmesini ümit ettiler. Her türlü avantaja ihtiyaçları vardı.

"Beni alıkoyduğunuz süre boyunca kaçırdığım müşterilerden kazanabileceğim parayı bana ödeyecek misiniz?" diye sordu Delilah, yemeğin yarısında saatine bakarak.

"Hayır, ama istersen artık yemeklerini paket yaptırabilirsin," dedi Kimberly.

Fahişe gözlerini devirdi. "Ya, peki, ne yapacağım o yemeklerle? Gece boyunca çalışırken, destekli sutyenimin içine mi sokuşturacağım?"

"Bahse girerim bazı adamlar bunun için sana ekstra para verir," dedi Sal, ciddiyetle.

Delilah kaşlarını çatarak ona döndü. "Sen. İlk seferinde benimle konuşmaya çalışan ucube sendin. Senden hoşlanmıyorum," dedi ve Kimberly'ye baktı. "Onu gönder buradan."

"Denedim," dedi Kimberly. "Cırt cırtlı kumaş gibidir kendisi. Buna alışsan iyi edersin."

"Hey, sersemin birinin gıcık davranışlarına..."

Kimberly kızın son tiradına müdahale ederek öne doğru uzandı ve bileğinden yakalayarak sertçe fettucini tabağının içine

çarptı. "Kapa çeneni ve dinle. Bana bilgi vermek istemiştin. Tamam, işte buradayım. Boktan zamanımızı harcamayı bırak ve konuşmaya başla."

Delilah bu kez daha da umursamaz bir tavırla süzdü Kimberly'yi. "Anneni de bu bozuk ağzınla mı öpüyorsun?" dedi.

"Annem öldü, sorduğun için teşekkürler."

Kız bakışlarını Kimberly'nin üzerinden nihayet çekti. Kimberly kızın bileğini bıraktı. Kızı sakince izlemeye başladı. Delilah eline beyaz bir peçete aldı etrafa saçılmış beyaz sosu sildi. Sal kendine düşeni yapmış ve patlıcan rengi koltuğa iyice yaslanarak geri çekilmişti. Kimberly'yle iyi bir takım olma şansları vardı belki de.

"Beni neden arıyorsun, Delilah?"

Delilah şaşırmış görünüyordu. "Seni aramak mı? Ben seni aramadım. Seninle son konuştuğumuzdan beri Örümcek Adam'ı görmedim bile ve sana verecek yeni bir haberim yok."

"Yaptığımız küçük görüşmeden kime bahsetmiş olabilirsin, acaba?"

"Bahsetmek mi? Sen kafayı mı yedin? Benim dünyamda gammazcıların hayat çizgileri kısa olur. Hava atılacak bir tarafı yoktur bunun."

Kimberly kızı dikkatlice inceleyerek doğruyu söyleyip söylemediğini anlamaya çalıştı. Delilah kirli sarı saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Omzunun üzerinden yuları doğru tırmanan koyu renk örümcek dövmesi saç modeli sayesinde ön plana çıkmıştı. Örümceğin bacakları boynunu sarıyor, dişleri sol kulağının kıvrımına doğru uzanıyordu.

"Bu dövmeyi o mu tavsiye etti, Delilah? Sana bunu yapman için para vermiştir belki? Birkaç yüz dolar ya da bir binlik? Bir kızın boynunda iz bırakmanın ücreti ne?"

Delilah gözlerini kaçırdı. Kimberly hassas bir noktaya do-

kunduğunu anlamıştı.

"Onu ne zamandır tanıyorsun?"

"Birkaç aydan beri," diye mırıldandı Delilah, hâlâ göz göze gelmemeye çalışarak.

"Söylediğine göre Ginny Jones üç ay önce kaybolmuş ve her ikiniz de Dinchara'yı Ginny'nin kaybolmasından daha önce tanımıştınız. Benim hesabıma göre birkaç aydan biraz uzun bir süre olmalı."

"Tamam, belki altı ay. Ya da sekiz. Bilmiyorum. Günleri saymıyor değilim ya."

"Yani hamile kalmadan önce onu tanıyordun."

Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. Olduğu yere çivilenmiş gibiydi. Gözlerini makarna artığına dikmişti ve kolları iki yanında taş gibi duruyordu.

"Delilah?" dedi Kimberly.

"Bebeğin babası Dinchara *değil,*" diye atıldı kız, telaşla. "Bir erkek arkadaşım vardı. Sevdiğim biriydi, tamam mı? Beni sevdiğini sandığım biri. O yüzden defol git başımdan. Konuyu bebeğime çevirme."

"Peki, konu ne öyleyse? Dinchara'yı neredeyse bir senedir tanıyorsun. Onu neden şimdi ele verdin?"

"Sana nedenini söyledim. Dinchara Ginny'ye bir şey yaptı. "

"Peki ya, Bonita Breen? Veya Mary Back ya da Etta Mae Reynolds? Bu isimlerden herhangi biri tanıdık geliyor mu?" dedi Sal. Sesini yükseltmişti ve Delilah'nın dikkatini çekmek istiyordu. Biraz yana kayarak Delilah'yı köşeye doğru sıkıştırdı. Amacı kızın artık kaçacak bir yerinin olmadığını iyice anlamasını sağlamaktı.

"Kim? Ne ismi?"

"Ya da Nicole Evans, Beth Hunnicutt, Cyndie Rodriguez? Ev arkadaşları, iş arkadaşları, suç ortakları?"

Delilah aklı karışmış ve yorgun düşmüş bir halde kaşlarını çatarak Sal'e baktı. "Cyndie gitti," dedi. "Gideli aylar oluyor. Hem bunun Cyndie'yle ne alâkası var?"

"Nereye gitti?"

"Nereden bileyim? Herkes nereye gider? Buradan uzağa."

"Onu yakından tanır mıydın?"

"Haftada bir üzerine basmamak için üstünden atlayacak kadar yakın tanırdım. O kız parti yapmayı seviyordu, bilmem anlatabildim mi?"

"Uyuşturucudan mı söz ediyorsun?"

"Ah, lütfen. Kız yapıştırıcıdan kokaine kadar ne bulursa çekerdi burnuna. Sanırım ona fırsat eşitliğinin kaybedeni diyebilirsin." Delilah dürüstlüğünden güç alarak omuzlarını tekrar dikleştirdi. Savunma ışığı gözlerine geri gelmişti.

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Biliyorsam Arap olayım. Cyndie işte... Öyle ortalıkta dolaşan kızlardan biriydi. Orada burada görürdüm onu. Mektup arkadaşı filan değildik yani."

"Ev arkadaşlarını tanıyor musun?"

Delilah kaşlarını çattı. "Dur bir dakika. İki kızlardı, değil mi? Biri esmer, öbürünün de saçları çok çirkin bir sarıya boyalıydı. Evet, şimdi sen söyleyince hatırladım. Zaman zaman onu bir iki kızla gördüğüm olurdu. Bir keresinde onun sefil poposunu yerden kaldırıp kapıya doğru sürüklemeye çalışmışlardı. Evet, sanırım onlar ev arkadaşları olabilir."

"Onları son zamanlarda gördün mü?"

"Yok, gördüm denemez."

"Bu çok sık olur mu? Kızlar bir anda ortaya çıkıp sonra kaybolur mu?"

"Her zaman olur. Kızlar bu hayatı denemeye karar verirler, birkaç kuruş kazanmak isterler. Sonra bu hayat onları emer ve

dışarı tükürür. Ortadan kaybolurlar."

"Nereye giderler?" diye sordu Kimberly.

"Tahmin et," dedi Delilah, omuz silkerek. "Burada para kazanamıyorsan eğer, doğuya Miami'ye ya da batıya Teksas'a gidersin. Herkesin gecede bin dolar kazanan orada ya da burada yaşayan bir arkadaşı olduğuna dair bir hikâyesi vardır. Böylece kızlar gidiverirler. Sanki bir gecede piyangoyu vuracaklarmış gibi aynı boktan işi başka bir şehirde yapmaya giderler. Aslında düşünecek olursan biraz komik bir durum. Biz işçi kızlar, kalplerimizde oldukça iyimserizdir."

"İçlerinden geri gelen olur mu?" diye sordu Sal.

"Bazen olur. Bilmiyorum. Belki bir ya da iki yıl sonra. Tabii uyuşturucuya bulaşmadılarsa," diye ekledi Delilah, evrensel bir gerçekten söz ediyormuş gibi. "Bulaştılarsa diri diri kızarmışlardır demektir."

"Cyndie, Beth, Nicole. Onlar döndü mü acaba?"

Delilah bir kez daha umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Onları görmedim. Neden merak ediyorsun?"

"Sen neden Ginny Jones'u merak ediyorsun?" diye sordu Kimberly. "Niye onun da diğer herkes gibi çimenlerin daha yeşil olduğu bir memlekete gitmek için ortadan kaybolduğunu düşünmüyorsun?"

"Çünkü o öylece çekip gitmezdi," dedi Delilah, hiç vakit kaybetmeden. "Bana söylemeden buradan gitmezdi."

"O kadar yakın mıydınız?"

"Ginny iyi biriydi. Kimse bunu yeterince anlayıp, takdir etmezdi. Onun tuhaf olduğunu düşünürlerdi. Ama onun planları, hayalleri ve umutları vardı. O sadece... Kendini kaybetmiş bir kızdı, bilirsin."

"Annesi hakkında hiç konuşur muydunuz?"

Delilah yine omuz silkti ama bu kez kendinden o kadar

emin görünmüyordu. Gözlerini tekrar makarnasına dikmişti. Beyninin içinde gezinip en makul yalanı bulmaya çalıştığını görebiliyordu Kimberly.

"Sanırım annesi ölmüştü," dedi Delilah, yavaşça.

"Bunu sana o mu söyledi?" diye sordu Sal.

"Ginny bunu... İma etti. Kimsesi olmadığını söyledi. Tamamen yalnızmış."

"Peki ya sen, Delilah?" diye sordu Kimberly, sessizce. "Seni buraya hangi rüzgâr attı?"

Kız sanki yıldırım çarpmış gibi irkildi. Sonra başını kaldırdı, gözleri alev alev yanıyordu. "Merak edersin, değil mi? Lanet polisler. İhtiyacınız olduğunda asla etrafta olmazlar."

"Eğer bir suç ihbar etmek istiyorsan..."

"Siktir git!"

"Delilah!"

"Hayır, burada işim bitti. Tamam mı? Siz de kimseden daha matah değilsiniz. Başka türlü bir çift pezevenksiniz sadece. Tek derdiniz istediğinizi almak için insanları kullanmak ve istismar etmek. Ve istediğinizi alınca da önüme bir onluk bile bırakmadan beni bir kenara bırakacaksınız. Siktir edin, tamam mı. Sadece siktir edin!"

Delilah delici bakışlarla önce Kimberly'ye sonra Sal'e baktı. Sonra kararını verdi ve iki elini Sal'in göğsüne bastırarak onu geri itti. Sal'in fiziksel olarak onu durdurmak gibi bir hakkı yoktu, bu yüzden elinden bir şey gelmezdi.

Delilah Sal'in üzerinden fırtına gibi geçti. Yemek yiyen insanlar bir anda ortaya çıkmış olan bir çift çıplak bacağa bakmak için duraksadılar.

Restoran müdürü aceleyle masaya doğru yürüyüp telaşlı gözlerle onlara baktı.

"Hesabı alalım, lütfen," dedi Kimberly.

Müdür aceleyle geri gitti. Sal de nihayet kendini toparlamıştı.

"Biraz çabuk sinirlenen biri anlaşılan," dedi Sal.

Kimberly çoktan çıkardığı paraları masaya bırakmış, yerinden fırlamaya hazırlanıyordu.

"Haydi gel, Sal. Küçük Miss Muffet korktu. Bakalım nereye kaçacak?"

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

ON YEDİ

"Bir örümcek yılda 2000 civarında böcek yer. Örümcekler olmasa dünya böceklerin istilası altında kalır."

Örümcekler Hakkındaki Tuhaf Gerçekler,
CHRISTINE MORLEY, 2007

DELILAH ROSE ON SANTİMETRE BOYUNDA TOPUKLULAR GİYEN HAMİLE bir kadın için oldukça hızlı yürüyordu. İşe geri dönmesi gerektiğiyle ilgili bütün o söylediklerine rağmen beş tane gece kulübünün yanından geçip gitmiş, gideceği. Yeri çok iyi bilen bir kadının kendinden emin tavırlarıyla uzun binaların arasından hızla ilerliyordu.

Arkasından öfleye püfleye gitmeye çalışan Sal ve Kimberly, önünde gençlerden oluşan kalabalıkların yığılı olduğu her mekânın önünden geçerken, geride kalmak zorunda kalıyor, sonra nihayet kalabalıktan kurtulduklarında bu kez biraz ilerdeki başka bir parti kalabalığına takılıyorlardı. Eninde sonunda kalabalık grup Delilah'nın gidiş yönünden çekilebiliyor ve iki ajanı bir sonraki kalabalığa kadar kabak gibi ortada bırakabiliyordu.

Delilah başını önüne eğmiş, kollarını pejmürde, mavi ceketine sarmış gidiyordu. Tıpkı uçurumun kenarında yaşayan bir kadının duyduğu yüksek paranoyaya maruz kalmış gibi, koşar adım

gitmekle, ani duruşlar yapmak arasında bocalıyor ve sürekli etrafını kontrol ediyordu.

Yol ağzına yaklaşınca aniden sağa döndü, fakat bir sonraki sokaktan tekrar caddeye çıktı. Amacı peşindekilerin kendilerini göstermesine mi sebep olmaktı? Avcıları bezdirmek, izini kaybettirmek mi istiyordu? Bir yandan gözükmemeye çalışıp bir yandan da geride kalmamak için büyük bir enerji sarf eden Kimberly'nin başı dönmeye başlamıştı. O anda Delilah aniden durdu ve iki kamyonetin ortasına park edilmiş, yıkık dökük bir Mazda'ya doğru yöneldi.

Mazda'nın altına eğilip bir şeyler arandı ve mıknatıslı bir kutu çıkarıp içinden anahtarları aldı. Kimberly o sırada bütün umudunu yitirdi.

"Lanet olsun, arabası var."

"Polisin onu MARTA istasyonunda bulduğunu sanıyordum."

"Evet, demek ki bu ona iyi bir ders olmuş, çünkü şimdi araba kullanıyor."

Delilah kapıyı açmış, şoför koltuğuna oturuyordu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye mırıldandı Kimberly, tek elini, aşırı zorlama yüzünden ağrıyan sol tarafında gezdirerek.

"Dinle," dedi aceleyle Sal, Kimberly'nin yuvarlak karnına bakarak. "Sen geri gidip arabamı al. Ben onun peşinden gideyim. Bu caddelerde her yol ağzında bir trafik ışığı vardır... Yürüyerek de gitsen arabayla gitmiş kadar hızlı olabilirsin. Şansımız yaver giderse sen arabayla ona yetişene kadar ben de gözümü üstünden ayırmam."

Delilah arabasıyla yola koyulurken Sal anahtarlarını Kimberly'ye attı ve arkasını dönüp bir sonraki dört yol ağzına doğru koşamaya başladı. Kimberly elinden geldiğince hızlı bir şekilde geri yürümeye başladı. Nefes nefseydi ve kusmamayı ümit ediyordu.

Mac haklıydı, kahretsin. Bir ay daha geçsin, yapabileceği tek şey evin koridorunda badi badi yürümek olacaktı.

Elini karnının kenarına koydu ve McCormack Bebek'e, beş dakika daha sabrederse bir midilli hediye edeceğine dair söz verdi. Bebek karnına bir tekme attı. Anlaşılan Mac'in mizah duygusu şimdiden çocuğa geçmişti bile.

Sal'in arabasına gitmeyi başardı. Kusmamıştı. Şoför koltuğuna oturdu, anahtarı kontağa taktı, kemerini bağladı ve arabanın yabancı gelen ayarlarıyla biraz boğuştu. Hâlâ nefes nefeseydi ve titriyordu. Kesinlikle her zamanki soğukkanlı, güçlü Kimberly değildi. Yola doğru fırlayarak gelen bir arabanın önünü kesti. Karşılığında bangır bangır bir korna sesi ve '*Önüne baksana be kadın!*' nidası duyuldu.

Tek eli direksiyonda, tek eli cep telefonunda, caddeden yukarı doğru hızla gitmeye başladı. Sal ona bir dört yol ağzı tarif etti ama Sal'i almak için kenara çektiğinde Delilah görünürlerde yoktu.

"Şimdi nereye?" diye sordu Kimberly.

"Otoyola doğru gitti," dedi Sal, nefes nefese. "Kuzeye. Çabuk. Gaz pedalını bul, haydi."

Kimberly gaz pedalını buldu ve Sal hızla geri geri koltuğa yapıştı. Emniyet kemerini taktı ve avlarının peşinden gitmeye devam ettiler.

GA-400 yoluna çıktıklarında Kimberly orta şeride geçti ve hızla sürdü. Sal gözlerini sağ tarafa, Kimberly de sol tarafa dikmişti.

İşte tam da bu yüzden Delilah'nın orta şeritte önlerinde giden *Mazda*'sına neredeyse çarpacaklardı. Kimberly onu son anda gördü, frene yüklendi ve aralarındaki mesafe açıldı. Kimberly tıpkı ortalama bir trafik magandası gibi en ufak bir uyarıda bulunmadan sağ şeride geçti ve bir sonraki otoyol çıkışından son dakika

kada kaçıp tekrar orta şeride döndü. Fakat şimdi Delilah'nın arabasıyla aralarında iki araba vardı.

"Sence nereye gidiyor?" diye sordu Sal.

"Hiçbir fikrim yok. Sandy Springs Polis Departmanı'ndan adresini almış mıydın?"

"Evet, bir apartman adresiydi. Ama dairenin zilini çaldığım zaman kapıyı açan şişman, İspanyol asıllı adam Delilah Rose adını daha önce hiç duymadığını söyledi. Fahişenin bize yalan söylediğini düşündüğümü üzülerek itiraf etmek zorundayım."

"Peki ya, parmak izi?"

"Otomatik parmak izi tanımlama sisteminden hiçbir şey çıkmadı."

"Hah," diye homurdandı Kimberly. "Diğer bir deyişle onun hakkında bir damla bir şey bile bilmiyoruz. Akıllı kızmış, doğrusu."

Sal not defterini eline aldı. "Evet ama, şimdi plakasını alabilirim."

"Aferin, Sal. Aferin."

Delilah dönüş sinyalini açmıştı. Kimberly onun hakkında ne düşünürse düşünsün, dikkatsiz bir sürücü olduğunu söyleyemezdi. Hızlı gitmiyordu, kuralarla uyuyordu. Bu haliyle onu takip etmek çok kolay oluyordu. Ayrıca Kimberly'nin GA-400 otoyolunu avucunun içi gibi bilmesi de işleri kolaylaştırıyordu. Atlanta, Sandy Springs, Roswell ve Alpharetta bu otoyolun etrafında dümdüz ilerleyen yerleşim bölgeleriydiler. Bazı zamanlar Kimberly bütün gününü 400 otobanından bir aşağı bir yukarı gidip gelerek geçirmiş gibi gelirdi.

Delilah otoyoldan çıktı ve birkaç saniye sonra Kimberly de onu izledi.

Mavi, küçük Mazda bir iş merkezi parkının yolundan geçti ve yerleşim mahallesine girdi. Burası Kimberly'nin gözü burayı

bir yerden ısırıyordu, ama nereden olduğuna emin değildi. Yol genişti. Çift şeritli gidiş gelişler ortadan bölünmüştü. Delilah sağ şeritten gidiyordu. Kimberly de öyle yaptı.

Saat gece yarısına yaklaşıyordu ve trafik seyrelmeye başlamıştı. Altı araba, dörde, derken üçe düşmüş, sonunda geriye yalnızca Delilah'nın yirmi metre arkasından giden Sal ve Kimberly'nin arabası kalmıştı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Sal.

"Hişt," dedi Kimberly. "Hava karanlık. Sadece farlarımızı görebilir. Aptalca bir hareket yapmazsak paçayı kurtarabiliriz."

Delilah yavaşlıyordu. Kimberly de yavaşlayıp arayı açtı. Kaşlarını çatarak camdan dışarı baktı. Nerede olduğunu bildiğine yemin edebilirdi. Aşırı büyümüş çalılıklar, incecik, iskelet gibi ağaçlar…

Sonra aniden nerede olduğunu anladı. Oraya aksi yönden gidiyordu bu kez, ama buranın neresi olduğu hakkında en ufak bir şüphesi kalmamıştı.

Ve o sırada Delilah Rose, Tommy Mark Evans'ın öldüğü o toprak yola döndü.

Kimberly toprak yola girdi ve sonra farlarını kapatıp arabayı kenara çekti. "Arabadan in," diye fısıldadı, Sal'e. "Yürüme zamanı."

Sal torpido gözünü açmış bir şeyler aranıyordu. Nihayet el fenerini bulup çıkardı. "Arabayla gidemiyor muyuz?"

"Burası toprak bir patika. Başka araç yok. Bizi mutlaka fark eder. Ama sanırım Delilah da yolun sonuna geldi. Çünkü bu toprak patikanın sonunda bir suç mahallinden başka hiçbir şey yok."

Sal kafasında bağlantıları kurunca gözleri kocaman açıldı. "Burası Tommy Mark Evans'ın öldüğü yol, değil mi? Peki ama,

Delilah buraya neden..."

"Evet, aynen öyle. Delilah neden? Acele edersek umarım bunun cevabını öğreniriz."

İkisi de fenerlerini ceket kollarının arasına sıkıştırdılar ve kollarını yere doğru uzattılar. Böylece ayaklarının dibinde yalnızca küçük bir ışık parçası görünüyor, nerede olduklarını belli edecek en ufak bir aydınlık yaymıyordu. Sal çoktan koşmaya başlamıştı. Kimberly karnının kenarını ovuşturdu ve isteksizce Sal'in peşinden koşmaya başladı.

Yol fena halde bozulmuştu. Sonbaharda yağan yağmur sularının yol açtığı seller yüzünden birçok çukur ve tümsek oluşmuştu ve yer yer taşlar baş gösteriyordu. Sürekli manevra yaparak ilerlemek zorundaydılar ve Sal bileğini burktuğu, Kimberly yere düşmüş bir ağaç dalına takıldığı halde mümkün olduğunca sessiz ve hızlı hareket etmeleri gerekiyordu.

Kimberly hemen ilerde belli belirsiz bir aydınlık görüyordu. Bu gitmekte olan bir arabanın farınıydı. Bir araba ya da iki araba, bundan emin olamıyordu. Delilah'ın orada biriyle buluşmaya gittiğini tahmin ediyordu ve eğer durum buysa, o kişinin Tommy Mark Evans'ı vurmuş olan kişi olduğu ihtimali çok yüksekti. Bu durumda kimliği bilinmeyen bu şahsın silahlı ve tehlikeli olduğunu göz önünde bulundurmaları gerekecekti ki iki özel ajanın beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmalarından hoşlanmayacağı kesindi.

Kimberly dün gece Mac'e ne demişti? Silahlı çatışmalara katılmadığını, yüksek risk taşıyan baskın ve tutuklama görevlerinden gönüllü olarak kendini muaf tuttuğunu söylemişti. Kendisini dört sene boyunca nasıl koruduysa şimdi de öyle koruyacağına güvenmesini istemişti Mac'den.

Gerçekler insanlara bir anda görünüverir bazen. Genelde zamanla kötüdür ve insan onu kabul etmeye hazır değildir. İşte

Kimberly de tıpkı böyle bir anda gerçeği gördü: Şu anda yaptığı şeyi yapıyor olmamalıydı. Tam bir salaktı.

Adımları biraz yavaşladı, ama artık çok geçti. Sal toprak yoldan hızla koşarak gidiyor ve arkasını koruması için Kimberly'ye güveniyordu.

Kimberly silahını çekti ve her şeyin en iyi şekilde sonuçlanması için dua etti.

Elli metre. Kırk metre. Otuz metre. Bu kadar yakından bakınca ileride yalnızca bir arabanın olduğu net bir şekilde görünüyordu. Bir gece önce Kimberly'nin arabasının farları gibi o arabanın da farları beyaz hacın üzerinde kesişiyordu.

Koşmayı bıraktılar, fenerlerini kapattılar ve yolun iyice kenarına geçip hızlı adımlarla ilerlemeye başladılar. Birbirlerine çok yakın, neredeyse omuz omuza yürüyorlardı. Böylece yalnızca dokunarak iletişim kurabilirlerdi.

Yirmi metre. On metre.

Delilah Rose nihayet görünmüştü. Farların ışıkları sırtına vuruyordu. Hacın önünde dikiliyordu. Ellerini göğsünde kavuşturmuş gibi görünüyordu. Omuzları inip kalkıyordu.

Sal Kimberly'nin koluna dokundu. Yolun karşı tarafını işaret etti. Kimberly başını salladı ve çalılıklarla dolu biraz daha muhafazalı gibi görünen karşı tarafa geçti. Sal'le birlikte, birbirlerinin ritmine uyum sağlayarak, biraz daha, biraz daha yaklaştılar. Ölü kuşu bulmaya giden birer avcı köpeği gibiydiler.

Kimberly son anda başını kaldırıp ileri baktı. Görünürde bir şey yoktu.

Sonra sağ ve sol tarafları kontrol etti. Ortalık temiz görünüyordu.

Son kez arkasına baktı.

Yol gecenin karanlığında siyah bir tünel gibi uzanıyor, medeniyeti yutuyordu. Yakında ölecek olan, yalnız bir yerdi burası.

Sal parmaklarıyla saymaya başladı. Beş, dört, üç, iki, bir.

Silahı hâlâ belinde, eli tetikte, farların aydınlığına fırladı.

Delilah aniden kasılarak arkasını döndü. Elleri gözyaşlarından ıslanmış yüzüne gitti.

"Delilah," dedi Sal, sakince.

Kız ağlamaya başladı ve o yürekten gelen hıçkırıklar arasında Kimberly sonunda neler olduğunu anlamıştı.

"Hey, Sal," dedi. "Seni Ginny Jones'la tanıştırayım."

"Anlamıyorsunuz," diyordu kız. "Bana o isimle hitap edemezsiniz. Benim adım Delilah Rose. Hâlâ hayatta olmamı sağlayan tek şey bu."

Sal ve Kimberly Delilah'ı arabasına bindirdiler. Bu kez direksiyonda Kimberly vardı. Anayola geri döndüler. Sal kendi arabasını aldı. Sonra bir nöbetçi eczanenin önüne, park etmiş diğer arabaların arasında fark edilmeyecekleri bir yerde durdular. Şimdi Delilah Sal'in Crown Vic'inin arka koltuğunda oturuyordu. Kimberly ve Sal ön koltukta arkalarını dönmüş Delilah'a bakıyorlardı. Sıkışık koltuklar her zaman kullanılan soruşturma odalarından bile daha dar ve daha etkiliydi.

"Bize neden Ginny Jones'un kayıp olduğunu söyledin?" diye sordu Kimberly, kıza. "Madem o ismi bilmemiz gerekmiyor, neden dikkatimizi ona çektin?"

Delilah/Ginny, Kimberly'ye bakmıyordu. Gözlerini kucağına dikmiş, durmadan ceketinin ucuyla oynuyordu.

"Hayatta kalan tek kişi benim," diye fısıldadı, sonunda. "Bir bir, parça, parça..." Başını kaldırdı. "Yalan söylemiyordum. Bebeğim için daha iyisini istediğim doğru. Bunun... Bütün bunların... Bitmesini istiyorum. Bitmesine *ihtiyacım var*. Düşündüm ki, eğer birilerinin dikkatini çekmeyi başarabilirsem... Birileri sonunda bizim için endişelenirse... Öyle yorgunum ki."

"Bu, dediğin şey ne?" diye sordu Sal, yumuşak bir tavırla. "En baştan başla, Delilah. Bize neler olduğunu anlat, belki sana yardım edebiliriz."

"Benim suçum," diye mırıldandı kız. "Arabayı kenara çekti. Arabasına binmeyi kabul ettim. Nereden bilebilirdim ki? Bazı erkekler şiddete başvururlar, biliyorsunuzdur. Kızı ateşlendirmek için birkaç tane çarpmak gerekir. Ama bu adam... Onun istediği şey kıza vurmak değildir. O, kıza sahip olmak ister. Onu mahvetmek ister. Bu adam böyle mutlu olur. Sizi paramparça ederek."

Sal ve Kimberly birbirleriyle bakıştılar. Sal mini kayıt cihazını çalıştırmıştı. Konuşmayı Kimberly devraldı.

"Arabasına binmeyi ne zaman kabul ettin?"

"Asırla önce gibi geliyor," dedi Delilah, sersemlemiş bir halde.

"Kış mı, yaz mı, ilkbahar mı, sonbahar mı?"

"Kıştı. Şubat ayı. Annem beni eve almamıştı. En azından ben öyle sanıyordum. Üşümüştüm. Havalı cipiyle çıkıverdi birden. Şansımın döndüğünü düşünmüştüm."

"Hangi seneydi, Delilah?"

Kız bunun hatırlamak için düşünmesi gerekiyormuş gibi kaşlarını çattı. "Uzun zaman önceydi. Bir, iki... İki yıl önce. Mezun olmadan. Güzellik okuluna gidecektim. İnsanlar benim bir zavallı olduğumu düşünüyordu, ama benim bir sürü planım vardı. Kuaför olacaktım."

"Peki, Şubat 2006," dedi Kimberly. "Geceleyin..."

"Saat on biri geçiyordu."

"Sen..."

"Evimden birkaç sokak uzaktaydım. Yürüyordum. Anayoldaydım."

"Annen seni eve almamış mıydı?"

Kızın dudakları büküldü. "Tommy'yle birlikteydim. Eve dönüş saatimi kaçırdım. Aptal Tommy yüzünden." Dudakları titriyordu. Sanki yeniden ağlayacak gibiydi, ama kendini toparladı. "Annem bir daha hata yaparsam bana iyi bir ders vereceğini söylemişti. Eve döndüm. Her yer kilitliydi. Ben de sonunda kafaya koyduğunu yaptı diye düşündüm. Bu yüzden yürümeye başladım."

"Tamam, yürüyorsun. Hava soğuk. Bir araba yanaşıyor. Nasıl bir araba?"

"Size söyledim. Siyah *Toyota 4Runner*. Gümüş rengi doğramaları vardı. *Limited Edition*."

"Peki, şoför?"

"Dinchara, dediğim gibi. Kırmızı şapka, *Eddie Bauer* marka giysiler, havalı bir cip. Neden herkes sırf bir fahişe olduğum için doğruyu söylemeyeceğimi sanıyor?"

Kimberly bunu duymamazlıktan geldi. Aslında Ginny şimdiye kadar birçok kez yalan söylemişti. "Yani onunla iki sene önce tanıştın?"

"Evet."

"Seni arabasına aldığı zaman."

"Evet."

"Sonra ne oldu, Ginny?"

Kızın gözleri yine buğulandı. "Bir kaset çaldı."

"Kaset mi?"

"Evet, arabasında. Bir kayıt dinletti… Annem ölüyordu. Bana onu tekrar tekrar dinletti. Annemin çığlıkları kesilmiyordu. Bağırıyor, yalvarıyordu. O çığlıkları yüzlerce kez duydum. Sonra annem ona benim adımı veriyordu. Lanet olası sürtük. En başından yaşadığı o acı sona kadar hiçbir şeyi doğru düzgün yapmayı

beceremedi. Acınası, sefil, zavallı, pis sürtük."

Ginny burnunu çekip elinin tersiyle sildi. Elini karnına götürüp dalgın daldın doğmamış çocuğunun üzerinde gezdirdi. Ona sessizce birtakım sözler mırıldanıyor, kendi annesinden daha iyi bir anne olup olamayacağını merak ettiğini söylüyordu.

"Annene ne oldu, Ginny?"

Ginny kaşlarını çatıp Kimberly'ye baktı. "Dinchara onu öldürdü, size söyledim ya."

"Herhangi bir şey gördün mü? Anneni nerede öldürdü? Peki ya cesedi ne yaptı?"

"Hayır, hiçbir şey görmedim. Sadece kaydı dinledim ve güvenin bana bu kadarı yeterliydi."

"Kaydı dinledikten sonra ne oldu?"

"Dinchara gülümsedi ve 'Sırada sen varsın' dedi. 'Koleksiyonuma hoş geldin,' dedi."

"Sen ne yaptın, Ginny?"

"Pazarlık etmeye çalıştım, ne yapacaktım?" dedi kız, öfkeyle. "Konuşarak kıçımı kurtarmaya çalıştım. Ona hayatında yaşadığı en güzel oral seksi yapacağımı söyledim. Ama bu onu güldürdü. 'Elbette bunu yapacaksın, Ginny,' dedi. 'Bütün rüyalarım sayende gerçek olacak. Sonra o sıska boynunun derisini yüzüp seni hayvanlarıma yem yapacağım."

"Bir bıçak çıkardı. Daha önce hiç böyle bir bıçak görmemiştim. İnce, uzun ve gümüştü. Ona fileto bıçağı diyordu. Sonra, tanrı inansın, benden istediği her şeyi yaptım. O ise kollarımı ve bacaklarımı kesmeye başlamıştı. Vücudumun her yerinde lanet olası kesikler çok canımı yakıyordu. Kahretsin, acıdan ölüyordum. Sonra bir kavanoz çıkardı.

"İçinde uzun bacakları olan, kırmızı noktalı simsiyah bir örümcek vardı. 'Karadul' dedi. 'Karadulun zehri, çıngıraklı yılanın zehrinden on beş kat daha güçlüdür. Isırığın kendisi acıtmaz.

Hatta, bazı insanlar hiçbir şey hissetmezler. İlk başta, tabii. Sonra karnına keskin bir ağrı saplanır. Seni iki büklüm eden, çok ağır kramplardan söz ediyordum. Terlemeye başlarsın, aynı anda ağzın kupkuru olur. Gözlerin şişip kapanır. Tabanların yanmaya başlar, kasların alev alır.'"

" 'Günlerce acı içinde kıvranırsın. İki büklüm bir halde kasılarak, kusarak, ölmek için yalvararak beklersin. Panzehiri vardır, tabii bir anda fikir değiştirip seni hastaneye götürdüğümü varsayarsak ki böyle bir şeyin olma ihtimali nedir ki?' Bana bakıp sırıttı. 'Normalde dişi karadullar kendi zevklerini tatmin etmek için partnerlerini yerler. Ama kan kokusu aldıklarında da çok heyecanlandıklarını keşfettim. Neden deneyip, görmüyoruz?'"

"Kavanozun kapağını açmaya başladı. Bense... Bense ona yalvardım. Ne istiyorsa yapacaktım. Ne isterse. Sonra fark ettim ki o anda artık ölü bir insandım. Çünkü annem de aynı benim söylediklerimi söylemiş ve her şeyi yapmaya razı olmuştu, ama o karşılığında anneme ne yapmıştı?

"Kavanozun kapağını açarken kafama dank etti. İnsanların yalvarmaları onu daha çok tahrik ediyordu. Ne kadar çok bağırırsam ölümümü o kadar çok yaklaştırıyordum. Bu yüzden sustum. Ve karadul kavanozdan ağır ağır çıkmaya başlayınca onu hemen avucuma aldım ve elimin içinde oturmasına izin verdim. Onunla konuştum. Onu bir evcil hayvanmış gibi görmeye çalıştım ve biliyor musunuz... İşe yaradı. Kolumda gezindi, boynumdan yuları çıktı ve bacaklarıyla dudaklarıma dokundu. Nazik davranıyordu. Neredeyse meraklıydı."

Ginny hatırladığı sahneyi tekrar yaşıyormuş gibi parmaklarını dudaklarında gezdirdi.

"Sonra, çok ama çok sakin bir şekilde onu elime aldım ve tekrar kavanozuna koydum. Başımı kaldırıp adamın gözlerinin içine baktım ve 'Çok güzel, bir tane daha gösterir misin?' dedim.

"Beni kavrayıp sertçe arkamı çevirdi ve hınçla becermeye başladı. Öyle sert davranıyordu ki kaburgalarımın kırılacağını zannettim. Sonra, işi bittiğinde şoför koltuğuna sırtını yasladı ve bir sigara yaktı. O anda artık yaşamaya devam edebileceğimi anladım. Tek yapmam gereken örümcekleri sevmeyi öğrenmekti."

"Bir anlaşma yaptık. Ben fahişelik yapacaktım. Paranın yüzde ellisini o alacaktı. Ben çenemi kapalı tutacaktım ve o da yaşamama izin verecekti." Ginny acılı bir ifadeyle dudaklarını buruşturdu. "İşte her şey böyle oldu. Ayda bir ortaya çıkar. Aceleyle beni düzer, parasını alır ve bir dahaki aya kadar işimiz bitmiş olur."

"Dinchara senin pezevengin mi?" diye sordu Kimberly, şaşkınlık içinde.

Ginny dönüp ona anlamlı anlamlı baktı. "Pezevenkler korumacılık gibi hizmetler sunarlar. Dinchara beni korumaz. Adamın teki beni dövmüş, paramı vermemiş, bundan Dinchara'ya ne? O daha çok bir icra memuru gibidir. Ayda bir gelir, üstümdeki parayı bir güzel silkeler. Bu yüzden ne kadar çok çalışırsam çalışayım hiçbir zaman ilerleme kaydedemeyeceğim. Ne yaparsam yapayım, asla başka bir yere kaçamayacağım. Bana verdiği ilk sözü tuttu ya, öyle değil mi? Koleksiyonunun bir parçasıyım. Benim kavanozum diğerlerinkinden daha büyük belki ama yine de bir kafes ve hem Dinchara hem de ben biliyoruz ki asla oradan çıkamayacağım."

"Onunla buluşmalarınıza şahit olan herhangi biri var mı? Senin ona para verdiğini gören?" diye sordu Sal.

"Elbette hayır! Onu aptal mı sandın?"

"Sizi birlikte görmüş kimse?"

Ginny omuz silkti. "Dinchara kulüplere gelir. Beni öyle bulur. Tıpkı herhangi bir müşteri gibi. İnsanlar onu gördü ama birçoğunun onu *gördüğünden* emin değilim. Ne demek istediğimi anlatabildim mi?"

"Başka kızlarla da mı takılıyor?" diye sordu Kimberly, soğukkanlı bir tavırla.

Ginny bir an için tereddüt etti, sonra bakışlarını tekrar kaçırdı. "Emin değilim."

"Emin değil misin yoksa söylemeyecek misin? Hadi ama, Ginny. Bunca yol kat ettik. Battı balık yan gider."

"Hey, anlaşmanın şartlarını unuttunuz mu? Hayatta kalmak çeneni kapalı tutmaktır."

Artık bunun için çok geç. Çoktan konuştun bile. Şimdi sana yardım etmemize yetecek kadar bilgi vermen senin için en hayırlısı olur."

"Kızlar hiçbir şey söyleme! Yalnızca... Yalnızca ortadan kayboluverirler." Ginny bir anda başını kaldırıp onlara baktı. "Polis bunu nasıl bilemez? Orada neler olduğunu nasıl anlayamazsınız? Her ay, başka bir kız daha kayboluyor. Ve kimse ne oluyor be demiyor! Sanki gerçekten de böcekten başka bir şey değiliz. Canının istediğini yutuyor ve bu kimsenin umurunda değil. Her gün milyonlarca sinek ölür ama nasıl olsa her gün milyonlarca yenisi doğar, değil mi? Neler olduğunu biliyor olmanız gerek. Bizleri *umursuyor* olmanız gerek!"

"Kaç tane kızdan söz ediyoruz?" diye üsteledi Sal.

"Çok!"

"İsim verebilir misin? Tarih? Ayrıntılara ihtiyacımız olacak."

"Öyleyse gidip araştırın. İnsanlara sorun. Sizin boktan işinizi ben yapacak değilim ya! Şimdiden kellemi riske attım bile."

"O kızlara ne oluyor?" diye sordu Kimberly, Ginny'nin dikkatini başka yöne çekmeye çalışarak.

"Bilmiyorum."

"Onları cipine mi alıyor?"

"Bence öyle yapıyordur."

"Eve mi götürüyor?"

"Bilmiyorum. Evine hiç gitmedim. Bütün görüşmelerimizi 4Runner'ında yaparız. Bu kadarını bilmek bana yetiyor da artıyor bile."

"Evet ama cesetler, Ginny" dedi Kimberly. "Eğer iddia ettiğin gibi bu kızların hepsi tek bir adam tarafından ele geçiriliyorsa, o zaman cesetleri nereye gidiyor?"

"Bilmiyorum!" diye bağırdı Ginny, tekrar. Fakat bakışlarını kaçırıyordu.

"Unut gitsin" dedi Kimberly, arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak. "Haklısın. Bir halt bildiğin yok. Bence onu geri gönderelim, Sal. İşimize yaramayacak. Arabayla kulübün önüne kadar gidip onu bırakalım. Şansı varsa kimse nasıl bir arabadan indiğini fark etmez."

"Bunu yapamazsınız!"

"Yani bence o kadar iyi bir yalancı bile değil" diye devam etti Kimberly.

"Hey!" diye bağırdı Ginny, gözleri öfkeyle parlayarak. "Fazlasıyla iyiyim ben. Hâlâ hayattayım, öyle değil mi?"

Kimberly aniden kızın suratına doğru eğildi. Kız irkilerek geri çekildi. "Olan şey bu mu yani, Ginny? Bize oyun mu oynuyorsun? Sen kendin söyledin, kaçış yolu arayan bir oyuncudan başka bir şey değilsin. Sana neden inanalım ki? Kayıp kızlar, örümcekler? Yapma lütfen, anlattıkların gerçek bir suçtan çok Stephen King hikâyesine benziyor. Hem senin derdin ne? Gece ayrıları beni arayıp duruyorsun ve ağzından faydalı tek kelime çıkmıyor."

"Seni mi arıyorum?" dedi Ginny başını sallayarak. "Sana söyledim, Dinchara'yı seninle son konuştuğumuzdan beri hiç görmedim. Seni aramam için hiçbir sebep yok."

"Hadi ama, numaramı çeviriyorsun ve sonra da annenin sesi

olan o kaydı dinletiyorsun–"

"Demek kaydı sen de dinledin?" dedi Ginny, gerçekten de şaşırmış bir halde. Sonra gözleri parlayarak başını kaldırdı. "Öyleyse, biliyorsun! Bunları benim uydurmadığımı biliyorsun! O adam gerçekten de insanları öldürüyor. Kaseti duydun, onu tutuklayabilirsin!"

"Numaramı kime vermiş olabilirsin, Ginny?"

"Kimseye vermedim, yemin ederim! Bir federalin kartvizitini üstümde taşıdığım için bile öldürülebilirim. Bu bilgiyi etrafa yayar mıyım sanıyorsun!"

"Öyleyse beni kim aradı?"

"*Bilmiyorum!*"

"Biliyorsun!"

"*Hayır, hiç de bilmiyorum!*"

"*Evet, gayet biliyorsun!*"

Kimberly arkasına yaslandı. Her ikisi de nefes nefese kalmışlardı. Kimberly Sal'e umutsuzca bir bakış attı. Sal dizginleri eline aldı.

"Ginny. Tommy'nin başına ne geldi?" diye sordu.

Kız kollarını göğsünde kavuşturdu. Omuzları düştü, sert görünümü kayboldu.

"Tommy'nin başına *ben geldim*" dedi kız, bezmiş bir tavırla. "Herkesin bir isim vermesi gerek. *Emirleri* böyle. Sevdiğin birinin ismi olmalı bu. Annemi benden çoktan almıştı zaten, hatırladınız mı? Elimde kalan tek insan Tommy'ydi."

"Dinchara'nın Tommy'ye ateş ettiğini gördün mü?"

"Hayır. Ama onun yaptığını biliyorum. Olayı haberlerde gördüğüm anda anladım. Başka ne olmuş olabilirdi ki?"

"Tommy uyuşturucuya bulaşmış mıydı?" diye sordu Sal, sakince.

Ginny onu küçümseyerek güldü. "Tommy mi? İmkânı yok.

O, Bay Pırıltı'ydı. Hatta var ya, beni sevdiğini bile düşünüyordu. Şapşal herif işte." Ginny eliyle, bir boynunda bir zamanlar yüzüğün asılı olduğu yere dokunuyordu.

"Bana okul yüzüğünü bu yüzden mi verdin?" diye sordu Kimberly. "Beni Tommy'ye götürmesi için mi?"

"Kanıta ihtiyacın olduğunu söylemiştin. İşte şimdi bir kanıtın var. Tommy'nin cinayeti çözülmedi. Ayrıca annemin sesinin kayıtlı olduğu kaseti de dinledin. Şimdi Dinchara'nın kıçını hapse atabilirsin."

"İnan hiçbir şey bizi daha çok mutlu etmezdi" dedi Sal. "Tek ihtiyacımız olan şey bir isim."

Ginny ona ters ters baktı. "İsmini *bildiğimi mi* sanıyorsun? Bana ismini söyleyecek kadar aptal olabilir mi sence? Hayır, anlamıyorsunuz. Kontrol *onda*. Güç *onda*. Ben yalnızca henüz ayağının altında ezmediği bir böceğim."

Kimberly arkasına yaslanıp dudaklarını kemirmeye başladı. Bir süre Ginny'yi izledi, sadece ona bakarak kızın anlattıklarının arkasında yatan gerçekleri görüp göremeyeceğini merak ediyordu. Bir yandan, ilk temasa geçen kişi Ginny olmuştu. Polisle konuşarak adaletin yerini bulmasını istediğini iddia etmişti. Diğer yandan, onlara hiçbir zaman çok fazla şey anlatmamıştı. Kendi iddiasına göre, bir tarantulanın kolunda vals yapmasına izin verecek kadar cesur biriydi ama Dinchara onu bıraktığı anda kaçamayacak kadar da korkaktı. İki sene boyunca bir seri katilin elinde hayatta kalmayı başaracak kadar zekiydi ancak adamın arabasının plakasını almak ya da herhangi bir kimlik bilgisi elde etmeye çalışmak hiç aklına gelmemişti.

Davranışları yardımcı olmaktan çok düşmancaydı. Bir muhbirden çok büyük bir yalancıyı andırıyordu. Bir dosttan çok insanı yanlış yerlere yönlendirmeye çalışan sinsi biri gibiydi.

Ama sonuçta Kimberly ne derler biliyordu: Ellerindekinin

en iyisi oydu.

"Pekâlâ" diye söze başladı Kimberly. "Adam anneni, erkek arkadaşını ve belki de birkaç arkadaşını daha öldürdü. Görünen o ki, amacın hesabı eşitlemek, adil bir sonuca ulaşmak ve kendini onun elinden kurtarıp sonunda özgür olmak."

"Elbette amacım bu–"

"Tabii kazancının yarısını hayatın boyunca ona vermek istemiyorsun. Hem bebek bir kere doğunca bu iş nasıl yürüyecek ki? Sence Dinchara ona dadılık mı yapacak? Sen dışarı çıkıp kendini satarken bebeğe bakmaya gönüllü mü olacak?"

"Hey, o adamı bebeğime asla yaklaştırmam!"

"Seni dinleyecek mi sanıyorsun?"

Ginny artık nihayet ağlayacakmış gibi görünüyordu.

"Bana öyle geliyor ki" diye devam etti Kimberly. "En iyi çözüm kesinlikle onun o rezil kıçını hapse tıkmak."

"Ben de size bunu diyorum ya!"

"Ama biliyorsun Ginny, elimizde bir isim, bir plaka, kişisel herhangi bir bilgi olmadan..."

Kimberly yavaş yavaş sesini alçaltarak sustu. Ginny yarım kalan cümleyi tamamlayacak hiçbir şey söylemedi. Bu yüzden Kimberly B planına geçmeye karar verdi. "Aslında, son bir seçenek daha var. Tabii eğer bu adamı yakalamamız konusunda ciddiysen."

Ginny başını kaldırdı. "Neymiş? Nasıl olacak? Söyleyin ne yapmam gerek?"

"Üzerine dinleme cihazı yerleştireceğiz. Sen Dinchara'yla bir buluşma ayarlayacaksın. Sana söyleyeceklerinden yola çıkarak onu enseleyeceğiz."

ON SEKİZ

Bugün ağabeyimi gördüm.

Sinemadaydı. Benden ön sıra önde oturuyordu. Kolunu güzel bir kızın omzuna atmıştı. Kızın ensesinden aşağı ipek bir perde gibi dökülen sarı, dümdüz saçları vardı. Patlamış mısır yiyordum, ama ağabeyimi gördüğüm an boğazıma takıldı, öksürmeye başladım. Bu kadar gürültüyü kimin çıkardığını görmek için öfkelenerek arkasına bakınca yere eğilmek zorunda kaldım.

Bir süre yapış yapış yerde ellerimin ve dizlerimin üzerinde öylece bekledim. Ne yapacağımı, nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum.

Bu yüzden birkaç saniye sonra en iyi yaptığım şeyi yapmaya karar verdim: Hiçbir şey.

Koltuğuma geri döndüm ve mısırımı kucağıma koyup korku filmini izlemeye devam ettim. Bir kanlı sahnenin ardından başka bir kanlı sahne. Filmdeki detayların hepsi yanlıştı. Hollywood gerçek kanın nasıl olduğu hakkında bir bok bilmiyor.

Sarışın kız ağabeyimden hoşlanıyordu. Filmde ne zaman korkunç bir sahnenin yaklaştığını haber veren gerilimli bir müzik çalsa ağabeyime sokuluyor, başını göğsüne yaslıyordu ve korkunç sahne bittikten sonra bile başını kaldırmıyordu. Öylece du-

ruyordu. Ağabeyim kolunu ona daha da sıkı sarıyor ve birlikte sahnedeki kan gölüyle hiç alakası olmadığı belli olan bir şeyler hakkında kıkırdıyorlardı.

Kızın sevimli bir gülüşü vardı. Tıpkı şen şakrak patlayan kabarcıklar gibi. Tıpkı bir yaz günü gibi.

Kafamda ona bu ismi verdim. Ağabeyim ismi Yazgünü olan bir kızla çıkıyordu. Eminim geceleri ay ışığında yürüyüşe çıkıyorlardı, babamın arabasının arka koltuğunda öpüşüp koklaşıyorlardı, okul balosuna gidiyorlardı. Kızın üzerinde hoppa memelerini kabartan korseli bir elbise oluyordu.

Bu hiç adil değil, diye düşündüm üzülerek. Benim ölmüş olmam, onunsa hâlâ hayatta olması hiç adil değildi.

Daha çok patlamış mısır yedim. Birkaç kola daha içtim ve film bitene dek kara kara düşündüm.

Işıklar açıldı. Ağabeyim ve sevgilisi ayağa kalktı. Üzerinde bir kolej montu vardı–tabii ki bir kolej montu olacaktı. Montu Yazgünü'nün omuzlarına koydu. Kız tekrar kıkırdadı ve elleriyle montu kenarlarından çekip iyice içine sarındı.

Ağabeyim babamın sağlam yapılı vücudunu almıştı. Uzun boylu değildi ama iriydi. Tahminimce beysbol oynuyordu. Belki de yıldız bir top atıcıydı. Pürüzsüz bir çenesi ve kısacık kesilmiş siyah saçları vardı. Sonra gülümsedi ve sol yanağında bir gamze belirdi. İşte o anda annemin yüzünü hatırladım. Ve bunca yıldan sonra annemin yüzünü yeniden görmek beni o kadar üzdü ki neredeyse dizlerimin üstüne yığılacaktım.

Bir anda nefesim tıkandı ama hiç ses çıkarmadım. Nefes almayı denedim ama ciğerlerime hava gitmiyordu.

Bu yüzden iki büklüm eğildim, hiç ses çıkarmadan, yerde duran siyah bir pardösü tümseğine dönüştüm.

Ağabeyimin ayaklarının yanından geçtiğini gördüm. Yazgünü'ne kalın sesiyle saat kaçta evde olması gerektiğini sorduğunu

duydum.

"Hâlâ bir saatim daha var" dedi kız.

"Mükemmel" dedi ağabeyim. "Nereye gideceğimizi biliyorum."

Ağabeyimi takip ettim. Bunu yapmak o kadar zor değildi. Muhtemelen babamızın olan uzun, geniş bir kamyonet kullanıyordu. Arka camdaki çıkartmada "Alpharetta Raiders" yazıyordu.

Ailem taşınmıştı. Şaşılacak bir şey yoktu bunda. Ben bile en az altı yedi kere taşınmıştım. Onlar neden taşınmayacaktı ki?

Ağabeyim toprak bir yola saptı. Bu yolu biliyordum. Âşıklar yolu diyorlardı. Diğer çocukların burası hakkında konuştuklarını duymuştum. Çok fazla çocuk tanıdığımdan filan değil elbette. Neticede ne okula gitmeme izin verilmişti ne de diğer çocukların yaptığı başka şeyleri yapmama. Kolej ceketi yoktu bana. Okul balası, güzel, sarışın bir kız arkadaş yoktu bana. Hayır, ben yalnızca üzerinde askeriyenin artık giysileriyle çeşitli mahalle parklarında tek başına takılan delinin tekiydim. Soluk bir surat, karman çorman saçlar. Mahallenin ucubesi. Her kasabada böyle biri olurdu.

Ve ortada geçerli hiçbir neden yokken Noel'i düşünürdüm. Acaba annemler benim çorabımı da şömineye asıyorlar mıydı hâlâ? Hani parmak ucu yamalı, bilek kısmında gümüş iplerle adımın yazılı olduğu çorabı? Ne olur ne olmaz diye masaya benim için de bir tabak koyup, benim için de bir hediye paketliyorlar mıydı acaba?

Eğer taşındılarsa demek ki artık o evde bir odam yoktu. Eşyalarıma ne oldu? Kitaplarım, giysilerim, oyuncaklarım? Birer kutuya konup hayır kurumuna mı bağışlandı? Belki ağabeyimin artık iki odası vardı. Birinde uyuyor, öbüründe de yayılıyordu.

Muhtemelen şimdi kendine ait bir Japon şiltesi, bir televizyonu ve müzik seti vardı. Arkadaşları eve geliyordu. Yazgünü gibi kıkır kıkır ponpon kızlar da dâhil olmak üzere... Acaba okulda popüler biri miydi ağabeyim? Diğer çocuklar ona hayran mıydı? Hamburger Adam'ın saldırısından sağ kurtarılmış çocuk.

Ya da belki trajik bir kahraman olarak görüyorlardı onu. Küçükken kardeşini kaybetti ama bir de şimdi bakın ona...

Tam öfkeden kudurmak üzereyken, cıvıl cıvıl Yazgünü'yle öpüşüp koklaştığı için burnumdan solurken, annem aklıma geldi yine ve duyduğum acı keskin bir bıçak gibi saplandı kaburgalarımın arasına.

Acaba annemler ağabeyimle gurur duyuyor muydu? Ağabeyime bakmak geceleri annemin uyuyabilmesini biraz olsun kolaylaştırabiliyor muydu?

Kenara yanaştım ve paslı küçük kutumdan dışarı atladım. Mesanem patlamak üzereyken son anda bir ağacın arkasına geçtim. Litrelerce kola işedim. Sonra biraz daha işedim. Neredeyse sonsuza dek işedim. Ağacın arkasından çıktığımda ağabeyimin kamyonu toprak yoldan yaklaşıyordu.

Saklanmak için zamanım yoktu. Tek umudum beni fark etmemesiydi.

Bende nerde o şans! Kamyonet yavaşladı. Şoförün camı yavaş yavaş aşağı indi. Öz ağabeyimin camın diğer tarafından bana dik dik bakıyordu.

"Hey, sen sinemada gördüğümüz ucube değil misin? Ne yaptığını sanıyorsun? Yoksa bizi mi takip ediyorsun?"

Ağzımı açıp tek kelime dahi etmedim.

Kaşları daha çok çatıldı. Arabadan inmesine ramak kalmış gibi görünüyordu. Sonra içerden kızın konuştuğunu duydum. "Hadi, bebeğim. Boş ver, şimdi. O buna değmez. Hem eve dönüş saatimi kaçırmamalıyım."

"Tamam, öyle olsun" dedi ağabeyim, isteksizce. "Evet, sanırım haklısın."

Elini direksiyona koydu. Diğer eliyle vitesi taktığını gördüm. Sonra bir anda kendimi kamyonete doğru koşarken buldum. Uzun, siyah pardösüm rüzgârda uçup, bacaklarıma çarpıyor, ucunda demirler olan çizmelerim bastığım toprağı eziyordu. Elimde bir ağaç dalı vardı. Oraya nasıl geldiğini bilmiyordum.

"Hey" diye bağırdım, var gücümle. "HEY!"

"Ne oluyor be–"

"Dikkat et, Hamburger Adam'a yakalanma!"

Ve sonra kamyonetin kapısına vuruyordum. O kadar sert vuruyordum ki ağaç dalı çatırdıyordu. Kız çığlık atmaya başlamıştı. Ağabeyim kafasını korumaya çalışarak eğildi. Çok hızlı davrandım. Ön tarafa geçtim ve farlara, telli ızgaraya vurmaya başladım. Elimdeki ikiye bölünmüş kısa dal parçasıyla her şeyi parçaladım, parçaladım. Çizmelerimle tekmeler savurdum ve var gücümle bağırdım.

Yanaklarımdan yaşlar boşanıyor ve burnum akıyordu ve kendimi durduramıyordum. Bir türlü duramıyordum. Ağabeyimi o kadar çok seviyordum ki ondan nefret ediyordum. Onu seviyordum çünkü hayattaydı. Ondan nefret ediyordum çünkü benim yerimde değildi. Onu seviyordum çünkü öyle güzel bir kız arkadaşı vardı ki. Ondan nefret ediyordum çünkü yanağında aynı anneminki gibi bir gamze vardı. Onu seviyordum çünkü o kaçmayı başarmıştı. Ondan nefret ediyordum çünkü artık onun kardeşi değildim ve hayatta en çok istediğim şey onun kardeşi olmaktı.

Bu yüzden kamyonetine saldırdım işte. Camları ve metali parçaladım. Ta ki motorun çalışma sesini duyup son anda kenara kaçana kadar.

Ağabeyim son gaz toprak yola döndü ve elinde ağaç dalı sallayan kaçık çocuktan uzaklaştı.

Öz ağabeyim beni bırakıp gitti.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

ON DOKUZ

"Örümceklerle ilgili şaşırtıcı olgular arasında ilk sıralarda yer alan başka bir şey de çiftleşme özellikleridir. Kur yapma manevraları genellikle erkekler tarafından başlatılır ve erkekler tarafından sürdürülür. Ancak bazı durumlarda belli bir uyarılma noktasına gelen dişilerin de kur yapma sürecine dâhil oldukları gözlemlenmiştir."

Örümcekleri Tanıyalım ÜÇÜNCÜ BASKI
B. J. KASTON, 1978

KIMBERLY EVE GEÇ GELDİ. EV KARANLIKTI. YALNIZCA KORİDORDAKİ HER zaman açık olan ışık ve Mac'in Kimberly'nin mektuplarını ve telefon mesajlarını koyduğu mutfak tezgâhındaki ışık yanıyordu. Mektupların ve mesajların üzerinde bu gece herhangi bir gülen surat yoktu. Bunun yerine, küçük bir kâğıdın üzerine, biçimsizce çizilmiş, aşağı doğru sarkan oval ağaç yaprakları vardı. Kimberly şeklin ne olduğunu birkaç saniye sonra anlayabildi ancak: Bir zeytin dalı.

Resmi görünce hem gülümsedi hem de gözlerinin dolduğunu hissetti.

Kocası kendisinden çok daha iyi bir insandı. Onunla olduğu

için ne kadar şanslı bir kadın olmalıydı?

Hemen yanına gitmeliydi. Ona üzgün olduğunu söylemeli ve af dilemeliydi. Öte yandan, bırakmaya hiç niyeti olmadığı bir soruşturmayla ilgilendiği için özür dilemesinin ne anlamı olacaktı ki?

Mutfağa gitti ve yeni bir soruşturma üzerinde çalışmaya başladığı zamanlarda yaptığı gibi volta attı. Düşünceler beyninde ayaklanıyordu. Kanına adrenalin pompalanıyordu. Delilah Rose ve Ginny Jones aynı kişilerdi. Peki Ginny Jones kimdi...? Kurban mı, suç ortağı mı, çok daha kötü bir şey mi?

Kimberly buzdolabını açtı ve elini bir biraya attı. Sonra kendini sarstı be birayı geri bıraktı.

Oturma odasına yürüdü. Karanlıkta kıpırdanan gölgelere baktı, Mac'in deri koltuğuna baktı, fazlasıyla büyük olan televizyonlarına baktı. Küçük bir kızken geceleri evin içinde gizli gizli gezinmek gibi bir alışkanlığı vardı. Mandy bunu yapmazdı. Hayır, ablası Mandy karanlıktan korkar, iki gece lambası ve bir de yanıp sönen bir ışık olan odada uyurdu. Ama Kimberly için gece demek macera demekti. Ayaklarının ucunda hiç ses çıkarmadan, dört odalı koloni tarzı evlerinde, ikinci kattaki odasından, alt kattaki ön kapıya kadar gidebilir miydi?

Kötü adamları takip ettiğini hayal ederdi. Ya da eve girmiş olan bir kötü adamı zekâsını kullanarak atlattığını hayal ederdi. Gece olunca canavarlar çıkardı ortaya ve Kimberly kendini bildi bileli onlara karşı savaşmak isterdi.

Uykusuzluk hastası olan babası, çoğu zaman onu aksiyonun ortasında yakalardı.

"Kimberly?" derdi. "Bu saatte ne yapıyorsun?"

Kimberly yakalandığı için utanır ve Süper Polis babasına gölgeleri kovaladığını itiraf etmekten çekinir, "sadece bir bardak su içecektim" derdi.

Babası bir süre onu izlerdi. Sessizlik daima babasının en güçlü silahı olmuştu ve onu büyük bir ustalıkla kullanırdı. Sonunda mutfağa gider ve Kimberly'ye bir bardak su getirirdi.

"Yukarıdan üçüncü basamak" demişti bir kere, "dikkat et, gıcırdıyor."

Ertesi gece Kimberly gölgeleri yakalamaya biraz daha yaklaşırdı.

Babası evden taşındıktan sonra evin içinde istediği gibi gezinmeye başlamıştı artık. Annesinin uykusu çok derindi. Ablası Mandy ise on dört yaşına gelip erkekleri keşfedene kadar gece yarısı evde dolaşma ihtiyacı duymamıştı. Ama Kimberly her gece devriye gezerdi. Annesiyle ablasını korurdu. Çünkü Süper Polis artık gitmişti ve ailesini canavarlardan koruyacak tek kişi kendisi kalmıştı.

Ta ki üniversiteye gitmek için evden ayrılana ve annesiyle Mandy öldürülene kadar.

Kahretsin, dedi içinden Kimberly ve yatak odasına yürüdü.

Mac uyuyor gibi görünüyordu. tek kolunu alnının üzerine yaslamış diğer kolunu karnının üstünde kıvırmıştı.

Kimberly onu yalnız bıraktı. Banyoya geçti, dişlerini fırçaladı, yüzünü yıkadı ve saçlarını taradı. Kıyafetlerini çıkardı ve yol üstünde bir sürü çekmece, dolap açarak pijamalarını bulup giydi. Mutfağa gidip bir bardak su aldı ve onu sert bir şekilde komodinin üzerine koydu.

Yorganı kenara çekip yatağın içine atladı.

Mac uykusunda bir şeyler mırıldandı.

"Ah, demek uyanıksın" dedi Kimberly, neşeyle.

Mac tek gözünü biraz araladı, sonra kolunu yine üstüne koydu.

Kimberly parmağıyla Mac'in omzunu dürttü. "Seni naracı."

"Numaracı değilim ben."

"Hadi oradan. Bu sahneyi daha önce de gördüm."

Mac daha fazla diretmedi ve iki gözünü birden açtı. Bir an için ikisi de dikkatlice süzdü birbirini.

"Resmini beğendim" dedi Kimberly, yavaşça.

"İyi bir ressam olduğum söylenemez."

"Bence yeterince iyiydi."

"Kavgalı olmamızı sevmiyorum" dedi Mac, aniden.

"Ben de sevmiyorum."

"Ve senin için endişelenmeyi de sevmiyorum. Ve bir sabah uyanıp, anne baba olmak üzere olduğumuz halde, daha bir köpek yavrusu bile beslememiş olduğumuzu fark etmeyi sevmiyorum. Söyler misin, bu şeye yemek yedirebileceğimizi, ona banyo yıkayabileceğimizi, onu yaşatabileceğimizi nerden biliyoruz? Dün ilk defa neyi fark ettim, biliyor musun?"

Kimberly kafasını salladı.

"Evde hiç ağacımız yok. Kimberly, yaşam tarzımız bir bitki yetiştirmek için bile elverişli değilken nasıl iyi birer ebeveyn olacağız?"

"Sanırım bebeği çiçek tohumuyla beslemeyeceğiz."

Mac yatakta doğrulup arkasına yaslandı ve yorganı beline itti. Uyku sonrası karışmış siyah saçları, zayıf yüzündeki azimli ifadesiyle çok seksi ve çok ciddi görünüyordu. Yıllar önce Kimberly'nin âşık olduğu adamdı yine. Kimberly'nin çok riskli bir fidye takasına gideceği günün gecesinde çırılçıplak bir halde dizlerinin üzerine çökmüş ve ona evlenme teklif etmişti. Her ikisi de Kimberly'nin ertesi günkü görevinin ne kadar tehlikeli olacağını ve yüzüğü görev sırasında takmayacağını biliyorlardı.

Ertesi gün Kimberly'nin işine gitmesine izin vermiş, yapması gereken şeyi yapmasında bir sakınca görmemişti ve Kimberly bunun için onu daha da çok sevmişti.

Mac'e baktı ve eliyle uzanıp yavaşça yüzünü okşadı. "Delilah Rose'u gördüm" dedi çünkü bunu söylemenin başka hiçbir yolu yoktu. "Onun aslında Ginny Jones olduğunu öğrendik. İddia ettiğine göre iki sene önce kaçırılmış ve hayatta kalmak için fahişelik yapmaya zorlanmış. Kendisini kaçıran kişinin annesini öldürdüğünü ve sistematik bir şekilde başka fahişe kızları da bir bir ele geçirdiğini öne sürüyor. Bize detaylı bir bilgi vermedi. Adamın görünümünü tarif etmiyor ama Sal bir soruşturma yürütmeye yetecek kadar bilgi topladığını düşünüyor. Ve ben de ona yardım edeceğim. En azından bu olay için özel bir timi bir araya toplayana kadar."

"Sen o zaman bile işin peşini bırakmayacaksın" dedi Mac.

"Bilmiyorum. Bir kere bebek çıkınca ortaya, bırakmak zorunda kalacağım."

"Hastanede yattığın yerden bile duruma müdahale edersin sen. Eminim."

Kimberly elini geri çekti. Gözlerini yorganın üzerinde gezdirdi. "Haklısın" dedi, keskin bir tavırla. "Ben vazgeçen biri değilim. Ne evliliğimde ne de işimde."

Mac bir şey söylemedi. Kimberly gözlerini kocasına çevirmesi gerektiğini biliyor ama bunu bir türlü yapamıyordu. Gecenin bir körü muhbirin birini ıssız bir yolda takip etmekte veya bir avcının kesik başını aramakta hiçbir sorun yaşamıyordu. Ama burada, kendi evinde, kocasının yanında yatakta bağdaş kurmuş otururken, aralarındaki gerginliğin arttığını hissederken, korkuyordu.

"Kimberly" dedi Mac, sessizce. "Bir terfi teklifi aldım. Savannah'daki Bölgesel Narkotik Teşkilatı'nın baş sorumlusu Özel Ajan olma teklifi..."

Kimberly afallamış bir halde ona baktı. "İyi ama Savannah..." Savannah güneydoğudaydı. Ta Güney Carolina sınırındaydı. Hil-

ton Head'e Atlanta'ya olduğundan daha yakındı. Şehir, saygın bir GBI ajanına ihtiyaç duyacak kadar büyük bir şehirdi. Sağlam bir BNT'ydi. Bu gerçekten de müthiş bir terfi olurdu. Ancak Roswell'de yaşarken orada çalışamayacak kadar uzaktı da.

"Beni tebrik etmeyecek misin?"

"Tebrikler" dedi Kimberly, görevini yerine getirerek.

Mac bunu yutmamıştı elbette. "Hemen bir şey söylemedim onlara çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum. Ama etrafta biraz soruşturdum. Gerçekten müthiş bir iş. Kariyerim için çok iyi olur."

Kimberly artık konuşamıyordu. Tekrar yorganı incelemeye başladı.

Mac iç çekti. "İşini tek seven insan sen değilsin, Kimberly" dedi, sonunda. "Ayrıca işinde iyi olan tek kişi de sen değilsin. Bu tip şeyler olabiliyor, görüyorsun. Geçtiğimiz on iki ay içinde eyaletteki en büyük met laboratuarlarından birinin meydana çıkarılmasına büyük yardımım dokundu. Ayrıca koca bir satıcı şebekesini ele geçirdim. Ben de işimde bazı farklar yaratıyorum ve bu gerçekten hoşuma gidiyor."

"Biliyorum."

"FBI'ın bölgesel büroları var. Fazla büyük değiller ama eminim bir ajan daha Savannah'nın işine yarayabilir. Oralarda bir ev kiralayıp bir şans verebiliriz. Orayı en son ziyaret ettiğimiz de ikimiz de çevreye bayılmıştık. Sahillere, Hilton Head'e yakın. Hem çocuk büyütmek için de hiç fena bir yer değil."

Kimberly bir şey söylemedi.

"Veya" dedi Mac, biraz daha ısrarcı bir tavırla. "Belki, bebek de artık yolda olduğuna göre, biraz ara vermek, işten izin almak için iyi bir fırsat olabilir. Gidip bir deneriz. Bakalım hoşumuza gidiyor mu?"

"Ben evde oturacağım ve sen çalışacaksın, öyle mi?"

"Kimberly hiç denemediğin bir şeyi sevip sevmeyeceğini

nereden bilebilirsin?"

Kimberly sesini kaybetmiş gibiydi. Bir türlü konuşamıyordu. Sanki sert bir rüzgâr onu yere savurmuş gibi hissediyordu. Bir zamanlar bir yelkenli gibi süzülüp gidiyorlardı. Ama şimdi sahip oldukları her şey yağmalanmaya hazırdı. Mac'in işi. Onun işi. Bebekleri. Kimberly denize atacak bir çapa bulamıyordu bir türlü.

"Onlara cevap verdin mi?" diye fısıldadı sonunda.

"Önce seninle konuşmadan böyle bir şey yapmayacağımı biliyorsun."

"Ve bu da bizim konu hakkındaki resmi konuşmamız mı oluyor şimdi?"

"Sanırım öyle."

Kimberly başını salladı. Yorganın ucunu tuttu ve eliyle bükmeye başladı. "Bu gece cevap vermek zorunda mıyım?" diye sordu.

"Hayır. Ama sanırım kararımı bir hafta içinde bildirmem gerekiyor."

"Peki."

"Peki, taşınabilir miyiz?" diye sordu Mac, gözleri parlayarak ama Kimberly alaylı ses tonundan yalnızca şakak yaptığını anlamıştı.

"Peki, bir hafta içinde tekrar konuşabiliriz."

"Tamam" dedi Mac, tekrar ciddileşerek. "Ama biliyorsun Kimberly, konuşabilmemiz için evde biraz daha fazla vakit geçirmen gerek."

"Elbette" dedi Kimberly ama her ikisi de biliyorlardı ki bunu içten söylememişti.

Mac tekrar iç çekti ve lambaya uzanıp kapattı.

Yatağın içine girdiler. Kimberly sırtını Mac'e yasladı. Mac kolunu Kimberly'nin karnına doladı. İşte mutlu bir çift, yakında

üç kişi olacak iki kişilik bir aileydiler. Birbirlerini seven iki insana lütfedilmiş bir bebek.

Kocası uykuya daldıktan çok sonra bile Kimberly hâlâ uyumamıştı.

Saat birde yataktan dışarı çıktı ve mutfağa gitti. Numarayı ezbere biliyordu. Telefonu eline aldı ve numarayı çevirdi fakat telesekreter çıktı karşısına. Kimberly daha önce hayatında hiç böyle bir mesaj bırakmış mıydı bilmiyordu.

"Baba, yardıma ihtiyacım var."

YİRMİ

Örümcekler kapalı alanlarda insanlarla beraber yaşamaya çok kolay uyum sağlarlar.

Kahverengi Keşiş Örümceği

MICHAEL F. POTTER, ŞEHİR BÖCEK BİLİMCİSİ
KENTUCKY ÜNİVERSİTESİ ZİRAAT BÖLÜMÜ

RITA UYANIKTU. ACABA SONUNDA HAYATINI KUR TARAN ŞEY UYANIK OLMASI mıydı? Bunu hiçbir zaman bilemeyecekti.

Dışarısı karanlıktı. Yeni ay o kadar düzgün bir yeni aydı ki karşıdaki duvarın üzerinde gölgeler oluşturacak kadar ışık saçmaktan bile acizdi. Kahrolası geceler zaten, eğlenceli ışık gösterileri olmadan da yeterince uzundu.

Rita o sırada sesi duydu. Bahçesinden gelen bir hışırtı ve ardından evin arka kapısının açılma sesi.

"Joseph" diye fısıldadı, çift kişilik yatağında sırt üstü uzanırken. "Sen misin, Joseph?"

Ama elbette ki bu Joseph değildi. Hayaletlerin ses çıkardıkları nerede görülmüştü?

Alt kattan gelen sesler artmaya başladıkça Rita kendini sakinleştirip nefes alış verişlerini düzenlemeye çalıştı. Buzdolabı-

nın kapağındaki vakumlu plastiğin açıldığını duydu. Eski bir çekmece gıcırdayarak açıldı. Sonra ayak sesleri. Bir sürü ayak sesi, çevik ve hafif, mutfaktan geçti, merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

Rita tekrar yavaş ve düzenli nefesler almaya çalıştı. Tanrı inansın, kendi evinde bu şekilde korkutulamayacaktı. Tanrı inansın, kendi yatağından dehşet içinde çıkarılamayacaktı.

Ve o sırada çocuk yatağının ayak ucunda belirdi. Gözlerini Rita'nın gözlerine dikmişti. İki elini de arkasında tutuyordu.

Rita gözlerini kaçırmadan aynı inatla ona bakmaya devam etti. Sağ eli yorganın altında geziniyordu.

"Scott" dedi sonunda. "Bunu konuştuğumuzu sanıyordum."

Çocuk bir şey söylemedi.

"Kural, kuraldır, evlat. Terbiyeli bir misafir kapıyı çalar. Terbiyeli bir misafir içeri davet edilmeyi bekler. Terbiyeli bir misafir gecenin bir körü yaşlı bir bayanın evine gizlice *girmez* ve onun ödünü patlatmaz!"

Çocuk hâlâ bir şey söylemiyordu.

Rita doğruldu. Berbat göründüğünün farkındaydı. Cılız gri saçları çalı gibi sağa sola fırlamış olmalıydı. Başında yün bir bere vardı. Her zamanki yeşil ekoseli yünlü kazağı ve üzerinde sarı lekeler olan uzun paçalı donuylaydı. Sonuçta o ısınmak ve rahat etmek amacıyla giyinirdi, arsız genç erkekleri eğlendirmek için değil.

Çocuk hâlâ yerinden kıpırdamadan duruyor ve bir şey söylemiyordu. Rita gözlerini üzerinden ayırmadı. Çocuğa sandığı kadar savunmasız olmadığını anlatmak istiyordu bakışlarıyla.

"Bana ellerini göster, Scott."

Çocuk bir tepki vermedi.

"Evlat, bunu yalnız bir kere daha söyleyeceğim. *Bana ellerini göster!*"

Çocuk ilk kez irkildi. Bir, iki ve üç defa kıpırdandı. Sonra aniden ellerini öne çıkardı ve neredeyse histerik, cılız bir ses tonuyla "kalacak bir yere ihtiyacım var sadece" dedi. "Bir gece için. Sorun çıkarmam. Yemin ederim!"

Rita çocuğun bocalamasından faydalanarak yorganı kenara itti ve bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı. Ayağa kalktığında kemikleri sızladı ama kendini daha iyi, daha güçlü ve daha hâkim hissetti.

"Nerede oturuyorsun, Scott?"

Çocuk soruyu protesto eder gibi sudaklarını büzüştürdü.

"Aramam gereken bir ailen var mı? Senin için endişelenen birileri?"

"Hemen buracıkta uyuyabilirim" diye fısıldadı çocuk. "Yerde uyurum. Fazla bir şeye ihtiyacım yok. Gerçekten."

"Saçmalama, çocuğum. Benim evimde kalan hiçbir misafir yerde uyuyamaz. Madem niyetin geceyi burada geçirmek, öyleyse bunu doğru dürüst yapalım. Hadi gel, seni Joseph'in odasına götüreyim."

Rita ayaklarını sürüyerek çocuğun yanından geçti. Çocuk boyun eğen taraf olarak onu arkasından izledi. Rita çocuğun bu alçak gönüllü tavrından hoşlanarak onu koridorun sonuna, ağabeyinin odasına götürdü. Odadaki çekmece dolabının üzerinde tozlu futbol kupaları diziliydi ve yatakta anneannesinin, torunlarının bebeklik battaniyelerini birbirine dikerek yaptığı yorgan duruyordu. En büyük kardeş olduğu için bu yorgan Joseph'e verilmişti. Joseph da onu ilerde kendi çocuklarına verecekti. Ancak Rita'nın kocasını elinde alan savaşta Joseph da hayatını kaybetmişti. Fransa'da bir mayına basmıştı. Vücudunun parçaları, doğru dürüst bir cenaze töreni yapamayacakları kadar dağılmıştı. Rita'nın annesiyle babası Joseph'ten geriye kalanları toprağa vermişlerdi ve babası Joseph'in odasına çekilerek aylar boyunca orada kalmıştı.

Yorganı Rita'nın ablası almalıydı ama yorgan Joseph'in odasında kalmaya devam etti. Kardeşlerin her biri zaman zaman o odayı ziyaret eder ve herkes kendince Joseph'e veda etmeye çalışırdı.

Rita eski yorganı açtı şimdi. Uzun süredir kullanılmamaktan küf kokmuş soğuk çarşafı eliyle düzeltti Çocuğu yatağa doğru çekti ve içine girmesine yardım etti.

Çocuk şimdi süt dökmüş bir kedi gibiydi. Elleri, kolları pelte olmuştu. Sıska bedeni yatağın içine yığılıverdi. Rita çocuğun alnındaki bir tutam saçı eliyle arkaya taradı. Çocuk irkildi.

"Rita" diye fısıldadı. "Yoruldum."

Bu kelimeyi öyle bir söylemişti ki Rita ne demek istediğini anladı. Yorulmamıştı, yorgun düşmüştü. Vücudunun yorgun düştüğü kadar zihni de yorulmuştu. Bu bir ruh haliydi.

Yorganı çocuğun üstüne çekip çenesinin altına sıkıştırdı.

"İhtiyacın olduğu sürece burada kalabilirsin, çocuğum" dedi ve bunda samimiydi.

Sonra ayaklarını sürüyerek yatak odasına döndü. Karşıdaki duvara kadar yürüdü ve çocuğun elinden attığı mutfak bıçağını buldu. Bıçağı aldı, yatağının kenarındaki komodinin üstüne koydu.

Sonra şiltesinin altına uzandı ve babasının eski Colt. 45'lik silahını buldu. Onu daha dün temizlemiş ve geceleyin de kurşun doldurmuştu. Gerçekten güzel bir aletti. Eskiydi ama hâlâ iş görürdü.

Sağ elinde silahı sıkıca tutarak, sol eliyle merdiven trabzanına yapışarak ağrılar içinde alt kata indi.

Mutfaktaki arka kapı açık kalmış rüzgârdan hafifçe çarpıyordu. Kapıyı iyice açtı ve arka bahçeye baktı. Ay ışığının olmamasına bir kez daha küfretti. Tepelerde ve yerlerde karanlık gölgeler vardı yalnızca. Ne komşu evden gelen bir ışık parçası ne

de bir kedinin parlayan bir çift gözü vardı.

Bu yüzden gözlerini kapattı ve gecenin kendisini hissetmeye odaklanmaya çalıştı. O ve ağabeyleri küçükken bunu çok denerlerdi. Arka bahçede kamp kurarlar, Amazon ormanlarının derinliklerinde olduklarını hayal ederlerdi. Babası, kısık, kalın sesiyle "gözlerinizle bakmayın" derdi, "aklınızla bakın, kalbinizle arayın."

Rita hep düşünürdü; Joseph savaşta devriye gezmeye çıktığında gözlerini kapatmış olsaydı... Belki, etrafına bakmıyor, etrafını *hissediyor* olsaydı, o zaman o mayına yakalanmazdı.

Rita o sırada hissetti. Güçlüydü. Soğuktu. Rita'yı ürkütecek kadar güçlüydü.

Dışarıda, gecenin karanlığında bir şeyler vardı. Bu şey açtı. Bu şey ava çıkmıştı. Bu şey nefret doluydu.

Rita aceleyle mutfağa geri girdi. Kapıyı kapattı ve sürgülü kilidi çekti. Fakat senelerdir ilk kez fark ediyordu, eski evinin ne kadar döküntü bir halde olduğunu. Arka kapıdaki cam pencere kırılmak için bire birdi ve yıpranmış ahşap çerçeve bir demirle kolayca aralanıp açılabilirdi.

Aç kapıyı, içeri gireyim, açmazsan üflerim püflerim, evini başına yıkarım.

Rita şimdi titremeye başlamıştı, içindeki korkuyu bir safra suyu gibi boğazında hissediyordu. Silah elinde tutamayacağı kadar ağırlaşmıştı. Kolu çok zayıftı. Çoğu zaman yürümeyi bile beceremiyorken bırakın nişan almayı, bu aleti nasıl doğrultacaktı?

Ancak bir saniye içinde korkaklığından utanç duydu. O aptal bir kadın değildi. O ayakta kalmış, yıkılmamıştı, ailesinden geriye kalan son kişiydi. Burası onun eviydi. Tanrı inansın ki, elinden geleni ardına koymayacaktı.

Odaları dolaşmaya başladı. Bütün köşelere, kuytulara tek tek baktı. Kilitleri iyice kontrol etti. Belki sabahleyin, biraz daha

dinlenmiş olunca eşyaların bazılarının yerini değiştirebilirdi. Dışarıda birkaç ağaç dalı da vardı. Onları çenterek çıtalar yapıp pencereleri sağlamlaştırabilirdi.

Tabii çanlar da koyabilirdi. Noel süslemelerinden kalan çanları vardı. Onları kapıların üzerine asarak kendi güvenlik sistemini oluşturabilirdi.

Evet, beyler, bu yaşlı kadının hâlâ çekecek birkaç numarası vardı.

Böyle düşününce kendini daha iyi hissetti ve merdivenleri tırmanıp üst kata çıkmak gibi ağır bir göreve başladı.

Nihayet yatağa ulaşınca kendini yorganın üzerine atı verdi ve ölü gibi uyudu. Haftalardır uyuyabildiği ilk birkaç saatti bu.

Uyandığında yatak odasının kapısı açıktı ve tabancası yanındaki yastığın üzerinde düzgünce duruyordu.

Çocuk gitmişti.

Rita onu bir daha görüp görmeyeceğini düşündü.

YİRMİ BİR

"Keşiş örümceklerinin altı gözü vardır; bacakları yanlara doğru açılmaz. Yapışan ince bir ağ örerler ve böcekleri bu ağ ile avlarlar."

Örümcekler ve Akrabaları,
HERBERT W. ve LORNA R. LEVI, Golden Guide,
ST. MARTIN 2002

HENRIETTA'NIN DURUMU İYİ DEĞİLDİ. DÜN GECE, ADAM PARMAKLARININ arasında bir cırcır böceği ezmiş, iç organlarını ortaya çıkarmış ve onu Henrietta'nın dişlerinin önüne, yoğun bakım ünitesinin karanlık köşesine bırakmıştı. Sabahleyin ilk iş gidip kontrol etmişti. Ezilmiş böcek olduğu gibi duruyordu. Henrietta ise bir santim geri çekilmişti ki bükülmüş bacaklarına bakılacak olursa bunu yaparken çok zorlanmıştı.

Adam kendine yaşlı tarantulaların kabuk değiştirme döneminden sonra haftalarca hiçbir şey yemeden yaşayabildiklerini hatırlattı. Bir keresinde, bir sene boyunca hiçbir şey yemediği halde iyileşmeyi başarmış olan bir tarantula hakkında bir yazı okumuştu.

Açlık onlar için bir tehlike değildi. Tehlike susuzluktu.

Adam Henrietta'ya yardım edecekti. Bunca zaman birlikte

gelmişlerdi buralara kadar. Acı sonu yaşayana kadar onu yanından ayırmayacaktı.

Adam ışığı açmadı. Bunun yerine, gözlerini karanlığa alıştırmak konusunda oldukça deneyimli bir insan becerisiyle ana banyonun içinde dolandı. Mutfaktan gelirken yanında kaynar suda sterilize ettiği bir çay tabağı getirmişti. Şimdi çay tabağının içine birkaç damla su damlattı. Sonra tabağın bir ucunun altına iki pamuk parçası yerleştirdi. Böylece çay tabağı hafifçe yana yatmış oldu ve su damlaları bir köşede toplandı. Mükemmel olmuştu.

Şimdi işin zor kısmına gelmişti sıra. İnsanların sandığının aksine örümcekler son derece hassas varlıklardı. En dehşet verici görünen tarantula bile gerçekte küçük, gözleri iyi görmeyen ve hız konusunda oldukça sınırlı bir yaratıktı. Eğer doğru dürüst ele alınmazlarsa kolayca ezilebilirlerdi. Kabuk değiştirme dönemi, böcek ilaçları, parazitler ve örümcek yiyen yaban arılarının getirdiği tehlikelerden söz etmeye gerek bile yoktu. Tarantulaların neden küçük, karanlık kuytularda tek başına yaşamak istediklerine şaşmamak lazımdı.

Fakat Henrietta daha fazla saklanamazdı. Suya ihtiyacı vardı.

Adam elini kabın içine doğru uzattı ve sanki bir yumurtaya uzanıyormuş gibi Henrietta'nın etrafında çanak gibi tuttu. Savunmaya geçmek üzere diken diken olan kıllarından irkilmemek ve hayvanı sıkmamak için çok dikkat ediyordu. Parmaklarını örümceğin sol tarafındaki bacakların üzerine koydu, baş parmağıyla da diğer taraftaki bacakların üzerinden tuttu ve işaret parmağıyla baş tarafındaki zehir çengelinin üzerine hafifçe bastırdı. Çok yavaş bir hareketle elini çevirdi ve Henrietta avucunun içine hafifçe tünemiş oldu.

Onu hazırladığı su dolu çay tabağının kenarına bıraktı. Bacakları ve zehir çemberini suyun içine doğru uzatırken, vücudunun üst kısmının yukarıda kalmasına dikkat etti. Elini çekti ve örümceğin küçük su birikintisinin içine düşüp boğulmadan sağlam bir şekilde durduğundan emin olmak için bir süre gözünü ondan ayırmadı.

Birkaç dakika bekledikten, Henrietta'nın aynı pozisyonda sapasağlam durduğunu gördükten sonra, tatmin olmuş bir tavırla başını salladı ve topuklarının üzerinde arkasını dönerek saatine baktı. Kırk beş dakika yeterli olacaktı. Onu tekrar yoğun bakım ünitesinin içine koyacak ve yanına kabuğu soyulmuş taze bir cırcır böceği bırakacaktı. Şansı yaver giderse, bu işi böylece halletmiş olacaktı.

Şimdi ilgilenmesi gereken başka hayvanlar vardı.

Büyük yatak odası çok genişti. Odanın iki kenarında geniş, cumbalı pencereler ve tepede, oldukça şık, kemerli bir tavan vardı. Burası bir zamanlar bu pahalı yazlık evin en çok güneş alan, iki tarafı camlarla çevrili en gözde odası olmalıydı. Evin önünde, iki tarafı saran yüksek, ahşap bir veranda vardı. Ön salondaki camlar vitraylarla süslüydü. Evde üç tane şömine, altı yatak odası ve bir de güneşlenme salonu vardı.

Geçen zaman, iri, çiçek desenli duvar kâğıtlarının rengini soldurmuştu, tıpkı yıllarca süren bakımsızlıktan soyulan boyalar, kırık parkeler ve evin yer yer çökmüş temeli gibi. Alt kattaki bazı pencereler kapanmıyordu. Bazı kapılar ise açılmıyordu. Ev bütünüyle sağa yatmıştı, insana sarhoşluk hissi veriyordu.

Bütün bunlara rağmen burası mükemmel bir yerdi. İçerisi, köşelerle, kuytularla, ahşap, burma merdivenlerle, eski dolaplarla ve delikli kirişlerle doluydu. Adam bu evi ilk görmeye geldiğinde, büyük yatak odasının bütün tavanı baştan başa örümcek ağlarıyla kaplıydı. Evi gezerken sadece bir değil iki örümcek kirişlerden kendilerini aşağı sarkıtmış ve emlakçının omzuna düşerek kadını yerinden hoplatmışlardı. Kadın her iki seferde de çığlık

çığlığa bağırmıştı. Ve adam daha o anda, bu evi almaya karar vermişti.

Koleksiyonunu üst kattaki odalar arasında paylaştırmıştı. Tarantulaları büyük yatak odasına, keşiş örümceklerini bitişikteki çocuk odasına, karadulları koridorun sonuna yerleştirmişti. Örümcekler ya teraryumlarda ya da ağlarla kaplı çerçevelerin içinde yaşıyorlardı. Adam yaşadıkları yerleri ayda bir temizliyor ve yeterli miktarda su bırakıyordu onlara. Odaları ışıktan muhafaza eden stor perdeler güneşin içeri girmesini engelliyor, nem aygıtları ortamda yeterli oranda nem olmasını sağlıyordu. Adam dışarıdan toprak getirmiş ve odaların bazılarının zeminlerini toprakla kaplamıştı. Bu, bildiğimiz, içi yapraklarla, taş parçalarıyla ve gece böcekleriyle dolu olan, sıradan bir topraktı. Bu toprak aynı zamanda, evin sürekli cereyan yapan ahşap zeminin üzerinde, bir çeşit yalıtım görevi görüyor ve etrafa ölüm ve çürüme kokusu yayıyordu. Böylece tam araknalara göre bir atmosfer sağlanmış oluyordu.

Adam şahsen topraktan nefret ediyordu. Kokusundan, tırnaklarının, ayak parmaklarının arasına kaçmasından hiç hoşlanmıyordu. Hatta topraktan korktuğu bile söylenebilirdi, ancak tabii korku gibi bir duygu hissetmeyi kendine yasaklamıştı. Korkmak yerine etrafını, o çok nefret ettiği, kokusu midesini kaldıran ve düşüncelerini kötü yerlere götüren o maddeyle sarmıştı.

Bu örümceklere saygı duyuyordu. Onları izliyor, anlamaya çalışıyor, besliyor ve onları kendi içinde bir yerlerde gizlenmiş olan o örümceği bulmaları için kullanıyordu.

Karşılığında koleksiyonu onun için bir sığınak sağlıyordu. Kara büyüler onu bulduğunda ve insanların onunla göz göze gelmekten kaçınmak zorunda kaldıkları o zamanlarda, adam buraya gelir, derin düşüncelere dalardı. Toprağın üzerine yatar ve öfkesi baloncuklar halinde su yüzüne çıkana dek, unutmak istediği bü-

tün o şeyleri hatırlardı. Sonra kıyafetlerini çıkarıp atar, teraryumların kapaklarını açar ve yüzlere kahverengi keşiş örümceğinin bir anda dışarı dökülüvermelerini izlerdi. Onları ellerinden gelen en kötü şeyi yapmaları için kışkırtırdı. Ellerinden gelenin en kötüsünü yapmaları için onlara resmen yalvarırdı.

Ama örümcekler ne olursa olsun özlerinde utangaç varlıklardı. Kahverengi keşiş örümcekleri, isteseler ayaklarının üzerinde yürüyebilir, kıllı bacaklarına tırmanabilir, kollarındaki damarları keşfe çıkabilirlerdi. Ama çoğu zaman eski evdeki çatlakların ve deliklerin arasına girip kaybolurlardı. Sonunda adam onları yakalamak için yapışkanlı kâğıt kullanmak zorunda kalırdı.

Bu yapışkanlı kâğıtlar onları öldürürdü elbette. Çünkü adamın en iyi yaptığı şey buydu hayatta: Yok etmek, sevdiklerini bile.

Şimdi hayvanlarını besleme görevine önce tarantulalardan başladı. Koridordaki duvarlara iki taraflı dizili olan metal rafların üzerine muntazamca yerleştirilmiş olan dikdörtgen teraryumların birinden bir diğerine, sistematik hareketlerle ilerledi. Her akvaryumun üzerinde bir etiket vardı. Bu etikette örümceğin türü yazıyor ve verilen günlük besini not ettiği bir kart bulunuyordu. Yeni yakalanmış bir örümcek haftada on iki tane cırcır böceği yiyebiliyorken, ortalama bir tarantula ayda altı ile sekiz arası cırcır böceği yiyordu. Kabuk değiştirme döneminden önce ve sonra tarantulalar hiçbir şey yemezdi.

Ayrıca bir de çeşitlilik meselesi vardı. Bazı tarantulalar sadece cırcır böceği ve un kurdu yerdi. Daha büyük türler ise, yavru fareleri ve yavru sıçanları tercih ederdi. Bu avların ölü ve oda sıcaklığında olmaları gerekirdi. Adam onları dondurulmuş olarak satın alıyor, ılık musluk suyunun altından geçiriyordu. Ölü bir fareyi asla ateşe tutmaması gerektiğini gerçekten de çok kötü bir deneyim yaşayarak öğrenmişti. Kokuyu mutfaktan çıkarması nere-

deyse haftalar sürmüştü. Bu işlere ilk başladığında bahçeden böcekler toplardı: Çekirge, ağustosböceği, hamamböceği, güve, tırtıl, solucan. Fakat yabani böcekler örümcekler açısından hiçbir zaman güvenli yemekler değildi. Bünyelerinde böcek ilacı olabilirdi ve örümcekleri bu yüzden zehirlenebilirdi. Şimdilerde örümceklerine yedireceği yemleri çoğunlukla Internet üzerinden, hayvan dükkânlarından satın alıyordu. Dikkat çekmemek için alışverişlerini farklı farklı dükkânlardan yapıyordu.

Koleksiyonunda yüz yirminin üzerinde örümcek vardı ve narin, kahverengi vücutlarının sayısı neredeyse bine yakın olan keşiş örümceklerini sayamıyordu. Bahçesinden yakaladığı örümcekler, yurt dışından satın aldığı örümcekler, kendisinin çoğalttığı örümcekler ve tabii yavru örümcekçikler de vardı.

Bu işe gönül bağlamış her hevesli kişi gibi o da koleksiyonuna yenilerini ekleyip duruyordu.

Şimdi teraryumların sonuncusuna gelmişti. Yarı karanlıkta bile gözlerin kendisini izlediğini, yırtıcı hamleler yapmak üzere hesaplar yaptığını hissedebiliyordu.

Adam buna gülümsüyordu.

Theraphosa blondi: Dünyanın en büyük örümceği. Bacakları esnediğinde yirmi beş santimi bulabiliyordu. Adam bu erkek örümceği daha geçen hafta Güney Afrika'dan getirtmişti. Tarantula, geldiğinde arka bacaklarının üzerine doğru yaylanmış ve odanın diğer ucundan duyulacak kadar yüksek bir şekilde tıslıyordu. İnanılmaz derecede iri olan zehirli dişleri ve insanın içini ürpertici kalınlıkta diken diken tüyleriyle, yan gözlerle düşmanını süzen tam bir ölüm makinesiydi. Kemirgenlerden, küçük kuşlara kadar hiçbir ava hayır demezdi.

Tarantulaların büyük bölümü için nazik devler olduğu söylenebilirdi. Ancak *T. Blondi* düşmanca tavırlarıyla ünlüydü. Dikkatsiz bir koleksiyoncunun bir parmağına ya da hatta eline mal

olabilirdi.

Adam geceleri örümceğin gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. O da karşılığında onu bakıyor, yeni evini keşfe çıkmasını seyrediyordu. Örümcek ara sıra sanki camda herhangi bir zayıf nokta var mı diye kontrol etmek istercesine bacaklarını cama buruyordu. İnsanda oldukça zeki, oldukça kurnaz bir düşünce yapısı olduğu izlenimini bırakıyordu. Çevresini dikkatle inceliyor, bekliyor ve türlü tezgâhlar kuruyordu kafasında.

Adam ona en ufak bir fırsat verecek olsa bu tarantula hiç vakit kaybetmeden saldırıya geçerdi.

Adam şimdi teraryumun üzerine eğildi ve benekli örümceği izlemeye başladı. Örümcek teraryumun en arka köşesine gitmiş pusuda bekliyordu.

"Hey," dedi adam. "Bir fareye ne dersin?"

Elindeki ölü fareyi sallayarak örümceğin ne yapacağını bekledi. Birkaç bacak öne doğru çıktı, havayı kokluyordu.

"Anlaşma şöyle," dedi adam. "Uslu durursan kahvaltını alırsın. Saldırırsan aç kalırsın. Anlaştık mı?"

Bir saniye bekledi. Sonra tarantulanın cama doğru fırlamadığından ya da düşmanca bir tavırla şaha kalkmadığından emin olunca, doğruldu ve elini teraryumun telli kapağının üzerine getirip hazır olda bekledi.

Üçe kadar saydı. Bir, iki, üç. Telli kapağın ucunu kaldırdı ve fareyi bıraktı. Tarantula köşeden yirmi beş santimetre öne doğru fırlayarak cesedi havada kaptı. Tarantula ve fare gümbürtüyle birlikte yere indiler. Örümcek, koyu renk, benekli bedenini yeni hazinesinin etrafına vahşice sarmıştı bile. Sonra aniden örümcek kafasını yukarı kaldırdı ve dişlerini çıkardı.

Adam planladığından çok daha çabuk bir şekilde kapağı kapattı ve geri sıçradı.

Son anda kendini toparladı, derin bir nefes aldı ve *T. Blon-*

di'ye bir kez daha saygı duyarak uzun uzun baktı.

Parmağıyla camı tıklattı.

"Koleksiyona hoş geldin," dedi. Sonra son sözü kendisinin söylemiş olduğuna karar kılarak alt kata indi.

Çocuk oturma odasındaydı, video oyunu oynuyordu. Çocuğun elinde her zaman bir oyun konsolu, gözlerinde yorgun bir bakış ve yüzünde huysuz bir ifade olurdu. Zamane gençleri işte...

Adam kapının eşiğinde bir süre durup düşünceli düşünceli çocuğu izledi.

Zaman artık dinlenme zamanıydı. Bir hafta, belki biraz daha fazla. Adam içinde tuhaf, nostaljik bir şeyler hissediyordu ve buna şaşırıyordu. Bir öğrenciye öğretmenlik ve bir çocuğa babalık yapmıştı onca yıl.

Oturma odasına girdi ve televizyonu kapattı. Çocuk itiraz etmek üzere ağzını açtı, ama sonra vazgeçmesinin daha akıllıca olduğuna karar verdi. Omuzları çöktü ve beklemeye başladı.

"Günaydın demeyi bilmiyor musun?" dedi adam, koltuğun yanında ayakta dikilerek.

"Günaydın."

"Tanrım, bir iki görgü kuralına dikkat etsen, ölmezsin değil mi? Ben sana hiçbir şey öğretemedim mi?"

Çocuk başını kaldırdı. Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Günaydın dedim ya!"

"Evet, ama bunu içinden gelerek söylemediğini ikimiz de biliyoruz." Adam geri çekildi. Kafasında birtakım hesaplar yapmaya çalışıyordu. "Kızdan haber aldın mı?" diye sordu, aniden.

Çocuk kafasını başka tarafa çevirdi. "Henüz almadım."

"Sence yapacak mı?"

Çocuk omuz silkti.

"Haklısın," dedi adam, onaylayarak. "Kadınlara güvenmenin hiçbir faydası yok. Peki, heyecanlı mısın, ha? Haydi ama evlat, mezuniyetten söz ediyoruz burada! İnsan her gün mezun olmuyor."

Çocuk bir kez daha omuz silkti ama adam bu umursamaz tavrına kanmamıştı.

Gülümsedi, ama hoşnut bir gülümseme değildi bu. "Doğru söyle, evlat. Bu kızın seni sevdiğini düşünüyorsun, öyle değil mi? Sen ve Ginny, bir parkta, oturmuş, mucuk mucuk! Evlenecek misin onunla? Bebek yapacak mısın? Pembe panjurlu bir evde mi yaşayacaksın?" Adam durdu ve elini havada salladı. "Bütün bunlar hiç olmamış gibi kendini mi kandıracaksın?"

Çocuk bir şey söylemedi.

"Sana söyleyeyim, evlat. Sana tam olarak ne olacağını söyleyeyim. Mezun olacaksın ve ben sana bir tomar para vereceğim. Sonra sen bu parayı benim suratıma fırlatmak isteyeceksin ama yapamayacaksın. Gururunu yutacak ve o parayı alacaksın. Kendi kendine ileride para kazandığında onu bana geri ödeyeceğini söyleyeceksin. İleride ne olarak para kazandığında? Erkek bir fahişe, bir pezevenk ya da bir uyuşturucu satıcısı olarak saygın bir meslek edindiğinde mi ödeyeceksin? Çünkü biliyorsun, ilkokuldan terk insanların üniversiteye girdikleri pek görülmemiştir ya da elektrikçi veya oto tamircisi oldukları.

"Ama sen bunu hâlâ kavrayamadın. Sanıyorsun ki özgürlük sadece birkaç gün uzakta seni bekliyor. Sanıyorsun ki ne olursa olsun şu anki halinden daha iyi olacaksın.

"Evet, en fazla iki ay veriyorum sana. Ondan sonra sokaklarda, beş dolar için yaşlı, pis heriflerinkini ağzına alıyor olacaksın. Ya da eline ne geçerse damarına basacaksın. İşte o zaman başlayacaksın düşünmeye: Buradaki hayatın gerçekten de o kadar kötü müydü? Eski, kocaman bir ev. Bedava yemek. Video oyunları. Kablolu televizyon.

"Ben sana iyi davrandım, evlat. Bunu yakında öğreneceksin. Sana iyi davrandım."

Adam mutfağa doğru yöneldi. Kahvaltı edecek ondan sonra da o sefil poposunu bilgisayarın karşısına oturtacaktı. Nakit rezervi düşüşe geçiyordu. Birkaç iş yapmasının zamanı gelmişti.

Fakat son anda çocuk konuşmaya karar vermişti.

"Ne kadar?" diye sordu, oturduğu yerden, boğazını temizleyerek. "Ne kadar para vereceksin bana?"

"Neden soruyorsun bunu? Önce mezun olman lazım."

"Bilmek istiyorum," dedi çocuk. Yüzünde yine o ifade vardı. Bakışları sert ve soğuktu. Tıpkı üst kattaki *T. Blondi* gibi. Çocuk artık büyüyordu. Ayrıca adamdan üç santim daha uzundu boyu artık ve ikisi de bunun farkındaydı. "Bilmek istiyorum," dedi çocuk yine, "hayatım tam olarak kaç para ediyor?"

Adam bir an için düşündü. Topuklarının üzerinden geri dönüp koltuğa yaklaştı ve çocuğun sanki bir yumruğa karşı koymaya hazırlanıyormuş gibi kollarını önüne çekmesini keyifle izledi. Ama çocuğu vurmayacaktı. Bunun yerine oda doğru eğildi. Neredeyse şefkâtli bir ses tonuyla çocuğun kulağına fısıldadı. "Beni dinle pislik torbası. Annenle babanın seni yaptıkları gece kullandıkları o yırtık prezervatif kadar bile değerin yok. Ama sana merhamet edeceğim. Sana yüz dolar vereceğim. Her bir yılki hizmetin için on dolar. Müteşekkir olmalısın."

Çocuk gözlerini adama dikti. "On bin istiyorum."

"Tatlım, seni becermek o kadar da zevkli değildi."

"On bin dolar istiyorum," dedi çocuk tekrar, kararlı bir ses tonuyla. Gözlerindeki o boş bakış adamı biraz ürküttü. Boyundaki tüyler ürperdi ama adam bir şey belli etmedi.

Çocuğa uzun uzun baktı. "On bin? Sen ciddi misin?"

"Bu benim *hakkım*."

Adam beklenmedik bir şekilde kahkaha attı. Çocuğun saçla-

rını okşadı. "Fazladan para mı istiyorsun, evlat? Öyleyse bunu kazanmalısın. Üst kattaki yeni örümceğimden bahsedeyim sana biraz..."

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

YİRMİ İKİ

"Kahverengi keşiş örümcekleri geceleri avlanırlar. Ölü ya da diri herhangi bir böceği yiyebilirler."

Kahverengi Keşiş Örümceği,
MICHAEL F. POTTER, ŞEHİR BÖCEK BİLİMCİSİ,
KENTUCKY ÜNİVERSİTESİ, ZİRAAT BÖLÜMÜ

"DÜNYADA BİLİNEN OTUZ BEŞ BİN ÖRÜMCEK TÜRÜ VAR," diyordu Sal. "Okuduğum şeye göre, uzmanlar bunun toplamın yalnızca ellide biri olduğu görüşünde. Daha da iyisi, örümcekler Amerika'da 'geleneksel' evcil hayvanların dışında yetiştirilen türler arasında en popüler hayvanlar. İşe bak, ben de bütün kaçıkların piton yılanı beslediklerini sanırdım."

"Pitonlar büyüyünce fazla iri oluyorlar," diye bilgilendirdi Kimberly onu. "Florida Everglades'deki pitonlar hareket eden her şeyi yutuyorlarmış. Timsahların bu durumdan çok memnun kaldıklarını sanmıyorum."

Sal ve Kimberly sıradan bir araç süsü verilmiş, ama aslında GBI'ın teknik departmanına ait olan bir karavanın arkasında, yüklük kısmında oturuyorlardı. Sinek Tuzağı operasyonunun dördüncü gecesindeydiler. Ginny Foxy Lady'nin içinde bir yerlerde takılıyor, Dinchara belki gelir diye bekliyordu. Sal ve Kimberly

operasyonu karavanın içinden yürütüyorlardı. Yerler (Sal'e ait olan) boş kahve bardaklarıyla ve (Kimberly'ye ait olan) boş su şişeleriyle doluydu. Ses teknisyeni Greg Moffatt ve Jackie Sparks adında kılık değiştirmiş bir kadın özel ajan onlara bu görevde yardım ediyordu. Moffatt karavanın en arkasında oturmuş, üzerinde renkli renkli çizgiler olan bir ses sistemini izliyor ve yalnızca kendisinin anladığı birtakım teknik terimler mırıldanıyordu ara sıra. Sparks ise eğlenmek için dışarı çıkmış bir kız kılığında kulübün içinde dolaşıyor ve gözlerini Ginny'den ayırmıyordu.

Ginny Moffatt'ın operasyonda yer aldığını biliyordu ama Sparks'dan haberi yoktu. Ginny'nin üzerine dinleme cihazı takmayı kabul ederek hayatını riske atıyor olması ona her şeyi söylemeleri gerektiği anlamına gelmiyordu. Ses sistemini hazırlamışlar, tehlike anında uydurulacak göstermelik bir hikâye oluşturmuşlar ve şimdi Ginny'yi serbest bırakmışlardı.

Ginny'nin görevi şuydu: Dinchara'nın Tommy Mark Evans'ı vurduğunu itiraf etmesini sağla. Veya ehliyetleri Sal'e gönderilmiş olan altı kızla Dinchara arasında herhangi bir bağlantı kuracak bir şeyler söylemesini sağla. Bunu yapmayı başarırsa, Sal artık Dinchara'yı açık açık izlemek için gerekli soruşturma sürecini başlatabilirdi.

Ancak dört gece geçtiği halde Dinchara ortalarda görünmemişti. Takım artık sabırsızlanmaya başlıyordu. Sal GBI kaynaklarını ve mallarını bu kadar uzun süre kullanabilmek için yalvarmak, ödünç almak ve hatta çalmak zorunda kalmıştı. Bir ya da iki gece içinde operasyondan herhangi bir sonuç alınamazsa, yolun sonuna gelmiş olacaklardı.

Sal'in sol kulağındaki kulaklık onu Ginny'ye, sağ kulağındaki kulaklık ise kulübün içindeki özel ajan Sparks'a bağlıyordu. Sal, Kimberly'yle olan sohbetine devam etti. "Öğrendiğim kadarıyla, örümcek koleksiyonculuğu yapmak, sandığım kadar küçük

çaplı, kıyıda köşede kalmış bir pazara sahip değilmiş. İnternette yüzlerce satıcı var. Birkaç dolara satılan bebek örümcekçiklerden, sekiz yüz dolara satılan *Brachypelma baumgarteni*'ye kadar her türlü örümceği satıyorlar."

"*Sekiz yüz dolar mı dedin?*" diye sordu Kimberly, kulaklarına inanamayarak.

"Evet. Dişiler çok pahalı. Erkek örümceklerden iki ya da üç kat daha uzun ömürlüler. Ayrıca üretme amaçlı da kullanılabiliyorlar ki bu konuda da ayrıca eğitim almış oldum. Örümceklerin nasıl üredikleri, nasıl seks yaptıklarıyla ilgili kaç tane makale var inanamazsın."

Kimberly Sal'e dik dik baktı.

"Gerçekten çok büyütüyorlar bu meseleyi," diye ikna etmeye çalıştı Sal onu. "Düşünsene, bir dişi için onca para veriyorsun ama sana yanlışlıkla bir erkek gönderiyorlar. Ne yapardın?"

"Dürüst olmak gerekirse böyle bir sorunu hiç yaşamamayı ümit ediyorum."

"Sonra bir de çok çeşitli örümcek cemiyetleri var," diye devam etti Sal. "Bunlardan biri de AraknaCon. Örümcek severlerin bir araya toplandıkları yıldönümü. Demek istediğim, Google'a girip arakna yazsan karşına *neler neler* çıkar inanamazsın. Örümcekler her yerde."

"Yapma ya."

"Ayrıca yasadışı örümcek ticaretiyle ilgili birtakım üstü kapalı şeylere de rastladım," dedi Sal, heyecanlı heyecanlı. "Meraklıları gerçek egzotik örümcek türlerini çok rahat elde edemiyorlar. Bazı adamlar–veya kızlar–sabredip beklemek istemiyorlar. Düşünsene, madem bir Kolombiyalı istediği gibi uyuşturucu ithal ediyor, öyleyse neden çantaya bir de *Xenesthis immanis* atıp fazladan birkaç bin kazanmasın?"

"Xenthis *ne atmasın?*"

"*Xenesthis immanis*. Bir tarantula türü. Bacaklarındaki eklem yerlerinde mor lekeler var. Uçları ise gümüş rengi. İtiraf etmeliyim, Internet'teki fotoğraf oldukça iyi görünüyordu. Meraklısı olduğumdan filan değil, tabii. Anlatmak istediğim şu, belli başlı bazı türlü Kolombiya malları üzerindeki şu anki mevcut yasaktan dolayı kolay kolay elde edilemiyor. Bu yüzden, örümcekler Meksika'ya gönderiliyor. Meksika'dan Teksas'a geçiyor ve Teksas'tan da kudurmuş koleksiyoncuya teslim ediliyor. Tabii bu arada elden ele geçerken birçok kişi birçok rüşvet yemiş oluyor. İnan bana, hayal edebileceğinden daha sık oluyor böyle şeyler."

"Bu konu hakkında daha önce hiç düşünmediğime göre, söylediklerin doğru olabilir," diye mırıldandı Kimberly.

"Bu da bize olaya yaklaşmak için başka bir yol daha açıyor," dedi Sal. "Farz et ki Dinchara bu gece ortaya çıktı ve dinleme cihazından muhtemel bir tutuklama emri çıkarmaya yetecek kadar kayıt malzemesi verdi bize. Fakat o lanet suçlarını kanıtlayacak herhangi bir delili ortalıkta bırakmazsa büyük ihtimalle o öğleden sonra bir tutuklama gerçekleştiremeyiz. Diğer yandan, Yaban hayatı koruma departmanı ya da ABD tarım dairesi ya da börtü böcek konusunda yargı yetkisi ne departmanıysa artık, Dinchara'yı yasadışı örümcek ithal etmek suçundan tutuklatabilir ve bu da bize hem zaman kazandırır hem de Dinchara'nın yaptığı işleri daha derinden inceleme bahanesi verir."

"Çok zekice düşünülmüş bir plan," dedi Kimberly, gerçekten de etkilenerek.

"Evet, bu B planı," dedi Sal, alçakgönüllü bir tavırla. "Esasen, örümcek meselesini yerini ve kimliğini tespit etmek için kullanırız diye düşünüyordum. Fakat Atlanta'nın üçte birinin arakna fetişi olduğunu öğrendikten sonra vitesi değiştirmem gerektiğine karar verdim."

"Ben o dövmeleri merak ediyorum," diye mırıldandı Kimberly. "Ginny'nin boynuna tırmanan o dövme oldukça etkileyici. Dinchara'nın kendisinin de daha önce orada dövme yaptırdığından dolayı onu dövmeciye götürme fikrini nasıl buluyorsun?"

"Evet, Ginny'nin boynunun bir fotoğrafını almalıyız," diye onayladı Sal. "Fotoğrafı etrafa dağıtmalıyız, bakalım dövmeciyi ya da resmi tanıyan herhangi biri olacak mı. Ah, elimin altında şöyle gerçek bir görev timi olması için neler vermezdim!"

"Yani gerçek polislerden oluşan gerçek bir ekip mi demek istiyorsun? Şu anki aşırı çalışmaktan bitkin düşmüş ve içlerinde doğum yapmak için her an operasyonu bırakabilecek bir özel ajan olan takımımız yerine?"

"Doğum meselesi ufak bir karışıklık yalnızca," dedi Sal.

"Hayatımın hikâyesi," dedi Kimberly, ters ters. "Karışıklık."

İç çekti ve karavanın ön camından dışarı bakmaya başladı. Özel yaşamı hakkında düşünmek istemiyordu. Mac'le ilişkilerini gündelik bir şekilde etkileyen o sallantılı gerilim… Hayatlarının geri kalanına nasıl yön vereceklerini belirlemek için bir haftaları vardı ve o, Kimberly, işte dördüncü günde hâlâ burada, yine geç saatlere kadar çalışıyordu.

Mac artık bu konuda ona bir şey sormuyordu. İşine burnunu sokmuyordu. Yalnızca bekliyordu ve Kimberly onun bu sessizliğini, bas bas bağırmalarından daha ürkütücü buluyordu.

Mac Savannah'daki yönetim işini kesinlikle kabul etmeliydi. Reddetmek aptallık olurdu. Mac haklıydı; hayatları değişiyordu artık. Kariyerine odaklansa iyi ederdi, çünkü Kimberly'ninki zaten bir süre düşük viteste gitmek zorunda kalacaktı. Tamam öyleyse! Ucunda ölüm yoktu ya. Kimberly evde oturacaktı. Bebeğe bakacaktı. Oprah izleyecek ve kişisel yardım kitapları okuyacaktı.

Tabii bu pek de Kimberly'ye özgü bir yaşama şekli gibi gel-

miyordu kulağa. Kimberly bencildi, duygusal açıdan güdüktü ve kafayı işle bozmuştu. Ama kendince mutluydu.

"Bir konuşma alıyoruz," dedi teknisyen Moffatt.

Sal ve Kimberly hemen dikkat eksilip kulaklarını dört açtılar. Şimdiye dek Ginny nerdeyse beş ya da altı teklif almıştı insanlardan. Eğer bir fuhuş baskını yapıyor olsalardı, mükemmel bir iş çıkarırlardı.

Fakat bu seferki sohbet kulağa daha ciddi geliyordu.

"Konuşmamız gerek," diyordu Ginny, telaşlı bir ses tonuyla. Fahişenin sesi titriyordu, gergindi.

"Sen neden çalışmıyorsun?" diye soruyordu bir adam. *"Çık git, memelerini sallayıp biraz para topla, tatlım."*

"Önce konuşmamız gerek" diye tekrar üsteledi Ginny.

Sal kucağındaki siyah telsizi aldı ve özel ajan Sparks'a bağlandı. "Görüntü almamız gerek. Kimliği belirsiz bir erkek şu an Miss Jones'la konuşuyor."

"Anlaşıldı," diye cızırtılı bir cevap geldi ve Sparks kulübün içinde yürümeye başlayınca kısa bir sessizlik oldu.

"Bir kan testi istiyorum," diyordu Ginny, bu kez daha tiz bir ses tonuyla. *"Dövmeler ve hepatit riski hakkında bir şeyler okudum."* Bu hikâye Kimberly'nin fikriydi. *"Herhangi bir hastalık kapmadığımı nasıl bileceğim? Bebeğime ne olacak? Ya o da hastalanırsa? Bana yardım etmelisin."*

"Görüntüyü aldım," dedi özel ajan Sparks, sessizce mırıldanarak. "Beyaz bir erkek, otuz küsur yaşlarında, bir yetmiş dört boylarında, yetmiş yedi kilo civarında. Koyu kahverengi işçi botları giyiyor. Mavi kot pantolon. Uzun kollu yeşil gömleğin kollarını dirseklerine sıyırmış. Kafasında eskimiş kırmızı bir beysbol şapkası var. İyice aşağı çekmiş, yüzü görünmüyor."

"Ne bok yiyorsun ha sen?" diye söylenmiyordu adam, sinirli sinirli. *"Beni buraya lanet bir kan testi hakkında konuşmak için*

mi çağırdın? Sen beni ne sanıyorsun? Sağlık görevlisi mi?"

"Paraya ihtiyacım var."

"O zaman kaldır poponu da çalış!"

"Çalışamıyorum," diye mızmızlandı Ginny. *"Sürekli yorgunum. Herifler beni istemiyor. Hamile bir fahişe onları ürkütüyor, biliyorsun."*

"Bunu dört ay önce düşünecektin. Aç kalmamak istiyorsan kötü şans eseri bir sevişme için ekstra para verecek bir şipsevdi bul."

Kimberly kot pantolonun hışırdadığını duydu. Adam gitmek için arkasını mı dönmüştü? Sonra Ginny'nin adamı kolundan tuttuğunu gösteren ani bir hışırtı daha duyuldu.

"Bir antlaşma yapmak istiyorum" dedi kız, umutsuzluğa kapılmış bir halde. *"Beni dinle bir dakika. Söylemek istediğim bir şey var."*

Kimberly ve Sal şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar.

"Anlaşma yapmakla ne demek istiyorsun?" diye sordu adam, şüphelenerek.

"Burada olmaz," dedi Ginny. *"Özel olarak konuşalım."*

"Kahretsin," dedi Sal.

"Ginny kaçışa gidiyor," diye onayladı Kimberly. Ginny'ye halk içinde görülecek sınırlar içinde kalması için çok net emirler vermişlerdi. Ama böyle olacağını tahmin etmeleri gerekirdi.

"Jackie..." diye mırıldandı Sal, telsize.

"Durumu takipteyim," diye yanıtladı özel ajan.

"Benimle oyun oynama," diyordu adam şimdi, tedirgin edici bir ses tonuyla.

"Sadece konuşmak istiyorum, tamam mı? Senin arabana gideriz. Biraz oynaşırız. Eski günlerdeki gibi."

Adam cevap vermedi. Kimberly, Ginny'nin adamı kalabalığın ararsından çekiştirdiğini gözünde canlandırabiliyordu.

"Şüpheli kapıya yaklaşıyor," diye bilgi verdi özel ajan telsizden. "Üç, iki, bir ve çıkıyor..."

Kapılar açıldı. İlk önce Ginny çıktı. Tedirgin ve titrek görünüyordu. Geleneksel mikro mini eteğini giymişti. Ama üstünde, sutyenine koydukları dinleme cihazını saklamak için daha uzun bir bluz vardı. Ginny sütyenini biraz çekiştirince kulaklıklardan cızırtılar geldi.

"Sakın şimdi Ginny'nin dinleme cihazını..." dedi Sal, ama o sırada ses geri döndü. Sal rahatlayarak derin bir nefes aldı, ama Kimberly henüz tehlikeyi atlattıklarını düşünmüyordu.

Ginny'nin arkasından bir adam çıktı dışarı. Düzgün görünümlü, sağlam yapılı bir adamdı. Kahverengi saçlıydı ve kolları güneşten yanmıştı. Kotu ve gömleği Kimberly'nin beklediğinden daha iyi görünüyordu. Çiftçiden çok Eddie Bauer tarzıydı. Rengi solmuş kırmızı beysbol şapkasının ucu alnının üzerine çekilmişti. Bu haliyle omuzlarının üzerinde bir insan kafasından çok yalnızca bir şapka varmış gibi görünüyordu. Bir görünüyor, bir kayboluyordu.

Adam yoldan aşağı doğru yürümeye başladı. Ginny artık konuşmuyor ama adamı kolundan tutuyordu. Bir dakika sonra kulübün kapısı tekrar açıldı ve ajan Sparks dışarı çıktı. Önce aheste aheste bir sigara yaktı, sonra Ginny'yle adamın, sevimli, mutlu bir çift olarak gittiği yöne doğru ağzında sigarasıyla yavaş yavaş yürümeye başladı.

Sal ve Kimberly bir kez daha birbirlerine baktılar.

"Ginny ne halt ettiğini sanıyor?" diye fısıldadı Sal, telaş içinde kıvranarak.

"Bilmiyorum."

"Fena halde ayvayı yedik."

"Sparks'a operasyonun suya düştüğünü söyleyelim mi?"

Kulaklıklarına geri döndüler ve bir yandan Ginny'yi diğer yanda özel ajan Sparks'ı dinlemeye başladılar.

Sol kulaklıktan bir araba kapısının açılıp kapandığını duydular. Ardından Ginny'nin tiz kıkırdamaları duyuldu. *"Beni gördüğüne gerçekten sevinmişsin."*

Sağ kulaklıktan Sparks kesik kesik bilgiler veriyordu. "Şüpheli ve Miss Jones siyah bir *Toyota 4Runner*'a bindiler. Araç çamura bulanmış. Plaka numarası okunmuyor."

"Küçük bir yasa ihlali gerekçesiyle durdurulabilir," diye fısıldadı Sal.

"Hişt," dedi Kimberly, parmağını dudaklarına götürerek.

"Söyle bakalım koca oğlan, hangisini istiyorsun?" diyordu Ginny. "Emme mi gömme mi?"

"Konuşsana, kaltak. Onca yolu orospunun tekiyle oynaşmak için gelmedim ben buraya. Kan testiymiş! Senin kafan mı güzel?"

"Benim fikrim değildi," dedi Ginny, aceleyle. *"Yani şey, dikkatini çekmenin başka bir yolunu düşünemedim."*

Uzun bir sessizlik oldu.

"Ginny konuşmaya başlasan iyi edersin yoksa, tanrı inansın, bundan böyle hepatit için endişelenmene hiç gerek kalmayacak."

"Etrafta beni soruyorlar."

"Kim soruyor?"

"Özel ajanlar. GBI'dan. Çalışan kızların ortadan kaybolduğunu iddia ediyorlar. Neler döndüğünü öğrenmek istiyorlar. Ginny Jones hakkında sorular sorup duruyorlar."

"Onlara ne söyledin?"

"Bir şey söylemedim! Yani kızlar sürekli Teksas'a gidip dururlar, öyle değil mi? Ben de belki oraya gitmişlerdir dedim."

"Başka isimlerden söz ettiler mi?" diye üsteledi adam.

"Bilmem."

Adam kıza bir tokat attı. Tokadın ani şakırtısı Kimberly'yi

hazırlıksız yakalamıştı. Kimberly yerinden sıçradı.

"Bana yalan söyleme."

"Bir şey söylemedim!"

Tekrar bir darbe sesi daha duyuldu. Sal'in kulakları tutan elleri bembeyaz oldu. Suratı gerildi.

"BANA YALAN SÖYLEME!"

"Hatırlamıyorum! Özür dilerim, konuşup duruyorlardı, bir sürü isim söylediler. Dikkat çekmemek için sadece sessizce durmaya çalışıyordum. Hayır, bana vurma, yalan söylemiyorum. Yemin ederim, yemin ederim, yemin ederim."

Bir darbe daha. Çığlık sesleri.

"Operasyonu bitirelim," dedi Kimberly, suratı kaskatı kesilmiş olan Sal'e. "Kızın işi bitti. Onu oradan çıkarmamız gerek."

Ama Sal başını salladı. "Hayır, herif sadece oynuyor onunla. Henüz ciddi değil. Olayı bu kadar boktan yapan şey de bu işte. Henüz şiddete daha başvurmadı bile."

Belki de Sal haklıydı çünkü kulaklığın öbür tarafındaki çığlıklar nihayet kesilmişti.

"Otuz saniyen var kızım. Söyle bana, neyin peşindesin?"

Tekrar uzun ve gergin bir sessizlik oldu. Sonra Ginny aceleyle dökülüverdi. *"Annemi görmek istiyorum, tamam mı? Sadece onu... Sadece görmek istiyorum."*

"Ne?"

"Aman Tanrım," dedi Sal.

"Ok yaydan çıktı artık," diye onayladı Kimberly ve koltuğunun en ucuna kadar gelmiş olduğunu fark etti. Ginny Dinchara'ya kayıp kızların isimlerini söyletmekten vazgeçmişti. Bunun yerine onu annesinin cinayetine bağlayacak bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Kimberly bir yandan Ginny'nin söyleyeceği bir sonraki şeyi duymak için ölüyor, bir yandan da sokağa fırlayıp çamur kaplı SUV'ye doğru koşmamak için kendini zor tutuyordu. Çünkü bu işin iyi sonuçlanmayacağını biliyordu.

"O kaseti hatırlıyorum," diye fısıldıyordu Ginny. "Öldüğünü biliyorum... Ona ne yaptığını... Kendi kendime bunun bir önneminin olmadığını söyleyip durdum. Sanki annem beni çok umursardı ya..."

"Yanlış bir şey yaptığımı mı ima etmeye çalışıyorsun, Ginny Jones?" diye sordu adam, buz gibi bir ses tonuyla.

"Ben sadece..."

"Sen, liseden terk, evden kaçmış, beş dolara kıçını satan, dört aylık göbekli sen, ne diyormuşsun bakayım?"

"Lütfen, sus..."

"Yani ben polis olsaydım, senin bu olaya pek yakıştığını düşünürdüm. Kimsenin hiçbir zaman sevmediği kasabalı kız. Kaçmak için annesini öldürdü. İşini korumak için rakiplerini öldürdü. Georgia'da idam cezası var mı acaba? Tam hatırlamıyorum ama senin gibi bir çöplük kızını ait olduğu yere gönderecek bir jüri bulmak zor olmasa gerek. Duvarların arasına koyarlar seni, bebeğini elinden alırlar, seni bir sedyeye bağlarlar ve koluna bir iğne soktular mı..."

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı Ginny. *"Neden böylesin? Neden bu kadar kötüsün?"*

"Sen neden bu kadar zavallısın, Ginny? Neden kendini satıp hamile kalıyorsun? Bana kalırsa sorunları olan sensin. Akşam akşam ağlanıp sızlanmak için telefon edip seni buraya çağıran ben değilim."

"Sen bir canavarsın."

"Hayır, ben kontrolü elinde tutan adamım. Bunu hatırlamaya başlasan iyi edersin. Şimdi siktir git buradan ve bir daha beni rahatsız etme. Soru sormak polislerin görevi, senin görevin o lanet çeneni kapalı tutmak. Anlaşıldı mı?"

"Annemi görmek istiyorum."

"Kızım, sen beni dinlemiyor..."

"O benim annemdi! Ve şimdi ben de bir anne olacağım. Bu... Bu hiç doğru gelmiyor. Her şeyin böyle sona ermesi. Onunla tekrar konuşmak istiyorum. Ona bebeğimden bahsetmek istiyorum. Onunla barışmak, huzur bulmak, veda etmek istiyorum."

"Sen kafayı mı üşüttün, ha? Sonunda keçileri kaçırdın galiba."

"Annem bir yerlerde duruyor, öyle değil mi? Onu ya gömdün, ya bir yere attın ya da yaktın. Artık cesetlerle her ne yapıyorsan. Bana nerede olduğunu bir söylesen, sadece gidip onu görmek istiyorum... Bir şeye dokunmam, yemin ederim. Sadece konuşacağım onunla."

"Jackie," diye fısıldadı Sal, gerilerek.

"Üzerinde dinleme cihazı filan mı var senin?" diye kükredi Dinchara, aniden.

"Ne...? Ne diyorsun sen? Lütfen saçmalama..."

"Bana tuzak mı kurdun, ha? Bana tuzak mı kuruyorsun?"

Ani bir nefes alma sesi ve ardından Ginny'nin çığlığı duyuldu.

Kimberly ne yapacağına karar vermeye çalışarak koltuğundan kalktı.

"Nerede ol lanet cihaz? Söyle bana! HEMEN!"

"Dur, dur diyorum! Canımı yakıyorsun! Kolumu bırak. Sadece annemle konuşmak istiyorum. Daha önce hiç hamile bir kadın görmedin mi? Mesele hormonlarım. Yemin ederim!"

"Nerede, nerede diyorum sana? Siktir, siktir, siktir..."

"Dur, ne olur dur! Canım acıyor! Tanrım, lütfen..."

Kimberly karavanın kapısına doğru fırladı. Açmak üzere kapının kolunu tuttu. O sırada Ginny'nin tiz çığlıkları tekrara kulağında yankılandı. Sonra diğer kulağındaki kulaklıktan bir patırtı duyuldu.

"Hey." Özel ajan Sparks'ın sesi araçtaki karmaşayı bastırmıştı. *"Parti mi veriyorsunuz? Ben de katılabilir miyim?"* Sonra bir kıkırdama ve patlayan sakız balonunun sesi geldi. *"Hey, bayım, güzel tekerlekler. Dört tekerleklileri seviyorsun, galiba? Beni gezintiye çıkarmak ister misin?"*

"Aman Tanrım, aman Tanrım," dedi Sal. Neredeyse kalp krizi geçirecekmiş gibi görünüyordu. Koltuğunda iki büklüm olmuş, başını ellerinin arasına almıştı.

Kimberly de tıpkı onun gibi kapının yanında olduğu yere çivilenmişti.

Sparks konuşmaya devam etti. *"Vay anasını,bakın şuna bir hele. Babişkomun traktörüyle çiftlikten geçtiğimden bu yana bu kadar çamuru bir arara görmemiştim."*

"Çık dışarı," dedi Dinchara, ters ters. *"Özel bir parti bu."*

"Hey, hey, hey bayım. İşler kesat bu gece. Şansını denedi diye bir kızı suçlayamazsın, değil mi? Özellikle de senin gibi yakışıklı bir adam bulmuşsa. Ağzındaki dişler tam olan birini görmeyeli uzun zaman olmuştu. Bilmem, anlatabildim mi? Hey, şekerim, sen hamile misin?"

"Ben çok yorgunum," dedi Ginny. *"Sanırım artık gitmek istiyorum."*

"Ah, tatlım, bence de gitmelisin. Hamileyken işe çıkmak da ne oluyor. Hayat mı bu?"

"Of, yeter ama," dedi Dinchara. *"Ben de yorgunum artık."*

"Ah, bayım, böyle yapmanıza hiç gerek yok. Bir şey ima etmek istiyorsan eğer koca oğlan..."

O sırada kapının ardına kadar açılma sesi duyuldu. Kulaklıklardan birkaç hışırtı geldi. Ginny'nin hayret dolu haykırışı duyuldu. Adam söylendi. *"Çekil üstümden!"*

"Sakin ol, babişko..."

"Senin lanet babişkon değilim ben! Arabamdan hemen in!"

"Tamam canım, kızmana gerek yok. Ben deri koltuk görünce dayanamam, hepsi bu. Babişkomun çiftliğindeki domuzları hatırlarım..."

"ÇIK DIŞARI!"

"Gidiyorum, gidiyorum, tamam. Pireyi deve yapmana hiç gerek yok. Erkekler işte ne olacak. Altlarına havalı iki tekerlek çekince kendilerini dünyanın hâkimi sanıyorlar."

Şimdi ayak sesleri duyuldu. Aracın kapısı kapandı. Motor çalıştı.

Sparks kulaklıktan net ve kesin bir ses tonuyla konuştu. *"Şüpheli aracıyla ayrıldı. Kuzeye doğru gidiyor..."*

Sparks'ın soğukkanlı ses tonuyla Sal ve Kimberly tekrar hayata döndüler. Sal telsizi eline aldı ve aracın eşkâlini verip trafik kontrolü için durdurulmasını istedi. Kimberly karavanın kapısını açtı ve Ginny ve Sparks'ı içeri almak için beklemeye başladı.

Sparks biraz ileride göründü. Koşarak yaklaşıyor, arkasından Ginny'yi çekiştiriyordu. Ginny'nin sağ yanağında adamın tokadının izi görünüyordu. Burnu akıyordu ve kirpikleri gözyaşlarından ıslanmıştı.

"Bu yanımdaki de kim oluyor?" diye bağırdı, Kimberly'yi görür görmez. "Peşime casus mu taktınız?"

"Daha çok bir destekçi," dedi Kimberly, canlı bir ses tonuyla.

Kafasını karavandan dışarı uzatıp önce sağa sonra sola baktı, sonra Ginny ve Sparks'a binmeleri için yardım etti. Kapıları iyice kapattı. Ajan Sparks tek eliyle telsizinden kurtuldu ve diğer elini zafer kazanmış bir edayla havaya kaldırdı.

"Size bir hediye getirdim," dedi. "Kargaşanın ortasında arabanın içinden ne düştü bakın: Adamın botunu aldım!"

YİRMİ ÜÇ

"Birçok örümcek türü için... Erkeklerin yeri dişi partnerlerinin sindirim sistemidir."

"ÖRÜMCEK KADIN"
BURKHARD BILGER,
New Yorker, MART 2007

KIMBERLY BÜYÜK BİR COŞKU İÇİNDE ARABASINI SÜRÜP EVE DÖNDÜ. Saat gece üçtü. GA-400 otoyolu nihayet boştu. Eliyle direksiyonda ritim tutuyor ve sessizce bir şeyler mırıldanıyor, altındaki araba keşke bir **Porsche** olsa diye düşünüyordu. O lanet aleti işte böyle bir gecede yola çıkarmak ve hız göstergesinin kükreyerek yükseldiğini izlemek mükemmel olurdu.

Kimberly Passat Station vagonunu güvenli bir şekilde 65 kilometrenin altında sürmeye devam ettiyse de kafasının içindeki yarış bitmiyordu.

Sal sabah ilk iş çok yetkili bir yargı ekibi oluşturma talebinde bulunacaktı. Dinchara, Sal'in listesinde adı geçen fahişelerden hiçbirini kaçırdığını ya da öldürdüğünü mucizevi bir şekilde itiraf etmiş değildi elbette, ama masum bir insan izlenimi de bırakmamıştı. Sal ve Kimberly kesinlikle bir şeylerin peşindeydiler ve bu geceki kayıt bunu destekleyecekti.

Ancak ne yazık ki, trafik devriyeleri Dinchara'nın aracına

rastlamamış ve çevirememişlerdi. Kimberly buna pek de şaşırmamıştı. Dinchara'nın bütün o pis ağzına rağmen, onun, serinkanlı, hesapçı bir zekâya sahip olduğu izlenimini edinmişti. Kendi çöplüğünde gezinirken bile şapkasını yüzünü iyice kapatacak şekilde takıyordu ve plakasını çamura bulamıştı. Muhtemelen Sandy Springs'den çıkarken kullanacağı dönüş yolu için de önceden önlemler almış olmalıydı.

Ancak aracın üzerinde hâlâ takip emri bulunmaktaydı. Bu yüzden şansları yaver giderse birileri birkaç gün içinde aracı bir yerde fark edecekti. Ayrıca Sal, Ginny'yle özel ajan Sparks'ı bir ressamla bir araya getirecek ve adamın robot resmini çizdirecekti. Resim gerekli yerlere dağıtılacaktı.

Herhangi bir aksilik olmazsa haftaya bu zamanlarda Dinchara'nın ismini ve özel hayatıyla ilgili bilgilerini biliyor olacaklardı. Asıl eğlence işte o zaman başlayacaktı.

Kimberly şarkıyı yine mırıldandı: "Tainted Love." Parmaklarıyla ritim tuttu.

Kimberly bir anda eve gitmek için yanıp tutuştuğunu fark etti. Arabasını bahçe yoluna park etmek, kendini evine atmak istiyordu. Şu anda hayatta her şeyden çok kocasını görmek istiyordu.

Bu kadarı yeterdi. Saçmalıklara bir son vermeleri gerekiyordu. Eve varır varmaz Mac'i uyandıracaktı. Bu konuyu güzel güzel konuşup aralarında halledeceklerdi. Mac kısa bir deneme süreci için Savannah'ya taşınabilirdi. Ortada bir yerde bir ev tutabilirler ve Kimberly de FBI'ın bölge ofislerinde ne gibi bir şansı olup olmadığını araştırırdı. Bir yol bulabilirlerdi. Her zaman bir yol olurdu. Tek yapmaları gereken konuşmaktı.

Sonra Mac'in üzerine atardı kendini. Hiçbir şey başarılı geçmiş bir iş günü kadar azdırmazdı insanı.

Kimberly sonunda arabayı bahçe yoluna park etti. Mac'in kamyoneti görünürde yoktu. Eve girdiğinde Mac yerine salonda

oturan babasıyla ve babasının karısı Rainie'yle karşılaştı. Babası Quincy, Mac'in deri koltuğunda oturmuş gazete okuyordu. Rainie ise koltuklardan birinin köşesine kıvrılmış, bir komedi dizisine bakıyordu. Ama daha çok uyukluyor gibi görünüyordu. Kimberly salona girince ikisi de ayağa kalktı.

"Burada ne işiniz var?" dedi Kimberly, şaşkınlık içinde.

"Seni uzun zamandır ziyaret etmediğimizi düşündük" dedi babası, gayet normal bir tavırla. Quincy'yi sarsmak hiçbir zaman mümkün değildi.

Kimberly o sırada hatırladı. Mac'le aralarında geçen son tartışma, gecenin bir yarısı babasının telefonuna bıraktığı mesaj. Anidden suratı kıpkırmızı kesildi. Utanmış ve mahcup olmuştu. O mesajdan sonra babasını tekrar aramalıydı ve yardım isteğini dikkate almamasını, yalnızca bir anlık bir şey olduğunu söylemeliydi. Bir şeyler... Bir şeyler yapmış olmalıydı.

"Çalışıyor muydun?" diye sordu, Rainie, esnememek için büyük çaba sarf ederek. "İlginç bir iş mi?"

"Hayır. Aslında, evet, belki. Ne zaman geldiniz? Bir şeyler yediniz mi? Mac size odanızı gösterdi mi? Sizi bu saate kadar beklettiğim için üzgünüm."

"Biz hâlâ Oregon saatindeyiz," diyerek Kimberly'yi rahatlattı, her daim soğukkanlı olan babası. "Bizim için o kadar geç değil."

Rainie uykulu gözlerle kocasına baktı, tekrar esnemenin önüne geçti. "Geldiğimizde saat onu biraz geçiyordu. Mac evdeydi ama işten çağrıldı. İtiraf ediyorum, kalan pizzanın hepsini yedik."

"*Yedik mi?*" diye araya girdi Quincy.

"Peki, peki. *Ben* yedim. Şuradaki sebze devi ise kendine bir salata yaptı," dedi Rainie, Quincy'yi işaret ederek.

"Biz de salata malzemesi var mıymış?" diye sordu Kim-

berly, şaşırarak.

"Marul, kırmızı soğan ve domates," diye bilgilendirdi onu babası. "Sanırım siz bunları ana yemeklerinize çeşni olsun diye kullanıyorsunuz ama istendiği takdirde gayet güzel bir bahçe salatası olabilirler."

"Ya?" dedi Kimberly.

Rainie sonunda soğuk havayı kırarak Kimberly'ye doğru yürüdü ve ona samimiyetle sarıldı.

"Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim. Her şey yolunda."

"Bebek nasıl?"

"Çok sağlıklı, büyüyor, tekmeler atıyor."

"Kıpırdadığını hissediyor musun?" diye şaşırarak sordu Rainie. Hatta sanki bir an için Kimberly'ye imrenmiş gibiydi. Kimberly'nin üvey annesi hayatının sonbaharında çocuk sahibi olmak istediğine karar vermişti. Quincy'yle birlikte evlat edinme girişiminde bulunmuşlardı ama işler istenildiği gibi sonuç vermemişti. Bu konu bir daha hiç konuşulmamıştı, ama Kimberly Rainie için o kapının artık kapandığını biliyordu. Artık onun hayatındaki tek çocuklar, avukatlığını yaptığı istismar edilmiş çocuklardı.

Acaba Kimberly'nin hamile olması onu kıskandırıyor, eski yaraları deşiyor, yeni pişmanlıklar yaşamasına sebep oluyor muydu? Rainie eskiden polisti ve mimiklerini kontrol etmek, dilini tutmak konusunda çok deneyimliydi. İçinden her ne geçiyorsa, bunu dışa vurduğu pek görülmüyordu.

"Dokunmak ister misin?" diye sordu Kimberly.

"İsterim."

Rainie'nin elini aldı ve karnının sol tarafında, tam göbek kıvrımının üzerine götürdü. Gece aerobiğiyle meşgul olan McCormack Bebek onları hayal kırıklığına uğratmadı.

"Erkek mi kız mı?" diye sordu Rainie. "Sence ne olacak?"

Quincy de koltuktan kalkmış ve gelip karısının yanında durmuştu. Ona kalsa kesinlikle sormazdı, bu yüzden Kimberly onun da elini aldı ve karnının üzerine koydu. Bebek bir daha tekme attı. Kimberly'nin babası irkildi ve elini çekti. Sonra gülümsedi.

"Erkek!" dedi, hiç vakit kaybetmeden. Elini tekrar Kimberly'nin karnına koydu.

"Bence de erkek," dedi Rainie. "Kızlar için annelerinin güzelliğini çaldıkları söylenir. Sen hâlâ güzel görünüyorsun."

Kimberly'nin yüzü kızardı. "Pekâlâ, pekâlâ. Güzel anne, bir nefes aldın. Ve bir bardak da su."

Mutfağa gitti. Rainie ve kendi için birer bardak su koydu. Quincy esaslı bir kahve tüketicisiydi. Bu yüzden saat gecenin üçü de olsa, onun için su ısıtmaya başladı. Hep beraber mutfaktaki masaya oturdular. Dokunaklı bir aile sahnesiydi. Tabii hiçbiri ışığı açmak gibi bir girişimde bulunmamıştı. Sadece bu bile mesleki tercihleri hakkında bir şeyler anlatmaya yetiyordu.

"Mac evden çıkmadan önce bir şey söyledi mi?" diye sordu Kimberly.

"Onu beklememizi söyledi."

Kimberly hafifçe homurdandı, alt dudağını ısırdı ve neler döndüğünü merak etti. Mac'in bu günlerde ne üzerinde çalıştığını bilmiyordu. Kimberly'nin yürüttüğü soruşturmalar hakkında konuşurlardı ama Mac'in işinden bahsetmezlerdi.

"Peki, senin gecen nasıldı?" diye sordu babası.

"Gözetleme baskını," dedi Kimberly. "Adam mucizevi bir şekilde itiraf etmedi tabii ama muhbirimizi fena dövdü ki bu da doğru yolda olduğumuzu gösteriyor."

Quincy meraklanarak tek kaşını havaya kaldırdı. "Nasıl bir dava bu?"

"Seri cinayet. Bazı fahişeler ortadan kayboluyor. İçlerinden altı tanesinin ehliyetleri bir özel ajanın arabasının ön camına bı-

rakılmış. Bu adamın olaylarla ilgisi olabilir diye düşünüyoruz." Kimberly tekrar alt dudağını ısırdı. "Sorun şu ki, herhangi bir caset bulamadık. Yaşam tarzları düşünülecek olursa bu kızların sadece başka bir yerlere taşınmış olabilecekleri iddia edilebilir. O yüzden dava biraz karmaşık bir hal alıyor. Ama yine de, kasetin delil olarak kabul edilebilmesini sağlarsak işimize yarayabilir."

"Kaset?" diye sordu Rainie.

"Kayıp kızlardan birinin annesinin öldürüldüğü ana ait olan bir kayır. Ya da en azından, kadının gerçekten de öldürüldüğü hissini veriyor. Şunu dinleyin: Katil her kurbana bir sonraki kurbanını seçtiriyor. Bu kadının durumundaysa, Veronica Jones, sözünü ettiğim kayıttaki kadın, kızının ismini vermiş: Ginny Jones. Ginny Jones da şu anki muhbirimiz."

Rainie çelişkiyi dile getirdi. "Evet, ama adam Ginny Jones'u öldürmemiş."

"Ginny'nin söylediğine göre, Ginny adamı ikna etmiş. Adamın örümcek saplantısı var. Ginny'nin de öyle. Ortak ilgi alanları söz konusu olunca, adam Ginny'nin yaşamasına izin vermiş. Tabii hayatının sonuna kadar fahişelik yapmaya ve kazandığının yarısını adama vermeye yaşamak denirse."

"Adam kontrolü elinde tutuyor," dedi Quincy.

"Aynen öyle. Bu herif kontrolle kafayı bozmuş."

"Kaseti dinleyebilir miyim?" diye sordu Quincy.

"Şu anda ofiste. Yarın getirebilirim."

"Kadından bir sonraki kurbanı seçmesini nasıl istemiş?"

"Ona işkence ederek. Kadına, sevdiği birinin adını verirse, bu işkenceyi sona erdireceğini söylemiş."

Quincy şüpheli gözlerle bakıyordu. "Peki, kurban istenileni hemen yapmış mı?"

"Aslında, ilk önce sahte bir isim vermeyi denemiş. Ama adam üzerine gidince, neden o ismi verdiğini, o insanın ne gibi bir öne-

mi olduğunu sorunca, kurban pes etmiş. Kadının ne kadar büyük bir gerilim içinde olduğu ve acıdan serseme döndüğü kaseti dinleyince anlaşılıyor. O şartlar altında bırakın yalan söylemeyi, düşünebilmek bile çok zor olmalı."

"O da kendi kızını feda etmiş. Öyleyse buradan, bütün kurbanların adama göre birbirleriyle bir bağlantıları olduğu anlamı çıkıyor."

"Bunun üzerinde çalışıyoruz. Daha doğrusu, bir GBI'dan bir özel ajan çalışıyor. Sal, fahişelerden üçünün ev arkadaşı olduğunu zaten biliyor. Sırayla ortadan kaybolmuşlar. Ancak bulmacanın önemli parçaları elimizde yok. Bundan eminiz. Elimizdeki kayıp kızlar listesindeki kızların bazıları gerçekten de Teksas'a gitmiş olabilir. Ve bazılarıysa ortadan kaybolmuştur ve kendilerinden haber alınacaktır belki de."

"Bu kızların hepsi tek bir coğrafik bölgeden mi kaybolmuşlar?" diye sordu Rainie. "Georgia'daki fahişelik bölgeleri nasıl?"

"Çok geniş ve çok çeşitli. Fulton Industrial Bulvarı gibi, genelevlerin bulunduğu yerler ve oralarda yaya dolaşan fahişeler var. Çoğu Afrikalı-Amerikalı ve çoğu uyuşturucu kullanıyor. Sonra Sandy Springs gibi yerlerde bulunan masaj salonları var. Bunların çoğu da Asyalı ve çoğu seks kölesi. Bir de gece kulüpleri var ki oralarda her şeyden biraz bulabilirsin: Beyaz, İspanyol, siyahi, Asyalı, uyuşturucu kullanan, uyuşturucu kullanmayan. Ve son olarak da Marietta'daki Hava Üssü'nün çevresinde süregelen olağan aktiviteler var. Masalara servis yaparken birkaç hizmet daha sunmayı teklif eden yerel kızlar.

"Georgia büyük bir eyalettir; birçok coğrafik ve sosyoekonomik çeşitlilik mevcuttur. Eğer şüphelimiz yeraltında dünyasında sek sek oynayarak çiziyorsa yolunu, o zaman bütün noktaları birleştirmek için birçok insanla konuşmam gerekecek. Ki onun bunca zamandır radara yakalanmamış olmasını böyle bir şeye

bağlıyorum."

"Bilinmeyen şahıs hakkında ele geçirdiğin başka bilgiler var mı?" diye sordu Quincy.

"Evet... Onu bu gece ilk kez gördük ve otuz küsur yaşlarında olduğunu düşünüyoruz."

"Deneyimli. İstediği yere gidip gelebiliyor. Acele etmiyor. Hedefini bir süre takibe alıyor."

"Kasete göre konuşacak olursak, ben Veronica Jones'un onun ilk kurbanı olmadığını düşünüyorum. Yöntemlerini iyice geliştirmek için yeterli zamanı olmuş olmalı. Fiziksel görünümüyse... Beyaz bir erkek. Bir yetmiş beş, bir seksen boylarında. Belki yetmiş beş ya da seksen kilo. İri değil ama sağlam yapılı. Ayrıca doğa sporlarını sever gibi bir havası var. Yürüyüş botları, kot pantolon ve bir cip."

"Avcı olabilir mi?"

"Bu aşamada güçlü bir ihtimal."

"Yalnızlığı seviyor."

"İlginç gelecek ama öyle olduğunu düşünmüyoruz. Sözüne ettiğim GBI ajanı arabasının camına bırakılmış iki zarf buldu. Her ikisinde de kayıp fahişelerin sürücü belgeleri vardı. Zarflarla birlikte herhangi bir not bırakılmadığını veya herhangi bir iletişim bilgisi verilmediğini göz önünde bulundurunca, Sal bu zarfların katile yakın olan bir kişi tarafından bırakıldığını düşündü, katilin kendisi tarafından değil."

Quincy tek kaşını havaya kaldırarak biraz düşündü. "Akla yatkın," dedi. "Birçok katil, eğer herhangi bir iletişim kurmak istiyorsa, duruma mutlaka bir laf dalaşı veya bir rekabet katar."

"Kesinlikle. Ancak ne yazık ki zarflardan herhangi bir fiziksel kanıt elde edemedik. Bu yüzden katili hâlâ tek başımıza bizim takip etmemiz ve kimliğini bizim belirlememiz gerekiyor. Fakat kimliğini belirleyebilirsek, bize yardımcı olabilecek herhangi bir akraba veya dostuna ulaşabiliriz."

"Sosyoekonomik durumu nasıl?" diye konuyu değiştirdi Quincy.

"Bunu pek anlayamadım. Çapulcu gibi konuşuyor ama istediği zamanlarda oldukça net ve ciddi bir izlenim de bırakabiliyor. Ayrıca cipi oldukça güzel. Limited Edition *Toyota 4Runner*. Kıyafetleri de öyle. Üzerindeki kotla ve gömlekle oldukça sıradan görünüyor ama hem kotu hem de gömleği kaliteli. Belki bir zamanlar cahil bir işçiydi ve sonradan zengin bir züppe oldu."

"Zenginlik basamaklarını tırmanmak istiyor. Maddiyatı, sahip olmayı seviyor," diye araya girdi Rainie.

"Sanırım öyle," dedi Kimberly.

"Olay dönüp dolaşıp paraya gelecek," dedi Rainie, Quincy'ye bakarak. "Onun gibi deneyim kazanmış bir katil. Sayıları onu geçen kurbanlar. Şu anda buna harcadığı zaman ve enerji... Öldürme gereçlerini hazır etmek, kurbanlara yem atmak, geride bıraktığı izleri kaybettirmek, cesetleri saklamak... Bu tam zamanlı bir iş, özellikle de kurbanlarını öldürmeden önce bir süre takip etmesi de gerekiyorsa."

"Buna mecbur," dedi Quincy. "Eğer Kurban B'yi Kurban A'ya seçtiriyorsa, öyleyse harekete geçmeden önce Kurban B'yle ilgili bir sürü keşif gezisi yapmalı."

"Öyleyse meşgul bir kişi," dedi Rainie. "Bunun için çok çalışıyor. Bu da demek oluyor ki herhangi bir işi yok ve yaşa tarzının giderlerini karşılamak için başka yollarla para kazanıyor."

"Fahişelere pezevenklik yapmak gibi," diye mırıldandı Kimberly.

"Evet. Ya da sahtekârlık, hırsızlık veya uyuşturucu," dedi Quincy. "Geçenlerde şöyle bir dava yaşandı: Bir adam sahte çek düzenlemek suçundan Hazine Departmanı tarafından tutuklandı. Adamın bilgisayarındaki bellek birimine girdiklerinde bir sürü

dosya buldular. Dosyaların içinde iplerle bağlanmış, ağızlarına kumaşlar tıkılmış ve cinsel saldırıya uğrayan kadın fotoğrafları vardı. Meğer adam saldırgan bir cinsi sapıkmış ve yıllarca doğudaki kıyı kesiminde kadınları kaçırmış, tecavüz etmiş ve onları öldürmüş. Sahte çek düzenlemek yalnızca masraflarını karşılamak için başvurduğu bir yöntemmiş.

"Hiç Uluslararası Nekro Araştırma adında bir topluluk duydun mu?" diye sordu Quincy.

Kimberly kafasını salladı.

"Onlardan genelde Domuzcular diye söz ediliyor. Kâr amacı gütmeyen bir topluluk, çoğunlukla emekli bilim adamlarından veya polislerden oluşuyor. Ben de onlara katılmayı düşünüyorum."

"Ah, daha neler," dedi Rainie, alaycı bir tavırla.

Fakat Kimberly babasını büyük bir ilgiyle dinliyordu. "Bu insanlar ne yapıyor?"

"Cesetleri buluyorlar. Adli gömülerin yerini tespit etmekte kullanılacak teknik yöntemler geliştirmek amacıyla domuzları gömmekle meşhurlar. Bu topluluk aynı zamanda, kaybolmasının üzerinden yirmi yıl geçtikten sonra Michele Wallace'ın cesedini Colorado'da bulan topluluk."

"Michele Wallace?" diye tekrarladı Kimberly. Hafızasını şöyle bir yokladı, ama bir sonuca varamadı. "Üzgünüm, o davayı bilmiyorum."

"Çünkü çok gençsin. 1974 yılıydı. Wallace yirmi beş yaşındaydı. Colorado, Gunnison'da yaşıyordu. Deneyimli bir uzun yol yürüyüşçüsüydü. Bir hafta sonu için Alman kurduyla birlikte Schofield Park'a gitti. Aracına geri döndüğünde arabaları bozulmuş olan iki adam gördü. Onlara yardım etmeyi teklif etti ve bir daha bulunamadı.

"Adamlardan birine, Chuck Matthews'a göre, Wallace kendisini kasabanın girişinde bırakmıştı ve yola arkadaşı Roy Melanson'la devam etmişti. Ondan çok kısa bir süre sonra Roy Melanson için bir tutuklama emri çıkartıldı. Wallace'ın ehliyeti, kamp malzemeleri, hatta köpeğinin çantası bile Roy Melanson'ın mülkünde bulundu. Melanson daha önce üç ayrı tecavüz vakası ve Teksas'taki bir cinayet vakası için sorguya alınmıştı.

"Polis Melanson'a yöneltilen suçlamalar üzerinde baskıyı daha da artırmaya başladı. Bir yandan da Wallace'ın cesedini bulmak için Schofield Parkı'nda geniş çaplı arama çalışmaları düzenlendi. Peki, ne oldu biliyor musun?"

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Cinayete işaret edecek herhangi bir delil bulunamadı. Bu yüzden bir dava oluşturamadılar. Melanson, Wallace'ın bütün o eşyaları kendisine hediye olarak verdiğini iddia etti. Bunun aksini kim ispatlayabilirdi ki? Melanson sonunda çalıntı çek bozdurmak ve sahtekârlıktan suçlu bulunarak on üç yıl yattı. Sonra yürüyüp gitti. Michele Wallace'ın annesiyse intihar etti ve arkasında bir not bıraktı. Notta, kızının cesedi bulunacak olursa, kendisinin yanına gömmelerini rica ediyordu."

"Tanrım, olamaz."

"1979 yılında, başka bir yürüyüşçü Schofield Parkı'nda, yürüyüş parkurunun hemen ortasında bir tutam saç buldu. İki kurdeleyle bağlanmıştı, tıpkı Michele Wallace'ın bağlamış olduğu gibi. Polis saçı delil deposuna koydu ve konu yine kapandı. Ta ki 1990 yılına kadar."

"Kathy Young adında yeni bir detektif, Nekro Araştırma'yla dava hakkında iletişime geçti. Nekro Araştırma, bir botanikçi, bir adli antropolog, bir arkeolog ve birkaç uzmanla birlikte konuyu araştırmaya geldi. Botanikçi kurdelelerde bulunan bitki maddesini inceledi ve bilumum yaprak ve ağaç kabuğu oranlarını dikkate alarak, bütün parkta, aynı yaprak ve ağaç türü oranlarının bulunduğu yalnızca birkaç bölge olduğu sonucuna vardı. Bilim adam-

ları bu bölgeleri göz altına aldılar ve günler süren zahmetten, sistemli kazılardan sonra Wallace'ın kafatasını buldular. 1993 Eylül ayında, Roy Melanson, Wallace'ı öldürmekten nihayet suçlu bulundu. Ve 1994 Nisan ayında Michele Wallace'ın cesedi nihayet annesinin mezarının yanına gömüldü."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Kimberly, bakışlarını yere çevirerek. Hikâye yüreğini sızlatmıştı. Bunun olmasından nefret ederdi.

"Asıl konu şu," diye devam etti babası. "Cesetler davalar için çok önemlidir. Eğer teorin doğruysa, bir yerlerde gizlenmiş en az altı tane ceset olmalı. Eğer geleneksel polis yöntemleri bu işi çözemiyorsa, belki doğru uzman çözebilir."

Kimberly bir süre düşündü. "Aslında elimize yeni bir şey geçti. Ajanlarımızdan biri, kimliği bilinmeyen şüphelinin aracından çamurlu bir yürüyüş botu ele geçirdi. Amerikan Jeolojik Araştırma Kurumu'ndan bir dostumla irtibata geçip, yardım istemeyi düşünüyorum. Bottaki topraktan bazı örnekler alınıp incelenecek... Bu tip işler işte."

"Kireç bulabilecekler mi diye test ettirmeyi unutma!" dedi Quincy, aceleyle.

"Biliyorum."

"Bir de botanikçi bul. Vadi topraklarının içinde bitki barındırmak gibi bir eğilimleri vardır... Ya da belki bir böcek bilimci ve bir örümcek bilimci de bul... Örümceklerden bahsetmiştin ya..."

"Biliyorum, baba," dedi Kimberly, sabırsızlanarak.

Quincy gülümsedi. "Yine mi konferans vermeye başladım?"

Kimberly kendini toparladı. "Yo, hayır, yardım etmek istiyorsun ve Tanrı biliyor ya, bu davada gerçekten yardıma ihtiyacımız var. Sadece... Saat biraz geç oldu."

"Elbette, doğru ya, bebek var. Uyuman gerek."

"Evet, uyumalıyım," dedi Kimberly ama kimse masadan kalkma girişiminde bulunmadı. Kimberly bardağından bir yudum su aldı. Örümcekleri, toprağı ve bir davadaki karmaşık düğüm noktalarının insanı ne kadar çok çeşitli yerlere yönlendirebileceğini düşündü. Amerikan jeolojik Araştırma takımıyla en son çalıştığı zamanki gibi, çıngıraklı yılanlara yuva olan kayalıkların üzerinden atladığı, kirli mağaraların içini keşfe çıktığı, fokurdayan bir bataklığın içinde koşarak geçtiği zamanları hatırladı. O zamanlar daha genç, daha çevikti ve yalnızca kendi sağlığından sorumluydu.

"Ne kadar kalacaksınız?" diye sordu, nihayet.

Babasıyla Rainie birbirlerine baktılar. "Kesin bir süre belirlemedik," dedi Rainie. "Georgia'da şimdiye kadar hiç uzun süre geçirmemiştik. Etrafı gezmenin keyifli olacağını düşündük."

Kimberly onlara kuşkuyla baktı. "Peki ya sizin üzerinde çalıştığınız davalar?"

"Kendi kendinin işvereni olmanın güzelliklerinden biri de, işini gittiğin her yere taşıyabiliyor olman," dedi babası.

"İşini yanında taşıyor, çünkü onu hâlâ evinde bırakamıyor!" diye söylendi Rainie.

Kimberly başını salladı. Suyunu içip bitirdi. Rainie de suyunu içti.

"Sizi odanıza götüreyim," dedi, bardakları alıp kaldırarak, sonra onarlı koridora yöneltti.

Rainie misafir odasına babasından önce gitti. Bu onun üstü kapalı bir şekilde babasıyla Kimberly'yi bir süre baş başa bırakma yöntemiydi.

Kimberly babasına ne söyleyeceğini hiçbir zaman bilemezdi. Babası sessiz kalmak konusunda tam bir uzmandı. Kimberly ise çoğu zaman dışarı fırlamak isteyen sözcüklerin boğazına gelip onu boğmak üzere olduklarını hissederdi. Babasına mutlu olup

olmadığını sormak istiyordu. Ona, hayatını işine adamış olmasının, yolda kaybettiği bütün o şeylere değip değmediğini sormak istiyordu.

Ona annesini sormak istiyordu. Gençken, ilk çocuklarının doğmasını beklerken işlerin nasıl yürüdüğünü merak ediyordu. Babasına her şeyi sormak istiyordu, bu yüzden hiçbir şey sormadı.

Babası ona doğru eğildi ve yanağından öptü.

Bir an için ikisi de öylece durdular. Gözleri kapalı, alınları birbirine değiyordu.

"Geldiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadı Kimberly.

"Her zaman," dedi babası.

YİRMİ DÖRT

"Yemek kıtsa ve yavru örümcekler açsa, sonunda birbirlerini bile yiyebilirler."

Örümcekler ve Akrabaları,
HERBERT W. ve LORNA R. LEVI,
Golden Guide ST. MARTIN 2002

ÇOCUK GERİ GELMİŞTİ. GÜNEŞLİ BİR ÖĞLEDEN SONRA SÖZ DİNLEYEREK ÖN KAPIYI ÇALDI. Kadın da onu içeri aldı ve odun kırma işiyle görevlendirdi. Bir saatten fazla çalıştı. Tişörtünü üzerinden çıkaracak kadar uzun bir süreydi bu. Sıska göğsü, insanın yüreğini sızlatacak kadar ince kaburgaları ortaya çıkmıştı. İşi bitince kadın ona peynirli omlet yaptı. Yanında dört tane kalınca tost ekmeği yedi ve iki bardak süt içti. Hepsini yiyip bitirdikten sonra, ekmeğinin parçasıyla tabakta kalmış olan son omlet yağını da sıyırıp ağzına attı ve ardından parmaklarını tek tek yaladı.

Sonra evin içindeki işleri yapmaya koyuldular. Kadın çocuğa pencerelerin daha güvenli olmaları için pervazlarına nasıl çıra çakacağını gösterdi. Sonra onu Noel süslemelerini getirmesi için bodruma gönderdi. Çocuk kollarının arasında kutu ve omzunun üzerinde şişman, kahverengi bir ev örümceğiyle geri döndü. Kadın örümceği çocuğun omzunun üzerinden silkelemek istedi. Ama çocuk bu hareketten alındı ve mutfakta oturup, sanki evcil bir

hayvanmışçasına örümcekle oynamakta ısrar etti.

"Örümcekler sana zarar vermez," dedi kadına. "Örümcekler böcek öldürürler, insanları değil. Hem örümcekler çok havalıdırlar. Söylesene, sen hiç, bir örümcek ağının tadına baktın mı?"

Kadın çocuğu hayvan dostuyla baş başa bıraktı ve Noel çanlarını alıp evin arka ve ön kapılarının üzerine astı. Yapacak birkaç işi daha kalmıştı ama önce dışarıda halletmesi gereken iki iş vardı.

"Hey, ufaklık, benimle dışarı gelecek misin, gelmeyecek misin?"

Çocuk ayağa kalktı. "Nereye gidiyoruz?"

"Hırdavatçıya."

Kadın mantosunu, şapkasını, eldivenlerini giydi. Çocuğun üzerinde yalnızca bir gömlek vardı. Bu yüzden onu üst kata Joseph'in odasına gönderdi. Çocuk neredeyse dizlerine kadar uzanan kalın bir montla geri geldi. Kadın bu kez girişteki portmantonun içini deşmeye başladı. Sonunda annesinin eski denizci mavisi mantolarından birini buldu. Bu manto, ağabeyinin paltosundan daha iyi oturdu çocuğun üstüne.

Bahçeye çıkınca çocuk umut dolu bakışlarla garaj kapısında doğru yürüdü.

"Sersemlik etme, evladım," dedi kadın. "Tanrı bize boşuna ayak vermemiş."

"Tanrı bize boşuna araba da vermemiş," dedi çocuk. Kadın bunun üzerine şaşkınlıkla kıkırdadı.

"Arabayı neredeyse on sene önce sattım," dedi çocuğa. "Benim yaşımdaki biri bırak araba kullanmayı, düz bir çizgi de bile zor yürür."

Yokuştan aşağı doğru yürümeye başladılar. Çocuk kadının yanında gidebilmek için arada bir adım geri atıyordu. Kadın çocuğa göre çok yavaştı. Bu yüzden çocuk önce öne doğru birkaç

adım fırlıyor, sonra kenara çekiliyor, sonra geri geri geliyordu. O yaştaki ufaklıkların tıpkı yavru bir köpek gibi oynaştıkları şekilde oynaşıyordu. Ara sıra çöp yığınlarına bir teme savuruyor veya bilerek su birikintilerinin içine dalıyordu.

Kadın bunlardan hiç rahatsız olmuyordu. Onun gibi sağlıklı, küçük bir çocuk gezip dolaşmalı, oynayıp zıplamalı ve çamura bulanmalıydı.

Ancak bunun aksine, zamanını yaşlı bir kadınla geçirmemeliydi.

Kadının hırdavatçı dükkânına varması nerdeyse bir saat sürdü. Çocuk da markete onunla beraber girdi. Ama bir kere içeri girince kadın dikkatini başka yerlere vermek zorunda kaldı ve çocuğun izini kaybetti. Kapılar için zincirli kilitler alması gerekiyordu. Üç tane. Şöyle sağlam, kolay kopmayacak bir şeyler.

Kilitlerin etiketlerinde yazan fiyatları görünce gözlerini kırpıştırıp bir daha baktı. Cüzdanına giden eli tir tir titredi.

Sonunda yalnızca iki tane almaya karar verdi ki bu kadarı bile içine oturmuştu.

İşi bittiğinde çocuğu dışarıda, marketin önünde kendisini beklerken buldu.

"Şimdi ne yapacağız?"

"Sebze alışverişi, genç adam. Senin yemeğe ihtiyacın var."

Markete doğru yürümeye başladı. Çocuk da yanından gidiyordu.

Mel kasada duruyordu. İçeri girdiklerine başını kaldırıp kadına baktı ve eliyle selam verdi. Çocuğu görünce suratı asıldı, eli yana düştü ama bir şey söylemedi. Yalnızca tedirgince gözlerini ondan ayırmadı.

"Ben renkli mısır gevreği istiyorum," dedi çocuk.

"Çok pahalı," dedi kadın.

"Lütfen, lütfen, lütfen."

"Evlat, ben yiyecek alırım, şeker tozları değil. Renkli mısır gevreği istiyorsan, kendi paranla al."

Çocuk şekerlere bakmak için yürüyüp gitti. Rita yumurtalara baktı ve dünyanın ne zaman bu kadar pahalılaştığını düşündü. On iki doları kalmıştı. En az bir hafta idare etmesi gerekiyordu bununla. Ama çocuğun belli ki daha çok yemek yemeye ihtiyacı vardı.

Rita daha çok omlet pişirmeye başlayacak ve miktarı arttırmak için yumurtalara su katacaktı. Kendi makarnasını kendisi de yapabilirdi. Eskiden sürekli yapardı bunu. Kocaman yumurtalı makarnalar, bodrumdaki konserve domateslerle beraber mükemmel bir yemek olurdu.

Kadın portakal suyu alabilmeyi de isterdi. Çocuk biraz vitamin alsa fena olmazdı. Hem portakal suyu öyle mayhoş, öyle güzel bir tat bırakıyordu ki ağızda... Sonunda kadın süt tozuna razı oldu ki çocuğun buna burun kıvıracağından emindi. Ancak bunca seneden sonra, kadın için bu kadarı yeter de artardı bile.

Sosis söz konusu bile olamazdı, salam da öyle. İndirimli satış sepetinde bayatlamış bir ekmek ve içi geçmiş birkaç elma buldu. Elmaları ezip püre yapacak, ekmekleri de kızartacaktı. Bunları düşünürken yarı fiyata inmiş bir sığır etiyle, hafif küflenmiş havuç ve soğanlar buldu. Hepsini haşladığı zaman mükemmel bir sulu yemek elde edebilirdi.

Yine de, verdiği her değerli peniyi tek tek saymak ve karşılığında yalnızca iki torba şey almak yüreğine ağır geliyordu. Rita, beklenti içinde Mel'e baktı. Belki arka tarafa gider ve her zamanki rutinlerini bugün de yerine getirir diye bekledi.

Ancak Mel'in gözleri hâlâ şekerlere bakmakta olan çocuğun üzerindeydi.

"Arkadaşın mı, Rita?" diye sordu.

"Birkaç odun kırmama yardım etti."

Bu açıklama Mel'in buz gibi bakışlarını biraz olsun yumuşatmıştı. Şimdi yalnıza huzursuz görünüyordu. "Yerinde olsam ona evin içinde iş vermezdim," diye mırıldandı bıyık altında. Ancak aynı zamanda kulakları keskin olan çocuğun bunu duyabileceği kadar yüksek sesle söylemişti.

"Sen kendi işine bak Mel, ben de kendi işime bakayım," dedi Rita. Tezgâhın üstündeki iki torbayı almak için güçlükle uzandı. Mel o sırada nihayet yüzü kızaracak kadar terbiyesini takınmayı aklına getirmişti.

"Affedersin, Rita, dur sana yardım edeyim–"

Ama Rita'nın artık öylelerine gösterecek sabrı kalmamıştı. Torbaları çekip aldı ve kapıya doğru yürüdü. "Haydi, çocuk," diye seslendi arkasına bakarak, çünkü Scott ismi tıpkı Joseph'in eski montu gibi çocuğa hiç yakışmıyordu. "İşimiz bitti, gidiyoruz," dedi.

Çocuk itaat ederek Rita'nın peşinden kapıya yürüdü. Elleri ceplerindeydi. Rita çocuğa gerekli mesajı verene kadar üç beş kere öksürmek zorunda kaldı. Çocuk nihayet uyandı ve Rita'nın elindeki torbalardan birini aldı. Sonra, tekrar sessizliğe gömülerek ağır adımlarla yokuşu tırmanmaya başladılar.

Yolun çeyreğine geldiklerinde Rita nefes almak için durmak zorunda kaldı. Karnı guruldayarak sabahki hafif kahvaltıyı protesto ediyordu. Ne de olsa Rita kendi ekmeğini çocuğa vermişti. Onun yaşında zaten vücudu her geçen sene biraz daha büzüşüyordu ama çocuğun büyümek için kaloriye ihtiyacı vardı.

Arkasını dönüp baktığında çocuğun bir Kit Kat kemirdiğini gördü.

"Sen de ister misin?" diye sordu çocuk kibarca, Rita onu kulağından yakalamadan tam bir saniye önce.

"Çocuk, o çikolatayı nereden buldun?"

"Ahh!"

"Cevap ver, evlat! O çikolatanın parasını ödedin mi? Benim

görmediğim bir anda kasaya gidip kasiyere para mı verdin?"

"Ben... Ben şey..."

"Onu çaldın, öyle değil mi!"

"Ben sadece yardım etmeye çalışıyordum. Senin azıcık paran var, o adamın dükkânı ise bir sürü yiyecekle dolu. Bir çikolatadan ne çıkar hem? Farkına bile varmayacaktır!"

"Bana ceplerini göster."

Rita ceplerini ters çevirmesine izin vermek için çocuğun kulağını bıraktı. Çocuğun cebinde iki çikolata, bir paket fıstık ve üç tane Slim Jims vardı. Rita çocuğu kınayarak başını iki yana salladı.

"Peki, yapılacak bir şey kaldı sadece," dedi. Torbaları yerden aldı ve yokuştan tekrar aşağı doğru yürümeye çalıştı.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi çocuk, Rita'ya yetişmek için koşturarak. Rita sinirlendiği zamanlarda vücudunda hâlâ bir yaşam gücü olurdu ve şu anda feci halde sinirliydi.

"Seni markete geri götürüyorum, genç adam. Çaldığın *her şeyi* Mel'e geri vereceksin. Sonra da özür dilemek için deposunun yerlerini süpüreceksin."

Çocuk yürümeyi bıraktı. "*Neden?* Senin yemeğe ihtiyacın var. Ben sadece yardım etmeye çalışıyordum. Slim Jims sevmez misin? Bana ne sevdiğini söyle bir dahaki sefere ondan alayım. Ama ne yazık ki yumurtaları parayla almaya devam etmek zorundasın. Onlar çalmak için fazla büyük."

Rita çocuğun yüzüne iyice bakabilmek için durdu. "Çalmak yanlış bir şeydir."

"Yiyecek dolaplarını gördüm. Hepsi de bomboş. Sana yardım edebilirim."

"Tanrı'nın kulları kendi kendilerine yardım ediyorlarsa tanrı da onlara yardım eder."

"Ben de bunu diyorum ya!" Çocuğun gözleri parlamıştı.

Rita belki de en iyi atasözünü seçmemiş olduğunu fark etti.

"Çocuk, dinle beni! Başkalarına zarar vermek pahasını kendini yüceltmek günahtır. Evet, ben fakirim, dolaplarımın içi boş ama güçlü ve akıllıyım. Üstesinden geleceğim ve bunu suç işlemeye başvurmadan yapacağım. Haydi bakalım, marş marş!"

Çocuğun bacağını hafifçe ittirerek onu harekete geçirdi. Çocuk homurdandı ama yürümeye başladı. Yüzünde kızgın olmaktan çok şaşırmış bir ifade vardı. Ancak yokuşun sonuna geldiklerinde markete girmeyi reddetti.

Rita çocuktan her şeyi aldı, içeri kendisi girdi ve tezgâhın üzerine bıraktı.

"Kusura bakma," dedi Mel'e. "Bir daha olmayacak."

"O çocuk bir baş belası," diye homurdandı Mel, kollarını göğsünde kavuşturarak.

Rita Mel'e mağrurca baktı. "Yalnızca yardım etmek istemiyormuş, öyle dedi." Mel'e son bir kez daha baktı ve sonra arkasını dönüp, yaşlı sakat bir kadın ne kadar onurlu olabilirse, o kadar onurlu bir duruşla marketten çıktı.

Çocuk sokağın karşısına çekilmiş bekliyordu. Rita yokuşu tırmanmaya başlayınca peşinden gitti. Gittikçe daha mahcup, daha ezik görünüyordu. Artık eve yaklaşmışlardı ki çocuk dayanamayıp patladı.

"Bu yaptığın aptalcaydı! Aptallık ettin! O benim çikolatamdı. Onu *ben hak ettim*. Geri vermeye hakkın yoktu!"

"Kurallara uymak önemlidir."

"Hayır, hayır, hiç de önemli değildir. Sen hiçbir şey bilmiyorsun!" diye bağırdı çocuk. Sonra Rita'nın elindeki biricik gıda poşetini alıp yere savurdu. Rita yumurtaların kırıldığını duydu. Sarı sıvıların torbaya aktığını gördü.

"Onca aptallık içinde yapacak bunu mu buldun, çocuk? Şimdi ikimiz de aç kalacağız."

"İyi, iyi. Aman ne güzel!" diye kükredi çocuk. Kolunu geri çekti. Rita bir an için çocuğun ona vuracağını, suratının ortasına yumruk atacağını sandı. Ama çocuk son anda elini yere indirdi, arkasını döndü ve koşmaya başladı.

Rita çocuğun sıska bacaklarının üzerinde bir sonraki tepeciğe, köhne köşke doğru uzaklaşmasını izledi. Çocuğa karşı öfke duymak istiyordu en çok da onu orada neyin beklediğini merak ediyordu.

Bir dakika daha geçti. Rita güçlükle eğilerek torbayı yerden alıp dikkatlice kollarının arasına sıkıştırdı. Mutfağa girdi. Plastik bir ıspatulayla, minik hareketlerle yumurta sarılarını sıyırarak bir kâseye doldurdu.

Hayatta yapmayı bildiği tek şeyi yapıyordu: Hâlâ kurtarılabilecek olanları kurtarmak…

YİRMİ BEŞ

HAMBURGER ADAM BİR İŞLER ÇEVİRİYOR.

Fark etmediğimi sandığı zamanlarda beni izlediğini hissedebiliyorum. Ben televizyona bakıyor oluyorum mesela. Gelip odanın kapısında dikiliyor ve beni seyredip duruyor. Sonra eğiliyor ve pipisini kaşıyıp gidiyor.

Hamburger Adam bu günlerde çok fazla yalnız vakit geçiriyor. Ya dışarı çıkıp geziniyor ya da odasına kapanıyor. Bazen karanlık ruh halini hissedebiliyorum. Ve bazen onun bu halini kendi ruhsal durumumla eşleştirebiliyorum. Biz baba ve oğul gibiyiz. Karşılıklı olarak birbirimizi hor görüyoruz.

Bana artık dokunmuyor; onun için fazla yaşlıyım. Artık eskisi top da oynayamıyorum. İnsanlar parklarda gezinen soluk yüzlü bir genç görünce otomatik olarak ondan şüphe ediyorlar. Benim bela olabileceğimi, uyuşturucu sattığımı ya da önemsiz bir gangster olduğumu düşünüyorlar. Hayal güçleri o kadar da geniş değil, ancak bu kadarından şüphe edebiliyorlar.

Hâlâ ufak tefek sayılırım. Hamburger Adam beni çok beslemiyor. Ergenliğimi ertelemek adına verdiği son bir çaba kırıntısı, sanırım. Ne de olsa filmlerden hâlâ para kazanabiliyor. Ama film işi bile eskisi gibi gitmiyor artık. Porno camiasında asıl para

çocuklarla yapılan işlerde yatıyor, bir deri bir kemik, cılız genç-lerle değil.

Son zamanlarda mezuniyet diye bir şey tutturdu. "Evlat, herkes hayatta, ileriye bakması, ileriyi düşünmesi gereken bir nok-taya gelir. Artık, büyüyorsun, evlat. Mezun olmaya hazırlanıyor-sun."

Mezun olmak ne demek bilmiyorum. Benim için bir kep ve cüppe ve üniversiteye giriş bileti olmadığı kesin. Ne yapacağımı zannediyor? Ticaret okuluna gideceğimi, iş bulacağımı filan mı? Diğer sapıklarla beraber bir karavan parkına taşınacağımı mı? Yapmayı bildiğim tek bir şey var bu hayatta. O işin mezuniyeti nasıl oluyor acaba?

Son zamanlarda eve geldiğim zamanlarda anahtarı deliğe sokuyorum ve bir saniye duruyorum öyle. Merak ediyorum, anah-tarı çevirdiğimde kilit hâlâ açılıyor olacak mı? Ya da eğer kilit açılırsa ve kapıyı itersem Hamburger Adam hâlâ içerde olacak mı?

Çünkü görüyorsunuz ya, artık meseleyi kavramaya başla-dım. Hayatın bir değeri olmalı. Ve ben kendi değerimi yaklaşık iki sene önce tüketmiş oldum. Şimdi ahırdaki o ihtiyar atlar gibiyim. Koşamaz, üreyemez, ama bakımı hâlâ bir servete mal olur. Bi-lirsiniz, hayvansal tutkal elde etmek için eninde sonunda fabrika-lara gönderilen o atlar...

Hamburger Adam muhtemelen günün birinde evden kaç-mam için dua ediyor. Bunu ben de düşündüm, inanın. Ama bunca yıl sonra, nereye giderim, ne yaparım hiç bilmiyorum. Bu benim tanıdığım, bildiğim tek yaşam; Hamburger Adam bana kalan tek aile.

Belki beni bir yere atacak ve sonra kaybolacaktır.

Elbette başka ihtimaller de var.

Hamburger Adam dün gece odama geldi ve yatağımın ayak

ucunda durup uzun uzun bana baktı.

Düzenli olarak nefes alıp vermeye devam ettim ama göz ka-paklarımın arasından gizlice ona baktım. Elinde bir bıçak ya da bir tabanca var mı diye merak ettim. Saldırıya geçerse ne yapa-rım diye düşündüm.

Hamburger Adam mezuniyet diye bir şey tutturmuş.

Tetikte olmalıyım.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

YİRMİ ALTI

"Önce bir yanma hissi başlar. Onu şiddetli bir ağrı takip eder. Zehirden lokal olarak etkilenmiş doku parçası ölür ve soyularak altındaki kasları açığa çıkarır."

Kahverengi Keşiş Örümceği Biyolojisi
JULIA MAXINE HITE, WILLIAM J. GLADNEY,
J. L. LANCASTER, JR., VE W. H. WHITCOMB,
BÖCEK BİLİM DEPARTMANI,
ZİRAAT BÖLÜMÜ, ARKANSAS ÜNİVERSİTESİ,
FAYETTEVİLLE, MAYIS 1966

HAROLD BOTU GÖRÜNCE SEVİNÇTEN HAVALARA UÇTU.

"Aman Tanrım! Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?" diye haykırdı. "Vay be, bir Limmer botu. Nereden buldunuz onu? Bunun ne demek olduğunun farkında mısınız?"

Kimberly Limmer botunun ne olduğunu ya da bir Limmer botu giymenin ne demek olduğunu bilmiyordu. Kimberly işte bu yüzden Harold'dan Terörle Mücadele'nin lüks binasından çıkıp onca yolu tepip merdivenleri inerek Şiddet Suçları departmanının, üçüncü kattaki minik bürosuna gelmesini istemişti. Terörle Mücadele'deki ajanlar bir yerlere gitmekten hiç hoşlanmazlardı.

Sonuçta onların ofislerinin koca bir katı sadece Fox Tv haberlerini gösteren televizyonlarla doluydu. Buna karşılık Şiddet Suçları departmanında ise... Karton kutular, birtakım haritalar, çevreye estetik katmak için etrafa saçılmış sarı, suç mahalli bantları...

Neyse ki Harold Kimberly'nin yardım talebi karşısında heyecan duymuştu. Kendisi tam bir anti sosyal işkolikti. Kimberly Harold'ın en çok bu yönünü takdir ediyordu.

Kimberly pencere kenarındaki kullanılmayan masalardan birine el koymuştu. Masanın üzerine bir kâğıt sermiş ve üstüne koyu kahverengi botu koymuştu. Kenara, üzerinde en ufak bir leke olmayan aletlerini dizmişti: Metal bir törpü, cımbız, ıspatula, değişlik boylarda kancalı çubuklardan oluşan bir takım. Birçok delil toplama uzmanı dondurma çubuklarını kullanmayı da tercih ederdi ama onlar kesinlikle hiç havalı gözükmezlerdi.

Kimberly botun üzerindeki ilk araştırmasını tamamlamış, boyunu, rengini, marka ismini, taban desenini, yüzey izlerini not etmişti. Botun kırk iki numara bir erkek ayakkabısı olduğunu, iç topuk ve başparmak kısmının fazlasıyla aşınmış olduğunu kaydetti. Botun üst kısmı ve etrafı tamamen deriden, tabanı ise kauçuktan yapılmış gibi görünüyordu. Bağcık rengi kahverengiydi ve aralarda yeşil iplikler kullanılmıştı. Botun ilk halini kaydetmek için birçok fotoğrafını çekti.

Sonra botun tabanından, kalıplaşmış çamur parçalarını, bitki kalıntılarını ve diğer pislikleri kazıma işine girişti. Seçtiği numuneleri FBI laboratuarlarına göndermek üzere cam şişelere koydu. Geri kalan toprak ve pislikler masanın üzerindeki kâğıda sarılacak, ileride incelenmeye hazır olarak, daha büyük, kahverengi bir delil torbasına konacak ve delil kasasına yerleştirilecekti. Son olarak botun tabanındaki deseni dişçilerin kullandığı sert alçının üzerine bastıracak ve herhangi bir suç mahallinden benzer bir ayak izi bulup bulamayacaklarını kontrol edecekti.

Bir delil toplama uzmanının hayatı, kılı kırk yaran yöntemlerden ve sabır sahibi olmaktan ibaretti. Her şeyi inceler, araştırır ve çalışmalarınızın sonuçlarını günün birinde belki işe yarar umuduyla bir köşeye koyardınız. Ancak Kimberly bugünlerde sabredip, bekleyecek gibi hissetmiyordu kendini. Cevapları hemen almaya ihtiyacı vardı. Harold uzun bir süre doğa bilimci olarak görev yapmış ve ardından Amerika Orman Hizmetleri'nde çalışmaya başlamıştı. Kimberly için biçilmiş kaftan olabilirdi.

"Limmer botu özel bir bot mu?" diye sordu Kimberly, elinde kancalı metal bir çubukla botun üzerinden doğrulup Harold'a bakarak.

"Elbette öyle. Limmer botlar, kaliteli, zengin yürüyüşçülerin giydiği türden botlardır. New Hampshire'daki bir aile tarafından üretiliyorlar. En yakındaki Wal-Mart'tan alabileceğin herhangi bir ayakkabıdan bahsetmiyoruz burada. Bu gerçek bir meraklının botu olmalı. Doğa yürüyüşüne tutkuyla bağlı biri olması gerek."

Kimberly dikkat kesilmişti. "Kaliteli derken ne demek istedin? Yani sınırlı sayıda mı üretiliyorlar? Ya da kimlerin satın aldığını bulmak kolay mı olur?"

"Şöyle söyleyeyim," dedi Harold ağır ağır. Kimberly'nin elinden kancayı aldı ve botu kendisi incelemeye başladı. "Benim zamanımda, Limmer botlar isteğe göre hazırlanıp üretiliyordu. Ancak hafızam beni yanıltmıyorsa, üretici aile dışardan bir şirketle anlaştılar ve küçük bir hazır bot üretimine girdiler. Bu durumda asıl soru, elimizdeki botun nasıl bir bot olduğu. Sipariş üzerine elle üretilmiş bir bot mu yoksa hazır alınmak üzere fabrikasyon olarak üretilmiş bir bot mu?"

Harold ellerine bir çift lateks eldiven geçirdi, botu havada tutup, çevirerek etrafını inceledi. "Şu aletin ağırlığına bir bak. Neredeyse bir kilo eder. Boydan boya naylon. Arada iki kat mal-

zeme yeri. Vibram dış taban. Çok şık."

"Bu botlar madem bu kadar önemli ben neden hiç duymadım mı? Ben de bir doğa sporcusuyum."

Harold Kimberly'ye şüpheli bir bakış attı. "En son ne zaman AT'ye çıktın?"

"AT mi?" diye mırıldandı Kimberly, anlamaya çalışarak. "Appalachian Trail'dan* söz ediyorsun? Hım, evet, yapılacak işler listemde duruyor."

"Tabii, tabii sen de bir doğa yürüyüşçüsüsün. Bu botlar gerçek profesyoneller için."

Kimberly bıyık altından aksi aksi bir şeyler mırıldandı, ama Harold'a bu noktada itiraz edemezdi.

"Yani öyleyse Limmer'la temasa geçip bu botu kimin satın aldığını öğrenebilirim belki?"

"Bu mümkün. Özellikle de sipariş üzerine üretilmiş bir botsa."

Harold metal kancayı hâlâ elinde tutuyor ve botun tabanına doğru sallıyordu. Kimberly botu incelemesi için ona izin vererek omuz silkti. Kendisi botun üzerinde tam bir saat çalışmıştı ve karşılığında baş ağrısından başka bir şey elde edememişti.

Bir bardak su almak üzere uzaklaştı. Geri döndüğünde Harold masanın önüne bir sandalye çekmiş ve kendini işe iyice kaptırmıştı.

"Bir sürü mineral var," dedi, kurumuş çamurların içini karıştırarak. "Kuvars, feldispat, hatta bir miktar ametist. Yanında fener var mı?"

Kimberly saha araştırma çantasını masanın altından alıp içinden bir fener çıkardı.

---

* Amerika'nın doğu kıyısında Appalachian Dağları üzerinden geçen yaklaşık 3360 km uzunluğunda yürüme yolu.

"Büyüteç?" dedi Harold, sevinerek.

Kimberly bir büyüteç çıkardı.

"Bir bardak su."

Kimberly gözlerini devirdi ama suyu getirdi.

Harold suyu içmedi. İçinden damlalıkla birkaç damla su alıp, cam şişelerden birinin içine boşalttı. Sonra üstüne bir parça çamur koyup, biraz daha su ekledi. Çamur kütlesini, şişenin içinde çalkalayarak balçık haline getirdi. Sonra karışımı başka bir şişeye boşaltmak gibi fazlasıyla titizlik isteyen bir işe girişti.

"Şunlara bak," dedi. "Parıldayan küçük parçacıkları görüyor musun?" Artık içindeki tuzlu sudan arınmış olan birinci şişeyi eline alıp havaya kaldırdı. "Elimizde mineral ve metal yönünden oldukça zengin bir toprak parçası bulunuyor. Mikroskobun var mı?"

Kimberly tek kaşını havaya kaldırdı. "Harold, biz delil toplayıcılarız, delil analistleri değil. Kimsenin bir mikroskobu yok."

"Benim var," dedi Harold.

"Nasıl!?"

"Evet, ne olacağını bilemezsin," dedi Harold savunmaya geçerek. "Bazen hayat senden sadece bir mikroskobun olmasını bekler."

Kimberly buna karşılık söyleyecek tek kelime dahi bulamadı. Harold'ı mikroskobunu getirmesi için üst kata gönderdi. Geri geldiğinde mineral örneğini bir kez daha sudan geçirdiler ve lamın üzerine yerleştirdiler. Ne de olsa hayat gerçekten de bazen bir mikroskoba ihtiyaç duyuyordu.

"Altın," diye mırıldandı, Harold sonunda. "Çoğunlukla feldispat ve kuvars. Ama bir parça altın izine de rastlanıyor."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Ne de olsa Amerika'daki ilk altın hücumu, burada, Georgia'da başlamıştı. 1829." Harold başını mikroskoptan kal-

dırdı ve tekrar bota eğilerek biraz daha toprak kazıdı. "Chattahoochee Milli Parkı'nda. 'Bu dağların yamacında altın var' sözü nereden geldi sanıyorsun?"

"İtiraf etmeliyim, bunu merak etmek aklımın ucundan bile geçmedi."

"Bir ara Dahlonega'yı ziyaret etmelisin. Müzelere gidip, eski altın madenlerini gezmelisin. Hatta bodrumunda altın madeni olan bir otel bile var orada."

"Ben Dahlonega'nın şarap memleketi olduğunu sanırdım."

"Yeni nesil için altın memleketi oldu," dedi Harold. "Hey, bu gerçekten çok ilginç. Şuna bir baksana."

Kimberly söz dinleyerek masaya doğru eğildi. Harold çamurlu botun altından birkaç tane yeşil bitki parçası çıkarmıştı. Şimdi ilk objeyi lamın üzerine koyup mikroskobun altına yerleşti.

"Neymiş?" diye sordu Kimberly, merakla.

"Dağ defnesinden ezilmiş bir yaprak parçasına benziyor," dedi Harold. Mikroskopta birtakım ayarlar yaptı ve lamı çıkarıp başka bir lam taktı. "Ve bu da beyaz çama benziyor. Ayrıca meşe yaprakları, kayın ağacı parçacıkları da var. Evet. Senin adamın hiç şüphesiz Chattahoochee Milli Parkı'nda bulunduğunu söyleyebiliriz. Geniş yapraklı ağaçların ve kozalaklı, her mevsim yeşil olan ağaçların bir arada bulunduğu herhangi bir bölge. Hatta baksana, bir parça baldıran otu bile var. Hımmm..."

"Sence burası ceset saklamak için uygun bir yer olur muydu?"

"Chattahoochee Milli Parkı mı?" diye sordu Harold, hâlâ mikroskobun üzerinde iki büklüm bir halde.

"Evet. Şüphelinin on kadını kaçırıp öldürmüş olabileceğini düşünüyoruz. Ancak herhangi bir ceset bulabilsek işimiz çok daha kolay olurdu. Belki Chattahoochee aramalara başlamak için

iyi bir yer olabilir." Tabii, başka bir avantaj da, burası aynı zamanda bir millî park olduğu için FBI'ın yetki alanına girmemesi gibi bir şeyin söz konusu olamayacağıydı.

"Eğer Chattahoochee Milli Parkı'nın içinden yürüyüş yapmak gibi bir niyetin varsa, önce bir çift Limmer botu sipariş etmeni öneririm," dedi Harold, işine dalmış bir halde. Mikroskoptan başını kaldırdıktan sonra tekrar bota döndü.

"Neden?"

"Çünkü bu orman üç milyon dönümlük bir araziyi kaplıyor."

"*NE?*"

"Eyaletimizde güzel doğa sporu alanları olduğunu söylemiştim sana."

"Ah, kahretsin."

"Bekle bir dakika. Sana bir hediyem daha var. Cımbız, lütfen."

Kimberly malzeme çantasını karıştırdı, cımbızı bulup Harold'a uzattı. "Biraz daha altın mı?" diye sordu, sevinerek. "Kurbanlardan birinin ehliyeti mi yoksa?"

"Daha da iyisi."

"Daha da iyisi mi?"

"Evet. Şuna bak. Bu bir örümcek kalıbı."

* * *

Kimberly öğlen saat üçten sonra Sal'in telefonuna ulaşmayı başardı. Öğlen yemeği olarak dört tane puding ve bir de tereyağlı bisküvi yemişti. Şekerin kanına akın ettiğini hissedebiliyordu.

"Limmer Botları'ndan biriyle görüştüm," diye, heyecanlı heyecanlı anlatmaya başladı. "Botu ona ulaştırırsak bizim için zevkle inceleyeceğini söyledi. Standart dağcılık botlarından biri oldu-

ğu görüşünde. Şu aralar birçok farklı bayi tarafından satılıyormuş. Ve en çok satılan erkek numarası da kırk ikiymiş. Bu kötü haber tabii. Ama eğer sipariş üzerine yapılmış botlardan biriyse ki bunu botu görmeden söyleyemezmiş, o zaman alıcının ismine ulaşma ihtimali varmış."

Sal'in sesi Kimberly'nin beklediği kadar etkilenmiş gelmiyordu. "Dinchara New Hampshire'da bir bot almış yani, öyle mi?"

"Belki de. Ya da belki internet'ten sipariş etmiş. Asıl mesele, bunların önemli botlar olması ve profesyonel doğa yürüyüşçüleri tarafından satın alınmaları. Harold Dinchara'nın Chattahoochee Milli Parkı'nda gezintiye çıkmış olduğundan fazlasıyla emin. Ki böylece araştırma alanımız bütün Georgia eyaletinden yalnızca üç milyon dönümlük bir araziye indirgenmiş oluyor."

Sal homurdandı.

"Pekâlâ," dedi Kimberly. "Sen neler yaptın bugün?"

"Amirimle bir güzel takıştım."

"Hı-hım."

"Klein görev timi oluşturma talebimi geri çevirdi. Cinayet soruşturması başlatmak için elimizde yeterli delil olmadığını söylüyor."

"Evet, ama sana bırakılan kayıp kadınların ehliyetleri, Veronica Jones'un öldürüldüğü bant kaydı?"

"Asılsız."

"Dinchara'nın Ginny'yle yaptığı konuşma. Haydi onu boş ver, Ginny'ye davranış şekli?"

"Ginny isterse şikâyette bulunabilirmiş."

"Of, lanet olsun," dedi Kimberly, bozguna uğramış bir halde. "Klein bizden tam olarak ne istiyormuş?"

"Bir ceset. İddiaları destekleyecek bir görgü tanığı. Kadınların sadece pılıyı pırtıyı toplayıp bir yere taşınmadığını gerçekten kayıp olduklarını destekleyecek kanıtlar."

"İşte bizim de bu yüzden bir görev timine ihtiyacımız var ya. Yeterli kanıt toplayabilmek için ayak işlerini yapmamız gerek. Ya da mesela, bir ceset bulmak için!"

"Biliyorum."

"Ve bu arada Ginny Jones, Dinchara'yı üzerine sıçrattıktan sonra dışarıda bir yerlerde, en ufak bir koruma altında olmadan gezinmeye devam ediyor."

"Biliyorum."

Kimberly kaşlarını çattı ve alt dudağını ısırmaya başladı. "Bazı zamanlarda bu meslekten gerçekten de nefret ediyorum."

"Biliyorum."

Bir süre konuşmadan durdular. Sonra Sal aniden lafa girdi. "Babam da yapardı bunu, annemi pataklardı. O kadar kötü değildi, ta ki bir gün kardeşim kaybolana dek. Sonra babam fena halde içkiye vurdu kendini. Annemi öyle feci döverdi ki. Annem bütün bunları sineye çekerdi. Sanki hayattaki bütün pislikler kendi suçuymuş gibi."

Kimberly ne diyeceğini bilemedi.

"O zaman da bundan nefret ederdim, şimdi de nefret ediyorum. Lanet olsun, tek istediğim o pisliği enselemek."

"Sal..."

"Bana aldırma. Yalnızca kötü bir gün geçiriyorum. Atlatamayacağım bir şey değil," dedi Sal ve boğazını temizledi. "Evet, işimize dönelim. Ginny Jones'un araç kaydını kullanarak gerçek adresini buldum. Jackie bu gece Ginny'nin evini gözlemeyi kabul etti. Yarın da nöbeti ben devralacağım."

Sal bir an duraksadı ve Kimberly'nin üçüncü gece nöbeti devralmayı teklif etmesini bekledi. Kimberly parmağıyla masasının üzerinde ritim tuttu. Mac'i düşünüyor ve kendisini suçlu hissediyordu. Mac, hayatlarını değiştirecek planları konuşmak için Kimberly'nin eve gelmesini bekliyordu. Ayrıca Oregon'dan onca

yol gelmiş olan babası ve Rainie de vardı…

"Biliyorsun," diye söze başladı Sal. "Dinchara çoktan bir şeylerin kokusunu aldı ve kızmış durumda. Onun gibi bir adam, herhangi bir sorumluluk üstlenmesi gerektiğine karar verse, bu sanırım Ginny Jones'u Disney World'e göndermek olmaz. Ginny'nin üzerine dinleme cihazını biz taktık. Ona bu işi biz yaptırdık. Şimdi sırt çevirirsek…"

"Takvimimi kontrol etmem gerek," dedi Kimberly.

"Vay, vay, vay. Eğer saçlarını yıkamak gibi önemli bir işin varsa–"

"Saçmalama."

"Sadece diyorum ki..."

"Biliyorum, biliyorum. Dinchara küplere biniyor ve Ginny savunmasız. Her şey çok çabuk ilerliyor. Bütün öğleden sonramı neden pislik içinde bir dağcı botunun tepesinde geçirdim sanıyorsun? Parçaları bir araya getireceğiz. Hem ne de olsa altını bulduk bile. Ah, evet, neredeyse unutuyordum, bir de örümcek kalıbı bulduk."

"Örümcek nesi?"

"Ya, aynen öyle."

Bir sonraki telefon Mac'ten geldi.

"Akşam yemeği?" diye sordu Kimberly, hevesle. "Rainie'ye soslu tavuk yapma sözü verdim. Sebzeleri Rainie alacak, babam da kolesterol ilacımızı getirecek."

"Gelemem. Çalışmam lazım."

"Ama sen soslu tavuğa bayılırsın."

"O zaman bir tabak ayırırsın bana," dedi Mac, şimdiden sinirlenmiş bir ses tonuyla. Kimberly bunu dikkate aldı ve çenesini kapattı. Mac de konuşmuyordu ve aralarındaki sessizlik gittikçe

uzuyordu.

"Zor bir dava mı?" diye sorma cesaretinde bulundu Kimberly.

"Nasıldır bilirsin."

"Sanırım bilirim."

"Beni bekleme."

"Sanırım beklemeyeceğim."

"Bunu daha fazla sürdüremeyiz, biliyorsun," dedi Mac, aniden. "Sen geç saatlere kadar çalışıyorsun, ben geç saatlere kadar çalışıyorum. Geceleri birbirimizle zar zor karşılaşıyoruz. Hırsız gibi öpüyoruz yanaklarımızı. Bu ne biçim bir yaşam tarzı söylermisin?"

"Bizim yaşam tarzımız," dedi Kimberly, yumuşak bir ses tonuyla.

"Bir şeyleri feda etmek zorundayız."

"Müsait olduğunda konuşmaya hazırım," dedi Kimberly.

"Ah, elbette, artık meşgul değilsin ya…"

Mac'in sesindeki bu bariz düşmanlık Kimberly'yi şaşırtmıştı. Tekrar bir mayın tarlasında yürüdüğünü hissedip ne yapacağını bilemeden gıkını çıkarmamaya karar verdi.

"Of, boş ver," dedi Mac. "Yorgunum. Çok yorgunum, hepsi bu." Telefonu Kimberly'nin yüzüne kapattı.

Cep telefonu tekrar çaldığında Kimberly hiç düşünmeden açtı. Arayanın Sal olabileceğini, yeni haberler vereceğini düşündü. Veya özür dilemek için Mac'in arıyor olmasını ümit etti.

Fakat telefonun diğer ucunda yalnızca sessizlik vardı.

Kimberly ne olduğunu anladı.

Arkasına yaslandı ve kayıt cihazını aramak için ellerini ceketinin cebine soktu.

"Neden umurunda değil?" diye sordu, tiz, yüksek bir ses. Kimberly bu kez birtakım cızırtılar, elektronik bazı sesler duyduğunu sandı.

"Seni dinliyorum," dedi, kayır cihazını nihayet bulup masanın üzerine koyarak.

"Umursarsın sanmıştım," dedi ses, aksi bir tonla. "...bir şey yaparsın sanmıştım."

"Buluşalım," dedi Kimberly, soğukkanlılıkla. "Yüz yüze konuşalım. Yardım etmek istiyorum."

"Benim suçum değil. 'Haydi, evime buyur' diyor örümcek, sineğe ve sinekler de buyuruyorlar, geliyorlar."

"Bana adını söyle. Bir adrese ve bir telefon numarasına ihtiyacım var. Seni gizli haber kaynağımız olarak listeye alırım. İkimizden başka kimse bilmek zorunda değil."

Ama telefonun diğer ucundaki kişi Kimberly'yi dinlemiyordu. Sesi daha da yükselmişti. Sinirliydi ve neredeyse tiz bir tonda ciyaklıyordu. "Neden daha çok çaba harcamadın? Bizi unuttun. Bizi bu ağın içine terk ettin. Şimdi senin sıran. Seni yakalayacak. Ama umurumda değil. Umursamayı *reddediyorum*. Bu benim hatam değil."

"Veronica Jones," dedi Kimberly, kararlı bir ses tonuyla. "Şu diğer kadın... O adamın ona ne yaptığını biliyorum, ama bunu kanıtlamam gerek. Onlara ne yapıyor? Cesetlerini nereye saklıyor? Cesetleri bulmama yardım edersen onu durdurabilirim."

Fakat ses cevap vermedi. Kimberly uzun bir süre sessizliği dinledi. Sonra bir takırtı oldu. Artık tam vazgeçmek üzereyken ses tekrar devreye girdi. "Mezun olacağım."

Kimberly bir an için tereddüt etti, sonra denemeye karar verdi. "Tommy Evans gibi mi?"

"O benim suçum değildi!" diye bağırdı ses. "Nasıl olduğunu bilmiyorsun bile. Bir kere aklına koyduysa onu durdurmak

için yapabileceğin hiçbir şey yoktur."

"Öyleyse benimle buluşmaya gel. Bana açıkla bunları. Sana yardım etmem için bana yardım et."

"Hayır. Artık çok geç. Sen şansını kullandın. Şimdi sıra bende ve yakında mezun olacağım."

"Bununla ne demek istediğini anlamıyorum."

"Yapmam gereken tek şey seni öldürmek."

"Anlamadım?"

Ses şimdi daha da kırılgandı. "Bir zamanlar birileri beni sevmişti. Çok uzun zaman önce. Keşke onun yüzünü hatırlayabilsem. Ama o artık yok. Bana yalnızca bunlar kaldı. Hayatta kalmak istiyorum. Mezun olmak istiyorum. Seni öldüreceğim."

"Bırak da sana yardım edeyim!"

"Elveda de" diye fısıldadı ses, sonra telefonu kapattı.

Kimberly ofisteki işini bitirip çıkmaya hazırlandığında hava kararmıştı. Asansörle lobiye indi ve garaja yürüdü. Sıcaklık neredeyse dört dereceye kadar düşmüştü. Kimberly kahverengi montunun ve boynuna sıkı sıkı sardığı eşarbının içindeyken bile soğuktan omuzlarını büzüştürdü.

İş yerinin büyük otoparkında hiç ses yoktu. Kimberly sağ tarafını park etmiş arabalara, sol tarafını da oluktan akan sığ su birikintisine vererek yürümeye başladı. Tek elini cebine atmış, arabasının anahtarlığını sıkı sıkı tutuyordu. İki parmağının ortasında arabanın anahtarı koca bir demir parçası gibi duruyordu.

Rüzgâr hafifçe uğuldayarak esiyor, boynundaki tüyleri ürpertiyor ve montunun yakasını uçurarak hafifçe ensesine çarpıyordu.

Bir an için arkasındaki boşluğa bakmak üzere geri döndü ve sonra yoluna devam etti.

Gölgeler büyüdükçe Kimberly de adımlarını hızlandırıp Station vagonuna doğru hızla ilerliyordu. Arabanın her tarafını kontrol edene kadar içi rahatlamadı. Önce arka koltuğa sonra da bagaja baktı. Yine de direksiyonun başına oturup, kapıları kapatıp kilitledikten sonra bile ellerinin hâlâ titrediğini hissedebiliyordu. McCormack Bebek karnının kenarına hafif bir tekme attı.

"Yok bir şey, bebeğim," diye fısıldadı. "Merak etme, güvendeyiz. Her şey yolunda."

Ama her şeyin yolunda olduğuna bebeğini mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalıştığından emin değildi.

YİRMİ YEDİ

"Örümceklerle birlikte geçirilen herkes, doğaya karşı aşırı hassas duygularından arınabilir."

"ÖRÜMCEK KADIN"
BURKHARD BILGER,
New Yorker, 5 MART 2007

AKŞAM YEMEĞİ KASVETLİ GEÇİYORDU. KIMBERLY TAVUĞU FAZLA PİŞİRMİŞ, sosu yakmıştı ve neden yemeklerini dışarıdan sipariş etmek gibi bir alışkanlığı olduğunu böylece hatırlamış olmuştu. Babası ve Rainie iyi yürekli bir tutum sergilemeye çalışıyordu. Mikro dalgada pişmiş yeşil fasulyeye övgüler yağdırıp, tabaklarındaki tavuk parçalarını yiyormuş süsü vererek çatallarıyla oradan oraya itiyorlardı.

Mac'in neden yemekte olduğunu merak ettiyseler de bundan bahsetmemişlerdi. Kimberly de bu konu hakkında bir şey söylemek istemiyordu. Hem söylenecek ne vardı ki? Mac geç saatlere kadar çalışıyordu bu gece. Bu her zaman olan bir şeydi.

"Bugün akvaryuma gittik," dedi Rainie, bir sohbet açmaya kararlı bir edayla. "Ne harika bir yer. Ben özellikle rina balıklarını beslemekten keyif aldım."

"Ya?" dedi Kimberly.

"Quincy, söylesene, sen en çok neyi sevdin?"

Kimberly'nin babası gözlerini kırpıştırdı. Sanki araba farlarına yakalanmış bir geyik gibi görünüyordu. "Hımmm, sanırım beluga balinalarını sevdim."

"Ah, evet. Çok güzellerdi. Ayrıca çok da oyuncuydular. Bunu hiç bilmezdim!"

"Ya?" dedi Kimberly, tekrar.

"Düşündüm de yarın da Kola müzesini gezeriz belki. Buraya gelene kadar koca bir eyaletin gazozlara bu kadar hayran olabileceğini bilmiyordum doğrusu. Sen ne düşünüyorsun, Quincy?"

"Güzel bir plana benziyor," dedi Quincy, karısının zorlama neşesini taklit etmeye çalışarak.

Kimberly çatalını tabağına bıraktı. "Baba, annem hamileyken nasıldı?"

Bu cümle, akvaryum ve kola müzesi sohbetini böylece sonlandırmış oldu.

"Efendim?" dedi babası.

"Sabah bulantıları, deri kaşıntıları, dengesiz ruh halleri olur muydu? Yoksa o da hamilelik yüzünden etrafa ışık saçan o anaç kadınlardan biri miydi? Belki patikler örmüştür, bebek odasının duvarlarını dekora etmiştir, sayfalarca isim listeleri çıkarmıştır..."

"Senin annen? Patik örmüş?"

"*Mutlu muydu?* Amanda doğmadan önce birlikte her şeyi planlamış mıydınız. Annem evde oturacak, sen işten biraz izin alacaksın... Bebek odasını birlikte süsleyeceksiniz, aşk meyvenizin beşiğini sallamak için sıraya gireceksiniz..."

"Kimberly, bütün samimiyetimle söylüyorum, bu çok zaman önceydi. Otuz yıldan fazla..."

"Bir şeyler hatırlıyor olmalısın! Ne olursa! Haydi, baba. Elimde olsa direk anneme sorardım ama tabii biliyorsun, o öldü!"

Quincy ne diyeceğini bilemeden susup kaldı. Kimberly nereden geldiği belli olmayan bu ani duygu patlamasından utanarak gözlerini kırpıştırdı. Boğazı düğüm düğüm olmuştu. Hemen özür dilemeliydi. Bir şeyler söylemeliydi. Ama yapamadı çünkü eğer ağzını açarsa gözyaşlarına boğulacaktı.

Babası derin bir nefes aldı. "Üzgünüm, Kimberly," dedi, sessizce. "Kafanda bin türlü soru olduğunu biliyorum. Onlara cevap verebilmeyi çok isterdim, inan bana, bunu isterdim. Ama doğruyu söylemek gerekirse, Mandy'nin doğumuyla, hatta senin doğumunla bile ilgili çok şey hatırlamıyorum. O sırada orta batıda bir banka soygunu zinciri üzerinde çalışıyordum. Beyaz bir karavanın arkasında dört adamdık. Soyguncular banka memurlarını silahlarıyla dövüyorlardı, kadın memurlar isteklerini karşı koymadan yerine getirdikleri halde. Takımın soygunları nasıl gerçekleştirdiğini anlamaya çalışarak sürekli görgü tanıklarıyla görüşmeler yapıyordum. Birinin ardından bir başkasıyla... Soyulan dokuzuncu bankanın içine yürüdüğümü hatırlıyorum. Bu kez banka memuru bir kadını alnının ortasından vurmuş olduklarını gördüğümü hatırlıyorum. Kadının adı Heather Norris'di. On dokuz yaşında, kocası olmayan bir anneydi. Bankada yeni çalışmaya başlamıştı. Para biriktirip üniversiteye gitmek istiyordu. İşte beni etkileyen, hafızama kazınan bu tip şeylerdi hayatta. Annene ve o günlerde ne hissettiğine gelince..."

"Senden nefret ediyordu," dedi Kimberly, sessizce.

"Evet, sonunda nefret etti. Ve boşuna değildi."

"Sen ondan nefret ettin mi?"

"Asla."

"Peki ya, benden ve Mandy'den? Değerli işine ayak bağı olan iki kadın daha?"

"Sen ve Amanda'ya sahip olmak hayatta yaşadığım en güzel iki şeydi," dedi Quincy. Kimberly o sırada babasının Rainie'nin

elini sıktığını fark etti ve bu ruh haline pek de yardımcı olmadı."

"Ah, tabii şimdi böyle dersin," dedi Kimberly. "Ama o zaman, öldürülmüş çocuklar ve tecavüze uğramış, parçalanmış kadınlarla ilgili senede yüz davanın üzerinde çalışırken, bu davaların her biri dikkatini tamamen onlara vermeni gerektirirken, bir de biz vardık başında. Akşam yemeklerini gelmeni, okul gösterilerimizi izlemeni, yetenek şovlarımızı beğenmeni bekliyorduk senden. Bize öfke duymamış olmam mümkün mü? Saçma sapan isteklerimiz yüzünden *sabrının taşmamış olması* mümkün mü?"

"İstekleriniz hiçbir zaman saçma sapan değildi."

"Hayır, öyleydi. Öyle olabilirler, bu çok normal. Bununla nasıl başa çıktın? Yeterli zamanı ve enerjiyi nereden buldun? Yeterli sevgiyi? Nasıl herkes için her zaman en iyisini olabilirdin ki?"

Quincy bir süre sessizce düşündü. "Siz doğmadan önce annenin çalıştığını biliyor musun?"

"Çalışıyor muydu?"

"Evet. Bir sanat galerisinde. Annenin güzel sanatlar yüksek lisansı yapmıştı. Günün birinde bir müze yöneticisi olmak istiyordu. Hayali buydu."

"Sonra hamile kaldı."

"O yıllarda durum farklıydı, Kimberly. Annen ve ben her zaman onun evde çocuklarla oturacağını düşünmüştük. Başka türlüsü aklımızın ucundan bile geçmiyordu. Ama şimdi geçmişe bakınca, keşke aklımızdan geçseymiş diye düşünüyorum."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

Quincy omuz silkti. Söyleyeceği kelimeleri dikkatlice seçmeye çalıştığı belliydi. "Annen zeki, yaratıcı bir kadındı. Seni ve ablanı çok seviyordu, ama ev hanımı olmak... Bu onun için zordu. Umduğu kadar tatmin olmuyordu. Sonra bir de ben sürekli uzaklarda olmaya başlayınca... Tatminsizliği yüzünden beni suçlamak sanırım ona daha kolay geliyordu. Ben işimi seviyordum.

O ise... Seveceği bir iş yapmıyordu."

"Eğer çalışmaya dönmek isteseydi ona izin verir miydin?"

"Bilmiyorum. Bunu bana hiç sormadı ve ben de onun ne kadar mutsuz olduğunu fark edemeyecek kadar evden uzakta yaşıyordum. Fark ettiğimdeyse artık çok geç olmuştu."

Kimberly elini karnının üzerinde gezdirdi. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadı. "Bildiğimi sanıyordum, ama işte beş aylık hamileyim ve aniden artık hiçbir şeyi anlayamamaya başlıyorum. Bırakın anne olmayı, bir eş nasıl olunur, bir ajan nasıl olunur bilmiyorum. Daha ortada bebek bile yokken bu işi beceremiyorum!"

"Keşke sana bir şeyler söyleyebilseydim, Kimberly. Ama hayat herkese uyan standart bir model değildir. Bunlar senin sorman gereken sorular. Bunlar senin ve Mac'in birlikte kafa yormanız gereken konular. Söyleyebileceğim tek şey, bir baba olarak, mümkün olabilecek her hatayı yaptım, ama yine de bak, karşımda mükemmel bir kız evlat duruyor."

Kimberly kafasını salladı. Babasının bunları iyi niyetli söylediğini biliyordu ve o da bu iyi niyeti şükran duyarak kabul etmek istiyordu. Fakat bir yandan da babasının bu sözlerine ablası Mandy ne derdi diye düşünmeden edemiyordu. Yirmi üç yaşında hayatını yitirmiş olan ablasının aklına gelmesi dahi Kimberly'nin kalbini derinden yaralıyordu.

Kimberly telefon görüşmesi konusunu açmak için yatma saatlerinin gelmesini bekledi. Beş ay önce olsa ölüm tehdidi aldığından Mac'e bahseder, her ikisi de bunu küçümseyerek gülüp geçerlerdi. Çünkü ikisi de meslek hayatları boyunca bu tip şeylerle çok kez karşılaşmışlardı. Fakat şimdi bunu Mac'le konuşabileceğini sanmıyordu. Bu yüzden babasına anlatmak istedi.

Babası konuya her zamanki pratik tavrıyla yaklaştı. "Arayan kişi hakkında ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Hadi canım. Biraz daha çaba göster. Onunla üç kez konuşmuşsun. Hakkında bir fikir edinmek için yeterince fırsat geçmiş eline."

Kimberly babasının ne kadar çetin ceviz olduğunu şimdi hatırlıyordu. "Hımm, arayanın bir bilgisayara ve kredi kartına ulaşma şansı var. Ayrıca sahte numara sinyali gönderme teknolojisinden haberdar olacak kadar da bilgili biri."

"Pekâlâ."

"Şahıs FBI'ın genel telefon numarasını biliyor; tabii bunu bilmek o kadar zor değil çünkü telefon rehberinde yazıyor. Ama arayan aynı zamanda benim cep telefonumu da biliyor ki bunu bilmek o kadar kolay değil."

"Başka?"

"Sesi erkek sesine benziyor, ama bu ses üzerinde yapılan herhangi bir oynamanın sonucu olabilir. Yine de arayan kişinin daha genç biri olduğunu düşünüyorum. Kullandığı bazı ifadeler ve tavrındaki genel öfke ve kırgınlığa bakacak olursak, bir ergen olabilir diyorum."

"Mükemmel."

"Konuşmasında belli belirsiz bir aksan var, bu yüzden yerel biri diye düşünüyorum. Beni akşam, sabah ve bir kere de öğleden sonra aradı. Bu yüzden ya esnek saatleri olan bir işi var ya da belki işsiz."

"Ergenlik döneminde biri olması fikrinle de uyuşuyor."

"Evet."

"Peki, gerekçe? Bu kişi neden birilerine ulaşmak istiyor? Neden sana?"

Kimberly'nin bunun düşünmesi gerekiyordu. "İlk başta, ara-

yan benimle Veronica Jones'un bant kaydını paylaşınca, yardım etmek istiyor diye düşündüm. Bu kişi, muhtemelen kendi de bir kurban olan bu genç adam veya kız, Dinchara cezalandırılsın diye dikkatleri bir yere çekmeye çalışıyordu. İkinci araması da yine bir uyarı, dikkat çekme niteliğindeydi. Yine yarım etmek isteyen biri. Ayrıca, Dinchara'nın yakınında olan birileri bize kayıp kızların ehliyetlerinin olduğu zarflar gönderdi. Potansiyel "ganimetler". Zarfları gönderen kişiyle arayan kişinin aynı insanlar olması mümkün. İlk başta zarfları göndererek bize ulaşmaya çalışmıştı ancak ne yazık ki bununla bir yere varamadı."

"Peki ya, bugünkü telefon?"

"Öfkeliydi," dedi Kimberly, hiç tereddüt etmeden. "Çok sinirlenmişti. Sanki onu şahsen ben hayal kırıklığına uğratmışım gibi. Çünkü belki de o elinden geleni yaptı, ama ben yine de mucizevi bir şekilde bir tutuklama emriyle çıkıp gidemedim. Emin değilim. Ama bu geceki telefon görüşmesinde kesinlikle başka bir tavır sergiliyordu. Artık onun dostu değil, hedefi haline gelmiştim."

Quincy belli belirsiz gülümsedi. "Bu kesinlikle bir ergen tavrı gibi geliyor kulağa."

"Bence de!"

Quincy duraksadı. "Arayan kişinin hâlâ bilinmeyen şüpheliyle temas halinde olması mümkün mü acaba? Belki de aranızdaki ilişkinin dengesini bilinmeyen şüpheli değiştirdi. Arayanın 'mezun olmak' istediğini söylemiştin. Bunun için seni öldürmesi gerekiyor."

"Evet."

"Çünkü belki de bilinmeyen şüpheli onu buna zorluyor? Ki bu da bizi mantıken ikinci soruya getiriyor. Neden sen? Arayana net bir şekilde Özel Ajan Kimberly Quincy'yi öldürmesi söylendiği için mi? Ya da herhangi bir kanun görevlisini öldürmesi mi

söylendi? Belki özellikle bir kadını mı?"

"Özellikle beni," diye cevap verdi Kimberly, yavaşça. "Daha en başından arayan benim Dinchara davasıyla olan ilişkimi biliyordu. Bu yüzden beni tesadüfen seçtiğini zannetmiyorum. Mesele soruşturmayla bağlantılı olmam. Radarına girmeme sebep olan şey buydu."

"Aklına muhtemel bir şüpheli geliyor mu?"

"Ginny Jones. Cep telefonumun numarası onda var. Davayla ilgili olarak benimle buluştu ve hem annesine hem de Tommy Mark Evans'a ne olduğunu biliyor." Kimberly biraz düşündü. "Dün gece Dinchara'yla aralarında yaşanan şeyi düşünecek olursak bana kızmak için haklı sebebi var. Ginny kanun güçleriyle temasa geçerek her ne sorunu çözmek istediyse, işlerin planladığı gibi gittiğini sanmıyorum."

"Ama?"

Kimberly omuz silkti. "Ama neden sahte numara sinyalleriyle filan uğraşsın ki? Onunla zaten yüz yüze tanıştık. Yüz yüzeyken bana söyleyemeyeceği herhangi bir konuşma geçmiyor telefon görüşmelerimizde."

"Utangaç biri?"

"Hiç sanmıyorum."

"Korkuyor?"

"Bence telefonla bana ulaşmaya çalışmak, benimle yüz yüze görüşürken istediğini söylemesinden daha riskli. Tabii yine de... Onun gibi bir kız... Kim bilir?"

"Sence arayan ciddi miydi?" diye sordu Quincy, sessizce. "Hayatının tehlikede olduğunu düşünüyor musun?"

Kimberly ne cevap vereceğini bilemeden alt dudağını ısırdı. "Tehdit edilmek ürkütücü bir şey elbette."

"Ama hayatının tehlikede olduğunu düşünüyor musun?"

"Emin değilim. Fahişeleri ortadan kaldırmakla federal ajana

silah çekmek arasında büyük bir fark var. Ama tabii, bir yandan oyunu kurallara göre oynamak ve haksız da olsa kazanmak gibi bir durum var. Ginny... Arayan kişi... Kendimi anlamadığım sebepler için oradan oraya sürüklenen bir piyon gibi hissediyorum. Ve her şeyden çok bu yüzden tedirgin oluyorum. Asıl hedef ben olmasam bile, kendimi ikincil tehlike pozisyonunda bulabilirim."

"Amirine bu durumu rapor ettin mi?"

"Ona bir notla beraber telefon görüşmesinin kaydını bıraktım."

"Sence ne önerecek?"

"Nihayet bir görev timi kurmamıza onay verme zahmetine girecek diye umuyorum," dedi Kimberly, ters ters. "Arayanın ağzından kaçırdığı bir şey var: Tommy Mark Evans hakkında bir şeyler biliyor. Burada çözülmemiş bir cinayet davası söz konusu ve ne büyük bir şans ki bu davadaki ceset kayıp değil. Belki bu sayede bir yol bulunabilir. Tanrı biliyor ya, zavallı Ginny dün neredeyse bir hiç uğruna yüzünü paralatacaktı. Ve işte ben de buna çok kızdım!"

"İşte benim kızım," dedi Quincy.

Sonunda Kimberly biraz olsun gülümsemeyi başarmıştı.

"Bence Sal gerçekten de önemli bir şeyler yakaladı," dedi ciddiyetle. "Bence Dinchara fahişeleri avlıyor. Ginny kaçtı. O şanslıydı. Şimdi diğer kızlar için bir şeyler yapmamız gerek. Onları bulmak istiyorum. Onları evlerine geri getirmek istiyorum. Ve sonra Örümcek Adam'ı duvara çivilemek istiyorum."

"Çamurlu bottan elde ettiğiniz bilgiler doğrultusunda," dedi babası, "ben olsam direk ormana doğru yola çıkardım. Yanıma da birkaç tane kadavra köpeği alırdım."

"Tabii, üç milyon dönümlük bir arazi yalnızca. Birkaç köpek orayı bir günde silip süpürür."

"Alaycılığını annenden almışsın."

"Tabii, ne demezsin! Ama hey, Harold'ın eski bir arkadaşı var. Araknalojistmiş. Sabah ilk iş onunla bir buluşma ayarladı bize. Normalde bir örümcek kabuğunu analiz etmeye bu kadar ağırlık vermezdim, ama Dinchara'nın zevklerini göz önünde bulundurunca..."

"Buluşmaya ben de gelebilir miyim?"

"Yapma baba, Coca-Cola Dünyası'nı kaçırmak mı istiyorsun?"

"Lütfen, sana yalvarırım," dedi babası büyük bir ciddiyetle.

Rainie ve Quincy odalarına çekildikten sonra Kimberly uzun bir süre daha uyumadı. Yatağa yatıp televizyon izledi ve Mac'in gelmesini bekledi. Saat gece birde artık daha fazla dayanamayacağına karar verdi. Ağrıyan belini ovuşturdu ve şişmiş ayaklarına baktı. Yalnızca dünden beri bile vücudunun daha çok genişlemiş olduğuna karar verdi ve uyuması gerektiğini düşündü.

"Tatlı rüyalar, McCormack Bebek," diye fısıldadı, karnına doğru. Işığı kapattı ve yorganı üzerine çekti.

Uyku pek de iyi davranmadı ona. Kendini kan içinde bir evde koşarken buldu. Bu evi annesinin cinayetindeki suç mahalli fotoğraflarından belli belirsiz anımıyordu. Rüyasında her yerde Bethie'yi arıyordu. Annesini görmesi gerekiyordu. Ona söylemek istediği bir sürü şey vardı.

Fakat diğer yandan bir bebeğin acı içinde ağlayışını duyunca kaybettiğinin annesi değil bebeği olduğunu anlamıştı. Aslında o bebeğini arıyordu. Bebeğin ağlayışlarını takip etmeye çalışarak evin koridorlarında koşturuyordu. Kan izlerinin peşinden gidiyordu.

Sonra karşısında hayalet gibi beyazlar içinde bir beşik beliriyordu nihayet...

"Hişşşt" Mac'in sesi kulaklarındaydı. "Hişşt. Bir şey yok, geçti, Kimberly. Sadece kötü bir rüya gördün. Geçti, tatlım. Ben buradayım."

Kimberly Mack'e sokuldu. Mac'in kollarını etrafında hissediyordu, göğsünün sıcaklığına yaslamıştı onu. Ama Kimberly-nin titremesi bir türlü geçmiyordu. Vücudu zangır zangır titriyordu. Kocasının kollarındayken bile kendini güvende hissetmiyordu.

Telefon çaldı. Önce bir, sonra iki kere.

Üçüncüde Kimberly başını kaldırmayı başardı. Saat beşi gösteriyordu. Mac'in sırtı dönük uyuyordu. Yatağın yanındaki cep telefonu bir kez daha çaldı. Mac kıpırdanmaya başlarken Kimberly telefonu aldı.

Ekrana baktı, sonra kulağına götürdü.

"Sen hiç uyumaz mısın, Sal?"

"Kız gitti," dedi Sal, canı sıkkın bir şekilde. "Jackie dün gece onu evinin oralarda hiç görmemiş. Bu sabah sonunda oraya gittik. Dairedeki eşyalar toplanmış, geride hiçbir şey kalmamış. Ginny Jones ortadan kayboldu."

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

YİRMİ SEKİZ

Kuş türleri nasıl ötüşleriyle tespit edilirse örümcek türleri de öldürme metotlarına göre tespit edilir.

"ÖRÜMCEK KADIN"
BURKHARD BILGER, *New Yorker*, 5 MART 2007

"AMERİKA'DA İKİ TÜR ZEHİRLİ ÖRÜMCEK VARDIR," diye açıklıyordu, carrie crawford-hale. Kendisi, ABD Tarım Dairesi'nde çalışan bir araknalojistti. "Bu türlerden ilki kara dul olarak da bilinen *Lactrodectus mactans*. Karınlarındaki kırmızı noktalarla kolayca tanınabilirler. Yalnızca dişileri ısırır, o da genellikle yalnızca kışkırtıldıklarında. İkinci zehirli örümcek türü ise *Loxosceles reclusa*, diğer adıyla keşiş örümceği. Bu örümcekler de sırtlarındaki kemana benzeyen izle tanınırlar. Hem dişiler hem de erkekler eşit oranda zehirlidir. Neyse ki, oldukça utangaç ve yerleşik düzeni seven örümceklerdir. İnsanlarla haşır neşir olmaktansa bir odun yığının arkasında yaşamayı tercih ederler. Buna rağmen her yıl en az altı tane ısırma vakası görülür ki bunlardan bazıları ciddi sonuçlar doğurabilir."

"Ciddiyi tanımlayın lütfen," dedi Sal. Kapının yanında dikiliyor, Crawford-Hale'den ve mikroskobundan mümkün olduğunca uzakta durmaya çalışıyordu. Sağ tarafında duvara monte edil-

miş bir akrep, hemen tepesinde de kocaman ayakları olan siyah bir böcek duruyordu. GBI özel ajanı Sal feci halde, yorgun, tükenmiş ve ürkek görünüyordu.

Sal'in aksine Kimberly ise mikroskoba bakmak istese kabalık etmiş olur mu diye düşünüyordu. Daha önce hiç on kat büyütülmüş bir örümcek kabuğu görmemişti hayatında. Harold'ın dediğine göre oldukça muhteşem bir şeydi.

Ne yazık ki Crawford-Hale'in ofisi bir temizlik görevlisinin deposu kadar büyüktü ve içi aletlerle, dosya dolaplarıyla, kavanoza konmuş ve duvarlara asılmış canlı türleriyle dolup taşıyordu. Harold ve Kimberly'nin ailesi dışarıda beklemek zorunda kalmışlardı. Yazık olmuştu, çünkü Quincy araknalogun söyleyeceklerini dinlemekten muhtemelen hoşlanırdı.

"*Loxosceles reclusa*'nın zehrinde kurbanın dokularını öldüren bir enzim vardır." Crawford-Hale sağ taraftan sol tarafa geçerek mikroskobun ayarını değiştirdi. "Vücut zehre karşı koruma sağlamak için ısırılan bölgenin etrafındaki damarları kapatır. Kan akışını alamayan deri ölmeye başlar, rengi siyaha döner ve soyulmaya başlar. Bugüne dek çok çeşitli açık yaralar gördüm. Bu ısırıklar vücudun herhangi bir yerinde olabiliyor ve yaraların boyu bir çeyreklikten yarım dolara kadar değişebiliyor. Bazı durumlarda vücut yalnızca küçük bir tepki veriyor ve yara bir hafta içinde iyileşebiliyor. Fakat bazı durumlarda ise kolun veya bacağın tümü şişiyor ve tamamen iyileşmesi aylar ya da hatta bir sene alabiliyor. Hasarın ciddiyeti, örümceğin zehrinin tesirinden çok, kurbanın kendi bağışıklık sisteminin verdiği tepkiye göre değişkenlik gösteriyor. Yani kısaca bazı insanlar zehre karşı diğerlerinden daha duyarlı olabiliyorlar."

Sal gerçekten de korkmuş görünüyordu. Koyu renk ceketinin yakasındaki ketçap lekesine ve üzerinden yayılan kızartma kokusuna bakılacak olursa sabah kahvaltısını çoktan etmişti.

Fakat şu anda kahvaltıda yediği yemeklerle arasında ufak bir sorun yaşıyor gibi görünüyordu.

Crawford-Hale'den biraz daha uzaklaşıp geri çekilerek, sanki üzerinde bir böcek yürüyormuş gibi kollarını silkeledi. "Zehre karşı ne kadar duyarlı olduğunuzu nasıl anlarsınız?"

"İlk kez ısırıldığınızda anlarsınız," dedi Crawford-Hale, mikroskobunu doğrultarak. "Bu kabuğun *Loxosceles reclusa*'ya ait olduğundan yüzde doksan eminim. Kabuğun üzerindeki keman şekli hâlâ seçilebiliyor. Ayrıca rengi açık kahve ve incecik, neredeyse narin denecek bir yapıya sahipti. Tanınmasını sağlayacak daha belirgin bir özelliği de gözleri. Kahverengi keşişlerin yarım daire şeklinde, ikili gruplar halinde dizilmiş üç çift, yani toplam altı gözü vardır. Diğer birçok örümcek türünün ise sekiz gözü vardır. Kabuğun üzerinde bütün gözleri çok detaylı bir şekilde görmesem de bu örümceğin kahverengi keşiş kategorisinden olduğuna eminim."

"Kahverengi keşişlere Georgia'da çok sık rastlanmaz mı?" diye sordu Kimberly, kaşlarını çatarak.

"Kesinlikle. Güneydeki eyaletlerimiz, Kansas, Missouri, Oklahoma, hepsi kahverengi keşişlerle dolup taşıyor. Üç ay önce bir olay üzerinde çalışıyordum. Bir aile örümcek istilası ihbarında bulundalar. İlk üç saatte üç yüz tane örümcek topladım. İlginç olanı ise, aileden kimsenin örümcekler tarafından ısırılmamış olmasıydı. Örümcekler kendilerini ayak parmağının altında ezebilecek olan iri canlılarla haşır neşir olmaya pek meraklı değillerdir.

"Tabii bir de Güney Kaliforniya ki orası *Loxosceles laeta*larla cebelleşiyordur. Bunlar Şili, Peru ve Arjantin'den gelmiş olan bir keşiş örümceği türüdür. Keşiş örümceğinin zehri bir fincan çaysa eğer, *laeta*'nın zehri iki fincan koyu espressodur."

"Kaliforniya'da yaşamamak için bir neden daha işte," diye mırıldandı Sal. Nihayet yanındaki duvarda asılı duran akrebi fark

etmiş ve ona sırtını dönmüştü. Ancak bu kez de diğer tarafta başka bir canlı türüyle burun buruna gelmişti: gerçekten de inanılmayacak bir irilikte olan bir hamam böceği.

"Anlamıyorum," diye sorgulamaya devam ediyordu Kimberly. "Bir örümcek meraklısı neden kahverengi keşişler kadar yaygın bir türü koleksiyonuna katmak istesin ki? Özellikle de zehirli ve kontrol edilmesi güç bir tür olduğu düşünülecek olursa."

"Yo, kahverengi keşişlerin kontrol edilmesi güç varlıklar olduğunu söylemezdim," diye düzeltti Crawford-Hale aceleyle. "Onlar insan içinde yetiştirilebilecek çok az örümcek türünden biridir. Ayrıca saldırgan bir yapıya sahip değillerdir. Eğer içinde saklanabilmesi için yeterince karanlık alan olan bir teraryum alırsanız–yapraklarla, taşlarla, ağaç kabuklarıyla dolu–ve haftada birkaç cırcır böceği atarsanız içine, gayet tatminkâr bir hayat sürebilirler."

"Yani... Örümcek meraklıları koleksiyonlarında bu türe de yer verirler, öyle mi?" diye sordu Kimberly.

Araknalojist bunu bir süre düşündü. "Hiç, Örümcek Eczanesi diye bir şey duydun mu?"

"Hım, hayır."

"Arizona'da bir tesis. Orada örümcek yetiştirip zehirlerini sağıyorlar."

"Zehirlerini ne yapıyorlar?" diye araya girdi Sal, dehşete kapılmış bir yüz ifadesiyle.

"Zehirlerini sağıyorlar," dedi Crawford-Hale. "Düşünün: Tel bir örümcekten alınan bir zehir içinde iki yüz tane bileşeni barındırabilir. Bunun içine deriyi parçalayabilen maddeler ve sinir sistemini kesintiye uğratan maddeler de dâhildir. Bu bileşenlerden birkaçını elde etmek ve örneklerini üretmek eczacılık sektörü için ne kadar önemli bir adım olur, düşünsenize. En ileri uçlardaki bilimden söz ediyoruz."

"Örümcekleri *sağıyorlar mı?*" diye sordu Sal yine.

"Özel bir makine kullanıyorlar," dedi Crawford-Hale, anlatmaya hevesli bir şekilde. "Şahsen kullanma fırsatım olmadı, ama anlaşıldığı üzere elektrikli bir uyarıcıya bağlanmış cımbızlar kullanıyorlar. Örümceğe çok düşük seviyede bir elektrik akımı veriliyor ve örümceğin zehir bezleri uyarılmış oluyor. Dişlerinde toplanan zehir damlacığı cam bir tüpe aktarılıyor. Evet, Örümcek Eczanesi gibi bir yerde, inanın bana, bol miktarda *Loxosceles reclusa* toplanıyor, üretiliyor ve bakılıyor."

"Peki, daha genel bir örümcek meraklısı da bu türe ilgi duyuyor olabilir mi?" diye sordu Kimberly. "Şüphelinin birçok tarantula türüne ve en az bir de kara dula sahip olduğunu düşünüyoruz."

Crawford-Hale omuz silkti. "Açıkçası, koleksiyoncular her şeyin koleksiyonunu yapabilir. Okulda bir arkadaşım vardı. Yurdun hemen önünde bir kara dul bulmuştu. Onu yakaladı ve yanına alıp bakmaya başladı. Sonra kara dulunu beslemek için cırcır böcekleri beslemeye başladı. Sonra bir baktı ki kara dul ölmüş ve o artık iki yüz tane cırcır böceğinin sahibi olmuş. O yüzden kendisi şimdi birçok hayvan dükkânına satış yaptığı için bir cırcır böceği çiftliği işletiyor. Belki senin benim gibi biri böyle bir şey yapmazdı, ama bu onun hoşuna gidiyor."

"Bir koleksiyoncu kahverengi keşiş örümceği almak istese ne yapması gerekir? Tarantulalar gibi internetten alacağı bir tür müdür yoksa daha özel bir pazarı mı vardır?"

"Buralarda mı?" dedi araknalojist, tek kaşını havaya kaldırdı. "Tek yapması gereken evinin bodrumuna inmek. Ya da odun yığınına bakması yeter. Veya ormanda yürüyüş yaparken taşların altına baksın."

"Yürüyüş mü?"

"Elbette. Kahverengi keşişler Georgia'da yıl boyunca dışarıda yaşayabilirler."

"Tıpkı Chattahoochee Milli Parkı gibi yerlerde mi?"

"Eminim onlara orada da rastlarsınız."

Kimberly iç çekti, alt dudağını ısırdı. Dönüp Sal'e baktı. "Öyleyse örümcek kabuğunun şüphelinin koleksiyonuyla bir ilgisi olmayabilir. Chattahoochee'de yürüyüşe gittiği zaman botunun altına yapışmış herhangi pislik parçasından biri olabilir."

"Evet, örümcek kabuğu botunun altına ormanda yürüyüş yaparken yapışmış olabilir," dedi Crawford-Hale. Sonra düşünceli düşünceli ekledi, "Yalnız bir şey daha var: Kahverengi keşişler utangaçlıklarıyla meşhurdurlar. En iyi dönemlerinde bile karanlık, kuytu köşelerde saklanırlar ki kabuk değiştirme dönemlerinde çok daha stresli ve çok daha çekingendirler. Bu yüzden, şüphelinin bu kabuk değiştirmekte olan örümceğin üzerine ana patikadan giderken basmış olabilme ihtimali daha çok. Bence şüpheli ana patikadan uzakta, çalılıkların arasında, fazla insanın olmadığı bir yerlerde dolaşmış olmalı."

"Cesedi gömebileceği bir yerde," diye mırıldandı Kimberly.

"Bu sizin uzmanlık alanınıza girer, benim değil," dedi araknalojist. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Kimberly biraz düşündü. Bu toplantı umduğu kadar aydınlatıcı geçmemişti. Sal'in yüzündeki ifadeye bakılacak olursa o da aynı şekilde düşünüyordu.

Aklına başka bir soru gelmedi. Elini Crawford-Hale'e doğru uzattı ve tokalaşıp zaman ayırdığı için teşekkür etti. Sal de onun ardından teşekkürlerini sundu.

"Gerçek bir kahverengi keşiş örümceğiyle karşı karşıya kalırsak, ne yapmamızı önerirsiniz?" diye sordu Sal, son dakikada.

"Kıpırdamamanızı öneririm," dedi Crawford-Hale.

Sal kafasını iki yana salladı. "Tanrım, bu işi nasıl yapıyorsunuz? Gece gündüz sekiz bacaklı böcekleri inceliyorsunuz. Ben olsam sürekli huylanırdım."

"Yo, örümcekler böcek değildir," diye düzeltti Crawford-Hale. "Böceklerin altı bacağı vardır. Örümceklerinse sekiz. Örümcekler böcekleri *yerler*. Arada büyük fark var."

Sal için pek fark yoktu. "Örümceklerden hoşlanmıyorum," dedi umursamaz bir tavırla. Kimberly'yle birlikte Crawford-Hale'in odasından çıktılar ve cızırdayan floresan ışıklarının altından zemin kattaki koridorda ilerlediler.

"Bir de iyi tarafından bak," dedi Kimberly. "En azından çıngıraklı yılanlardan daha küçük yaratıklar."

"Çıngıraklı yılan mı? Çıngıraklı yılanlarla ne işin vardı?"

"Seksek oynuyordum," dedi Kimberly. "İnan bana, işe yaramadı."

Koridorun sonuna gelip merdivenleri tırmandılar. Sonunda camlı kapıları itip parlak gün ışığına attılar kendilerini. Harold, Quincy ve Rainie otoparkta sabırla bekliyorlardı. Harold sırık gibi bacaklarıyla bağdaş kurmuş Kimberly'nin arabasının kaputunda oturuyordu. Quincy ve Rainie ise onun yanında dikiliyorlardı.

"İyi haber var mı?" diye sordu Harold, heveslenerek.

Kimberly omuz silkti. "Kabuk kahverengi keşiş örümceğine ait ve buralarda kahverengi keşiş örümceği bulmak uğurböceği bulmaktan daha zor değil. Lay lay lom."

Kimberly'nin babası tek kaşını havaya kaldırdı.

"Teknik bir terim kullandım," dedi Kimberly.

"Ne yapmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu Quincy.

Kimberly Sal'e baktı. "Ginny Jones'dan hâlâ haber yok mu?"

Sal mesaj var mı diye cep telefonuna baktı. "Hayır, yok," dedi.

Kimberly Sal'den gelen telefonun ardından hemen Ginny'nin adresine gitmişti. Sal'in verdiği bilgiyi o da kendi gözleriyle doğruladı: Eve zorla girilmiş olduğuna dair hiçbir iz yoktu. Herhangi bir mücadele yaşanmamıştı. Küçük evdeki eşyalar aceleyle

toplanmış gibi görünüyordu. Yer yer birikmiş tozlar büyük eşyaların nerede durduğuna işaret ediyordu. Onun dışında her şeyi alınmıştı."

Yatak odasında, yatağın altında Kimberly bir kitap kopyası buldu: *Ev Hanımının Hamilelik Rehberi*. Geceleyin Kimberly'ye işkence edecek ufak bir detay daha...

Ginny ve arabası için gözetim altında tutma emri dağıtılmıştı. Ayrıca Ginny'nin ve Dinchara'nın resimleri kanun birliklerine gönderilmişti. Sekiz saat geçtiği halde hâlâ herhangi bir haber gelmemişti.

"Hâlâ bir görev timimiz yok," dedi Kimberly, iç çekerek. "Ama gel gör ki amirim Tommy Mark Evans cinayeti için Alpharetta polisiyle işbirliği yapmamızı salık veriyor," diye ekledi, aksi aksi.

"Baş müfettişle görüştün mü?" diye sordu Quincy.

"Henüz değil. Biraz meşguldüm, belki fark etmişsindir."

"Suç mahallinde herhangi bir ayak izine rastlayıp rastlamadıklarını öğrenmek ilginç olurdu," dedi Quincy.

"Ah, bizde nerde o şans!"

"Peki, bu arada ne olacak?" diye üsteledi babası.

Kimberly omuz silkti ve Sal'in buruşuk takım elbisesine, uykusuzluktan çökmüş suratına baktı. Eğer bu katili bulursa, babası annesini döverken hiçbir şey yapmadan öylece durduğu için kendini affedebilecek miydi acaba? Ve eğer Kimberly ona yardım ederse, annesinin Arlington'daki mezarını ziyaret edip ablasıyla ikisinin taşlarının üzerine çiçek bırakması Kimberly için daha kolay olacak mıydı?

Her ikisi de imkânsızın peşindeydiler. Ve bunu bildikleri halde bile vazgeçemiyorlardı.

"Takip edebileceğimiz başka bir ipucu daha var," dedi Kimberly.

"Neymiş?" diye sordu Sal.

"Dinchara'nın botunun tabanında bulduğumuz altın parçası. Harold'a göre bu altın muhtemelen Dahlonega bölgesinden gelmiş olmalı. Ufak bir arazi gezisine çıkabiliriz. Dinchara'nın robot resmini sağa sola dağıtırız. Eğer doyumsuz bir doğa yürüyüşçüsüyse ve o bölgede çok zaman geçiriyorsa, belki birileri onu tanıyabilir."

Sal'in neşesi birden yerine geldi. "Haydi, hemen yapalım!"

Babası da bir an bile beklemeden "Tabii, biz de sizinle geliyoruz," dedi.

YİRMİ DOKUZ

"Kapalı alanlarda yaşayan örümcekler en yaygın olarak evlerde, ilişikteki ek binalarda, kazan dairelerinde, okullarda, kiliselerde, dükkânlarda, otellerde ve bunun gibi yerleşim yapılarında barınırlar."

Kahverengi Keşiş Örümceği Biyolojisi
JULIA MAXINE HITE, WILLIAM J. GLADNEY,
J. L. LANCASTER, JR., VE W. H. WHITCOMB,
BÖCEK BİLİM DEPARTMANI
ZİRAAT BÖLÜMÜ, ARKANSAS ÜNİVERSİTESİ,
FAYETTEVİLLE, MAYIS 1966

DAHLONEGA, LUMPKIN İLÇESİ ŞERİF DEPARTMANLIĞI'NIN YETKİ ALANINA GİRİYORDU. Ancak ne yazık ki şerif Uyuşturucuya Karşı Mücadele Eğitimi seminerine gitmişti. Sal onun yerine komşu Union İlçesi'nin şerifi Boyd Duffy'yle görüşmek için saat dörde randevu aldı.

Harold onlardan ayrılmak zorunda kalmıştı. İnternet üzerinden para transferi yapan birtakım teröristlerin izini sürmek için iki bankacıyla önceden randevusu vardı. Gitmeden önce Kimberly ve Sal'e son bir uyarıda bulunmuştu. "Orman Hizmetlerinin Suches'teki balık çiftliklerine mutlaka uğrayın. Oradaki adam-

ların bilmediği *hiçbir şey yoktur.*"

Böylece geriye Sal, Kimberly, Quincy ve Rainie kalmıştı. Dahlonega'ya ulaşmaları, Georgia 400 yolundan kuzeye doğru gittiklerinde bir saat sürecekti ve dönüşte de bir saat yol yapacaklardı. Bu, gece geç saatlere kadar çalışacakları anlamına geliyordu ama ne de olsa hepsi geç saatlere kadar çalışmaya alışık insanlardı.

Küçük bir konvoy oluşturdular; Sal ve Kimberly öndeki arabada gidiyor, Rainie ve Quincy onları izliyordu. Öğlen araknalojistle buluşmalarından beri Sal'in ruh halinde hiçbir değişiklik olmamıştı. Kaşlarını çatmış, gözünü yoldan ayırmadan arabayı sürüyordu. Aklından bin türlü düşünce geçtiği belliydi ve hiçbirini Kimberly'yle paylaşmaya niyeti yoktu.

Kimberly cep telefonunu açtı. Önce Mac'i aradı ama Mac cevap vermedi. Ona bir mesaj bıraktı ve ses tonunun düşündüğü kadar küstahça çıkmamış olmasını ümit etti. Sonra amirini aradı ve kısa bir konuşma yaptı, çünkü ne kadar az konuşursa o kadar iyi olacağına karar verdi. Kimse aslında Kimberly'nin bir öğleden sonra neden ofisinde olmadığını merak etmezdi. Gündelik kâğıt işlerini yaptıktan ve elindeki davalarla ilgili ilerleme kaydettikten sonra gerisi önemli değildi.

Kaldı ki bu kâğıt işlerini yapacaktı. Daha sonra, bu gece. Yarın sabah ilk iş. Kesinlikle.

Kimberly bu kez Alpharetta'daki baş müfettiş, Marilyn Watson'ı aramayı denedi. Watson telefona cevap verdi, ama Kimberly'nin telefonu çekmemeye başladı. Bir kez daha aradı ve bu kez cızırtılı, kesik kesik bir konuşma yapmayı başardılar.

"Parmak izi yok... Havadan... Atılmış... Mermi... İzleri," dedi Watson, Kimberly Tommy Mark Evans cinayetinden ellerinde ne gibi kanıtlar olduğunu sorunca.

"Bir dakika, ayakkabı izi var mı elinizde?"

"Tekerlek izleri... İzleri."

"Tekerlek izleri mi var? Nasıl bir araca ait olduğunu biliyor musunuz?"

Tekrar araya cızırtı girdi. Sonra sessizlik.

Kimberly cep telefonuna baktı. Sinyal gücü düşmüştü. Üç tane bip sesi duydu ve ardından hat kesildi.

Telefonun ekranına bakıp sinyalin geri gelmesini bekledi. Kaşlarını çattı. Şansı yaver gitmemişti.

"Watson ellerinde tekerlek izlerinin olduğunu söyledi," dedi Sal'e. "Ayakkabı izi bulup bulmadıklarından hâlâ emin değilim. Sanırım bir mermi de bulmuşlar ya da bulmamışlar. Ancak bu kadar konuşabildik."

"İzler nasıl bir araca aitmiş?"

"O kadarını söyleyemedi. Ama eğer herhangi bir iz elde ettilerse biz de inceleyebiliriz. Telefonum çekmeye başlayınca onu tekrar arayacağım ve izlerin fotoğraflarını elektronik postama göndermesini isteyeceğim. Tekerlek izlerinin bir *Toyota 4Runner*'a ait olup olmadığını anında söyleyebilecek birkaç arkadaşım var."

Sal sonunda kafasını çevirip Kimberly'ye baktı. Bakışları derin ve düşünceliydi. Kimberly bile bu bakışların sağlıklı olmadığını anlayabiliyordu.

"Sen çalışmak dışında bir şey yapmaz mısın?" diye sordu Sal.

"Hayır."

Sal homurdanarak gözlerini tekrar yola çevirdi. "Ben de."

Kimberly gülümsedi ama düşündüğünden daha hüzünlü bir gülümseme olmuştu bu.

Camdan dışarıya baktı. Atlanta'nın koca ormanları sonunda yavaş yavaş açılıyor ve meydanı dümdüz uzanan kahverengi tarlalara bırakıyordu. Trafik ışıklarına gelince Otoban 60'a doğru

dönüp yolu tırmanmaya başladılar. Yolun etrafında aniden beliren koyaklar insanı hazırlıksız yakalıyordu. İrili ufaklı tepecikler ise Japon sarmaşıklarına bürünmüş, yemyeşil görünüyorlardı. Lüks yerleşim yerlerinin, bir golf sahasının ve egzotik tasarımlı havuzların yanından geçtiler.

Kimberly kafasında birkaç noktayı birleştirerek bölge coğrafyası hakkında bazı fikirler edinmeye başlıyordu. Son yarım saattir geçtikleri yerler, para getirmeyen tavuk çiftliklerinden ve virane karavan parklarından oluşuyordu. Şimdiyse, Georgia'nın kuzey bölgesi olan bu yerde her şey para ve zenginlikten ibaretti, büyük bir zenginlikten. Harold haklıydı, bu dağların yamacında altın vardı.

"Dahlonega'nın merkezindeki Olde Town Grill'de Şerif Duffy'yle buluşacağız," dedi Sal.

"Adresi biliyor musun?" diye sordu Kimberly.

"Dahlonega'ya daha önce hiç gelmedin, değil mi,?"

Kimberly başını salladı.

"Güven bana, adrese gerek yok."

On beş dakika sonra Kimberly Sal'in ne demek istediğini anladı. Bir McDonald's'ın yanından, bir dört yol ağzından geçtiler ve on dokuzuncu yüzyıl Amerikan mimarisine ait mükemmel bir kartpostal gibi duran bir alana geldiler. Oldukça hoş görünen kasaba meydanının ortasında geniş yapraklı ağaçlar dikiliyordu. Meydanda, kırmızı kiremitten iki yüzyıllık bir adliye binası vardı. Şimdi Dahlonega Altın Müzesi olarak hizmet veriyordu. Meydandaki dükkânların her birinin ilginç, sevimli vitrinleri vardı. Camlardaki tabelalarda, market, hediyelik eşya dükkânı, antika dükkânı ve ev yapımı şekerleme yazıyordu. Turistler kırmızı taşlı, sevimli kaldırımlarda oradan oraya geziniyordu.

"Sanırım az önce bir zaman tünelinden geçtik," dedi Kimberly.

"Öyle de denebilir," dedi Sal ve arabayı meydanın etrafından dolaşturarak Kimberly'ye çevreyi şöyle bir gösterdi. Etrafı süslenen çiçek tarhlarının içi kış bitkileriyle ve dekoratif olarak konmuş at arabası tekerlekleri, yalaklar veya beyaza boyanmış dana kafataslarıyla süslüydü. Kimberly kendini bir film setinin Vahşi Batı'sında gibi hissetmişti. Tabii hâlâ Georgia'da olduğunun ve Georgia'nın en çok boğucu yaz sıcaklarıyla ve taze şeftalileriyle ünlü olduğunun farkındaydı.

"Eylül ayının sonlarında, ekim ayının başlarında, buralar yaprakların renk değiştirip dökülmesini izlemek için gelen turistlerle dolup taşar," diye açıkladı Sal. "Arabanı park edecek bir delik bile bulamazsın. Kocanla beraber ufak bir kaçamak yapmak isterseniz buraya gelmek çok iyi bir fikir olabilir, tabii bu tip şeyler hoşunuza gidiyorsa."

Sal, tuhaf bir tonlamayla söylemişti bunu. Bu yüzden Kimberly hiç vakit kaybetmeden "Kesinlikle," dedi. "Romantik bir hafta sonu, yatakta kahvaltı, şarap imalathanelerine küçük bir gezi... Mac'in çok hoşuna gider."

Sal başka bir şey söylemedi ki bu Kimberly'nin işine geldi.

Arabayı kocaman, ahşap bir çarkın önüne park etti. Üzerindeki levhaya göre bu çark bir zamanlar altın madeni çıkarmakta kullanılmıştı. Bir süre Rainie ve Quincy'nin arabalarını park etmesini bekledikten sonra hep birlikte küçük oku takip ederek Olde Town Grill'e doğru yürüdüler.

Şerif Boyd Duffy çoktan gelmiş, köşedeki masalardan birinin yarısını kaplamış bir halde oturuyordu. Oldukça iri yarı bir adamdı. Simsiyah, keskin bakışlı gözleri vardı ve saçları griydi. Kimberly bir bakışta, onun eskiden futbol oynadığını ve azimli bir avcı olduğunu tahmin etti. Muhtemelen kasaba gençlerinin ödünü patlatıyordu, aferin ona.

Şerifin bir özelliği de siyahî olmasıydı ki bu durum Geor-

gia'nın bu kesimi için oldukça alışılmadık bir şeydi.

Şerif onları görünce gür sesiyle uzaktan bağırdı. "Ajan Martignetti!" Cüssesinden hiç beklenmeyecek bir çeviklikle sandalyeden kalktı. "Sanırım, siz de Özel Ajan Quincy olmalısınız," dedi. Kimberly'nin elini sertçe ama incitmeden sıktı. Kimberly'nin ona olan güveni bir kademe daha artmış oldu. "Lütfen, bana Duff deyin. Tıpkı *The Simpsons* çizgi filmindeki o bira markası gibi. Evet, uzun hikâye, hiç sormayın. Hoş geldiniz, hoş geldiniz. Kuzey Georgia o isli puslu şehirden çok daha güzel bir yerdir. Manzaraya doyamazsınız. Haydi bakalım, güzel bir ziyafet çekin."

Rainie ve Quincy'yle de el sıkıştıktan sonra onları hep beraber sığabilecekleri daha büyük bir masaya buyur etti. Dev gibi kolunu elini havada sallamasıyla, yanlarında kabarık saçlı, sarışın bir garson belirdi. Elinde birkaç tane mönü ve tatlandırılmış buzlu çay dolu sürahiler vardı. "Buranın yemekleri mükemmeldir," diye övündü Duff. "Kızarmış tavuğu aklınızı başınızdan alır. Sonra bir de tarçınlı çörekleri, bisküvileri ve muhteşem sosları vardır. Her şeyden bir parça almanızı öneririm ama tabi benim gibi bir adam zaten ancak her şeyi yerse doyar."

Kimberly tarçınlı çöreğe hayır diyemezdi. Raini de öyle. Quincy, beklenildiği üzere sade kahve istedi. En azından Sal, kızarmış tavuk isteyerek Şerif'i mutlu etti. Bir süre daha havadan sudan sohbet ettikten sonra asıl konuya geldiler.

"Şimdi, sizin gibi dört tane çok meşgul insan Blue Ridge Dağları'na onca yolu manzara seyretmek için gelmemiştir herhalde. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Sözü Sal aldı. "Yaklaşık on kayıp fahişe vakasıyla ilgisi olduğunu düşündüğümüz önemli bir kişinin peşindeyiz. Şüphelinin doğa sporlarına yatkın biri olduğunu düşünmek için geçerli sebebimiz var. Dolayısıyla bu bölgeye aşina olabilir. Biz de çev-

reye bir göz atmak istiyoruz."

Duff tek kaşını havaya kaldırdı. Uyanık bir adamdı. "Başka bir deyişle, şüphelinin cesetleri, bu dağlarda bir yerlere gömdüğünü düşünüyorsunuz."

"Böyle bir ihtimal var."

Koca adam derin bir iç çekti. Ellerini masanın üzerine koydu. "Pekâlâ. Şu önemli kişinin bir ismi var mı?"

"Henüz bir isim elde edemedik. Yalnızca resmi var." Sal koyu yeşil dosyasını açtı ve Özek Ajan Sparks'la, Ginny Jones'un tariflerine göre hazırlanmış olan robot resmin bir kopyasını çıkarıp şerife uzattı. "İhtiyacınız olursa bu kopya sizde kalabilir. Bende yeterli kopya var," dedi. "Elimizden geldiğince çok polis kuvvetine bu resmi dağıtmamız gerek."

"Bir dakika, bir dakika lütfen. Her şey sırasıyla olur," dedi şerif. Elini ön cebine sokmuş bir şeyler aranıyordu. Nihayet, siyah, kalın çerçeveli bir okuma gözlüğü çıkarıp burnunun üzerine oturttu. Kendi kendine mırıldanarak resmi inceledi.

Garson elinde tabaklarla masaya geldi. Duff resmi elinden bırakmadan kollarını havaya kaldırdı ve garson kız önüne bir tabak soslu hindi koydu.

"Kafasında şapka olmayan herhangi bir resmi var mı?" diye sordu şerif.

Sal başını salladı.

Duff bir süre daha resme baktıktan sonra kenara koydu. Çatalını ve bıçağını alıp dikkatlice hindisini kesmeye başladı.

"Evet," dedi. "Öncelikle söyleyeyim, adam tanıdık gelmedi. Ama tabi, siz beyazlar hep birbirinize benziyorsunuz."

Sal şaşkın şaşkın baktı. Duff ona dönüp gülümsedi. "Şaka yaptım, evlat," dedi. "Bebekliğini bildiğin on altı yaşında bir genç günün birinde motosikletiyle Evel Knievel gibi numaralar çekme sevdasına tutulursa ve onu kaldırımdan kazımak zorunda kalır-

san, ara sıra gülebilmeyi er ya da geç öğrenirsin. Siz büyük şehir çocukları, yabancıların peşine düşersiniz. Bense burada kendi her gün kendi komşularımla uğraşmak zorundayımdır. Eğer, sizin deyiminizle, *şüpheliniz* buralarda yaşıyor olsaydı muhtemelen onu tanırdım, kafasındaki o aptal şapkaya rağmen."

"Öyleyse yerel biri değil."

"Muhtemelen daimi olarak değil," dedi Duff. "Tabii yine de, her yıl on binlerce turist gelir buraya, yazın gelenleri, günübirlik doğa yürüyüşçülerini, hafta sonu avcılarını saymıyorum bile. Buradaki dağlar dört mevsimlik bir tatil beldesidir ve sürekli işleyen trafiğimiz de bunun geçerli bir göstergesidir. Şimdi, bana birkaç konuda bilgi verirseniz, bu işin kökenine inip inemeyeceğimizi anlayabiliriz. Şu kayıp fahişeler en son nerede görülmüş?"

"Çoğunlukla Atlanta'nın büyük yerlerinde. Özellikle Sandy Springs'de. Gece kulüplerinin olduğu yerlerde. Kaldırımda bekleyen kadınlardan değiller yani."

"Öyleyse, şüpheliniz Atlanta'nın şehir bölgesinde avlanıyormuş. Peki, sizi buraya getiren ne?"

"Tanıklardan birinin ifadesine göre, kendisi doğaya meraklı biriymiş. Ayrıca şüphelinin aracından bir yürüyüş botu ele geçirdik ve botun tabanında Chattahoochee Milli Parkı'ndaki bitki örtüsüyle uyum gösteren bazı bitki kalıntılarına rastladık."

"Birkaç dönümlük arazi ne de olsa," diye araya girdi Duff.

"Botun tabanında altın izleri vardı. Bu da bizi Dahlonega'ya sürükledi."

Duff düşünceli düşünceli başını salladı. "Altın müzesini gezme fırsatınız oldu mu?"

"Hayır, bayım."

"Gezmelisiniz. Darphane tahlilcisi Dr. Stephenson, 1849 yılındaki altın akımında Georgialı madencilerin pılıyı pırtıyı toplayıp Kaliforniya'ya göçmesini engellemek için o basamaklarda

dikilerek yapmıştı meşhur konuşmasını: 'Bu dağların yamacında altın var,' demişti ve elbette o sırada Blue Ridge Dağları'nı işaret ediyordu. Görüyor musunuz, o zamanlar bile insanları kendi topraklarında çalışıp kendi mallarını satın almaya teşvik ediyorlardı."

Buna kimsenin bir diyeceği yoktu, bu yüzden Duff konuşmasına devam etti.

"Pekâlâ, şimdi gelelim sizin şüpheliye. Farz edelim adam bir doğa yürüyüşçüsü veya bir avcı ya da onun gibi bir şey. Eyaletteki bu tip insanların birçoğu gibi o da hafta sonlarını buralarda geçiriyor, diyelim. Öyle bir insanın, yemek yemesi, uyuması ve malzeme satın alması gerekir. Lumpkin İlçesi'ni şöyle bir düşünecek olursak, ilçenin en büyük yerleşim yeri Dahlonega'dır. Buralarda insanlar Olde Town Grill'de, the Smith House'da, Wylie's Restaurant'ta veya bunun gibi bir iki yerde daha yemek yiyebilir ancak. Konaklama için büyük oteller zincirlerine bakmak gerek: Days Inn, Econo Lodge, Holiday Inn, Super Eight. Ve yine the Smith House. Köşeyi döner dönmez karşınıza çıkar. Yemekleri güzeldir. Oda fiyatları makuldür. Ayrıca amacınıza çok daha uygun olarak, otel alanında kendilerine ait bir altın madeni vardır. Oraya gidip resmi personele gösterebilirsiniz. Bakalım size bir bilgi verebilecekler mi?

"Malzeme satın almak için, ana market vardır ama orası daha çok turistlere hitap eder. Yerli halk genellikle Wal-Mart'a gider. Kasiyerlerin size bir faydası olur mu bilemiyorum. Sonuçta her gün binlerce insan görürler. Adamınız düşündüğünüz kadar esaslı bir orman sakiniyse eğer, yirmi beş kilometre kuzeye, Suches'e gitmenizi öneririm."

"Suches mi?" diye sordu Kimberly.

"Evet, Valley Above the Clouds," dedi Duff. "Suches'i görene kadar pek bir şey görmüş sayılmazsınız. Suches küçük bir yer-

dır ve gözünüzden kaçabilir. Ama Appalachian Trail'a bağlantısı olduğu ve içinde kamp alanları ve bir göl yer aldığı için trafiği oldukça yoğun bir bölgedir. Doğa yürüyüşçüleri, avcılar, kampçılar, cip safarisi meraklıları, balıkçılar, pedalcılar, hep orada olur."

"Pedalcılar mı?" diye sordu Rainie. "Yani bisikletçiler mi?"

"Motosikletçiler. Her yaz asfalt gibi sararlar yolları. Şayet adamınız bir doğa yürüyüşçüsüyse, o halde büyük ihtimalle Suches'te kalmıştır. Yani ya T.W.O'da ya Lenny's'de yemek yemiştir ve malzemelerini Dale's'den almıştır. Yerinizde olsam resmi bu üç yere götürmekle başlardım işe. Gerçeği kabul etmelisiniz, böylesi küçük bir kasabada saklanacak hiçbir yer yok."

Sal adamın verdiği bilgileri not ettikten sonra kafasını kaldırdı. "Ama siz de söylediniz, Dahlonega ve Suches oldukça kalabalık yerlermiş."

"Her yıl altmış bin turist gelir."

Sal karamsarca başını salladı. "İşte bu noktada bir sorunumuz var. Bu adam bir seneyi aşkın bir süredir kimsenin dikkatini çekmeden oralara ceset gömüyor. Bütün o doğa yürüyüşçülerini, avcıları, balıkçıları, *motosikletçileri* düşünecek olursa böyle bir şey mümkün olabilir mi? Altını boş verin, bu dağların yamacında turistler var ve gördükleri her şeyin fotoğrafını çekiyorlar."

Duff hafifçe gülümsedi. Hindisini bitirmiş, şimdi patates püresine girişmişti. "Eğer adamınızın amacı ceset saklamaksa buralar yürüyüş yollarından pek uzak değildir. Haklısınız, birilerinin şimdiye kadar onu görmemiş olması mümkün olamaz." Tek elini kaldırıp parmaklarıyla saymaya başladı. "Bu durumda Woody Geçidi'ni, Springer Geçidi'ni, AT'yi, Benton MacKaye Trail'ı, Slaughter Geçidi'ni ihtimaller arasından çıkarabiliriz."

"Slaughter Geçidi mi?"

"Evet, Blood Dağı'na oradan geçiş yapılabiliyor."

"Blood Dağı mı?" Rainie, Kimberly ve Sal'e baktı. "İster-

seniz bana deli deyin, ama eğer ceset arıyor olsaydım herhalde önce Slaughter Geçidi ve Blood Dağı'yla* başlardım."

Duff tekrar gülümsedi. "Dediğim gibi, Slaughter Geçidi ve Blood Dağı bu günlerde çok popüler. Bu nedenle adamınızın ceset saklamak için buraları tercih edeceğini sanmıyorum." Rainie'ye bakıp mahcup mahcup gülümsedi. "Ancak bu arada, bir de yalnızca orman hizmetlerinin kullandığı servis yollarımız var. Bu yolları bulmak zordur ve onların arasında kaybolmak çok kolaydır. Hemen hemen hepsi asıl yürüyüş yollarından çok uzakta yer alır. Ara sıra kesişirler, iç içe geçerler ve böyle karmaşık bir halde bütün ormana yayılırlar."

"Balık çiftlikleri!" dedi Kimberly, aniden Harold'ın uyarısını hatırlayarak.

Duff onaylayarak başını salladı. "Evet, doğru. Orman hizmetlerinin altmış dokuz numaralı servis yolunun yakınlarında bir balık çiftliği var. Sonra bir tane de kırk ikinci servis yolunun yakınlarında var. Orası aynı zamanda Cooper Geçidi Yolu olarak da bilinir. Ancak servis yollarının standartlarına göre bu yollar ormanın içinden geçen süper otobanlar gibidir. Onların dışında daha yüzlerce yol vardır. Çoğu, toprak ve çamur içindedir. Hemen hemen hiç kullanılmıyor bile olabilirler. Oralardan gitmek tam bir maceradır. Eğer dört tekerlekli bir araç o yollardan birinin kenarına park edilmiş görülürse, kimse bunu yadırgamaz. Çünkü bu yolların kullanıldığı da görülmüştür. Ancak bir de çok uzaklardan geçen yollar vardır ki o yollarda kilometrelerce gidip yine de bir tanrı evladına rastlamayabilirsiniz. Sanırım sizin adamınız için en uygunu böyle yerler olsa gerek."

"Burada tam olarak kaç tane yoldan söz ediyoruz?"

---

* Slaughter, katliam; blood ise kan anlamına gelmektedir. Katliam Geçidi ve Kan Dağı.

"Biliyorsam kahrolayım," dedi Duff, omuz silkerek. "Hayatım boyunca bu dağlarda yaşadım ama ben bile bütün yolları gördüğümden şüpheliyim. Size adam akıllı bir orman hizmetleri haritası lazım. Muhtemelen bir de jeolojik inceleme kurumunun haritası gerekecek çünkü bu devlet memurları genelde pek konuşmazlar."

"Haritalar ikinci seçeneğimiz olur," dedi Kimberly. "Orman hizmetleri ve jeolojik inceleme ekipleri konusunda haklısın. Bu dağları sabah akşam arşınlayan onlar. Toprak, bitki örnekleri toplarlar, verileri bir araya getirirler. Virginia'nın dışında öyle bir ekiple çalışmıştım bir kere. O insanlar ormanın derinliklerinde herhangi bir doğa yürüyüşçüsünden çok daha fazla vakit geçirirler. Elimizdeki robot resmi onlara gösterirsek ve şüphelinin kullandığı aracın eşkâlini verirsek bize söyleyebilecekleri bir şeyler olur belki."

"İçlerinden tanıdığım bazı arkadaşlarım var. Onlara bir telefon edebilirim," diye önerdi Duff. "Bu dağların gözü ve kulağıdır onlar."

"Pekâlâ," diye mırıldandı Sal, dudaklarının arasından. "Elimizdeki resimleri bölgedeki kurumlara dağıtırız. Sonra da orman hizmetleri ve jeolojik incelemedeki adamlarla konuşuruz."

"Biliyorsunuz, Şerif Wyatt ve benim denetimimde oldukça iyi bir ekibimiz var. Memurlarımız size seve seve yardım ederler. Yeter ki mesele, huzuru kaçıran bir turist ya da sarhoş olan bir okul çocuğu olması... Wyatt hafta sonuna doğru burada olacak. Ben onu kısaca bilgilendiririm ve birlikte harekete geçeriz."

"Şüpheliyi ürkütmek istemiyorum," dedi Sal. "Şu anda öncelikli olarak yapmamız gereken şey o kızların cesetlerini veya kalıntılarını bulmak. Ondan sonra Dinchara'nın peşine düşeriz."

"Dinchara mı?" dedi Duff, kaşlarını çatarak. "Adamın ismini bilmiyorsunuz sanıyordum."

"Takma isim. Arakna için bir anagram."

"Ne için, ne için?"

"Biliyorsun, arakna, yani örümcek."

"Araknanın ne olduğunu biliyorum, evlat. Sadece yetişkin bir adamın kendine bir böcek ismi vererek nereye varmak istediğini anlayamadım."

"Kurbanlarını ağına düşürmeye," dedi Kimberly, sessizce. "Yalnız biri hariç. Sal, Şerif Duff'a Ginny Jones'dan bahset."

Duff'ın yanından ayrıldıklarında saat altıyı geçiyordu. Dükkânların çoğu kapanmıştı, ama Wylie's Restaurant'ı bulup, çalışanlara robot resimleri göstermeyi başardılar. Kimse resimdeki adamı tanımadı ama müdür gözlerini dört açacağına söz verdi. Sal kadına kartını bıraktı ve oradan çıktılar.

İkinci durakları Smith House'du. Burası eskiden kocaman bir malikâneydi. Şimdi ise restore edilmiş bir otel, kasaba marketi ve restoran olarak hizmet veriyordu. Lobinin içi tereyağlı kurabiye ve tatlı patates kokuyordu. Kimberly için bu kadarı kâfiydi.

"Akşam yemeği zamanı!" dedi, hevesle.

Rainie ve Quincy'nin buna bir itirazı yoktu. Az önce kızarmış tavuk yemiş olan Sal ise sadece omuz silkti. "Ben her zaman yiyebilirim," dedi.

Yemekler standart ücret ödenerek alınıyordu. Lobideki kasada duran kıza parayı verdiler. Kız da onlara birer tane fiş verdi. Bu fişle, aşağıdaki yemek salonunda istedikleri kadar kızarmış tavuk, fırında jambon, biftek, meyveli börek, bamya, haşlanmış sebze ve ev yapımı tarçınlı çörek alabileceklerdi. Alkol yoktu ama sınırsız buzlu çay ve limonata vardı.

Merdivenlerin sonunda altı metrelik bir maden kuyusuna açılan bir kapı keşfettiler. Kimberly pleksiglasla kapatılmış, ka-

ranlık bir delikten başka bir şey görememişti. Pek de enteresan bir tarafı yoktu. Ama Quincy ve Rainie kuyunun keşfedilmesiyle ilgili belgesel videoyu izleyecek kadar uzun zaman geçirdiler orada.

Kırmızı yanaklı garson Sal ve Kimberly'ye altı kişilik bir ailenin yanında bir masa buldu. Büyükanneyle, büyükbabayla, anneyle, babayla ve dört yaşındaki ikiz erkek çocuklarla merhabalaştılar. İkizler masanın etrafında kucaktan kucağa geziyordu. Yorgunluktan suratı çökmüş olan anneleri Kimberly'ye bakıp gülümsedi. "Umarım sizi rahatsız etmiyoruzdur," dedi.

"Hiç sorun değil," dedi Kimberly ve gülümseyerek kendi karnını okşadı.

Kadın şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Ah, ilk bebeğiniz mi?"

"Evet."

Kadın Sal'e baktıktan sonra Kimberly'ye dönüp gülümsedi. "Siz ve eşiniz çok heyecanlı olmalısınız," dedi.

Sal'in eli fasulye tabağının üzerinde donup kaldı. "Efendim?"

"Evet, ben çok mutluyum," dedi Kimberly, kadına. "En azından şimdilik."

Kadın güldü. "Evet, hanımefendi, hep böyle olur zaten," dedi. "Kız mı erkek mi? Biliyor musunuz?"

"Hayır, sürpriz olmasını istiyoruz."

"Biz de öyle istemiştik," dedi kadın. "Ve gerçekten de sürpriz oldu. Bir tavsiyede bulunabilir miyim acaba?"

"Evet?"

"İkiz yapmayın."

O sırada Rainie ve Quincy gelip aileye selam verdiler. Rainie kızarmış bamyaları büyük bir iştahla yemeye başladı. Quincy de ağır ağır haşlanmış sebzelere ve fırında jambona yöneldi.

Kimberly et kokusundan dünkü kadar rahatsız olmamıştı. Başka bir dönem daha mı bitiyordu yoksa? Yeni bir dönem mi

başlıyordu? Hayat hiç yerinde durmuyordu. Hamilelik hayatı bile sürekli değişiyordu. Bir parça jambon, biraz bamya ve yayınbalığı yedi. Çok geçmeden, verimli bir günün, arkadaşlar ve ailenin eşliğinde yenen güzel bir yemeğin ardından insanın içini dolduran o huzurlu sıcaklığı hissetmeye başladı.

Garson elinde yeni buzlu çay sürahileriyle gelene kadar Dinchara'nın robot resmini bile unutuvermişti.

"Resimdeki adam da arkadaşınız mı yoksa?" diye sordu garson, gözlerini Kimberly'nin aralık çantasındaki dosyaya dikerek.

"Kim?" diye sordu Kimberly, şaşkınlıkla?

"Şu resimdeki adam. Eskiden buralara hep gelirdi. Yanında çocuğuyla, tabii. Ah, şu gençler. Tanrım, nasıl da çok yemek yiyorlar."

Sal'in ağzındaki lokma takılı kaldı. Önce resme, sonra garsona, sonra bir daha resme baktı.

Kimberly kendini daha önce toparladı. "Onu tanıyor musunuz?" diye sordu garsona.

"Evet, suratı yabancı değil. Sonbaharda buraya sık sık gelirdi. Ortalama boyda, değil mi? Çok iri değildi, ama güçlü kuvvetli görünüyordu. Evet, kaslıydı. Ve kafasında hep o şapka olurdu, yemek yerken bile." Garson kadın başını salladı. "Size söyleyeyim, benim zamanımda bırakın masaya şapkayla oturmayı, büyük annem çok daha hafif sebepler yüzünden bile beni bir güzel pataklardı."

"Adamın adı neydi?"

"Hım..." Kadın dudaklarını ısırıp elindeki buzlu çay sürahisini sallayarak düşündü. "Bobby mi, Bob mu? Ron, Rob? Richard? Şu anda hatırlayamıyorum. İsmini söylediğinden bile emin değilim."

"Peki ya çocuk?" diye sordu Kimberly.

"Sıska, beyaz tenli bir çocuktu. On altı on yedi yaşlarında.

Kolları ve bacakları kemik torbası gibiydi. Hiç eti yoktu. Genç çocukların nasıl göründüklerini bilirsiniz, sanki hiç yemek yememiş gibidirler. Sessiz bir tipti. Oturur, yemeğini yer ve tek kelime bile etmezdi."

"Peki, çocuğun adını hatırlıyor musunuz?"

Garson tekrar başını salladı. "Bazı insanlar buraya sosyalleşmek için gelirler. Kendilerini tanıtır ve sohbet kurarlar. Bazılarıysa... Eh, onların tek derdi bamya yemektir. Buna bir şey diyemeyiz, değil mi?"

"Adamın hesabı nasıl ödediğini hatırlıyor musunuz?" diye sordu Rainie. Başından beri konuşmayı büyük bir ilgiyle takip ediyordu.

"Üzgünüm, bayan, ama para ödeme işi üst katta yapılmıştır."

"Ama kredi kartıyla ödediyse..." diye mırıldandı Kimberly, Rainie'nin varmak istediği noktayı anlayarak.

"Galiba müdürle konuşmamız gerekecek," dedi Sal sonunda.

Yan masadaki aile biraz telaşlanmış görünüyordu şimdi. "Her şey yolunda mı? Resimdeki adam kim? Bilmemiz gereken bir şey var mı?"

Bütün gözler Sal'in üzerindeydi. İkizler bile artık koşturmayı bırakmıştı. "Rutin bir araştırma sadece," dedi Sal, umursamaz bir tavırla. Sonra Kimberly'yi kolundan tutup ayağa kaldırdı.

Kimberly'nin teşvik edilmeye ihtiyacı yoktu. Hemen müdürün ofisine doğru yürümeye başladılar.

* * *

Bütün kredi kartları fişlerini elden geçirmek zaman alacak gibi görünüyordu. Bazı net bilgiler vermeleri gerekiyordu. Tarih, saat, miktar? Garsonu çağırıp tarih konusunda herhangi bir şey hatırlayıp hatırlamadığını sordular. Garson, adamla çocuğun eylül ve kasım ayları arasında birçok kez geldiğini hatırlıyordu. Biraz zorlandıktan sonra, geliş tarihlerinden birini Kolomb Günü hafta sonuyla sınırlandırdı. Miktar iki kişilik hesabı karşılıyor olmalıydı ve akşam geç saatlerdeydi. Kadın böyle olduğunu hatırlıyordu çünkü çocuğun o saatte dışarı çıkmasına izin verilmesine şaşırmıştı.

Kredi kartı fişleri bilgisayara kayıt edilmiyordu. Bunun yerine adamın biri aylara göre düzenlenmiş olan bir dosya çekmecesi açtı. Bir süre sonra anladılar ki, Smith House konaklama ve yemek konusunda oldukça popüler bir yerdi, özellikle de Kolomb Günü hafta sonunda.

Kimberly babasıyla Rainie'ye iyi haberi vermek için yemek salonuna geri döndü.

"Müdürün kayıtları incelemek için biraz zamana ihtiyacı vardır. Yani, tahmin edin ne yapıyoruz? Geceyi burada geçiriyoruz!"

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

OTUZ

HAMBURGER ADAM SONUNDA HAMLESİNİ YAPTI.

Dün gece boğuk çığlık sesleriyle uyandım. Sesler bütün gece devam etti. Hamburger Adam yeni oyuncaklarıyla daima uzun uzun ve hoyratça oynar, sonunda kırılana kadar. Tıpkı benim gibi.

Sabah raconumu çok iyi biliyordum artık. Kalktım, mutfağa gittim, kahvaltı ettim. Yedi yaşında çıplak bir çocuğun, harap olmuş yemek masasında, tıka basa mısır gevreğiyle dolu bir kâsenin önünde, yüzünde aptala dönmüş bir ifadeyle oturduğunu görmek hayattaki en doğal şeymiş gibi davrandım. Çocuk hiçbir şey söylemedi. Gözlerini tabağındaki renkli mısır gevreklerine dikmiş, kırmızıları, yeşilleri ve mavileri inceliyordu.

Çocukla göz göze gelmemeye dikkat ettim. Olan biten herhangi bir şeyle herhangi bir ilgim olmasını düşünmesini istemiyordum.

Hamburger Adam hâlâ yatak odasındaydı. Muhtemelen önceki gecenin yorgunluğunu üzerinden atmaya çalışıyordu. Telefonun ortadan kaybolmuş olduğunu ve kapının üzerinde, küçük oyuncağın erişemeyeceği bir yere yeni bir kilit takılmış olduğunu fark ettim. Hamburger Adam'ın benim odamda bir telefon olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordum. Acaba geceleyin

odama girip telefonu almış olabilir miydi?

Fazla ses çıkarmadan odama geri döndüm. Telefon hâlâ oradaydı. Riske girmemeye karar verdim ve telefonu kendim söküp dolabıma kaldırdım. Hamburger Adam oburluğunu kontrol edemiyor diye kendi lükslerimden vazgeçecek halim yoktu elbette.

Mutfağa geri döndüm ve kendime bir tane daha mısır gevreği koydum. Sessizce yemeye başladım. Varlığım çocuğu kendine getirmiş olmalı ki o da önündeki balçık gibi gevreği kaşıklamaya başladı. Yediği şeyi midesinde tutmayı başarıp başaramayacağını düşündüm. Bazıları başarır, bazılarıysa kusardı.

Bir ya da iki gün içinde gitmiş olacaktı. Hamburger Adam hevesini alınca... Onları ne yapıyordu? Öldürüyor muydu? Serbest mi bırakıyordu? Bunu bilmiyordum ve umurumda da değildi. Hangi yılda doğduğumu, doğum tarihimin tam olarak ne olduğunu bile hatırlayamıyordum artık. Ama muhtemelen ergenlik döneminde olmalıydım çünkü hissedebildiğim tek duygu aşağılama duygusuydu, Hamburger Adamı, çocuğu ve kendimi...

Ve sonra, ortada hiçbir neden yokken o ilk çocuk geldi aklıma. Onca sene önce. Yardım edebileceğimi sandığım o çocuk... Acaba cesedini hiç bulmuşlar mıydı? Yoksa hâlâ açelya ağacının altında çürüyor muydu?

Bunu düşününce öfkelendim. Önümdeki kâseyi alıp lavaboya fırlattım. Çocuk gürültüden ürkerek irkildi.

Hamburger Adam mutfağa geldi.

Pantolonunu giymişti ama üzerinde bir şey yoktu. Geçen yıllar ona nazik davranmamıştı. Sakallarında siyahtan çok beyazlar vardı. Vücudu, aşırı bira ve yağlı yemek tüketmekten sarkmıştı. Cılız kollarının ve göğsünün derisi aşağı doğru sallanıyordu. Tıpkı olduğu insan gibi görünüyordu: İhtiyarlamakta olan beyaz bir pislik. Tek ayağı mezarda olduğu halde hâlâ bir çıngıraklı yılan gibi kötü huylu...

Ondan bir kez daha bütünüyle nefret ettim.

Bana baktı. Sonra elini küçük çocuğun omzuna koydu. Çocuk ilk teması hissedince irkildi, sonra taş kesildi ve gözlerinde yaşlar birikirken kıpırdamadan oturdu.

Hamburger Adam aniden bana dönüp sırıttı. "Evlat," dedi, zafer kazanmış bir edayla. "Çocukla tanış. Senin yerini almaya aday yeni oyuncağım."

Ve işte o anda artık biliyordum, Hamburger Adam ölmeliydi.

Hamburger Adam arkasından çocuğu sürükleyerek odasına çekilene kadar bekledim. Sonra kendi odama doğru sıvıştım. Odam dediğim yer, eski püskü, çift kişilik bir şilteden, iki süt şişesi sepetinden oluşan kıyafet dolabından ve komşunun çöplüğünden alıp tamir ettiğim siyah beyaz bir televizyondan ibaretti.

Odamın içi kokuyordu. Çarşaflar, yatak, kirli kıyafetler... Her şeyin üzerine, pis, terli vücutların ve uzun geçen gecelerin kokusu sinmişti. Bu karanlık evin her köşesi böyle kokuyordu. Buzdolabındaki sütler bozuluyordu. Tezgâhta kirli bulaşıklar yükseliyordu. Hamam böcekleri ocakta cirit atıyordu.

Bütün bunlar beni bir kez daha öfkeden çıldırttı. Çürümüş hayatımın kokusu. Var oluşumu mühürleyen, karanlık, uçsuz bucaksız bu boşluk. Çünkü Hamburger Adam beni seçmişti ve ondan beri bir daha hiç şansım olmamıştı.

Şimdi mezun bile olamayacaktım. Yok, hayır, Hamburger Adam kendine yeni bir oyuncak edinmişti artık. Atmayı düşünmediği yeni bir oyuncak. Yani günlerim artık sayılıydı.

Ve hiçbir neden yokken, Hamburger Adam'ın beni reddetmesi, bugüne kadar bana gösterdiği sevgiden çok daha fazla acıtmıştı canımı.

Ben bir aptaldım. Ben güçsüzdüm. Ben hiçbir şeydim.

Hamburger Adam beni öldürmüştü. Sadece nasıl ölünmesi gerektiğini bilmiyordum.

Tekrar çığlık sesleri. O aptal ufak çocuk bağırıyordu, sanki bağırması bir şeyi değiştirebilirmiş gibi.

Yatağın içine girdim, yorganı kafama kadar çektim ve ellerimle kulaklarımı kapattım. Uyuya kalmışım.

Uyandığımda hava kararmıştı. Bir süre öylece yattım ve sokak lambalarından gelen ışıkların perdelerin arasında oynamasını, duvara yansımasını seyrettim.

Sonra kalktım, dolabıma yürüdüm ve telefonu aldım.

Yatağıma geri döndüm. Şiltenin ucunu kaldırıp altından, Hamburger Adam'ın bakmadığı bir sırada evin içinden yürüttüğüm telefon rehberini çıkardım.

Nihayet numarayı bulduğumda ellerim titriyordu ve ağzım kupkuru olmuştu.

Kendime duracak, düşünecek zaman vermedim.

Telefonun kablosunu taktım. Numarayı çevirdim.

Karşı taraf açar açmaz, "Bana yardım et," diye fısıldadım. "Lütfen bana yardım et."

Sonra telefonu kapattım ve ağladım.

OTUZ BİR

"Örümcekler zehirleme sanatında uzmanlardır. Örümcek zehrini, gözlerinin altında kıvrılmış pençeler gibi görünen dişlri yoluyla salar."

Örümcekler Hakkındaki Tuhaf Gerçekler,
CHRISTINE MORLEY, 2007

"ANNENLE BABANA NE OLDU?" DİYE SORDU ÇOCUK. Verandada Rita'nın yanında oturuyor ve limonata içiyordu. Sabah saat altıda gelmişti ve o saatten beri çalışmıştı. Rita hiçbir yorum yapmadan onu içeri alıp kahvaltı yedirmiş ve havadan sudan konuşmuştu.

Çocuk da Rita da son seferki olaylı görüşmeleri hakkında hiçbir şey söylemedi. Rita bir gün önce öğleden sonra kapısını çalan Mel'e de konuyla ilgili hiçbir şey söylemedi. Mel ona içinde sosis, yumurta ve portakal suyu olan bir kutu getirmişti. Rita başını hafifçe eğerek teşekkür etmiş ve kutuyu almıştı. Sonra Mel kendi yoluna gitmiş, Rita da evine dönmüştü.

Bazen, işler bu şekilde daha kolay olurdu.

Çocuk, güzelce silkelenmek üzere halıları yuvarlayıp dışarı çıkarması için Rita'ya yardım ederken, Rita onun kesik kesik ha-

reket ettiğini fark etti. Sanki kaburgalarında bir sorun varmış gibi görünüyordu. Ara sıra da eliyle sırtını ovuşturuyordu. Rita bu konuda bir şey sormadı, çocuk da bir şey söylemedi. Bu kasvetli, soğuk günün teması böyle olacaktı anlaşılan. Ve şimdi de bu acayip soru gelmişti.

"Annemle babam öldüler," dedi Rita. "Uzun zaman önce."

"Neden öldüler?"

Rita omuz silkti. "Yaşlandıkları için. Herkes günün birinde yaşlanıp ölür."

"Sen de yaşlısın," dedi çocuk.

Rita kıkırdadı. "Sence ben nalları diker miyim, çocuğum? Seni kahvaltıda yalnız bırakır mıyım? Meraklanma. Dünyanın benimle işi bitmedi henüz."

Fakat çocuk şaka yapmıyordu, bakışlarında büyük bir ciddiyet vardı.

"Benim de annem babam vardı," dedi bir anda.

Rita gülmeyi bıraktı. Joseph'in eski yeşil gömleğini düzeltti eliyle. Etekleri Rita'nın dizlerinin üzerine kadar düşüyordu. "Demek öyle," dedi.

"Onlar da öldü."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Nasıl öldüklerini bilmiyorum," diye devam etti çocuk hiç durmadan. Ses tonu kalınlaşmıştı. "Annemle babam vardı sonra bir gün yok oldular. Öylece yani. Kız kardeşim de gitti. O küçüktü. Sürekli eşyalarıma burnunu sokar, hep benimle oyun oynamak isterdi. Ona kötü davranırdım. Saklambaç oynadığımızı söylerdim, sonra o saklandığında onu aramazdım. Sonra ağlamaya başlardı ben de ona bebek derdim, annem bana kızardı."

"Benim de tıpkı senin gibi bir ağabeyim vardı," dedi Rita.

"Yaramaz mıydı? Sonra ailesi onu da diğer yaramaz çocuklarla yaşaması için başka bir yere mi gönderdi?"

"Hayır, hepimiz onu severdik," dedi Rita, kesin bir tavırla. "Sonra o uzaklara gitti ve savaşta kendini öldürttü. Ağabeyler ve kardeşler arasında kavgalar olur çocuğum, ama yine de birbirlerini severler."

"Bir keresinde bana doğum günü hediyesi olarak aldıkları bir oyuncak ayıyı kız kardeşime verdim," diye mırıldandı çocuk. "Mutlu olacağını biliyordum."

"Oldu mu peki?"

"Evet, sanırım. Bazen... Bazen... Hatırlamak çok zor. Onları gözümde canlandırmaya çalışıyorum, ama her şey kafamda karman çorman oluyor. Tıpkı en sevdiğim dondurma çeşidi gibi. Sanırım çikolatalıydı. Ama o kadar çok zaman oldu ki... Belki de vanilyalıdır. Ya da çilekli. Birisi sizden en sevdiğiniz dondurma çeşidini çalabilir mi? Bilmiyorum, kafam karışıyor."

"Kız kardeşine ne oldu, çocuğum?"

Çocuk omuz silkti. "Sanırım öldü. Hepsi öldü. O bana öldüklerini söyledi."

Şimdi tehlikeli bir bölgede geziniyorlardı. Rita bunu tam olarak anlamasa da hissediyordu. Çocukla ilk karşılaştığında onun "sorunlu bir aileden" geldiğini düşünmüştü. Sosyal hizmet görevlileri Rita'nın zamanında hep bu tabiri kullanırdı. *Bu çocuk sorunlu bir aileden geliyor.*

Son zamanlarda ama Rita meraklanmaya başlamıştı. Sözcüklerini dikkatlice seçti.

"Ailen hayattayken, çocuğum, buralarda mı oturuyordunuz?"

Çocuk kaşlarını çattı. "Buralar neresi ki?"

"Dahlonega. Georgia'nın Blue Ridge Dağları. Burada mı doğmuştun?"

Çocuk o kadar uzun bir süre sessiz kaldı ki Rita artık cevap beklemekten vazgeçmek üzereydi. Fakat sonra yavaş yavaş kafasını salladı. "Macon. Macon Salamı. Babam arabada giderken

hep böyle derdi. 'Georgia'nın Macon Salamı, tavuk çiftlikleri etrafımızı sardı!' Sonra da gülerdi babam. Hem salamı da çok severdi. Sabahları omlet yerdi. Sence bu yüzden mi öldü? Yumurta ve salam yemekten mi?"

Bunu sorarken bakışlarında en ufak bir art niyet yoktu. Tamamen samimiydi. Bu haliyle Rita'nın gözüne çok daha küçük, çok daha savunmasız göründü. Rita tekrar acaba doğru şeyi mi yapıyorum, diye düşündü. Sonra ağabeyi Joseph'i gördü. Ön bahçede koşturuyor, yaşlı meşe ağacının en alt dalına tutunmak için zıplıyordu. Sonra dala tutunup tıpkı küçüklüklerinde yaptıkları gibi sallanmaya başladı.

Joseph ölümden sonraki hayatını hep çocuk kalarak yaşıyordu. Rita, küçükken öldüğü için mi böyle diye merak ederdi. Yoksa her ruha böyle bir seçim şansımı veriliyordu. Rita artık kendini yorgun hissediyordu. Eklemlerindeki ağrılardan yorulmuştu. Kışları buruşmuş cildini ısıran sabah soğuklarından yorulmuştu. Çok zamanım kalmadı, diye düşündü ve kalan zamanını akıllıca geçirmek için çok iyi bir sebepti bu.

"Ailen öldüğü zaman," diye söze girdi. "Başka bir ailen oldu mu?"

Çocuk şaşkın şaşkın Rita'ya baktı.

"Bir sosyal hizmetli seni ziyaret etti mi?" diye açıkladı Rita. "Sana koruyucu aile nedir, nasıl yeni bir evde yaşarsın söyledi mi?"

"Koruyucu aile ne demek?" diye sordu çocuk.

Rita sallanan koltuğunu bir an için durdurdu, sonra kendini yine hareket etmeye zorladı. Eğer çocuk ailesiyle ya da akrabalarıyla ya da koruyucu aileyle yaşamıyorsa... Keşke daha çok dışarı çıkıyor ve komşularını tanıyor olsaydı. O zaman insanlara gider, tepedeki o ev hakkında ne bildiklerini, orada yaşayan adamın kim olduğunu ve bu çocuğu ilk ne zaman ortalıkta görmeye baş-

ladıklarını sorardı. Çünkü artık belli ki, durum sorunlu bir aileden çok daha öte bir anlam taşıyordu. Rita'nın bundan şüphesi yoktu. Şu anda çok daha karanlık, çok daha uğursuz bir bölgeye doğru yol aldığının farkındaydı.

"Seninle kim yaşıyor, çocuğum?" diye sordu.

Çocuk kafasını salladı.

"Bana söyleyebilirsin. Ben yaşlı bir kadınım, biliyorsun. Yaşlı kadınlar sır saklamakta çok iyidir."

Çocuk ona bakmıyordu. Bakışlarını yere, ayaklarının dibine dikmişti. "Bence, artık daha fazla konuşmamalıyım," diye fısıldadı.

"Bana adını söyler misin, çocuğum?"

Çocuk yine başını salladı.

"Peki ya, doğum tarihin?"

"Benim doğum tarihim yok. Yalnızca yuvaya dönüş günüm var, yani ona ait olduğum gün."

"Orada başkaları da var mı?" diye üstelemeye devam etti Rita. "Başka çocuklar, büyük insanlar ya da evcil hayvanlar. Bana söyleyebilirsin, çocuğum. Sana kızmam."

Çocuk gözlerini elindeki boş limonata bardağına dikti. Sonra verandanın korkuluklarına baktı. Rita sandalyesinde ileri geri sallanıyor, ufukta beliren kara bulutları izliyordu. Yaklaşan fırtınanın havaya yaydığı elektrik hissedilebiliyordu. Çocuğun daha çok üstüne gitmek istiyordu, ama yapmadı. Çok iyi biliyordu ki çocuklar yalnızca istedikleri zaman konuşurlardı. Onlara karşı sabırlı olmak, onların size gelmesini beklemek gerekirdi.

"O seni öldürecek," dedi çocuk.

Rita elini havada salladı. "Saçmalık. Ben hazır olduğumda ve ölmem gerektiğinde öleceğim. Bundan bir dakika bile önce değil."

"Onun nasıl biri olduğunu bilmiyorsun. İstediği her şeyi alır.

İstediği her şeyi *daima* alır."

O sırada ilk rüzgâr büyük bir şiddetle esti ve beraberinde uzaktaki çamların kokusunu ve yağmur damlalarını getirdi. Gök gürültüsü Rita'nın kulaklarında yankılandı. Hemen ardından şimşek çaktı. Anlaşılan esaslı bir fırtına geliyordu. Bir evi temeline kadar devirebilecek türden bir fırtına.

Çocuk ayağa kalktı. "Ben gitmeliyim."

"Saçmalık. Bu gece burada kalacaksın."

"Yağmur geliyor ama," dedi çocuk. "Geri dönmem gerek."

"Gece burada kalcaksın."

"Ama Rita..."

"*Otur yerine!*"

Çocuk Rita'nın öfkeli ses tonu karşısında bembeyaz kesildi. Yavaşça sandalyesine oturdu. Temkinli ve ürkek görünüyordu.

Rita sandalyesinde sinirli sinirli sallanmaya devam etti. "Benimle konuşmazsan, konuşma. O senin bileceğin iş. Ama tepedeki eve göndermeyeceğim seni. Aklım yerinde olduğu sürece böyle bir şey yapamam ve bu da benim bileceğim iş."

"Çok sinirlenecek. Sinirlenmesini istemezsin, inan bana."

"Külahıma anlat. Benim yaşımdaki bir kadının zaten başına gelmek üzere olan şey dışında, ne yapabilir ki o adam? Sinirlenirse gelip beni ziyaret etsin. Çünkü ona söyleyecek birkaç sözüm var!"

Rita öfkeyle kalkıp ayağını yere vurdu. Ama ne Rita'nın kendisi ne de çocuk bu cesaret gösterisini yutmamıştı. Rita çok iyi biliyordu ki eğer Scott'ın "koruyucusu" verandasında bitecek olursa, bu ziyaretin amacı konuşmak olmayacaktı.

"Ama Rita..." dedi çocuk tekrar.

"Polisi arayayım mı, ha evlat?"

"*Hayır! Hayır!*"

Çocuğun gözleri dehşet içinde kocaman açılmıştı. Rita anladı. Telefonu eline alırsa çocuk anında kaçıverirdi.

"Öyleyse anlaştık," dedi Rita sonunda. "Burada kalıyorsun. Yemek pişiriyoruz ve sonra da kakao içiyoruz, tamam mı? İçeri girip pencerenin kenarına oturalım ve bırakalım dünya ne hali varsa görsün. Fırtınalı bir geceyi geçirmenin daha iyi bir yolu yoktur."

Çocuk başını kaldırıp Rita'ya baktı. Bakışları çocukta daha önce hiç görmediği bir duyguyla parlıyordu. Korku, umut ve özlemle. Çocuk bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı. Rita karşı çıkacağını, onunla tartışacağını ya da belki verandadan zıplayarak tepeye doğru koşacağını sandı.

Fakat çocuk vazgeçerek ağzını kapadı yine. Omuzlarını dikleştirdi. Mutluluktan ya da huzura kavuşmaktan değildi bu. Daha çok savaşa hazırlanan bir asker gibiydi.

Rita çocuğu içeri soktu ve evin eski kapısını arkalarından kapattı. Çocuk mutfağa doğru giderken Rita bir süre daha kapının yanında kaldı ve kilitleri kontrol etti. İlk yağmur damlaları bahçe yoluna düşmeye başlamıştı. Rita yeni kilidi iyice sıktı ve pencerenin dışında toplanan karanlık bulutları ya da tepedeki Viktoryen köşkte parlayan ışıkları fark etmemiş gibi davrandı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

OTUZ İKİ

"Gündüzleri kahverengi keşiş örümcekleri karanlık, izbe köşelere çekilirler."

Kahverengi Keşiş Örümceği
MICHAEL F. POTTER, ŞEHİR BÖCEK BİLİMCİSİ,
KENTUCKY ÜNİVERSİTESİ, ZİRAAT BÖLÜMÜ

KIMBERLY UYANDIĞINDA BİR SÜRÜ KÖTÜ HABERLE KARŞILAŞTI. SMITH House'un müdürü kırk beş tane olası kredi kartı fişi bulmuştu. Öğlen saatlerinde fırtınayla birlikte sağanak yağış bekleniyordu. Kimberly'nin amiri, bir gün önce Şiddet Suçları toplantısına neden katılmadığını bilmek istiyordu.

Ve Mac telefonuna karşılık vermemişti.

Kimberly bütün bu olumsuzlukları elinden geldiğince sindirmeye çalıştı. Kredi kartı fişleri Mac ve Kimberly'nin Suchesten geri döndükleri zaman incelemeleri için fotokopiyle çoğaltılacaktı. Yaklaşan fırtına yüzünden Suches'e doğru hemen yola çıkmaları gerekecekti. Kimberly amirine bir mesaj bırakarak çok önemli bir iz üstünde olduğunu haber verdi.

Ve Mac'i kafasından çıkardı, en azından çıkarabildiği kadar.

Hep beraber Sal'in arabasına bindiler ve Suches'e doğru

yola koyuldular.

Otoyol 60'ın insanları aheste aheste gitmeye mecbur eden bir yapısı vardı. Sürekli "s" şeklinde virajlar ve bitmek tükenmek bilmeyen bir tırmanış söz konusuydu. Bir altın madeninin ve haşlanmış fıstık satan birkaç tezgâhın yanından geçtiler. Yol boyunca ziyaretçilerin kiralayabilecekleri onlarca ahşap kulübe vardı. Sağ taraflarında Blue Ridge Dağları yükseliyordu. Yemyeşil çalılıklar ve gri kayalıklar dağların eteklerini halı gibi kaplıyordu. Sol taraflarında uzun ağaçlardan oluşan ince bir duvar ve ardında çok rahat görünmeyen ama ara sıra insanı hazırlıksız yakalayarak ortaya çıkıveren bir vadi nehri uzanıyordu.

Yüksek ağaçlardan oluşan karanlık bir tünelden geçtikten sonra yavaş yavaş açılan bir vadiye vardıklarında, ilk iri yağmur damlaları ön camın üzerine düşmeye başlamıştı. Arazi bir anda, sık ağaç ve çalılıklardan, son derece açık geniş tarlalara dönüşmüştü. Dahlonega dağların arasında kıvrılmış bir yerleşimse eğer, Suches de uzak bir kuzey karakol mevzii gibiydi. Bölge çiftliklerle doluydu. Binaların çoğunun pencereleri ve kullanılmayan kapıları tahtalarla kapatılmıştı.

Kimberly dönüşü kaçırmamak için gözünü bile kırpmıyordu.

Ama kaçırmıştı.

"Tabelada T.W.O yazıyordu," dedi Rainie, parmağını, az önce Sal'in geçtiği dönüşe işaret ederek.

"Bekle, işte Dale's burada," dedi Kimberly, Sal kafasını sola çevirip sağdaki marketi tamamen gözden kaçırınca.

Sal kaşlarını çattı, homurdandı, yağmurdan ıslanmış yolda arabayı biraz kaydırdı ve nihayet makul olan şeyi yaparak yavaşladı. Taştan bir okul binasının önünde durdular. Kimberly tabeladaki yazıyı okudu: *Bu okul Georgia'nın en küçük devlet okuludur!*

Arabayı dışarıdaki benzin pompalarının önüne park ettiler ve bastıran yağmurdan kaçmak için Dale's'in cam kapılarına doğru koşup içeri girdiler.

İçeride Kimberly'nin gözüne üç tane şey çarptı: Birincisi sıcaklık, ikincisi ev yapımı fasulye kokusu ve üçüncüsü de kocaman, parlak turuncu renkte bir avcı malzemeleri takımı. Anlaşılan Dale's'de her şeyden biraz bulmak mümkündü.

"Fasulye kokusu mu bu?" diye çoktan sormaya başlamıştı Sal, kasiyere. "Eh, hazır buraya gelmişken…"

Dale's'in arka tarafında birkaç tane masa vardı. Hep beraber masaya yerleştiler. Yaşlıca bir adam onlara servis yapmak için dolanıyordu. Adamın Dale değil, Ron olduğunu öğrendiler. Dale dışarı çıkmıştı.

Adam pek bir açıklama yapma ihtiyacı duymamıştı. Kimberly, Ron'un onları çoktan dışarıdan gelen insanlar olarak kafasında bir kalıba soktuğunu ve Dale'in nerede olduğunu merak etmeyeceklerini düşündüğünü anlamıştı. Siparişlerini aldı, yemeklerini getirdi ve aheste aheste masaları silmeye devam etti.

Sal konuya girmek için bekleyerek fasulyesinin yarısını bitirdi. Ron yanlarındaki masayı silerken Sal dosyasından robot resmi çıkardı, detektiflere ve televizyon aktörlerine özgü o umursamaz ses tonuyla konuştu. "Hey, acaba bu adamı buralarda görmüş olabilir misin?"

Ron bu umursamaz tavrı yutmamıştı. Önce robot resme, sonra Sal'e, sonra tekrar robot resme baktı ve omuz silkip masaları silmeye devam etti.

"Resimdeki bizim için önemli biri," dedi Sal, bu kez daha ciddi bir ses tonuyla.

Ron duraksadı, biraz düşündü sonra tekrar masayı silmeye döndü.

"Onu yanında genç bir çocukla görmüş olabilirsin," dedi

Kimberly. "Buralarda bir yerde yaşıyor olabilirler."

"Çocuklarla," diye düzeltti Ron. "Onu iki çocukla gördüm. Biri küçük, öbürü ondan büyüktü. Pek konuşkan tipler değildir."

Sal kaşığını masaya bıraktı. "İsimlerini biliyor musun?"

"Hayır, bayım."

"Buranın yerlisi mi?"

"Hayır, yerli değiller. Ama çok sık gelirler. Özellikle de geçen sonbahar. Onları beş on kez görmüşümdür. Adamı daha çok. Çocuklar kamyonette beklerler. Bir sefer hariç. Küçük olanın tuvaleti kullanması gerekiyordu. Büyük olan da onu içeri getirmişti. O üçü bana belalı tipler gibi görünmüşlerdi. Ama sadece alışverişlerini yapıp çekip gittiler. Biz kim oluruz da milleti eleştiririz, değil mi?"

Herkes yemek yemeği bırakmış, gözlerini Ron'a dikmişti. Ron ise hâlâ ufak tefek işlerini yapmaya devam ediyordu.

"Büyük çocuğu bize tarif edebilir misin?"

Ron omuz silkti. "Bilmem. Genç bir çocuk. On yedi on sekiz belki. Beyaz. Bir altmış bir yetmiş boylarında. Sıska bir şey. Günümüz gençleri gibi o da kendine iki beden büyük bir asker pantolonu giymişti. Elleri cebinde, hımbıl hımbıl yürüyordu. Dediğim gibi, pek konuşmadı. İçeri girdi, küçük çocuğu tuvalete soktu, bekledi ve sonra gitti."

"Peki ya küçük çocuk nasıl biriydi?"

Ron bir kez daha omuz silkti. "Sekiz dokuz yaşlarında. Kısa, kahverengi saçlı.

Kalın bir kazağa ve turuncu bir avcı yeleğine sarıp sarmalanmıştı. Ufak tefek gibi görünüyordu ama üzerindeki onca kıyafet yüzünden bir tahminde bulunmak zor. Adamın ayağında, kaliteli bir çift bot vardı, ama çocuklar sadece tenis ayakkabıları giymişti. O sırada bu ayakkabılarla bileklerini burkmamalarının bir mucize olacağını düşündüğümü hatırlıyorum. Ama bilirsiniz,

sağlam ayakkabılar pahalıdır, çocuklarsa çok çabuk büyürler... Bilmiyorum. Bu civarlara bazen bazı çocuklar gelir. Ayaklarındaki ayakkabıların parası benim haftalık maaşımdan bile fazladır. Yıllık doğa yürüyüşleri için tepeden tırnağa donanmışlardır. Sanırım her tipten insana rastlamak mümkün burada."

"Adam buraya geldiğinde ne söyledi?" diye sordu Sal, nazikçe. "Bir şey satın aldı mı?"

Ron hafızasını yoklamak için bir süre duraksadı. "Bir şişe su. Bir şeker. Ah, bir de cırcır böceği. Balıkçılar için cırcır böceği satarız. Adam bunu duyunca çok sevindi, bu yüzden bir kap dolusu aldı. Ama balığa çıktığını sanmıyorum, giysileri bunun için hiç uygun değildi."

"Size yürüyüş yolları hakkında herhangi bir şey sordu mu ya da nereden geldiğinden bahsetti mi?"

Ron yine omuz silkti. "Hatırladığım kadarıyla hayır."

"Adamı ve çocukları gören başka biri var mı?"

"Ah, tabii ki. Sonbahar mevsiminde buralar çok kalabalık olur. Şimdiki gibi değildir yani," dedi, üzgün bir ses tonuyla.

"Ödemeyi nasıl yaptı?" diye sordu Rainie.

Ron dudaklarını ısırdı. "Sanırım nakit ödemiş olmalı, çünkü o kadar yüklü bir miktar değildi."

"Aracını gördünüz mü acaba?" diye sorma sırası Kimberly'deydi.

"Hayır, bayan. Sonbaharda işler yoğun olur, arabaları fark edecek zamanımız olmaz."

"Adam çocuklarla hiç konuştu mu?" diye sordu Quincy. "Dükkâna girdiklerinde onlara bir şey söyledi mi?"

"Hım... Pek sayılmaz. Çocuklar içeri girdi ve..." Ron hatırlamaya çalışarak duraksadı. "Büyük olanı adama baktı ve 'Çocuğun işemesi gerek, ne yapmamı istiyorsun?' dedi. Sonra küçüğü tuvalete götürdü. Adam bir şey söylemedi, ama sinirlenmiş gibi

görünüyordu. Muhtemelen çocuklara onu arabada beklemelerini söylemişti. Ama çocuklar nasıldır bilirsiniz."

"Büyük olanı çocuğun adını söylemedi mi?" diye sordu Quincy. "Ondan 'çocuk' diye mi bahsetti?"

"Evet, bayım. Hatırladığım kadarıyla öyle."

"Bu onların kardeş olmadıklarını gösteriyor galiba," diye mırıldandı Quincy. "Büyük olanı kendisiyle küçük çocuk arasına bir mesafe koyuyor, hatta onu yabancılaştırıyor. Çok ilginç."

"Dükkânın önüne dönmeden önce hangi yönden geldiklerini hatırlıyor musun?" diye sordu Rainie. "Kuzeyden mi güneyden mi?"

"Hatırlamıyorum, bayan."

"Peki, günün hangi saatiydi? Sabah, öğlen...?"

"Öğleden sonra, bayan. Çünkü benim vardiyam o zaman başlıyor."

Rainie dudaklarını ısırarak başını salladı. Üçü birlikte yine gözlerini Sal'e çevirdiler.

"Bu adam ve çocuklarla ilgili bize bilgi verebilecek herhangi biri geliyor mu aklınıza?" diye sordu Sal. "Adamın adını öğrenmek bizim için çok önemli. Ciddi bir konuyla ilgili sorgulanmak üzere aranıyor."

Fakat Ron yalnızca başını salladı.

"Dediğim gibi, buraların yerlisi değiller. Sadece sonbaharda sık sık gördük onları. Belki aralık ayına kadar belki de. Doğruyu söylemek gerekirse şu anda emin olamıyorum. İsterseniz bir de T.W.O'ya bakın. Turist bile olsalar yemek yemeleri gerekir. Hem buradan da çok şey satın almadıklarını göz önüne alırsak..."

"Pekâlâ, T.W.O'ya gideriz," dedi Sal ve cebinden bir kartvizit çıkarıp adama uzattı. "Aklına bir şey gelirse ya da adamı ve çocukları tekrar görecek olursan beni ara. Bir de aramızdaki bu küçük konuşmayı gizli tutarsan sevinirim. Amacımız adamı bul-

mak, korkup kaçmasını istemeyiz."

Ron nihayet Sal'in verdiği kartvizitin üzerindeki eyalet polisi amblemini gördü ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Kartı gömleğinin ön cebine yerleştirdi.

"Uyuşturucu meselesi mi, bayım? Eskiden bu dağlarda bulabileceğiniz tek şey ay ışığıydı. Şimdilerdeyse her tarafta met var. Ülkemizi mahvediyorlar."

"Adam bir baş belası," dedi Sal yalnızca. "Onu görecek olursan sakın bir şey söyleme. Sadece beni ara. Gerisini biz halledeririz."

Öğlen yemeklerini bitirdiler. Kimberly altılı bir puding paketi buldu ve Rainie de kendini Snickers çikolatalarıyla donattı. Quincy kahve bardağının kapağını kapattı ve yola döküldüler.

T.W.O'nun müdürü robot resimdeki suratı tanımadı. Beyzbol şapkalı ve yanında iki çocuk olan herhangi birini de anımsamıyordu. *Two Wheels Only* sadece motosiklet konusunda uzmandı. Tabii bunun yanında ufak tefek işler de yapıyorlardı ama bunlar önemsiz şeylerdi. Müdür sonunda gözünü ve kulağını dört açacağını söyledi.

Yağmur artık bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Otoparkta suları sıçrata sıçrata koşarak Sal'in arabasına bindiler. Suches'de yapabilecekleri başka bir şey kalmamıştı. Bu yüzden Dahlonega'ya geri dönmeye karar verdiler.

Dönüş yolunda herkes sessizdi. Silecekler son seviyede çalışıyor, araba rüzgârdan sarsılıyordu.

Kimberly gözlerini ormana dikmiş, uzun ağaçlara, geçit vermeyen yeşil çalılıklara bakıyordu. Ginny Jones'un o anda nerede olduğunu merak etti. Acaba kız saklanacak güvenli ve sıcak bir delik bulabilmiş miydi kendine? Karnında büyüyen yaşamı hissedebiliyor muydu? Yoksa şimdi peşinden gelen tehlikeden kaçmaya çalışarak bir arka sokakta koşuşturuyor muydu?

"Bekle!" diye bağırdı Kimberly.

Sal frene yüklendi. Araba orta şeride doğru tehlikeli bir şekilde sürüklendi.

"Tanrı aşkına, ne var?" dedi Sal.

"Geri gel, geri gel. Bir kereste yolu gördüm. Oradan gidelim."

Sal şimdi arabayı tamamen durdurmuştu. Sal, Kimberly'ye aklını kaçırmış gibi bakıyordu. "Fark etmedin herhâlde, ama ortalığı sel götürüyor."

"Biliyorum, biliyorum. Sadece ufak bir tur atalım. Yapacak başka neyimiz var ki?"

"Çamura saplanmaktan daha iyi bir şey bulabiliriz yapmak için."

"Adam bu yollarda araba sürmüş, Sal. Eğer o bunu becerdiyse biz haydi haydi yaparız. Hadi ama, çok uzağa gitmeyiz."

"Şu anda Suches'deyiz," diye homurdandı Sal. "Benim anladığım kadarıyla burası yeterince uzak zaten."

Sal iç çekerek Kimberly'ye bir kez daha baktı ama Rainie ve Quincy'den de bir itiraz gelmeyince vitese taktı, ip gibi yolda geri geri gitti ve sağa doğru ani bir dönüş yaptı.

Orman hizmetlerinin yolu başlangıçta asfaltla kaplıyd. Kimberly buna biraz şaşırdı. O daha ilkel bir şey bekliyordu. Ayrıca çevredeki yerleşim evlerinin sayısı da şaşırtıcıydı. Dağların eteklerine yayılmışlar, defne ağaçlarının arasında yükselmişlerdi. Fakat bir kilometre sonra asfalt yol yerini çakıl taşlarına bıraktı ve görünüşe bakılırsa orman medeniyete karşı galip geliyordu. Ufak bir turdan sonra bir sel oyuğuna geldiler. Yağmur suları, arabanın yanından akan çamurlu bir dere oluşturmuştu.

Yolun sonunda geriye dönen bir dönemece geldiler. Kimberly Sal'e arabayı durdurmasını söyledi. Sal'in itiraz etmesine fırsat kalmadan kapıyı açtı ve suların içine adım attı. Ne Sal'in

protestolarının ne arabanın diğer kapılarının açılmasının ne de Rainie ve Quincy'nin de araban inerek bu çılgın davranışta ona eşlik ettiklerinin farkında değildi.

Onlara bakmadı ve tek kelime bile etmedi. Bunu yapmasına gerek yoktu. Hepsi Kimberly'yle aynı dünyayı paylaşıyorlardı. Canavarların gerçek olduğu, iyi insanların incindiği bir dünya. Ve bu dünyada insan ya oturup günlerce kendini kötü hisseder ya da bir şeyleri değiştirmek için elinden geleni yapmaya çalışırdı. Kendini bildi bileli babasıyla birlikte ölümün o soğuk hayaletini avlamaya çalışmıştı hep. Yaşadıklarını hissettikleri ender anlardı bunlar.

Sonra kafasının derinliklerinde, artık acı vermeyen bir köşede tekrar düşündü. Mac burada olmalıydı. Her zaman o, Mac, Rainie ve Quincy olmuşlardı. Mac'i özlüyordu.

"Yanılıyor," diye mırıldandı yavaşça, gözlerini tepedeki çıplak ağaçların dallarında ve diplerindeki yeşil, kalın çalılıklarda gezdirerek.

"Kim yanılıyor?" diye sordu Sal, sertçe. Kimberly'nin karşısında duruyor, burnundan yağmur damlaları süzülüyor ve siyah saçlarını alnına yapıştırıyordu. Kızgın ve düşünceli görünüyordu. Öyle ki Kimberly onun bu halinden ürkmeliydi. Ancak Kimberly bu öfkeyi gayet iyi anlıyordu. Elinden gelenin en iyisini yapabilmek için çabalamak ve bir anda en iyinin bile yeterli olmadığını fark etmenin öfkesiydi bu.

"Ron yanılıyor," dedi Kimberly. "Dinchara ve çocuklar buranın yerlisi. Öyle olmak zorundalar. Ron kendisi söyledi: Marketten fazla bir şey almıyorlarmış. Demek ki yeterince erzakları olmalı."

"Kimberly, hava soğuk, ıslanıyoruz. İliklerime kadar sırılsıklam oldum. Nasıl bir kara büyünün peşindesin bilmiyorum ama beni de kendinle sürükleme."

Kimberly dar patikaya, etraflarını saran çalılıklara, uzun, çıplak ağaçlara baktı. "Mesele lojistik," dedi sertçe. Saçları yağmurdan kafasına yapışmıştı. Kıyafetleri sırılsıklam olmuştu. Ama umurunda değildi. Yağmurun bir önemi yoktu. Önemli olan ormandı.

"Birini öldürmek kolaydır," diye devam etti. "Zor olan cesetten kurtulmaktır. Katillerin yüzde doksan beşi bu aşamada işleri batırırlar. Karşımızdaki adam bu işi bir kere değil, muhtemelen on, on beş kere yapmış biri. Bu ne anlama geliyor? Adamımızın lojistik konusunda çok başarılı biri olduğu anlamına geliyor."

Ormanın başladığı yere kadar yürüdü. Eğreltiotları dizlerine kadar geliyordu. Parmağıyla saymaya başladı. "Bir, cesetleri nereye atarsınız?"

"Ormana," dedi Sal, öfkesi yatışmış, meraklı bir tavırla.

"Peki. İki, cesetleri nasıl taşırsınız?"

"Cipiyle. SUV'siyle. Arka tarafında yeterince alan var."

"Ta ki bu noktaya gelene kadar," dedi Kimberly, ayaklarının dibinde başlayan çamur birikintilerini ve çalılıkları işaret ederek. "Peki ya sonra?"

Sal başını salladı. Ceketinin rengini tamamen siyaha çeviren ve boynundan oluk oluk akan yağmura rağmen havaya girmiş gibiydi artık. "Diyelim, gece geç saatler. Ya da sabah erken. Birileri tarafından görülme riskinin en az olduğu bir saat. Uzak bir yere ulaşması gerek. Bu yüzden Orman Hizmetleri yollarından birini seçiyor ve kendine bir ara yol bulmak için ilerliyor. Sonra kenara çekiyor ve aracın arkasındaki cesedi alıyor... Sonra, bir vadiye mi yuvarlıyor?"

"Orman Hizmetleri görevlileri cesedi fark ederdi," dedi Quincy. Kimberly ve Sal'in konuşmalarını takip edecek kadar yakında ama kafasında kendince mantık yürütebileceği kadar da uzakta dikiliyordu. Bu tahmin yürütme oyununu oynamak hemen hemen

en iyi yaptığı şeydi. "Yoldan bakınca ezilmiş çalılıklar ve kırılmış dallar görünür. Orman görevlisi bunu fark edince herhangi bir geyik, ayı, vaşak ya da buna benzer bir hayvan için endişe duyar ve bölgeyi kontrol eder. Kimliği bilinmeyen şüpheli bir, belki iki kez paçayı kurtarabilir. Ama on defadan sonra... Birileri bozulmuş bitki örtüsünü fark eder ve cesedi bulurdu. Özellikle yoğun sezonlarda bu dağ yollarının ne kadar kalabalık olduğunu düşünecek olursak..."

"Yani, öyleyse cesetleri yoldan uzağa taşıyor," dedi Sal.

"Ceset ağır," dedi Kimberly. "Yetişkin bir kadın rahat elli kilo vardır. Artı bir de ölü olmanın ağırlığı... Bir itfaiyeci bile onu taşımakta zorlanır."

"Öyleyse tepeden aşağı doğru yürüyordur?" diye tahmin yürüttü Sal.

Quincy yine kafasını salladı. "Aşağı tarafa atılmış her şey yukarıdan görünür. Özelliklede kışın, ağaçların yaprakları dökülmüşken. Burası avcılık, yürüyüş, kampçılık ve balıkçılık için oldukça popüler bir bölge. Yani bu ormandan bir sürü insan geçiyor, çok uzakta olduğu varsayılan bölgelerden bile. En güvenlisi yüksek noktaları seçmek olur. Başkalarının geçmediği yerleri."

Sal, Kimberly'ye, Quincy'ye ve Rainie'ye baktı. "Anlamıyorum," dedi.

"Adam yardım alıyor," dedi Kimberly, yavaşça. "Benim tahminim büyük çocuktan. Öldürme eylemine de karışıyor mu karışmıyor mu emin değilim. Bantta başka adamdan ve kurbandan başka kimsenin sesi yoktu. Fakat en azından, bu genç cesetlerden kurtulmak için adama yardım ediyor. Geceleyin orman yollarında tek başına yürüyen bir adam şüphe çeker. Ama bir baba ve oğlu yürürken görenler..."

"Kamp yapıyorlardır, diye düşünürler," diye tamamladı Sal.

"Bu yanlarında taşıdıkları büyük yükü de açıklar hem. Ya da

belki arkalarından tekerlekli bir arabayla çekiyorlardır."

"Lanet olsun," dedi Sal, bitkin bir halde elini siper yapıp yukarıya bakarak.

"Cesedi taşımaları saatlerini alır," dedi Rainie, meraklı gözlerini ormanın içinde gezdirerek. "Malzemeye ihtiyaçları olur. İp, kazma, kürek, çuval bezi. Sonra yemek, su, ilk yardım çantası, pusula ve bunun gibi temel eşyalar. Kimberly haklı. Yapmak zorunda oldukları şey için Dinchara'nın gayet iyi donanmış olması gerekir. Yani eğer bu civardan alışveriş de yapmıyorsa, öyleyse bir yerlere güzelce yerleşmiş olmalı."

"Küçük çocuk," diye mırıldandı Kimberly.

"Kesinlikle," dedi Rainie, Kimberly'nin varmak istediği noktayı anlayarak. "Smith House'daki garson kadın küçük çocuğu görmemişti. Ki bu da onu geride bıraktıkları anlamına geliyor. Belki çok küçük olduğu için, onları yavaşlatmaması için yanlarında götürmüyorlardır. Böylece küçük olanı bir yerlerde bırakıyorlar, sonra Dinchara ve genç çocuk gece işlerini yapmak için yola koyuluyorlar."

"Dinchara'nın yakınlarda bir evi olmalı. Bu şartlar altında mantıklı olan tek açıklama bu. Belki kızlar buraya getirildiklerinde hâlâ ölmemiş oluyorlardır. Yolda gördüğümüz o küçük ahşap kulübeleri düşünsenize. Kızın biri bütün gece bağırsa ya da kaçmayı başarsa bile, onu kim duyar, nereye kaçar? Bir kulübe birçok sorunu çözebilir."

"Vergi kayıtlarını kontrol edebiliriz," dedi Sal. "Dahlonega veya Suches çevresinde son beş yılda kimlerin ev satın aldığına bakarız. Sonra o isimleri Kolomb Günü hafta sonunda Smith House'a ödenmiş hesap fişleriyle karşılaştırırız."

"Ayrıca mesleki bir araştırmada yapılabilir," dedi Quincy. "Eğer buralarda çok vakit geçiriyorlarsa Dinchara'nın paraya ihtiyacı oluyordur. En azından benim zamanımda bir fahişenin kazancının yüzde ellisi o kadar da çok para etmiyordu. Bu durumda adamın ya sizin henüz keşfedemediğiniz bir kız zinciri var elinde ya da başka bir gelir kaynağı. Hakkında bildiklerimize bakılacak olursa ondan çok iyi bir vahşi doğa rehberi ya da..."

Hepsi aynı anda anlayıvermişti. "Orman Hizmetleri çalışanı olur!"

"Evet. Blue Ridge Dağları'nın arka yolları için gereken bütün izinlere ve bilgi kaynaklarına da erişebilir böylece. Hatta biri onu oralarda gezinirken görse bile bahanesi hazır olurdu. Hem ayrıca diğer çalışanların hangi bölgeleri hangi günlerde kontrol ettiğini de bilir ve cesetleri ya ona göre bir yerlere saklar ya da gerektiğinde yerlerini bile değiştirebilir."

"Kahretsin, bir daha asla ormanda yürüyüşe çıkamayacağım," dedi Sal.

"Balık çiftliğine yarın gidelim," dedi Kimberly.

"Evet, öyle olacak gibi görünüyor."

"Kasabadan birkaç tane arazi kaydı alalım ve Chattahoochee Milli Parkı çalışanlarından kiminle görüşebileceğimizi öğrenelim."

"Evet, evet."

Rainie hâlâ geri dönüş virajındaki çamurlu su birikintisinin etrafında dolanıyordu. "Beni asıl şaşırtan şey ne biliyor musunuz?" dedi bir anda kafasını kaldırarak.

Hepsi ona döndü.

"Şubat ayındayız. Ağaçların yaprakları dökülmüş ama yine de on metre ilerisini bile göremiyoruz. Yani şu defne ağaçlarına bir bakın. Neredeyse küçük birer ev boyundalar. Sonra çimenler var, düşmüş kütükler var, çam korulukları var. Başka bir ormanda olsa ağaçların arasından bakınca yirmi otuz metre ileriyi görebilirsiniz ama burada hiçbir şey görünmüyor. Ormanda büyümüş olduğum halde ben bile buradan bayağı ürktüm."

"Bu durumda," dedi Sal, yağmurdan sırılsıklam olmuş ceketini çekiştirerek. "Artık lütfen arabaya dönebilir miyiz?"

"Pekâlâ," diye onayladı Kimberly. "Ama bir sonraki durağımız Wal-Mart. Belki fark etmemiş olabilirsiniz ama iliklerimize kadar ıslandık. Yarın balık çiftliğine giderken ne giyeceğiz?"

"Bir gece daha mı kalıyoruz?" diye homurdandı Sal.

"Ne oldu? Gidecek daha önemli bir yerin var mı?" dedi Kimberly.

Hep birlikte Wal-Mart'a doğru yola koyuldular.

OTUZ ÜÇ

"Örümcekler zayıf yönlerini telafi edebilmek için çeşitli silahlar, taktikler geliştirmişler ve şaşırtıcı mutasyonlar geçirmişlerdir. Bu yönleriyle filmlerdeki kötü kalpli kahramanlardan pek farklı sayılmazlar."

"ÖRÜMCEK KADIN"
BURKHARD BILGER, *New Yorker*, 5 MART 2007

MAC AKŞAM YEMEĞİNDEN KISA BİR SÜRE SONRA TELEFON ETTİ. KIMBERLY Smith House'daki odasına yeni dönmüştü ve modern dünyanın en başarılı icadının lastik belli pantolonlar olduğunu düşünüyordu. Neredeyse tam bir kızarmış tavuğu midesine indirmiş, yarım kilo bamyayı süpürmüş, arkasından da peynirli kek yemişti. Buna rağmen pantolonunun beli sıkmıyordu. Hatta Bebek McCormack her akşamki rutini olan annesinin karnını tekmeleme oyununa başlayınca bile Kimberly hiç rahatsız olmamıştı.

Rainie ve Quincy çoktan iyi geceler diyerek odalarına çekilmişlerdi. Ama Kimberly cin gibi uyanıktı. Beyninde yine düşünceler üşüşüyordu. Her davanın çözülmesinden hemen önce, aradığı cevabın aslında başından beri karşısında onu beklediği hissine kapılır ve heyecan duyardı. Odası genişti. Eski yapılı binanın

saçaklarının hemen altında, uzun bir L şekli çiziyor ve volta atmak için mükemmel bir alan sağlıyordu. Battal boy yatağından masasına yürüyor, masadan yatağa geri dönüyor ve şişmiş karnını ovuşturarak tekrar tekrar düşüncelere dalıyordu. Eğer Sandy Spirings Dinchara'nın av bölgesiyse, Dahlonega da saklandığı iniydi. Doğru kayıtları inceleyip, doğru insanlarla görüşmeleri ve bulmacanın son parçasının da yerine oturması artık an meselesiydi. Ondan sonra Ginny Jones'u, kayıp kızları ve Dinchara'nın kendisini bulabileceklerdi. Ve sonra da...

Cep telefonu çaldı. Ekranda Mac'in numarası göründü. Kimberly yürümeyi bıraktı. Karnı hemen gerginlikle kasılmaya başlamıştı. Buna sinirlendi ve telefonu hızla eline alıp sert bir ses tonuyla "Kimberly," dedi.

Önce bir cızırtı, sonra üç tane bip sesi ve ardından Mac'in kesilen sesi. "Benim... Kimb...Mac."

"Merhaba canım," dedi Kimberly, gereğinden fazla bir kibarlıkla.

"Ne...neredesin?"

"Hâlâ Dahlonega. Sabahleyin erkenden ziyaret etmemiz gereken bir iki yer daha kaldı."

"Hava...?"

"Bardaktan boşanırcasına yağıyor."

"Dışarı...gidiyorum...özel görev. Yarın...dönerim."

"Efendim? Ses çok bozuk. Başka bir yerden arayabilir misin?"

Kimberly ayak sesleri duyar gibi oldu. Arka plandan gürültüler, emir veren bir erkek sesi geliyordu. Ne olduğunu anladı. Geç saat ve gizli bir görev. Mac ve Narkotik ekibi baskına gitmek üzereydi. Muhtemelen şüphe ettikleri bir uyuşturucu evi veya bir met laboratuarına baskın yapacaklardı. Ve Mac de onu şimdi aramıştı çünkü narkotik polisleri maskelerini takıp koruyucu

yeleklerini giyerek işe atılmadan önce eşlerini ararlardı. Son telefon görüşmeleri evlerini aramak ve ne olur ne olmaz diye aileleriyle konuşmak olurdu.

Bebek, Kimberly'nin avucuna doğru baskı yapıyordu. Kimberly yatağın ucuna oturdu.

"Baskın nerede?" diye fısıldadı.

"Şu anda...konuşamam. Sabah...ararım."

"SWAT timi de geliyor mu?"

"Evet... Bütün ekip... Mevzilenme..."

"Mac..." Kimberly bir şey söylemeliydi. Herhangi bir şey. Ama ne kadar çabalasa da söyleyecek bir şey bulamıyordu. Ve bir anda Mac'le aralarında açılan mesafenin farkına vardı. Cevapsız kalmış soruların, bozulamayan sessizliklerin...

O anda evde olmayı istedi. Bunu telefonda yapmak doğru gelmiyordu. Evde olmalıydılar. Ona sıkıca sarılmalıydı ki Mac bebeğin tekmelerini hissedebilmeliydi. Mac kulağına onu sevdiğini söyleyebilmeli ve Kimberly, Mac'in nefesinin tenini gıdıkladığını hissederek elini kalbinin üzerine koyabilmeliydi. İnsanın sevdiği biri bir gün kapıdan çıkıp gider ve belki bir daha geri gelmeyebilirdi. Kimberly bunları gayet iyi biliyordu. Bunu unutmamak için yılda iki kez mezarlıklara giderdi.

"Dikkatli ol..." diye fısıldadı sonunda."

"Her...za...an..."

"Arayacak mısın?"

"Sen...eve...döne..."

"Yarın öğleden sonra döneceğim belki. Balık çiftliğine gitmemiz ve bazı kayıtları incelememiz gerek."

"...Hissediyor?"

"Bebek iyi. Onu daha çok hissetmeye başladım. İyice hareketlendi. Ayrıca çok etobur. Nihayet artık rahat rahat et yiyebiliyorum."

Cızırtıların arasında Mac'in kıkırdadığın duydu. Bu ses Kimberly'yi ona daha çok yaklaştırdı. Mac'in gülerken gözlerinin kenarının kırışmasını, dudağındaki hafifi kıvrımı hayalinde canlandırabiliyordu.

"Seni seviyorum," dedi sonunda.

"...de seni seviyorum."

Sonra telefondan bir bip sesi geldi ve hat kesilmiş oldu. Kimberly ona bir daha ulaşmayı denemedi. Mac görevini yerine getirmişti artık. Kimberly ise...

Otel odasında bir süre tek başına oturdu ve kocasını bu kadar çok severken kendini neden ondan bu kadar uzakta hissettiğini düşündü. Aralarındaki bu mesafe hangi noktada evliliklerin geçtiği herhangi bir dönem olmaktan çıkmış ve kalıcı bir yaşam tarzına dönüşmüştü? Ve kendisi gibi inatçı, katı fikirli bir insan bu konuda ne yapabilecekti ki?

Bebek McCormack kıpırdandı. Kimberly karnını ovuşturdu ve otopark alanından gelen rüzgârın uğultusunu, pencerelerin tıkırtısını dinledi.

Sonra montunu giydi ve dışarı çıktı.

Sal otelin önündeki verandada oturuyordu. Rüzgârdan korunmak için bir köşeye iyice sıkışmış, sokak lambalarının önünde uçuşan yağmur damlalarını seyrediyordu. Kimberly sormadan yanındaki sandalyeye oturdu ve kendi kendine Sal'in peşinden özellikle gelmediğini söyleyip durdu. Odasından bunun için çıkmamıştı. Olan biten böyle bir şey değildi.

Sal pek sohbet etme havasında gibi görünmüyordu. Yalnızca fırtınayı izliyordu. Yüzünde Kimberly'ye tanıdık gelen yine o kaygısız ve düşünceli ifade vardı. Düşünceleri belli ki onu hoş olmayan bir yerlere sürüklemişti. Kimberly ne zamandır o diyarda

olduğunu merak etti.

"Hayret, tavuk yedin," dedi Sal. "Bebeğin et sevmediğini sanıyordum."

Kimberly omuz silkti. "Bebek fikrini değiştirdi. İşte bak, kız olduğunu gösteren bir kanıt daha."

Sal nihayet kafasını çevirip Kimberly'ye baktı. Sonra bakışları şişkin karnına yöneldi.

"Endişeli misin?" diye sordu.

"Evet," dedi Kimberly.

"Bebek doğduktan sonra çalışmaya devam edecek misin?"

"Öyle planlıyorum."

Sal Kimberly'ye biraz daha dikkatlice baktı. "Sence bu seni değiştirecek mi? Yani düşünsene, içinde çocuklar olan bir cinayet soruşturmasına veya çocuk kaçırılma olayına ya da seks kölesi zincirleriyle ilgili bir göreve ya da kundakçılığa ya da küçük çocukların hayatını mahveden herhangi bir olaya çağrıldığın zaman... Bu senin için zor olmayacak mı?"

"Elbette, ama görev çağırırsa, Kimberly durmaz, gider."

"Bu yeterli değil," dedi Sal, donuk bir ses tonuyla. "Sen DTE' dendin değil mi? Cesetleri toplama işi sana düşüyor. Peki, sonra? Eve, küçük Janey'ye dönüp elindeki pis kokuyu yıkayarak çıkarabilirmişsin gibi mi davranacaksın? Kafana yerleşecek görüntüleri saymıyorum bile."

"Şu anda da bunu yapıyorum."

"Hayır, küçük Janey."

"Teorik olarak küçük Janey'nin bir sevinç yumağı olması gerekiyor. Böyle güzel bir şey hayatın geri kalanına katlanmayı neden zorlaştırsın ki?"

Sal belli ki böyle bir karşı görüş beklemiyordu. Şaşkınlıkla kaşlarını çatarak Kimberly'ye baktı. Bir dakika sonra aklına hâlâ verecek bir karşılık gelmeyince fırtınayı seyretmeye geri döndü.

Bir süre sonra da Kimberly tam zamanında Sal'in elini tutup karnına götürdü ve bebem McCormack ufak bir tekme attı.

Sal elektrik çarpmış gibi elini geri çekti ve doğruldu. "Aman Tanrım!"

"Oldukça güçlü, değil mi?" dedi Kimberly.

"Karnında kim var? Mia Hamm* mı?"

"Neden olmasın?" dedi Kimberly omuz silkerek. "Bilmiyorum. İstediği her şeyi olabilir hayatta. Bence asıl mesele de bu zaten. Hiç, kötülüğün sıradanlığı diye bir şey duydun mu, Sal?"

"Kötülüğün sıradanlığı mı?"

"Evet. Psikiyatrın biri bir deney yapmış. Bir grup genç adamı almış. Bunlar yüksek ahlâka sahip, temiz pak gençlermiş. Bu gençlere sahte bir hapishane inşa ettirmiş. İçlerinden bazıları mahkûm, bazılarıysa gardiyan olmuş. Ortamı mümkün olduğunca gerçekçi bir şekilde hazırlamışlar. 'Gardiyanlara' 'mahkûmları' ders sırasında tutuklatmışlar mesela. Deneyin birkaç hafta sürmesi planlanıyormuş. Ancak doğru hatırlıyorsam profesör deneyi üç gün sonra iptal etmek zorunda kalmış. Çünkü mahkûmlar gardiyanlar tarafından oldukça gerçekçi eziyetlere maruz kaldıkları için sinir krizleri geçirmeye başlamışlar. Bu eziyetlere, çırılçıplak soyulmak, küçük düşürülmek ve cinsel tacizler de dâhilmiş. Bütün bunları, o güne kadar bir dükkândan bir çöp bile çalmamış genç adamlar yapmış. Yani sonuç olarak, çok iyi insanlar bile umursayan kimse yoksa etrafta çok kötü şeyler yapabilirler. İşte kötülüğün sıradanlığı bu."

Sal homurdandı. "Nazilerden bahsediyorsun sen."

"Hayır, insan doğasından söz ediyorum. Her erkeğin veya her kadının içinde kötülük yapma kapasitesi vardır. Bazı insanlar bunu asla davranışa dökmezler, bazılarıysa sadece bu amaç uğruna hareket ederler. Ve bazı başla insanlar vardır ki onlar ancak uygun şartlar ortaya çıkarsa kötülük yaparlar. Belki yirmi, otuz veya kırk sene faydalı, seçkin vatandaşlar olarak yaşarlar. Ama sonra kırk birinci yılda..."

"Bu düşüncenin bebek konusunda teşvik edici olan yanı ne anlayamadım."

Kimberly omuz silkti. "Teşvik edici olmaya çalıştığımı kim söyledi? Bu hayatın gerçeği. Ve sırf yakında anne olacağım diye kafamı bir anda kumun altına saklayacak değilim. Dünya katı bir yer. İnsanlar kötü. Yatakların altında canavarlar vardır ya da daha da dürüst olmak gerekirse, koridorun sonunda babalarının odasında bazen. Ama biliyor musun ne var?"

"Neymiş? Kendimi şimdi öldürmek, sonra öldürmekten daha mı az acı verir?"

"Kötülüğün sıradanlığının doğal bir sonucu da var ve bu doğal sonuç da kahramanlığın sıradanlığı."

Sal tekrar homurdandı. "Lütfen şimdi de Süpermen'den bahsettiğini söyleme."

"Alında bakarsan Süpermen'in tam tersinden söz ediyorum. Ben ortalama, sade bir vatandaş olan, mesela Joe diye birinden bahsediyorum. Bu sade vatandaşımız Joe, bir gün uygun şartlar ortaya çıkınca günü kurtarıyor ve kahraman oluyor. Mesela metroda raylara düşmüş birine yardım etmek için aşağı atlayan bir yabancı. Dükkânın birinde alışveriş yaparken, ağlamaklı küçük kızı fark etmekle kalmayıp polisi arayan bir kadın. Her insafsızlığın karşısında onunla eşit derecede güçlü bir cesaret vardır. Bu da insan doğasıdır."

"Annen ve ablan öldürülmüştü," dedi Sal, yavaşça. "Ve sen de şimdi dünyanın geri kalanını mı kurtarmaya çalışıyorsun?"

"Hikâyemi senden duymaya ihtiyacım yok, Sal. Ben kim

---

* Mia Hamm, Amerikalı kadın futbolu oyuncusu.

olduğunu biliyorum."

Sal'in yüzü kızardı. Bakışlarını tekrar fırtınaya çevirdi, ama parmakları dizlerinin üzerinde huzursuzca kıpırdanıyordu.

"Vazgeçmeyeceğim Mac, vazgeçmek bana göre bir şey değil."

"Az önce bana Mac dedin."

"Hayır, demedim." Fakat demiş olduğunun farkına vardı ve şimdi kızarma sırası ondaydı. Artık ne yaptığından bile emin değildi. Odasına dönmeliydi. Bir şeyler yapmalıydı.

Fakat olduğu yerde kalıp, Sal'in yanında oturmaya, huzursuzca kıpırdanan parmaklarına bakmaya ve karanlığın Sal'i dalga dalga nasıl ele geçirdiğini hissetmeye devam etti.

Ve ilk kez o zaman aklına geldi, kötülüğün sıradanlığı. Burada yaptığı şey bu muydu acaba? Uygun şartların ortaya çıkmasını ve böylece yapmaması gerektiğini bildiği bir şeyi yapabilmeyi mi bekliyordu? Sal'in yüzüne dokunmayı? Onu kendine çevirmeyi? Dudaklarıyla dudaklarını kesiştirmeyi mi? Çünkü Sal'in içindeki bir şeyler Kimberly'nin içindeki bir şeylere sesleniyordu. Belki bir yara belki de ökeydi bu. Muhtaçlık, sonu gelmeyen derin bir muhtaçlık. Çünkü çok uzun zaman önce bir yerde bir şeyler ters gitmişti ve şimdi yarayı beslemekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu.

Sal'i istiyordu ya da en azından etkisine kapılıyordu. Bu his onu şaşırtıyor, ürkütüyordu. Üniversitedeyken incelediği başka bir ödevi anımsadı. Çoğu insanın hayatlarını mahvetmek için başkalarına ihtiyacı yoktu; çoğu insan bunu kendi başlarına gayet iyi yapabiliyordu.

Sal başını ona çevirdi. Gözleri karanlıktaydı, Kimberly bakışlarını tam olarak göremiyordu. Ama dudaklarındaki açlığı, sinirlerindeki gerginliği ve kendini dizginlemek için ne kadar çaba harcadığını hissedebiliyordu.

O sırada şimşek çaktı ve çardağı bir saniye için aydınlattıktan sonra onları yine karanlığa terk etti. Kimberly Sal'in iştahlı yüzünü gördü. Sonra kocasının sesini duydu, ona sabah evde olacağını söylüyordu. Gök gürüldedi. Sal yüzünü Kimberly'ye yaklaştırdı. Kimberly başını kaldırarak geri çekildi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Ayağa kalktı, yumruklarını sıktı ve hızlı adımlarla otele geri döndü.

Kapıyı açtığında odası karanlıktı. Elektrik düğmesini bulana kadar biraz bocaladı, sonra düğmeye bastı. Fakat ışık açılmadı. Odaya girip kapıyı ardından kapattı. Az önce neredeyse yapmak üzere olduğu şeyin şokuyla titriyor, kendini tamamen sarsılmış hissediyordu. O öyle bir kadın değildi ki... Öyle şeyler yapmazdı.

Lanet olsun, ne zaman bu kadar vasat biri olmuştu?

Yavaş yavaş yatağa doğru yürüdü ve baş ucundaki lambaya uzandı. Fakat o sırada bir tıslama sesi duydu ve odada yalnız olmadığını fark etti.

Yatağın üzerinde kocaman, siyah bir şey hareket ediyordu. Hemen refleks olarak omzundaki tabancaya uzandı ama sonra tabancayı akşam yemeği için çıkardığını hatırladı. Lambayı eline aldı ve yatakta hareket eden şeye doğru hızla savurdu. Kendisi de geri geri sendeledi ve sırtını duvara çarptı. Odanın diğer tarafındaki masaya doğru yürüdü ve el yordamıyla masanın üzerindeki lambayı bulup, elektrik düğmesine ulaşmaya çalıştı. Odanın diğer tarafından aynı tıslamayı bir kez daha duydu.

Lambayı açar açmaz iki farklı manzarayla karşılaştı. Bir tanesi yataktaki yastıkta arka ayaklarının üzerinde şaha kalkmış, dişlerini öne doğru çıkarmış, dünyanın en büyük en korkunç

örümceğiydi. Diğeriyse örümceğin yanında soğukkanlı bir şekilde, elinde silahla oturan genç bir çocuktu.

"Kimsin sen?" diye bağırdı Kimberly. Sonra çaktırmadan içinde Glock 40 silahı olan malzeme çantasına çevirdi gözlerini. En fazla sekiz adım uzaktaydı. Ama çantanın fermuarını açıp, elini içine sokup yarı otomatik silahı çıkarmak ona bir dakikaya daha mal olurdu…

Onun yerine kapıya doğru baktı. Maksimum on adım uzaktaydı. Ama kapının kolunu çevirmek, açmak ve kıvrılıp çıkmak…

Dikkatini tekrar çocuğa verdi. Çocuk sakin sakin oturuyordu. Silahı uygun bir seviyede tutan elleri hiç titremiyordu. Hâlâ tek bir kelime bile etmemişti.

Kimberly öne doğru bir adım atmayı denedi. Fakat hareket eder etmez yataktaki devasa tarantula arka bacaklarının üzerinde gerinerek tekrar tısladı. Kimberly olduğu yerde durdu; örümcek de sekiz bacağının üzerine çömelerek bekleme pozisyonu aldı.

"Kimsin sen?" diye sordu tekrar, başını hafifçe çocuğa doğru çevirip, gözlerini örümcekten ayırmadan. "Ne istiyorsun?"

"Adı Diablo," dedi çocuk, sohbet ediyormuş gibi bir tavırla. "Bir Theraphosa blondi, Güney Amerika'da yaşayan bir tarantula türü. Birçok tarantulada insana zarar verecek kadar zehir yoktur. Isırıkları arı sokmasından daha çok acıtmaz. Ama Diablo öyle değildir. Parmaklarını koparıp, elindeki deriyi yüzebilir. Henüz akşam yemeğini yemedi ve gördüğün üzere bu yüzden keyfi biraz bozuk."

Kimberly elini karnına koydu. Tekrar malzeme çantasını düşündü. Bir anda fırlasa, elini sokup silahı alsa… Hayır, hiç şansı olmazdı. Çocuk anında tetiği çekebilirdi. Ve örümcek de… Örümceği düşünmek bile istemiyordu.

"Beni arayan sendin," dedi Kimberly cesaretini toplayarak. "Veronica Jones'un kasetini, bana sen dinlettin."

"Evet, denedim," dedi çocuk, buz gibi bir ses tonuyla. "Sana bir şans vermiştim, ama sen bu şansı kullanamadın."

"İşte şimdi buradayım. Konuşabiliriz."

Çocuk sadece silahını havada salladı. "Konuşmaya gelmedim, hanımefendi. Mezun olmaya geldim."

Kimberly bu kez kapı seçeneğini gözden geçirdi. Eğer birkaç santim yana kayabilir ve yaklaşabilirse…

"Dinchara senin kaçtığını biliyor mu?" diye sordu çocuğa.

"Kaçmak mı? Hanımefendi, beni kim gönderdi sanıyorsunuz Tanrı aşkına?"

Kimberly bir an için bocaladı. Sonra bir kez daha denemeye karar verdi. "Burada olduğumuzu biliyor mu"

"Burada olduğunuzu bilmeyen mi kaldı? Sen ve arkadaşların bütün kasabada kırıta kırıta yürüyüp sağa sola resimler dağıtıyorsunuz. Zaten başından beri an meselesiydi. Ama sorun değil. Bu küçük ziyaretiniz işleri kolaylaştırdı. Avlanmak zorunda değilim en azından. Hemen sadede gelebiliriz."

"*Sen de* istiyor musun bunu? Neler olduğunu biliyorum. Sana neler yaptırdığını. Böyle olmak zorunda değil." Kimberly öne doğru ufak bir adım attı. Çocuk da tarantula da tepki vermedi. Bir adım daha attı. "Fahişeleri Dinchara kaçırıyor, öyle değil mi? Onları eve getiriyor ve korkunç şeyler yapıyor. Seslerini duyuyorsun, değil mi? Hatta belki aynı odada oluyorsun. Dinlemeye ve seyretmeye mecbur bırakılıyorsun ama elinden hiçbir şey gelmiyor. Sonra iş bitince pisliğini sana temizlettiriyor. Plastik, gazete kâğıdı gibi şeyler seriyor mu yere? Yoksa her işi sana mı bırakmayı tercih ediyor?"

Çocuk Kimberly'ye hayret dolu gözlerle bakıyordu. Kimberly doğru tahminlerde bulunduğunu, en azından yaklaştığını hissediyordu. Çocuğun daha önce kimseye bahsetmesine izin verilmeyen bütün o şeylerden bahsediyordu. Bu yüzden çocuk şaş-

kına dönmüş olmalıydı.

"Kanlarını akıtıyor," diye mırıldandı çocuk. "Küvete. Hem daha hafif oluyorlar hem de daha az pislik çıkıyor. İşleri sonrası için kolaylaştırmış oluyor."

"Onları kendisi mi sarıyor, yoksa sana mı sardırıyor?"

"İkimiz de yapıyoruz. Cesetlerle başa çıkmak kolay değildir. İki kişi gerekir."

"Neyi tercih ediyor? Eski yatak örtüleri, çöp torbaları, çuval bezi? Yoksa hepsini deniyor mu? Seçeneklerin sonu yok."

"Naylon. Askeriyenin ihtiyaç fazlası mağazalarından alıyor. Ucuz ve etkili bir yöntem. Bu tip şeyleri seviyor ayrıca."

"Cesetleri kamyonete taşımasına sen yardım ediyorsun." Kimberly ufak bir adım daha attı.

Çocuk omuz silkti. "Senden ne isteniyorsa yaparsın. Oyun böyledir. Onu mutlu edersen o da canını çok fazla yakmaz."

"Ne zamandır onunlasın?"

"Artık onunla olmak dışında hiçbir şey yapamayacak kadar uzun süredir."

"O senin baban mı?"

"Benim ailem öldü?"

"Koruyucu ebeveynin mi?"

"O Hamburger Adam" dedi çocuk, acıyla gülümseyerek. Örümcek yanında tısladı. "Yaramaz çocukları toza çevirir."

"Bu senin suçun değil," dedi Kimberly. Malzeme çantasına doğru ufak bir adım daha attı. Parmakları bacağının yanında hu- zursuzca kıpırdanıyordu. "Ona baskı altında yardım ettiğin orta- da. Benimle işbirliği yap. Bütün bunlara bir son verebiliriz. Sana yardım edebilirim."

Fakat çocuğun suratı aniden değişiverdi. Ruh hali bambaşka görünüyordu ve bu Kimberly'nin lehine bir değişim olmamıştı. "Ben şimdi buna bir son vereceğim," dedi çocuk. "Yerime geçe-

cek birini buldu bile. Artık benim gitme zamanım geldi."

"Küçük çocuktan mı bahsediyorsun? Onu da o mu kaçırdı?"

"Kıpırdama. Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Sadece vaz- geç, tamam mı? Yerinde kal!"

"Adın ne? Bana adını söyle. Sana yardım etmeme izin ver."

"Anlamıyorsun. Benim bir adım yok. Onu benden aldı. O *her şeyi alır*!" Çocuğun sesi yükseliyor, gittikçe daha da tedirgin çıkıyordu. Kimberly soğukkanlılığın korumaya, sakin olmaya çalıştı. Örümcek yatağın üzerine düşmüş lambanın altıyla oynuyordu. Böylece Kimberly'nin acı içinde kıvranan çocuğa daha da yaklaşması için fırsat doğmuştu.

"Peki ya, Ginny Jones?" diye sorarak şansını denedi. Çünkü hem Ginny hem de çocuk Dinchara'yı tanıyordu. Bu yüzden birbirlerini tanıdıklarını düşünmek makuldü.

Çocuk ilk kez tereddüt ediyor gibi görünerek gözlerini kırpıştırdı. "Ne olmuş Ginny'ye?"

Kimberly derin bir nefes aldı ve bir kumar oynamaya daha karar verdi. "Ginny'nin bebeğinden bahsediyorum. Babası sen misin? Bir gün Ginny'yle hayat kurmak istemiyor musun?"

"Ginny'nin dediğine göre babasıyım."

"Ondan haber aldın mı? İyi mi?"

"Şu anda dışarıda. Beni geri götürmek için arabada bekliyor."

"Ne?"

Çocuk ani bir öfkeyle patladı. "Seni o seçti, biliyor musun? Başka bir katili yakaladığını okudu bir yerlerde ve belki bu işi de sihirli bir şekilde halledebilirsin sandı. Ona dedim ki, 'sen aklını kaçırmışsın.' Sanki onca yıldan sonra elinde rozet olan bir kadın durumu değiştirebilirmiş gibi. Sanırım artık bir önemi kalmadı. Sen başaramadın. İşte ben de bu yüzden burayım. Ben ve küçük arkadaşım, tıpkı Al Pacino'nun söylediği gibi, işi bitir-

meye hazırız."

"Lütfen, Dinchara ne senin ne de Ginny'nin peşini asla bırakmaz. Sen cesetlerden kurtulmasına yardım ediyorsun. Ginny de ona para kazandırıyor. Mezun olmana neden izin versin ki?"

"Çünkü yerime birini buldu."

"Küçük bir çocuk! O kadar küçük ki ceset taşımaya asla yardım edemez."

"Cesetleri kızaklara koyup sürüklüyoruz. Çocuk yakında işi söker."

"Ta Cooper Geçidi'ne kadar mı?" diye sordu Kimberly, şaşırmış gibi görünerek.

Çocuk yemi yutmuştu. "Cooper Geçidi mi? Sen neden bahsediyorsun ha? Bizim Blood Dağı'nın tepesinde kendi rotamız var. Yukarıdan bakınca aşağıdan geçen küçük, sıska yavrukurtları görürüz. Fahişenin birini atarsın sonra da küçük bir izci çocuğun işemesini izlersin. Hamburger Adam'la geçirilen mükemmel bir gün işte böyledir."

"Bu senin hatan değil," dedi Kimberly, yumuşak bir ses tonuyla, aceleyle. Malzeme çantasına üç adım kalmıştı… Üç kahrolası adım… "Eminim senin suçun olmadığını anlıyorsundur."

"*Ben sadece mezun olmak istiyorum!*" diye bağırdı çocuk, aniden doğrularak. Tarantula hareket yüzünden ürktü ve bacaklarının üzerinde yükselip dişlerini çıkardı. Çocuk silahını ona doğrulttu ve ateş etti.

Tarantula lambayla beraber yatağın üzerinde parçalara ayrılarak etrafa saçıldı. Kimberly tenine çarpan porselen parçalarına aldırış etmemeye çalışarak öne doğru fırladı. Üç adım daha atmıştı ki çocuk "KIPIRDAMA!" diye bağırdı.

Malzeme çantasına ulaşmış, eli fermuarın üzerindeydi. Ama kendini durdurdu. Derin bir nefes aldı ve sakince çocuğa baktı. Çocuğun da üzerinde kesikler oluşmuştu. Burnunun üzeri, yanağı

ve boynu kanıyordu.

"İzin ver de senin için bir havlu çıkarayım," dedi, harekete geçmek üzere.

"Bana korkunç şeyler yaptı" dedi çocuk, sersemlemiş bir halde. "En ufak bir fikrin yok. Sonra ben de korkunç şeyler yaptım, çünkü başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. Ve artık o kadar çok zaman geçti ki… Artık hatırlayamıyorum bile… Bir zamanlar bir ailem vardı. En azından ben öyle olduğunu sanıyorum… Çok yorgunum... Öyle yorgunum ki…"

"Konuş benimle. Anlamama yardım et."

"Ginny evlenmemizi istiyor," dedi çocuk, Kimberly'yi hiç duymamış gibi. "Uzaklara gitmemizi, bebeği doğurmayı ve bir aile olmamızı istiyor. Ben bir ailenin ne demek olduğunu bile bilmiyorum."

"Bunun üstesinden gelebiliriz. Hâlâ çok geç sayılmaz."

"Nasıl? Bir iş mi bulacağım? Kravat mı takacağım? Dördüncü sınıfı bile bitirmedim. Bana nasıl bir iş veriyorlar sanıyorsun? En iyi bildiğim şeyler seks yapmak, küçük çocukları ve fahişeleri kaçırmaktır. İş gücü olarak bunlara ihtiyaç duyulur mu? Haydi, bana eleman aranıyor ilanı bul da..."

"Gençsin, önünde hâlâ zaman var."

"Ginny bilmiyor ne yaptığımı. Bunu Dinchara'nın yaptığını sanıyor, ama hayır, öylesi çok kolay olurdu. Silahı bana verdi pislik herif. '*Tetiği çek, evlat. Aptallık etme. Elinden gelse koşa koşa bu adam geri döner, sen de biliyorsun. Çek şu lanet tetiği.*' Ve ben de çektim. O öldü ve Ginny'nin gerçekte ne olduğunu öğrenmesi an meselesi. Dinchara sırf eğlence olsun diye bile Ginny'ye söyleyebilir."

"Tommy Mark Evans'ı sen vurdun."

"Vurmak zorundaydım. Anlamıyorsun. Bu bir egzersizdi. Mezun olabilmem için. Sonunda özgürlüğüme kavuşmam için."

Yüzündeki kesiklerde kanlar birikmişti. Şimdi yanaklarından gözyaşları gibi süzülüyorlardı. Çocuk silahı doğrulttu ve nişan aldı.

Kimberly'nin parmakları malzeme çantasının üzerinde telaşla geziniyordu. Lanet olsun, neden fermuarı kapatmıştı ki? Asla zamanında yetişemeyecekti. Silah yavaşça ona doğru kalkıyordu.

Çantayı çekip şişkin karnının önüne koydu. Sanki bir işe yarayacakmış gibi…

"Ben baba olamam," diye fısıldadı çocuk. "Küçük çocukların etrafında olmamam gerek. Onları mahvetmekten başka bir şey bilmiyorum."

Bir saniye sonra çocuk silahı kendine çevirdi ve şakağına dayadı. Kimberly bağırdı. "*Haaaayır!*"

"Bebeğine dikkat et. Asla benim gibi biriyle karşılaşmasına izin verme. Asla Hamburger Adam'ın ellerine düşmesine izin verme."

Tetiği çekti.

Silahın sesi Kimberly'nin kulaklarını sağır etti. Ya da belki, zamanı durdurmak, o anı geri almak için ağzından çıkan kendi çığlığıydı onu sağır eden. Çocuğun kafatası yarıldı ve duvara doğru saçıldı. Komodinin üzerine gri sıvılar döküldü.

Babası kapıyı açıp içeri daldığında hâlâ çığlık atıyordu. Rainie ve Sal de babasının arkasından odaya girerken çocuğun beyni nihayet son bir titremeyle sarsıldı ve halının üzerine düştü. Kimberly çocuğun açık kalan tek gözünün suçlar gibi kendine baktığını görebiliyordu ve daha adını bile öğrenememişti.

OTUZ DÖRT

BİR ZAMANLAR ANNEM OLAN KADIN BEKLEYECEĞİNİ SÖYLEDİĞİ YERDEYDİ. Kalabalık bir kafenin önünde, küçük demir bir masada oturuyordu. Tek bacağını diğer bacağının üzerine atmıştı. Elleriyle tedirgince dizini tutuyordu.

Sokağın karşısında bir kapı eşiğinin gölgesine saklanıp onu izledim. Kendi kendime öne doğru bir adım atmam gerektiğini söyleyip durdum. Ama ayaklarım yerinden kıpırdamak istemiyordu. Öylece durdum ve onu seyrettim. Göğsümde gittikçe büyüyen bir ağırlık hissediyordum.

Onu ilk aradığımda telefonu suratıma kapattı. İkinci aramamda beni zalimce bir oyun oynamakla suçladı. Sonra ağlamaya başladı ve bu beni o kadar üzdü ki, bu kez telefonu ben kapattım.

Üçüncü aramada kendimi daha iyi hazırlamıştım. Kısa kestim. Kayıp oğlu hakkında bir şeyler biliyordum. Onunla buluşmak istiyordum. Ona yardım edebileceğimi düşünüyordum.

Neden böyle söylediğimi bilmiyorum. Neden ona direk küçük oğlunun ben olduğumu söylemedim, bilmiyorum. Kendimi savunamayacak kadar küçük olduğum bir gece yatağımdan sürüklenerek kaçırılmıştım. Son on yılımı akıl almayacak dehşetlere

göğüs gererek hayatta kalmaya çalışarak geçirmiştim. Ama artık büyümüştüm ve Hamburger Adam artık beni istemiyordu. Belki eve dönebilirdim. Belki eve dönüp annemin küçük oğlu olabilirdim yine.

Ona bütün bunları söyleyebilmek istedim. Altıncı yaş günümde gülümsediği gibi gülümsediğini görmek istedim tekrar. Beni evin garajına götürdüğü ve üzerinde kocaman kırmızı bir kurdele olan Huffy bisikletimi gösterdiği zamanki gibi... Ödevime yardım etmek için bana doğru eğildiğinde uzun, siyah saçlarını eliyle geri atışını izlemek istedim yine. Koltukta yanına sokulmayı, televizyonda Kara Şimşek'i izlerken başımı omzuna yaslamayı istedim.

Tekrar dokuz yaşında olmak istedim. Ama değildim.

Dükkânın camında yüzümün yansımasını gördüm. Çökmüş gözlerim, çıkık elmacık kemiklerim, fazlasıyla uzamış dağınık saçlarım. Tam bir serseri gibi görünüyordum. Alışveriş merkezlerinde güvenlik görevlilerinin gözlerini üstünden ayırmadıkları o tipler gibiydim. Annelerin çocuklarının arkadaşlık etmesini istemeyecekleri o tiplerdendim. Yüzüme baktığımda annemin hatlarını göremiyordum; Hamburger Adam'ı görüyordum.

Sokağın karşısında annem huzursuzca kıpırdanıyor, sürekli sağ elindeki yüzüğü çevirip duruyordu. Ara sıra omzunun üzerinden, sola, arkasına bakıyor, sanki benim ortaya çıkmamı bekliyordu.

Fakat bir anda ne olduğunu anladım. Beni beklemiyordu. Başka birine bakıyordu.

Bakışlarının gittiği yeri takip ettim ve nihayet üniformalı polis memurunu gördüm. Kafenin hemen köşesinde ayakta dikiliyordu. Kaşlarını çatarak sanki sakin olması için onu uyarmak ister gibi anneme baktı ve o sırada adamın yüzünü gördüm.

Nefes alamadım.

Bunlar kimsenin size anlatmayacağı, öğrenmek için tecrübe etmeniz gereken şeylerdir:

Bir daha asla evinize geri dönemezsiniz. Kurtlar tarafından büyütülmüş bir çocuğun içinde günün birinde bir kurttan başka bir şey olamaz.

Ve bir annenin sevgisi içinizi yakabilir.

Öğleden sonra saat üçü beş geçe eve döndüm. Bunu çok iyi hatırlıyorum, çünkü içeri girince ilk dikkatimi çeken şey karşı duvardaki asılı saatti. Üçü beş gösteriyordu ve nedense bu bana komik geldi. Ne kadar normal bir zaman. Ne kadar normal bir gün. Ne kadar normal bir öğleden sonra.

Böylesi bir anormallik için...

Montumu çıkarmadım. Ayakkabılarımı çıkarmadım. Sokağın karşısına geçip annemin yanına hiç gitmedim. Bunun yerine beş sokak ilerde bir hayvan dükkânına gittim. Şimdi tek elimde kahverengi bir kese kâğıdı, diğer elimde de yepyeni bir Loisville Slugger marka beysbol sopası vardı. Evin kapısını açık bıraktım ve direk Hamburger Adam'ın yatak odasına gittim.

Sırt üstü uyuyordu. Tek kolu yağlı göbeğinin üzerinde, diğer kolu da başının üstünde duruyordu. Çıplaktı. Örtü beline kadar inikti. Yatağın öbür ucunda küçük çocuk duruyordu. Çıplaktı. Üzerinde örtü yoktu. Bir top gibi kırılmış titreyerek uyuyordu.

Elimle omzuna vurdum. Gözlerini açtı.

"Yataktan çık," dedim, sertçe.

Çocuk boş gözlerle bana baktı. Ona doğru eğildim ve yüzümü yüzüne yaklaştırdım. "Lanet yataktan çık yoksa kafatasını deşerim," dedim.

Çocuk kendini yataktan aşağı attı ve telaş içinde odadan çıktı. Evden çıkıp gitti mi, komşulara mı kaçtı, polis çağırmak

için bağırdı mı bilmiyorum.

Umurumda değildi. Ne çocuk ne komşular ne de polis umurumda değildi. Buraya bir tek amaç için gelmiştim ve tanrı şahidim olsun ki bunu yapacaktım.

Kahverengi kese kâğıdını açtım, içinden kutuyu çıkardım. Aslında bir pit bull ya da bir piton yılanı almak istiyordum. Ama elimdeki otuz dolarla ancak bu kadarına yetebildim. Hayvan dükkânındaki çocuğun söylediği şeyi hatırladım: Örümcekler evcil hayvan olmaya çok elverişlidirler, aslında ısırmaktan nefret ederler. Hatta onları ancak çok kızdırırsanız saldırırlar.

Kutuyu açıp ters çevirdim ve siyah, iri örümceği Hamburger Adam'ın göğsüne düşürdüm. Sonra eğildim ve örümceğin bacaklarından birini tutup çektim. Dişi örümceğin adam akıllı sinirlenmesi için bacağını oldukça sertçe çektim.

Tarantula hiç vakit kaybetmeden dişlerini Hamburger Adamın kıllı göğsüne geçirdi. Hamburger Adam inleyerek uyandı.

Sonraki saniyeler allak bullak geçti: Hamburger Adam başını aşağı çevirdi ve göğsünden sallanan siyah tarantulayı gördü. Bağırarak elini örümceğin üzerine götürdü. Fakat örümceğin kıllı bacaklarındaki iğnelere değince daha büyük bir acıyla inledi.

Bense geri çekildim ve beyzbol sopasını elime aldım.

Hamburger Adam başını kaldırıp bana baktı ve bağırdı. "Al şunu üstümden, evlat. Tanrı aşkına, çek şu şeyi üzerimden!"

Bense Loisville Slugger marka beyzbol sopasını havada bir güzel savurdum ve Hamburger Adam'ın burnuna indirdim.

Burnundan bir takırtı geldi ve arkasından kanlar boşandı. Geri geri sıçradı ve büyük bir gürültüyle yatağın üzerine düştü tekrar. Tek eli şimdi kırılmış burnunda, diğer eli de hâlâ umutsuzca örümceği üzerinden atma çabasındaydı.

"Aaah!" diye bağırdı ve tuhaf bir sıvı büyük bir şapırtıyla boğazından aşağı indi.

Hamburger Adam tarantulayı üzerinden fırlatmayı başardı sonunda. Gözümde hâlâ havada uçan dev bir siyah örümceğin ve dişlerinden sarkan koca bir deri parçasının görüntüsü var. Hamburger Adam'ın derisinin söküldüğü yerden kan akıyordu. Örümcek yere düşünce Hamburger Adam bu kez daha güçlü bir kükremeyle yerinden kalkmaya niyetlendi.

Ben de ona bir daha vurdum. Sağ dizine. Bir takırtı ve bir çığlık geldi. Sonra sol dizine. Yeni bir takırtı ve yeni bir çığlık.

"Evlat, ne halt ediyorsun, sen? Seni geberteceğimi bilmiyor musun ha? Evlat, evlat..."

Gayet soğukkanlı ve kendimden emin bir tavırla ayakta duruyor ve Hamburger Adam'ın birinci sınıf bir yaygaracı olduğunu o ana kadar hiç bilmediğimi düşünüyordum.

Şimdi yan dönmüştü. Parmaklarını örtüye geçirmiş, güç alabileceği bir yerler arıyordu. Ayağa bir kalkabilse peşimden gelecekti. Bunu gözlerinden okuyabiliyordum. Şu anda bile, yaratıcısıyla tanışmak üzereyken bile, tövbe etmek aklından geçmiyordu. Tek istediği yine birini öldürmekti.

Acaba ben de onun gibi mi görünüyorum diye düşündüm. Fakat bundan utanmak yerine hayatımda ilk kez kendimi güçlü hissediyordum. Cesurdum ve kontrol bendeydi.

Beyzbol sopasını kaldırdım ve ona bir kez daha vurdum. Sonra bir kez daha. Bu sefer yüzüne, çenesinin ortasına indirdim. Dişlerinin kırıldığın duydum. Arkasından elmacık kemiklerine vurdum. Şiltenin üzerinde ayağa kalktım ve kollarıma ağrılar girene kadar vurdum onu. Bir süre sonra Hamburger Adamdan hiç ses gelmediğini fark ettim. Duyduğum tek ses, beysbol sopası ona her çarptığında üzerindeki kan ve sıvılardan gelen şapırtı sesiydi. Kafatası paramparçaydı ve yanaklarımdan süzülen ıslaklık gözyaşı değil, Hamburger Adam'ın beyninin parçaları ve kanlarıydı. Beyzbol sopamdan süzülüyor, saçlarıma akıyor,

oradan da yüzüme ve kıyafetlerime yayılıyordu.

Sanırım o sırada gülmeye başladım. Tam olarak ne yaptığımdan emin olmak güçtü. Bildiğim tek şey kendimi bir türlü durduramadığım ve sopayı savurmaya devam ettiğimdi. Çünkü Hamburger Adam'ın gözleri her an aniden açılabilir ve yataktan kalkıp canıma okumaya gelebilirdi. Filmlerde hep böyle olurdu. Ne yaparsanız yapın, canavar öldükten sonra hep dirilirdi.

Ancak en sonunda omuzlarım pes etti. Sopa yere indi ve ne kadar istesem de onu bir daha kaldıramadım. Ter içinde, üzerimde kan ve pisliklerle halının üzerine yığıldım. Başımı kanlı ellerimin arasına aldım ve bir süre öylece sallandım.

Neden bilmiyorum ama bekledim. Komşuların kapıyı çalmasını bekledim. Polislerin merdivenlerden koşarak gelmelerini bekledim. Yeni çocuğun geri gelmesini ve sonunda bunu yaptığımı görmesini, Hamburger Adam'ın öldüğüne şahit olmasını bekledim.

Bir süre sonra hiçbir şey olmayınca beysbol sopasını arkamdan sürüyerek banyoya gittim. Çocuğun çıktıktan sonra sokak kapısını arkasından kapamış olduğunu fark ettim. Belki komşular bu yüzden gelmemişti. Ya da belki Hamburger Adam'ın, umursamaz komşuların yaşadığı apartmanları seçmek gibi bir alışkanlığı vardı.

Banyoya girince suyu açtım ve giysilerimle beraber küvete girdim. Hayatımda gördüğüm en iğrenç kan pisliğinin üzerimden akmasını bekledim. Ama beyzbol sopasını hâlâ elimden bırakmamıştım. Bilirsiniz, ne olur ne olmaz diye. Ne olur ne olmaz...

Sonra odama döndüm. Islak ve kanlı giysilerimi çıkarıp üst üste yığdım. Diğer kot pantolonumu giydim. Eski bir tişört, kalın bir kazak ve geriye kalan iki üç parça giysimi aldım.

Son anda aklım başıma geldi. Hamburger Adam'ın dolabında bir sırt çantası buldum. Koridora gittim. Parayı ve porno

kasetleri alıp çantaya doldurdum. Bu filmlerin birçoğunda başrolü benim oynadığım düşünülecek olursa, en azından bu kadarını hak ediyordum.

Yanıma başka ne alabileceğimi düşündüm. Burada bir değeri olacak o kadar az şey vardı ki.. Hamburger Adam parayı içkiye, uyuşturucuya ve orospulara harcardı. Kahrolası bir video oyunu bile getirmedi eve hiç.

Bir kez daha büyük bir öfkeye kapıldım. Yatak odasına geri dönmek ve beysbol sopasıyla ona vurmaya devam etmek istiyordum. Fakat kendime hâkim olmalıydım. Konsantre olmam gerekiyordu. Küçük çocuk gideli çok olmuştu ve hiç şüphesiz polislerle gevezelik yapmaya başlamıştı.

Buradan çıkmam gerekiyordu.

Kapıya doğru giderken son anda gözümün ucuyla bir şeylerin kıpırdandığını gördüm. Sendeleyerek beyzbol sopasını elime aldım ve havaya kaldırarak Hamburger Adam'ın odasına geri döndüm.

Sopayı tam başımın üzerinde kaldırmışken, örtünün altında kıpırdayan şeyin Hamburger Adam'ın ayağı olmadığın fark ettim. Örtünün kıvrımları birkaç kez hafifçe hareket etti ve altından, siyah, kıllı bir örümcek çıktı.

Tarantula ölmemişti. Kanlı çarşafların arasında temkinli adımlarla geziniyordu.

Bir an için tereddüt ettikten sonra hayvan dükkânından aldığım kutuyu buldum ve örümceği içine sokup sırt çantasına attım.

Daha önce hiç, bir hayvanım olmamıştı.

Adını Henrietta koydum.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

OTUZ BEŞ

"Örümcekler başka örümcekleri yiyerek beslenebilirler. Bu yamyam doğaları nedeniyle, onlardan sosyal olmaları ve topluca yaşam sürmeleri pek beklenen bir şey değildir."

Örümcekleri Tanıyalım,
ÜÇÜNCÜ BASKI B. J. KASTON, 1978

KIMBERLY MAC'İ ARAMAK İSTİYORDU. YAŞADIĞI DEHŞETİN VE SONRASINDA olup bitenleri farkına varmış olmasının doğal bir sonucuydu bu istek. Fakat tabii ki Mac şu anda görevde, her şeyden çok sevdiği işini yapıyordu ve Kimberly'nin ona ulaşabilmesi söz konusu değildi. Tıpkı çoğu zaman onun da Kimberly'ye ulaşamaması gibi.

Kimberly otel odasında yere oturmuş, kollarını karnındaki bebeğinin etrafına sarmıştı. Yanağındaki kanın farkındaydı ve suç fotoğrafçısı gelip yüzünün resmini çekene kadar onu yıkayamayacağı gerçeğini de biliyordu. Amiriyle çoktan görüşmüştü. Amiri, şerifi arayacak ve Kimberly'ye resmi ziyarette bulunmasını sağlayacaktı. Şerif Wyatt, Uyuşturucuya Karşı Mücadele Eğitimi seminerinden geri gelecekti. Şerif Duffy'yi yatağından kaldıracaklardı. Ve amirinin de rızasıyla sonunda DTE suç mahallini

incelmeye gelebilecekti.

Sistemin birçok dişlisi harekete geçmişti. Polis kuvvetlerinin mekanizması sonunda yerine oturmuş, çark dönmeye başlamıştı. Kimberly bunu biliyor, anlıyor ve seziyordu.

Gözlerini kapattı ve bir anda ne kadar bitkin düştüğünü, sersemlediğini fark etti.

"Su ister misin?" diye sordu Sal. Ona değmemeye çalışarak yanına oturdu. Quincy ve Rainie odanın dışında, koridorda duruyor ve gözleri dehşetten fal taşı gibi açılmış otel müdürüyle konuşuyordu. Konuştukları her neyse, bunu Kimberly'nin duymasını istemeyerek, fısıldayarak yapıyorlardı.

"İyi misin?" diye sordu Sal.

Kimberly başını salladı.

"Peki ya bebek?"

Kimberly tekrar başını sallamak için gayret etti. Karnı iyi durumdaydı. Kramp veya mide bulantısı yoktu. Daha çok adrenalin yüzünden kendini tedirgin hissediyordu ve kollarındaki ufak tefek kesikler acıyordu. Birkaç yara bandının halledemeyeceği bir zarar yoktu. Kendini iyi hissediyordu, kesinlikle iyiydi, sadece bir daha asla iyi olamayacağını bilmesinin dışında.

Çocuğun cesedi hâlâ halının üzerinde yatıyordu. Ufak bir nabız muayenesinden sonra çocuğun öldüğü doğrulandı. 911'i veya sağlık görevlilerini arama zahmetine girmediler. Artık oyunun bu aşaması sadece suç mahallini olduğu haliyle muhafaza etmekten ibaretti.

Ayrıca buna, Kimberly'nin saçındaki ve yanağındaki kan, burnundan bir türlü gitmeyen pasa benzer koku da dâhildi.

Çocuğun Kimberly'ye ne kadar yorgun olduğunu söyleyen sesi kulaklarından gitmiyordu.

Kabul edilmesi en zor olan şeyse bu koskoca anlamsızlıktı. Dünyaya bir can doğuyor ve kesinlikle kendi suçu olmadığı halde

en ufak bir şans elde edemiyordu. Kimberly avuçlarını gözlerinin üzerine bastırdı. Gördüklerini görmemiş olmak, bildiklerini öğrenmemiş olmak istiyordu.

"Çocuk, kayıp fahişeleri Dinchara'nın öldürdüğünü doğruladı" diye fısıldadı sonunda ve Sal'in elinde tuttuğu bir bardak suyu aldı. Elleri titriyordu. Suyu içmek istemiyordu. Ama yine de birkaç yudum almak için kendini zorladı çünkü hamileyken susuz kalma riskini göze alamazdı.

Şimdi sessizce durma sırası Sal'deydi.

"Çocuk aynı zamanda Dinchara'nın emirleri doğrultusunda Tommy Mark Evans'ı öldürdüğünü itiraf etti. Bunun 'mezuniyeti' için bir deneme egzersizi olduğunu söyledi. Başka bir çocuk daha var. Daha küçük bir çocuk. Ondan 'yerimi alan kişi' olarak bahsetti."

"Neredeymiş?"

"Yakınlarda bir yerde. Çocuğun dediğine göre Dinchara etrafta onunla ilgili sorular sorduğumuzu biliyormuş. Belki yanından bile geçmişizdir, bilemiyorum. Ama buranın yerlisi olduğu kesin. Bundan hiç şüphe yok."

"Başka?"

Kimberly yorgun düşmüş bir halde gözlerini kapadı ve su bardağını alnına yasladı. Bardağı geri çektiğinde köşesinin kan lekesi olduğunu gördü ve kanın koyu, pıhtılı görüntüsü aniden midesini feci bir şekilde kaldırdı. Kendini tutmaya çalıştı.

"Çocuk cesetlerden kurtulmak için Dinchara'ya yardım etmiş. Onları kızaklarla Blood Dağı'nın tepesine taşımışlar. Ama asıl yolu kullanmamışlar. Dinchara'nın kendi yolu varmış. Aşağıda olup bitenleri ve işleyen trafiği rahatça görebilecekleri tepede bir yermiş. Bu araştırma alanımızı biraz daraltır."

"Tamam."

Kimberly aniden Sal'e döndü. İçindeki öfke ve acı kabar-

maya başlıyor, kendini tutma çabası yetersiz kalıyordu. "Tamam mı? Az önce on sekiz yaşında bir çocuğun beynini havaya uçurmasına şahit oldum ve tek söyleyebileceğin tamam mı? Dinchara bu çocuğu kaçırdı. Ona tecavüz etti. Onu mahvedip bir suç ortağına çevirdi ta ki çocuk kendi oğluyla kurabileceği bir geleceği göze almaktansa kendini öldürmeyi seçene kadar. Hiçbir şey tamam değil!"

"Çocuk Tommy Evans'ı vurdu... "

"Çünkü başka seçeneği yoktu!"

"Seni de vurabilirdi."

"Biliyor musun? *Bu daha iyi hissetmemi sağlamıyor!*"

Kimberly yaşadığı sinir krizinin arasında aniden bir şeyi hatırladı. "Lanet olsun! Ginny Jones," dedi. "Otoparkta arabada çocuğu bekliyor. Çabuk, siren seslerini duyup buradan tüymeden onu bulmalıyız!"

Quincy ve Rainie o sırada silahsız birer sivildiler ama bu tür detayların onları durdurmasına izin vermezlerdi. Quincy önden gitti. Rainie de, yağmurdan ıslanmış, karanlık asfaltın üzerinden sessizce onu izledi.

Fırtınanın en şiddetli gök gürültüleri ve şimşekleri geride kalmış gibi görünüyordu. Şimdi sadece yağan yağmur ve uğuldayan bir rüzgâr vardı. Bir şey duymak zordu. Görmek ise çok daha zor. Bu şartlar Quincy'nin aklına çok uzun zaman önce yaşanmış olan başka bir anı getirdi. O ve müstakbel damadı Mac, çok acile bir emir almış ve Tillamook Kasaba Fuarı'nda, Rainie'yi rehin almış adamı yakalamak için gizlice ilerliyorlardı.

O gün planladıkları gibi gitmemişti. Peki, bugün nasıl olacaktı acaba?

Sokak lambaları park etmiş abraların ıslak camlarına vuruyor ve görüş alanını bulandırıp, şoföre fark ettirmeden arabaların içine bakmalarını güçleştiriyordu. Quincy o sırada yanlış bir yöntem izlediklerini düşündü. Araçların içini görmeleri gerekmiyordu. Sadece egzoz borularına baksalar yeterdi.

Banka Soygunu Ders 101: Kaçış aracının motoru daima çalışır, gitmek için hazırda bekler.

Rainie'ye işaret ederek otoparkın sağ tarafıyla ilgilenmesini söyledi. O da sol taraftan başlayarak, hafif yere eğilmiş bir şekilde araçların arkasından ilerledi. Sokak çıkışının hemen yanında, motoru çalışan küçük bir araba vardı.

Elini havada sallayarak Rainie'yi yanına çağırdı. Rainie ona doğru yürümeye başladı. O sırada Quincy'nin aklına başka bir problemleri daha oldukları geldi. Ginny Jones'un kaçmak için kullanabileceği en azından bir araba vardı altında ve belki silahlı da olabilirdi. Quincy ve Rainie'nin ise tek silahları zekâ ve çeviklikleriydi.

Quincy B planını uygulamaya karar verdi. Eline büyük bir taş parçası aldı ve onu ceketinin içine sardı. Dört adım sonra Ginny'nin arabasının şoför camına yapıştı. Ginny Jones şaşkınlık içinde gözlerini açtı. Quincy sağ elindeki taşla camı kırdı ve hemen elini içeri sokup anahtarı kontaktan çekti.

Kız bağırmaya başladı.

Quincy kapıyı açtı ve kıza, yırtıcı bir hayvan gibi gülümsedi.

"Haberler kötü," dedi. "Kızım Kimberly hâlâ hayatta ve sen de benimle geliyorsun."

Ginny Jones bir daha bağırdı.

"Lütfen," dedi Rainie, Quincy'nin yanında dikilerek. "İstediğin kadar bağır, biz aldırmayız."

"Ginny'yi arabadan dışarı, fırtınalı geceye doğru sürükle-

diler. Tam o sırada polis devriyeleri otelin önüne yanaştı.

Rainie ve Quincy, Ginny'yle beraber merdivenlerden çıktılar. Köşeyi dönüp odaya girdiklerin Kimberly kızı gördü ve hışımla yerinden fırladı.

"Kimberly, yapma!" diye öne atıldı Quincy. Ama Kimberly çoktan omzuyla Ginny'nin göğsünü ittirmeye başlamıştı. İki kadın birbirlerine girmiş bir halde yere yuvarlandılar. Ginny anlaşılmayan bir şeyler söylüyor, Kimberly ise var gücüyle bağırıyordu. "Bebeğimle Rus ruleti oynadın! Yalancı kaltak! *Bebeğimi ne cüretle tehlikeye atarsın!*"

Rainie birini, Quincy de öbürünü tutmaya çalıştı.

İki kadın da çok hızlı hareket ediyordu. Ginny Kimberly'nin suratına vurdu. Kimberly de onun saçlarına yapıştı.

"*Çocuk nerede? Bir kez daha sormayacağım! Dinchara ikinci çocuğu nerede tutuyor?*"

Ginny ise ağlıyordu. "*O nerede? Söyleyin nerede? Nereye gitti? Aaron nerede?*"

"*Hayatımı tehlikeye atmaya hiç hakkın yok. Ben yardım etmeye çalışıyordum. Yapman gereken tek şey bana lanet gerçeği söylemekti!*"

"*Aaron, Aaron, Aaron!*"

Sal sonunda kavgaya müdahale etti. Kimberly'yi koltuk altlarından tutup, kendini sağa sola savuran Ginny'nin üzerinden çekti ve tam zamanında Kimberly'nin kulağına fısıldadı. "Kimberly, yeter artık. Herkes size bakıyor."

Kimberly nihayet direnmeyi bıraktı ve başını kaldırıp etrafına baktı. Şerif Wyatt'ın iki polis memuru gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde koridordan odayı seyrediyordu. Elleri silahlarında, hazır bekliyorlardı. Bakışları Kimberly, Ginny, Quincy ve Rainie arasında gidip geliyordu.

"Özel Ajan Sal Martignetti," diye kendini tanıttı Sal, otoriter bir ses tonuyla. Bir eliyle cebinden rozetini çıkarmaya çalışıyor, diğer elliyle de sıkı sıkı Kimberly'nin kolunu tutuyordu. Kimberly hâlâ adrenalinin etkisi altında yumruklarını sıkıyordu. Kolunu çekmeye çalıştı ama Sal bırakmadı. Bağırmak istiyordu. Çığlık çığlığa bağırmak. Sonra da kocasının kollarında bir top gibi kıvrılıp ağlamak istiyordu.

Rainie ve Quincy de önce kendilerini sonra Ginny Jones'u tanıttılar. Havadaki gerginlik yavaş yavaş dağıldı. Polisler ellerini silahlarından çektiler. Herkes derin bir nefes aldı.

"Hanımefendi," dedi polislerden biri Kimberly'nin kana bulanmış saçlarına bakarak. "Yaralandınız mı? Sağlık görevlisine ihtiyacınız var mı?"

"Hayır," dedi Kimberly ve bakışlarını Rainie'nin yardımıyla ayağa kalkmaya çalışan Ginny'ye çevirdi. Ginny saçlarını geri attı, omuzlarını dikleştirerek Kimberly'ye baktı.

"Kaltak," diye mırıldandı.

Bu kadarı Kimberly'ye yetti. Parmağıyla yanağındaki kandan bir parça sildi ve Ginny'nin açığa çıkmış olan köprücük kemiğine sürdü.

"Ne halt ettin sen?" dedi Ginny.

"Bu Aaron'dan sana" dedi Kimberly. "Bil bakalım? Mezun olamadı."

Ginny öfkeyle bir çığlık atarak Kimberly'nin üzerine çullandı ve tekrar dövüşerek yere yığıldılar. Bu kez polisler de Quincy, Rainie ve Sal'le birlikte ne yapacaklarını bilemeden şaşkın şaşkın bakakaldılar.

Otuz dakika sonra Ginny ve Kimberly Smith House'un alt ka-

tındaki boş yemek salonunda karşı karşıya oturuyorlardı. Şerif Wyatt kasabaya dönene kadar durumu onun adına denetlemek için Şerif Duffy otele gelmişti. Polislerin birçoğu üst kattaydı. Suç mahallinin bantlarla çevreleyerek delil toplama ekibi için hazır ediyorlardı. Quincy ve Rainie Kimberly'nin iki yanına oturmuştu. Sal de Ginny'nin yanında oturuyordu.

Kimberly kendisini ve Ginny'yi, ringin karşı köşelerinde oturan boksörlere benzetti bir an. Ki bu durumda, tam ortada oturan Duff da hakemleri oluyordu.

"Evet, temel bilgilerle başlayalım mı ne dersiniz?" dedi Duff, o kalın, tok sesiyle. "Herkesin suyu var mı? Güzel. Şimdi sakin ve iyi olalım."

Başını Ginny Jones'a çevirdi masanın üzerine koyduğu kayıt cihazını işaret etti. "İsminizi ve bugünün tarihini söyleyin, lütfen," dedi.

Ginny Duff'a ters ters baktı ve Kimberly masanın öbür tarafına atlayıp biraz daha pataklarsa onu kimsenin ayıplamayacağını düşündü. Ama sonra Ginny'nin omuzları düştü ve düşmanca tavrının son zerresi de ortadan kaybolmuş gibi göründü.

"Ginny," diye mırıldandı. "Virginia Jones."

Duff ajanların rozet numaralarını ve orada bulunan polislerin isimlerini, tarih ve bulundukları yerle birlikte kayda geçti. Sonra Ginny'ye haklarını okudu ve haklarından muaf tutulduğunu kabul eden belgeyi imzalattı. Sonunda konuya girdiler.

Evet, Aaron Johnson'ı bu gece Smith House'a arabayla Virginia getirmişti. Evet, Aaron'un silahlı olduğunu ve muhtemelen federal ajan Kimberly Jones'u vurmaya niyetlendiğini biliyordu.

Yalnız Aaron Johnson onun gerçek adı değildi, kimliği bilinmeyen ikici bir kişi tarafından, kendisine verilmiş takma bir isimdi bu. 9 mm silahı Aaron'a veren ve FBI ajanı Kimberly Quincy'yi hedef olarak belirleyen kişi Dinchara olarak bilinen ikinci

şahıstı. Özel Ajan Quincy'yi öldürmesinin karşılığında Aaron'a özgür kalacağı vaat edilmişti. Kısaca, Aaron Johnson'ı on sene önce kaçırmış olan Dinchara sonunda çocuğun gitmesine izin verecekti. Dinchara bu olaydan mezun olma diye bahsediyordu ve Aaron'un da tek istediği mezun olmaktı.

"Peki, bu olayda sizin rolünüz nedir?" diye kızı sıkıştırdı Duff.

Kız omuz silkti. "Yalnızca arabayı kullanmak." Ellerini henüz yeni yeni büyümeye başlayan karnın üzerinde kavuşturmuştu. "Bir bebeğimiz olacak. Aaron'la benim bebeğim. Mezun olmayı bu yüzden istiyordu. Sonunda birlikte olabilelim diye."

Öfkeyle parlayan gözlerini Kimberly'ye çevirdi. "Ona neden böyle yaptın? O daha bir çocuktu. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Bir çocuğa nasıl ateş edebilirsin?"

Kimberly dudaklarını sıktı ve çenesini kapattı. Ginny otel odasında ne olduğunu bilmiyordu ve polisler bu tip şeyleri paylaşmak konusunda biraz cimriydiler.

"Beni tuzağa düşürdün," dedi Kimberly. "Aaron'un 'mezun olmak' için bir hedefe ihtiyacı ve sen de beni seçtin. Neden ben?"

"Ben seçmedim..."

"Aaron bana anlattı! Şimdi konuşmaya başlasan iyi edersin yoksa bebeğini bir hapishane hastanesinde doğurmak zorunda kalacaksın ve doğar doğmaz da elinden alınacak. Hamile mahkûmların durumlarıyla ilgili sana yüzlerce yazı bulabilirim istiyorsan. Ayakların ve ellerin masaya zincirli bir halde, damızlık bir kısrak gibi doğuracaksın bebeğini. Hem de yabancılar büyütsün diye. Ayrıntıları bilmek istiyor musun? Seni nelerin beklediğini..."

"Beni Dinchara zorladı! Unuttun mu? Dinchara ancak sevdiğin birini öldürürse mutlu olur. Ama Aaron'un hiç ailesi yoktu. Onu Dinchara kaçırmıştı. Bu durumda geriye sevdiği kim kalı-

yordu?"

Ginny gözlerini uzağa çevirdi ve Kimberly olan biteni anladı. Sersemlemiş bir halde arkasına yaslandı ve içindeki öfkenin ilk kez dindiğini hissetti.

"Sen," dedi, güçlükle nefes alarak. "Hedef sendin aslında. Ve her ikiniz de bunu anlamıştınız, değil mi? Dinchara'nın Aaron'dan *seni* öldürmesini isteyecekti. Tabii yerine başka birini bulmazsanız."

"Güçlü bir hedef olmalıydı," dedi Ginny. Artık onlara bakmıyordu. "Önemli biri. Dinchara'ya karşı tehdit oluşturan biri ki ilgisini çekebilelim. Eco katiliyle ilgili yaptıklarını anlatan bir yazı okumuştum. Yazıyı Dinchara'ya gösterdim ve o da…" Ginny omuz silkti. "Evet, senden hoşlandı. Suçluların canına okuyan güzel bir kadın. Hatta bunu çok komik buldu. Ve evet, bunun işimizi göreceğini biliyordum."

"Neden bana bir şey söylemedin?" diye sordu Kimberly, bitkin bir halde. "Sana yardım edebilirdik. Esaslı bir operasyon başlatırdık. Tek yapman gereken olanları bize anlatmaktı."

"Annemin yardım için yalvardığı gibi mi? Tommy gibi mi?" Ginny Kimberly'nin şaşkına dönmüş suratına bakıp acı acı gülümsedi. "Ne sanıyorsun? Elbette ki Dinchara bana Aaron'un ne yaptığını söyledi. Söylemeseydi şaşardım zaten. Aaron'un silahı tutarken ellerinin nasıl titrediğini, Tommy'nin nasıl yalvardığını, ona bayım dediğini hatta şeyini ağzına almayı önerdiğini… Hepsini biliyorum. Ve Dinchara'nın arka planda boğuk boğuk fısıldayan sesi… 'Ateş et, ateş et. Çek şu lanet tetiği, seni hanım evladı, çek şu tetiği…' Ta ki Aaron tetiği çekene kadar."

"Bazen hâlâ duyuyorum o sesleri. Geceleri geç saatlerde. Annemin çığlıklarını, Tommy'nin yalvarışlarını ve Dinchara'nın kahkahalarını. Şimdi söyle bakalım, bana nasıl yardım edeceksin Miss Küçük FBI? Bana *kim, nasıl* yardım edebilir?"

Ginny sustu. Elleriyle karnını okşuyor, sakinleşmeye çalışıyordu.

"Bana telefon eden Aaron'du değil mi?" diye sordu Kimberly. "Ona cep telefonumu verdin ve o da yemi hazırlamak için beni aradı."

"Aaron sana gereken bilgileri verdi," diye karşı çıktı Ginny. "Tek yapman gereken Dinchara'yı bulmaktı. O zaman bunların hiçbiri yaşanmazdı."

"Peki ya kızların sürücü belgeleri? Ajan Martignetti'nin arabasının camına bırakılan iki paket?"

Ginny omuz silkti. "Bana sorma. Ben yalnızca söylenenleri yapıyordum."

"Onları *sen mi* bıraktın?" diye araya girdi Sal. "Peki ama neden? Bunu yapmanı kim istedi?"

Ginny Sal'e tuhaf tuhaf baktı. "Dinchara elbette ki. Bu gösteriyi kim sahneliyor sanıyordun?"

Kimberly'nin de kafası Sal kadar karışmıştı. "Belgelerin GBI'a götürülmesini Dinchara istedi yani?"

"Dinchara onların Özel Ajan Martignetti'ye götürülmesini istedi. Bana Martignetti'nin bir resmini de gösterdi."

"İyi de neden?"

"Neden olmasın ki? Siz beni dinlemiyor musunuz? Söyledim, Dinchara'ya soru sormazsınız. Tabii eğer yaşamak istiyorsanız. Bana ne yapmam gerektiğini söyledi ben de yaptım. Hikâye bundan ibaret."

Kimberly kaşlarını çattı. Haberlerin bu kısmı pek hoşuna gitmemişti.

Duff yutkunarak boğazını temizledi. "Bayan, bu Mr. Dinchara'nın gerçek bir adı, bir adresi var mı? Bize böyle bilgiler lazım."

"Bilmiyorum."

"Yalan söylüyorsun," dedi Kimberly hemen.

"Hey, size çoktan söyledim..."

"Yalan söylüyorsun!" diye bağırdı Kimberly ve masanın üzerine hızla bir fotoğraf bıraktı. Fotoğrafı bir saat önce Ginny'nin kol çantasından almışlardı. Yıpranmış siyah beyaz fotoğrafta Ginny ve Aaron alınlarını birbirlerine dayamış kendi aralarında kıkırdıyorlardı. Ginny ve Sal, bu samimi manzarayı görünce bir süre neye baktıklarına anlam veremediler. "Öğleden sonraları alışverişte baş başa geziler, dijital fotoğraf kamerasıyla resim çekmeler. Belli ki Aaron'la aranızda samimi bir ilişki varmış. Bu ilişki ancak Dinchara'nın sizi tanıştırmasıyla başlamış olabilir."

"Bir gün Sandy Springs'e gelirken Aaron'u da yanında getirmişti..."

"Ya? Sonra da Aaron'un seninle birlikte olması için ona seve seve ücretini mi dedi?"

"Ve *bizi seks yaparken* filme çekti. Dinchara'nın işi burdu. Porno film çeker ve internette satar. Bilirsin hani şu istenmeyen çoklu mesajları gönderen o sapıklar vardır ya, hani sana on üç yaşında bir kızın bir keçiyle seks yaptığını görmek ister misin diye sorar. İşte Dinchara bunları yollayan o sapıktır."

"Yani bir stüdyosu var..."

"Bir arabanın arka koltuğu..."

"Hadi oradan. Böyle bir aktivite için araba yetmez. Bir yerde, bir evde stüdyosu var. Seni ve Aaron'u oraya götürdüğünden eminim."

"Gözlerim bağlıydı, tamam mı!" diye bağırdı kız. "Görmeme izin vermezdi. Onun nasıl biri olduğunu bilmiyorsun!"

"Hadi oradan! Nasıl biri olduğunu gayet iyi biliyoruz. Büromdaki masanın üstü onun gibilerin dosyalarıyla dolu. Şimdi gevelemeyi bırak ve bize bilmek istediklerimizi söyle."

Fakat Ginny etkilenmemişti. Gözlerini kocaman açarak masanın üzerine doğru eğildi. "Hayır, gerçekten, asla onun gibi biriyle karşılaşmadınız. Ben de bilmiyordum. Ta ki kafasındaki o şapkayı çıkarana kadar. O adam örümcekleri sadece sevmiyor, kendisinin de *bir örümcek olduğunu* düşünüyor. Tanrı'ya yemin ederim, alnının üzerinde bir sürü göz dövmesi var."

Sorgu iki saat daha sürdü. Ginny ikinci çocuk hakkında herhangi bir şey bildiğini reddetti. Dinchara'nın gözlerini sürekli bağlı tuttuğunu öne sürdü. Aaron'la hiç tek başına buluşmamıştı, hiçbir şey bilmiyordu.

Gece saat bir oldu. Sonra iki. Kimberly'nin ekibi otele vardı. Otel odasındaki inceleme ekibi Rachel Childs'ın denetiminde çalışıyordu. Kimberly bir süre Ginny'nin yanından ayrılarak ifade vermeye gitti. Sonra kanıtlar için ellerinden kir örneği alındı. Ardından yüzünün fotoğrafı çekildi. Harold fotoğraf çekme işini bitirince Kimberly ondan kendisiyle birlikte alt kattaki yemek salonuna gelmesini ve fotoğraf makinesini de yanında getirmesini istedi.

Ginny hâlâ masanın diğer ucunda oturuyordu. Yorgunluktan suratı bembeyaz olmuş, elleri titriyordu. Sal karşıdaki duvara geçip sırtını yaslamış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Aklından ne geçirdiğini yüzünden anlamak mümkün değildi. Rainie ortalarda yoktu. Muhtemelen biraz uyumak için odasına gitmişti. Yalnızca Quincy ve Duff yorgunluğa hâlâ dayanıyor gibi görünüyordu.

Kimberly Harold'ın dijital makinesini masaya, Ginny'nin karşısına koydu. İlk önce Aaron'un parçalara ayrılmış kafatasının resmini göstererek başladı. Sonra bütün yüz elli iki fotoğrafı tek tek gösterdi.

"Dinchara bunu yaptı işte," dedi sakince. Resimleri ilerlet-

meye devam etti. *Klik, klik, klik.* "Aaron'un beynine girdi." *Klik, klik, klik.* "Onu bozdu." *Klik, klik, klik.* "Onu yok etti."

"Aaron neden kendini öldürdü biliyor musun? Çünkü eğer hayatta kalırsa, senin bebeğine zarar vereceğinden korktu. Dinchara ona bunu öğretmemiş miydi? Sevdiğin şeyi yok etmelisin. Ve o seni seviyordu, Ginny. Beynine sıktığı bu kurşunla sana bildiği tek yolla sevgisini gösterdi.

"Şimdi, ne diyorsun, söyle bakalım? Bunun Dinchara'nın yanına kalmasına izin mi vereceksin?"

"Senden nefret ediyorum."

"Deftere bir kayıp daha mı yazacaksın. Dinchara gibi bir adamın elini kolunu sallaya sallaya insanları yok ettiği bir dünyaya geri mi döneceksin? Hem de Dinchara'nın, bebeğinden haberi olduğunu biliyorken? Ne diyorsun, ha?"

"Dinchara seni öldürecek. Aaron'un başına geleni bir duysun ondan sonra sadece an meselesi olacak."

"Ne diyorsun, Ginny?"

"Benim de peşime düşecek. Sana yardım edersem... Bunu öğrenecektir. O her şeyi öğrenir."

"*Öyleyse, ne diyorsun?*"

Ginny Jones ellerini karnına sardı ve ağlamaya başladı. Sonra adresi verdi.

Sal sırtını duvardan çekti ve ayağa kalktı. "Pekâlâ," dedi. "SWAT timini çağırıyorum."

OTUZ ALTI

"Örümcekler yalnız avlanırlar..."

"ÖRÜMCEK KADIN"
BURKHARD BILGER, *New Yorker*, MART 2007

HENRIETTA ÖLMÜŞTÜ. YOĞUN BAKIM ÜNİTESİNİN İÇİNDE SIRT ÜSTÜ yatarken buldu onu. Bacakları karnının üzerinde kıvrılmıştı. Çocukların evcil hayvanları öldükten çok sonra onları parmaklarıyla dürttükleri gibi dürttü Henrietta'yı. Henrietta kıpırdamadı. Bir kez daha denedi. Hayır, Henrietta bir daha asla kıpırdamayacaktı.

Karanlık banyonun içinde bir süre oturdu. Nefes alamıyordu.

Acı çekmek böyle bir şey miydi? İnsanın göğsünü sıkıştıran, nefes almasını engelleyen ağır bir his ve çığlık çığlığa bağırmak için duyulan büyük istek. Avuçlarının içini gözlerinin üzerine bastırdı. Rahatlayamıyordu. Üzerinde hissettiği ağırlık baskı büyüdükçe büyüyordu.

Ve hiçbir neden yokken, daha yeni yeni yürümeye başlamış olan o çocuğu düşündü. Hamburger Adam'ın açelya ağacının altına gömdürdüğü o çocuğu. Boğazı acımaya, omuzları titremeye başladı. Her şeyden, bütün benliğiyle nefret etti. Çektiği acıdan,

hıçkırıklarının çirkin sesinden, acınası gözyaşlarının yetersiz kalmasından bütün benliğiyle nefret ediyordu.

Polis o çocuğun cesedini hiçbir zaman bulamadı. Adam bunu biliyordu çünkü yıllar içinde ara sıra internete girip araştırmıştı. O çocuk kayıp biri olarak kalmıştı. Tıpkı kendisinin ve Aaron'un, yeni velet Scott'ın ve her sene kaybolan on binlerce çocuğun kayıp olarak kaldıkları gibi.

Ağabeyi haklıydı. Hamburger Adam'ın ezip toza çevirmesi için çok fazla yaramaz çocuk vardı.

Kendisi de yıllardır bunu yapıyordu işte. Eziyor, eziyor, eziyor, en masumundan, o kadar da masum olmayanlara kadar onlarca hayatı bir lokmada yutuyordu. Bunu umursamıyordu bile. Rahatlıkla sindirebiliyordu çünkü korkmadığı tek zamanlar başkalarını yok ettiği zamanlardı.

Artık sona yaklaşmıştı. Bunu hissedebiliyordu. Polis telsizlerinde son üç saattir tarihi Smith House'da bir silahlı saldırı olayı yaşandığı söyleniyordu. Ölen kurban, federal ajan değil, kimliği belirlenemeyen bir gençti. Aaron başaramamıştı. Ya ajan önce davranıp onu haklamıştı ya da Tanrı bilir ne olmuştu. Ama artık umurunda değildi. Henrietta ölmüştü, Aaron ölmüştü ve küçük çocuk tepenin aşağısındaki o eve kaçmıştı. Ona kalan tek şey Ginny'ydi ve o da yalancı bir kaltaktan başka bir şey değildi.

Eğer polis Ginny'yi ondan önce ele geçirse Ginny kesinlikle polislere öterdi. İhanet etmek kadınların en iyi yaptıkları işti.

Düşünmeli, bir plan yapmalıydı, ama elbette önce Henrietta'yla ilgilenmeliydi.

Saat sabah beş buçuktu. Tesadüfen duvardaki saate bakmıştı ve saati gördüğü anda aklına bir şey gelmişti. Artık ne yapması gerektiğini gayet iyi biliyordu.

Henrietta'yı alıp yatağının ortasına yatırdı. Sonra koleksiyonun geri kalanının içinde bulunduğu cam teraryumların dizili olduğu raflara yürüdü. Sol taraftan başlayıp her bir teraryumun kapağını açarak sağ tarafa doğru ilerledi. Sonra küçük odaya gitti. Ardından kahverengi keşişlerin odasına ve ağ örenlerin odasına girdi. Yavaş ve sistemli hareketlere evdeki bütün örümcekleri serbest bıraktı.

Sonra garaja gitti ve yarım düzine kadar benzin kutusu aldı.

İşe önce bilgisayarıyla başladı. Aleyhine kullanılabilecek en çok delil oradaydı. Sonra oturma odasına gitti ve koltuk minderlerini, perdeleri, ucuz suntadan yapılmış kitaplığı benzine buladı. Sonra çocukların odasına oradan da üst kata kendi özel odasına gitti. Henrietta'nın yattığı çarşafın etrafına benzin döktü. Büyük bir savaşçı için büyük bir cenaze ateşi olacaktı bu. Sonra geriye kalan son iki kutu benzini de almak için garaja geri döndü.

Uzaktan siren sesleri duyuluyordu. Acaba Smith House'a daha çok devriye mi gidiyordu? Yoksa onun için mi geliyorlardı?

Dünyadaki en boktan en lanet hapishanede on yıl yaşamıştı zaten, şimdi tekrar hapishaneye gideceğini sanıyorlarsa yanılıyorlardı.

Gelip onu bulmalıydılar, diye düşündü aniden öfkelenerek. Benzin kutusunun kapağını hırsla açtı ve etrafa saçmaya devam etti. Aptal polisler Hamburger Adam'ı takip etmeliydi, daha o ilk otel odasına baskın yapmalıydı ve Hamburger Adam'ı bir pislik torbası gibi hapse atmalıydılar. Ama hayır, hiçbir zaman gelmemişlerdi. On senede bir kere bile gelmediler ve şimdi, bu acı son yaşanırken bile gelmiyorlardı.

Onu yüzüstü bırakmışlardı. Bir canavara dönüşmesine göz yummuşlardı.

Ve şimdi onarla günlerini gösterecekti. Onlara Hamburger Adam'dan öğrendiği her şeyi gösterecekti.

Son benzin kutusu boştu. Öfkelenerek onu misafir odasına savurdu. Benzin damlaları eline aktı. Ekşi kokusu burnunu ele geçirdi. Siren seslerini bir kez daha duydu, bu kez daha yüksekteler.

Fazla zamanı kalmamıştı.

Merdiven sahanlığından geçerken dört tane kıllı yaratığa basmamak için dans ederek ilerlemek zorunda kaldır. Bunlar tararyumlarından kendini dışarı atıp karaya ulaşmaya çalışan ilk tarantula grubuydu. Basamakları ikişer ikişer inerek aşağı kata varınca hayvanlarından iki tanesini daha gördü. Vahşi bir mücadele içinde birbirlerine kenetlenmişler, dişlerini birbirlerinin iskeletlerine geçirmişler, bacaklarıyla kafalarını ablukaya almışlardı. Özgür kaldıkları ilk anda bu mülk delisi yamyamlar hemen kavgaya tutuşmuşlardı bile.

Kızlar demek istedi onlara, daha hiçbir şey görmediniz.

Ama konuşacak zamanı yoktu. Koridordaki dolabın içinde silahlarını sakladığı kasa duruyordu. Dolabın kapağını açtı. Kasanın üzerindeki kolu birkaç kez çevirdi ve çekti. İçindeki cephaneliği gözden geçirdi.

Bir tane dokuz milimetrelik, bir tane .40, bir tane çifte ve bir de 22 tüfek. Ayrıca kutular dolusu mermi. Ne varsa tüfek çantasına doldurdu ve elleri titreyerek içlerinden kovanları ayırıp çıkardı.

Ön taraftan lastiklerin sürtünme sesi geldi.

"*Siktir!*" diye bağırdı ve çantasını kaptığı gibi arka kapıya doğru koşmaya başladı.

Son anda durup pantolonun cebinden Zippo'sunu çıkardı ve çakmağı ateşleyerek arkasına bıraktı.

İlk alevler mutfaktan yükselerek ellerinin üzerindeki tüyleri tutuşturdu. Eline dökülmüş olan benzin alev almıştı. Aceleyle sol eliyle sağ eline birkaç kez vurdu ve bu arada koridora yayılan

oradan da büyük bir patlama halinde merdivenleri saran alevlere baktı.

Ve belki hayal gücü ona bir oyun oynamıştı, ama sanki ateşe değen ilk örümceğin çığlığını duyar gibi oldu.

Sevdiği şeyi yok ediyordu. En iyi bildiği şeyi yapıyordu.

Fakat ona borcu olan son bir insan daha vardı. Bu sevgi hiçbir zaman, onca yıldan sonra bile hâlâ ölmemişti. Aaron başarısız olmuştu ama Hamburger Adam olmayacaktı.

Koyu yeşil çantayı omzuna attı ve beyaz polis minibüsü evin ön bahçesindeki yola girerken, o arka kapıdan çıktı. Alt katın camları alevlerle birlikte patlıyor ve bütün koleksiyonu içerde yanıp kül oluyordu.

İlk siren sesi duyulduğunda Rita uyanıktı ve yattığı yerden pencerenin dışına bakıyordu. Siren seslerini duyunca herhangi bir tepki vermedi. Yatağında yatmaya ve ağaçların üzerinde yükselen turuncu ateş topunu izlemeye devam etti.

Yangının nerede olduğunu daha o anda anlamıştı. Tepedeki eski köşkteydi.

Ve küçük çocuğun, elleri arkasında, yatak odasının kapısında belirdiğini görünce hiç şaşırmadı.

Rita bir şey söylemedi. Yalnızca yatağın örtüsünü kaldırdı ve silahını çıkardı.

"Yangınla senin bir ilgin var mı, çocuk?" diye sordu.

"Hayır, bayan," dedi çocuk.

"Bütün gece burada mıydın?"

"Evet, bayan."

"Pekâlâ. Öyleyse adamımız geliyor olmalı. Gidip pencereleri ve kapıları kontrol etsek iyi olur."

Çocuk ellerini arkasından çekti ve bıçağını gösterdi.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

OTUZ YEDİ

"... Örümcekler kurbanlarını müthiş bir hızla öldürürler. Hollandalı bir araştırmacı, yalnızca Hollanda'da beş trilyon kadar örümceğin olduğunu ve bunların her birinin günde bir gram etin on katını yiyebildiklerini tespit etmiştir. Eğer kurbanları hayvanlar yerine insanlar olsaydı on altı buçuk milyon Hollandalıyı yalnızca üç gün içinde tüketebilirlerdi."

"ÖRÜMCEK KADIN"
BURKHARD BILGER, *New Yorker*, 5 MART 2007

KIMBERLY VE SAL, GINNY'NİN VERDİĞİ ADRESE GELDİKLERİNDE EV çoktan alevler içinde kalmıştı. İtfaiyeciler anında harekete geçmiş ve hortumlarıyla büyük bir mücadele vermeye başlamışlardı. Ancak Sal ve Kimberly durumun ümitsiz olduğunun farkındaydılar.

Tehlike bölgesinin kenarında durup turuncu alevlerin gecenin karanlık gökyüzünü aydınlatmasını izlediler. Alevlerden yayılan sıcaklığın yanaklarına çarptığını hissedebiliyorlardı. Komşular çiseleyen yağmurdan korunmak için sabahlıklarının kuşaklarını bağlayarak gösteriyi seyretmek için evin etrafında toplanmaya başlamışlardı.

"Çok yazık," dedi, gri saçlarını titizlikle topuz yapmış yaşlı bir kadın. "Zamanında çok güzel bir evdi burası."

"Sahibini tanıyor musunuz?" diye sordu Sal, hemen kadına yaklaşarak.

Kadın kafasını salladı. "Çok eskiden tanıyordum. İki ya da üç sene önce başka birine satıldı. Yeni sahibini pek görmedim. Ama adamın ne evle ne de bahçesiyle hiç ilgilenmediğini söyleyebilirim." Başını, onaylamayan bir tavırla havaya kaldırdı.

"Adam, dediniz," dedi Kimberly.

Kadın omuz silkti. "Ancak bu kadarını gördüm zaten. Siyah cipine binip inen orta yaşlı bir adam. Kafasında hep bir beysbol şapkası olurdu. Karakışın ortasındayken bile. Bana biraz tuhaf gelmişti. Kesinlikle dostane biri değildi."

"Evet, değildi," dedi, başka bir adam. Mavi bir sabahlık vardı üzerinde, birkaç adım uzakta dikiliyordu. "Karım bir keresinde mahalleye hoş geldiniz demek için ona çikolatalı kurabiye götürmüştü. Zili çaldıktan sonra adamın gölgesini kapının ardında görmüş ama adam kapıyı hiç açmamış. Sonunda karım çikolatalı kurabiyeleri yere bırakmış ve gitmiş. Adamın garip biri olduğuna hiç şüphe yok."

"Peki, hiçbir çocuk görünüz mü?" diye sordu Sal.

Adam kaşlarını çattı. "On sekiz, on dokuz yaşlarında biri mi? Evden hemen hemen hiç çıkmazdı. Oğlu olduğunu düşündüm."

"Küçük bir çocuk daha vardı," dedi, önceki yaşlı kadın, sert bir ses tonuyla. "En azından son zamanlarda onu bahçede görmüştüm. Onları ziyaret etmeye mi gelmişti yoksa başka biri miydi bilmiyorum."

Sal ve Kimberly birbirlerine baktılar. "Peki ya bu gece?"

"Ben hiçbir şey görmedim," dedi yaşlı kadın. "En azından siren seslerini duyana ve yangının çıktığını fark edene kadar."

Bunun üzerine adama baktılar. Adam omuz silkti. Anlaşılan bu mahallenin sakinleri geceleri gerçekten de uyuyorlardı. Kimberly ve Sal'in geçirdikleri gece için bunu söylemek mümkün değildi ama.

Çağrıya cevap veren ilk polis memurunun etrafında toplandılar. Bu genç memurun da söyleyecek çok fazla bir şeyi yoktu. Telsizden bütün birimlere, kimliği bilinmeyen bir şüpheliyi yakalamak için şu adrese gitmeleri emredilmişti. Polis eve ulaştığında yangının ilk alevleri çoktan evi sarmaya başlamıştı. Kısa bir sonra da camlar patlamış ve ev koca bir ateş topuna dönüşüvermişti. O da itfaiyeye haber vermişti ve söyleyebilecekleri bu kadardı.

Kimberly ve Sal, itfaiye müdürüyle de konuşmayı denediler. Oldukça yapılı, gri bıyıkları ve yıpranmış bir cildi olan bir adamdı bu.

"Kesinlikle bir kimyasal kullanılmış," dedi adam heyecanla. "Bu kadar nemli bir ortamda böyle bir evin, bir şeylerle desteklenmeden bu kadar hızlı alev alması mümkün değil. Benim tahminimce benzin kullanılmış. Ama kesin bir şey söylemeden önce Mike'ın içeri girmesini beklemeliyiz."

Mike bölgedeki kundakçılık uzmanıydı. Telefonla aranarak olay yerine çağırılmıştı. Ancak evdeki alevler tamamen sönene kadar ve bina serinletilip, güvenlik altına alınana kadar içerdeki araştırmasına başlayamazdı. Bu da en erken öğlene doğru ya da öğleden sonra olacaktı.

Başka bir deyişle ne rapor edilecek bir şey ne de yapacak bir şey vardı ellerinde. İtfaiye müdürü onlara biraz uyumalarını tavsiye etti. Görevlerine devam edebilecekleri zaman onlara ha er verirdi.

Kimberly'ye bu tavsiye komik geldi. Sanki bir daha uyuyabilirmiş gibi... Hatta bunu düşününce bile keçileri kaçırmış gibi kıkırdamaya başladı. Sonra tekrar alevlerin sıcaklığını yüzünde

hissetti ve tutuşan izolasyon maddelerinin, eriyen elektrik kablolarının ve yayılan benzinin buruk kokusunu duydu.

Küçük çocuğu merak ediyordu. Şimdi o yanan evin içinde bir yerlerde kendini alevlerden korumaya çalışarak iki büklüm kıvrılmış yatan küçük bir beden mi vardı? Bu gece bir çocuğu yitirmişti zaten. Şimdi onun küçük kopyasını, şu sözde 'yerini alan' kişiyi de mi kaybedecekti?

Alevler sonunda evin çatısından bir delik açtılar ve taze oksijenle birleşerek kulakları sağır eden bir gürültüyle yükseldiler. Eski köşk insanları uyarırcasına kükrüyordu. İtfaiyeciler etraftaki insanlara uzaklaşmaları için seslendiler.

Ardından, müthiş bir patırtıyla eski köşkün ahşapları büküldü ve son bir an için havada asılı kalmış gibi durduktan sonra çöktü. Kırmızı korlar gecenin karanlığında parıldayarak etrafa saçıldılar. Yeniden canlanan alevler gökyüzüne doğru yükseldiler. Herkes nefeslerini tutarak manzaraya bakıyordu. İtfaiyeciler bir kez daha kararlılıkla eve doğru ilerlediler.

Sal Kimberly'yi arabaya geri götürdü. Yol boyunca hiç konuşmadan otele gittiler. Rainie ve Quincy uyuyordu. Kimberly'nin DTE ekibi hâlâ çalışıyordu. Ve yalnız bir çocuğun cesedi ve kalıntıları nihayet acil tıp teknisyeni tarafından suç mahallinden kaldırılıyordu. Ginny Jones çoktan kasaba hapishanesine kapatılmıştı. Bir arbede bitmiş ve bir yenisi başlamak üzereydi.

Sal Kimberly'yi kendi odasına götürdü.

"Biliyor," diye mırıldandı Kimberly. "Dinchara Aaron'un başaramadığını biliyor. Yangını bu yüzden çıkardı. Çünkü peşine düşeceğimizi anladı ve izlerini yok etmek istedi."

Sal yatağın örtüsünü açtı ve Kimberly'yi yatağın köşesine oturtup dikkatlice yatırdı.

"Bir şey yapmalıyız," diye devam etti Kimberly, inatla. "Ya küçük çocuğun kendisine yük olacağına karar verirse? Ya bizi haklamaya kalkışırsa? Bir plana ihtiyacımız var."

Sal yataktan bir yastık aldı ve yere koydu.

"Geliyor, Sal. Geldiğini hissedebiliyorum. Korkunç bir şey yapacak."

"Uyu artık," dedi Sal. Yere uzandı. Battaniye bile almamıştı. Sadece bir yastığı vardı.

Kimberly hayretler içinde ona baktı. Sonra hiç beklemediği halde, gözlerinin kapandığını hissetti ve dünya biraz olsun merhamet göstererek onu uykuya teslim etti.

"Durum şu," diye konuşmaya başladı Şerif Duffy, öğlene doğru saat on bir sularında. İlk özel görev takımı toplantısını Smith House'un alt katındaki yemek salonunda yürütüyordu. Kimberly'nin delil toplama ekibi ve bütün geceyi uyumadan geçirmiş birkaç polis memuru da dâhil, herkes oradaydı. Kahve su gibi tüketliyordu. Arkasından tabaklar dolusu tereyağlı kurabiye ve ev yapımı sosisler geliyordu. Görev takımı toplantılarında normalde ikram edilen şeyler düşünülecek olursa yemek fazlasıyla mükemmeldi.

"Blood Dağı'na giden iki büyük yol var," diye açıkladı Şerif Duffy. Elindeki jeolojik inceleme kurumuna ait kocaman haritayı masanın üzerine yaydı. Siyah parmağını haritanın üzerindeki kalın çizgilerden ilkini koydu. "Altmış numaralı otobandan ayrılan bu yol Woody Geçidi yolu. Oradan gidilebilir. Veya yüz seksen numaralı otoyoldan Lake Winfield Scott'a ve oradan da Slaughter Geçidi yolundan direk Blood Dağı'na çıkılabilir. Slaughter Geçidi yolu daha kısa ve daha diktir. Ceset ve malzeme taşırken problem olabilir. Fakat her iki yürüyüş yolu da oldukça popülerdir. İki insanın kimseye fark edilmeden art arda oraya nasıl ceset taşımış olabileceklerini hâlâ aklım almıyor."

"Onlar ana yürüyüş yollarını kullanmadılar," dedi Kimberly, yorgun bir halde. Babası ve Rainie'yle birlikte ikinci bir masada oturuyordu. Ellerinin arasında üstünden dumanlar çıkan bir fincan kahve tutuyordu. Cep telefonunu belindeki kemere takmıştı. Ancak telefon inatla çalmıyordu. Hem de Mac'e üst üste birkaç mesaj bıraktığı halde.

Üç saat uyuyabilmiş ve otuz dakika boyunca da duş almıştı. İnsanlıktan çıkmış halini ancak bu kadar toparlayabilmişti.

Sal yemek odasının öbür ucunda oturuyordu. Babası ve Rainie Sal'in Kimberly'den bu kadar uzak durmasını garip bulduysa ya da Kimberly'nin geceyi nerede geçirdiğini merak ettilerse de hiçbir şey sormadılar.

Kimberly açıklamasına devam etti. "Çocuk, yani Aaron, kendilerine ait bir rotaları olduğunu söyledi. Ana yürüyüş yollarından daha yüksekte, aşağıdan geçenleri izleyebilecekleri bir yerdeymiş. Çocuk, Dinchara'nın 'sıska yavrukurtları' seyretmekten hoşlandığını söylemişti."

Duff tek kaşını havaya kaldırdı. "Yavrukurtlar mı? Bildiğim kadarıyla izci birlikleri her iki ana yolu da kullanıyorlar. Yani yine, ya altmış numaralı otobandaki Woody Geçidi'ne ya da yüz seksen numaralı otoyoldaki Slaughter Geçidi'ne yakın bir yol bulmalıyız."

"Ya da belki dağın ta öbür tarafında bir yoldur," dedi Harold, haritanın üzerine eğilerek. Parmağıyla birkaç çizgiyi takip etti. "Bakın, buraya, buraya ve buraya ulaşabilirsiniz. Dağın eteğini aşıp tepeye vardığınızdaysa yukarıdan her iki anayolu da görebilirsiniz. Bana kalırsa anayollardan birine paralel bir şekilde yürümektense, az önce gösterdiğim seçeneklerden herhangi biri çok daha güvenli olacaktır. Hem, özellikle şurada, gayet dik, gayet geniş bir bayır var. Ben olsam bu tip yerlere bakarım. Yani eğer bir dağdan yukarı ceset taşıyacak olsaydım..."

Kafasını kaldırdı ve herkesin şaşkınlıkla kendisine baktığını gördü. "Eh, ben bir doğa yürüyüşçüsüyüm ..."

Rachel Childs, konuya girmek için doğruldu. "Bence asıl problem zirveye ulaşan birçok farklı yolun olması. Yalnızca Woody Geçidi yolundan Blood Dağı'nın tepesine kadar bile temiz bir on üç kilometreden söz ediyoruz. Sonra bir de Slaughter Geçidi tarafı var. AT'yle kesişen bağlantı yolu ve ismi bulmayan daha birçok tırmanma patikası. Delil toplama ekibinin bakış açısından burası araştırma için fazlasıyla geniş bir alan. Üstelik zorlayıcı bir araziye sahip ve hava şartları da lehimize değil."

Başını kaldırıp pencereye baktı ve yağmuru işaret etti.

"Haklısınız, evet, haklısınız," dedi Duff sonunda. "Ama eğer cesetleri kızaklarla taşıdılarsa oldukça belirgin bir yol izi bırakmış olabilirler. Yani bu durumda çalıların çırpıların arasından dağa tırmanmaktan söz etmiyoruz. Daha çok, üstünden fazla geçmiş olmaktan otların ezildiği açık bir patikaya götürecek yolu bulmak durumundayız..."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay," dedi Rainie.

"Ulaşılması çok güç olmaz," dedi Quincy, aniden söze girerek. "Kimliği bilinmeyen şüpheliyle ilgili bildiklerimize bakılacak olursa, kendisi becerikli bir doğa insanı, gizli kapaklı yaşamayı seviyor. Bu durumda kullandığı yolun girişini kapamış veya gizlemiş olması oldukça muhtemel. Fakat şüphelinin bu bölgeyi ve Blood Dağı'nı çok iyi bildiği de ortada. Üstelik cesetleri gömdüğü topraklar onun için çok daha özel yerler. Suçluların coğrafik profilini çıkaran uzmanlar cesetlerin gömüldüğü bu tür yerlere 'totem noktaları' adını veriyor. Katil bu yerlerde fantezilerini yeniden yaşıyor ve duyduğu gerginliği ve suçluluk duygusunu yine bu yerlerde dindiriyor. Buralar kendini güçlü hissettiği ve kontrolün onda olduğunu düşündüğü yegâne yerler. Tabii katil doğal olarak, bu yerlere geri dönerek, o duyguyu elinden geldiğince

çok yaşamak isteyecektir."

"Yani," dedi Rachel Childs, şüpheli bir ses tonuyla. "*Abra-kadabra* diye fısıldarsak, gizli geçit sihirli bir şekilde açılacak ve bize dağın tepesine çıkan yolu gösterecek, öyle mi? Ne olursa olsun o yola açılan noktayı bulmak zorundayız. Ve bunu yapmak için de yardıma ihtiyacımız olacak."

"Milli muhafız teşkilatından mı söz ediyorsunuz?" diyerek kaşlarını çattı Duffy.

"Hayır, özel eğitim görmüş arama ekiplerinden bahsediyorum. Muhtemelen köpeklerle birlikte."

Duff'ın gözleri kocaman açıldı. "Sizce kadavra köpekleri kokuyu alabilecekler mi? Ben hiç köpeklerle çalışmadım ama dediğiniz gibi yolun başlangıcından zirveye kadar on üç kilometrelik bir mesafeden söz ediyoruz. Köpekler on üç kilometre öteden çürümekte olan bir cesedin kokusunu alabilirler mi?"

Rachel dudaklarını ısırdı. "Bilmiyorum. Köpek terbiyecisi değilim. Fakat ajan Quincy şüphelinin cesetleri dağın tepesine kızakla çektiğini söyledi. Arkalarında koku izi bırakmış olabilirler."

Fakat her konuda uzman olan Harold başını sallıyordu. "Köpekler kokları takip ederek yön belirler. İnsan vücudu sürekli olarak deri ve bakteri döker. Biz insanlar bunları fark etmeyiz ama köpekler keskin koku alma duyuları sayesinde kolaylıkla fark edebilirler. Kadavra köpeklerinin durumunda ise, aldıkları koku çürümeye başlamış bir ceset kokusudur. İlk başta bu koku çok güçlüdür fakat vücuttaki organik maddeler yok olmaya başladıkça koku da yavaş yavaç uçar. Yani eğer aradığımız cesetler çok uzak bir yere gömüldüyse ve gömülmelerinin üzerinden çok zaman geçtiyse köpekler kokuyu almakta zorlanabilirler."

"Bir keresinde iki köpekle çalışmıştım ve bu köpekler, kurumuş bir dere yatağında, geriye kemikten başka hiçbir şey kalmamış bir ceset buldular," diyerek karşı çıktı Rachel. "O esnada çürüyen herhangi bir madde yoktu, artık ama köpekler yine de kemikleri buldular."

"Peki, bu kurumuş dere hedef bölgenizde mi yer alıyordu?"

"Evet..."

"İşte bu yüzden. Köpekler sınırlı bir arama alanında çalışıyorlarmış. Böylece kaybolmakta olan kokuyu daha rahat alıp izini sürebilmişler. Fakat kendin de söyledin, biz burada küçük bir araştırma bölgesinden söz etmiyoruz. Elimizde koskoca bir dağ var."

"Arama köpekleri," diye lafa girdi Kimberly, sessizce. "Kadavra köpeklerini boş verin. Bize arama köpekleri lazım."

İki ekip arkadaşı duraksayıp bir süre meraklı gözlerle ona baktılar.

"Neden arama köpeği?" diye sordu Rachel. "Cesetlerin peşinde olduğumuzu sanıyordum. Büyülü totem noktalarındaki."

"Zaten o cesetler de iki adam tarafından taşındı oraya. Ve şimdi cesetleri taşıyanlardan birinin giysileri var elimizde."

Harold Kimberly'nin ne demek istediğini anlamıştı. "Çocuğun çoraplarını akacağız" dedi heyecanla. "Ve köpeklere vereceğiz."

"Onlardan çocuğu bulmalarını isteyeceğiz," diye tamamladı Kimberly. "Şansımız yaver giderse çocuklar bu kokuyu takip ederek bizi cesetlerin bırakıldığı noktaya götürecekler." Kimberly kahvesinden bir yudum daha aldı. Yanında oturan babası nihayet derin bir nefes alarak rahatladı. Kimberly'yi onayladığını gösteren üstü kapalı bir işaretti bu.

"Tanrı biliyor ya," diye söze girdi Duff. "Adamlarımız dağa çıkmak için en son yola koyulduklarında, izci köpeklerinin işe yaraması için onları birkaç saat içinde doğru yöne sokmaları gerektiğini düşünmüştüm. Yoksa köpekler de bir işe yaramaya-

caktı."

"Av köpekleri için bu gerekmez!" dedi Harold neşeyle. "Onlar haftalar önceden kalmış bir kokuyu bile izleyebilirler, özellikle bu soğuk hava koşullarında. Elbette labradorlardan çok daha iyi kadavra köpekleri oluyor ama yine de firar etmiş bir suçlunun peşine salmak için bir çift av köpeğinden daha iyisi yoktur. Bize iki tane av köpeği bulursanız, şansımız baya yükselmiş olur."

Herkes şerife bakıyordu.

"Av köpeği mi? Georgia'da mı?" dedi Duff gülümseyerek. "Bir telefon edeyim."

Av köpeklerinin adı Lulu ve Fancy'ydi. Kendine Skeeter diyen yaşlı demirbaş bir adam tarafından bakılıyorlardı. Üzerinde rengi solmuş mavi bir tulum vardı ve pek konuşkan biri değildi. Yalnızca şerif Duffy'yle konuşuyor ve sürekli omuz silkip başını sallıyordu. Geri kalan kimseyle konuşmaya ihtiyaç duymamıştı.

Harold'ın ısrarları üzerine yüz seksen numaralı otoyoldan başladılar ve Harold'ın rakım haritasına bakarak en makul yürüyüş yolu olarak seçtiği bir bayırdan devam ettiler. "Totemler" hakkında birkaç gevezelik olsa da, takım Quincy'nin söylediklerini ciddiye aldı ve şüphelinin kolay ulaşabileceği, kolay kat edebileceği bir yolu tercih etmiş olması ihtimalini göz önünde bulundurdu. Katiller bile pratik çözümleri tercih ediyorlardı.

Lulu ve Fancy, Skeeter'ın denetiminde çalılıkların altını üstünü koklayarak ilerlediler. Bu arada, Danielle adında bir Alman kurdu da kendi sahibiyle Woody Geçidi yoluna gönderilmişti. Atlanta'dan başka bir arama ekibi daha geliyordu. Muhtemelen öğlene kadar Dahlonega'ya varmış olacaklardı ve aramaya Lake Winfield Scott'tan başlayacaklardı.

Lulu ve Fancy kendi işlerini yaparken, ekibin geri kalanına, köpeklerin yanlarında dikilip, ıslanan şapkalarından aşağı akan yağmur damlalarını izlemekten başka bir şey kalmıyordu.

Rachel ve Harold, büyük bir köknar ağacının nispeten korunaklı dallarının altında dikiliyordu. Üzerlerinde parlak, sarı yağmurluklar vardı. Kimberly de onların yanına doğru yürüdü. Takımın geri kalanı yolun kenarına uzun bir arabalar zinciri olarak park etmiş haldeydi. En önde büyük, beyaz bir vagon vardı. Standart model olarak kullandıkları bu vagona büyük bir tente, delil toplama torbaları ve etiketleri, hedef arama ekipmanları, koruyucu gözlükler, her türlü hava şartlarına uygun koruyucu giysiler, jeneratör, brandalar ve kahverengi kâğıt ruloları yüklenmişti. Rachel'ın şimdiden, Blood Dağı'nı aşmak için keşke her türlü arazide etkili olan Green Gator kamyonetlerini alsalardı diye düşünmeye başladığını görebiliyordu Kimberly. İşte bir DTE liderinin tipik hayatıydı bu: Bir sürü oyuncağı ama hep çok az zamanı vardı.

Rachel Kimberly'ye bir şey söylemek için tam elini kaldırmıştı ki, Kimberly'nin belindeki cep telefonu çaldı. Kimberly telefonun ekranındaki numaraya baktı ve Rachel'a dönüp mahcup bir tavırla omuz silkti. Sonra elinden geldiğince normal gözükmeye çalışarak bir ağacın diğer tarafına geçip sessiz bir yer bulmaya çalıştı. Telefonu kulağına koymak için yağmurluğunun kapüşonunu geri itmesi gerekiyordu. Parmakları o kadar çok titriyordu ki, bunu ancak iki denemeden sonra başarabildi.

"Selam," dedi telefona. Sesi hafif nefes nefese çıkıyor, nabzı yüksek atıyordu.

"Sana da selam," dedi Mac.

"Gecen nasıldı?"

"Sekiz uyuşturucu tüccarını enseledik ve birkaç yüz kiloluk kokain ele geçirdik. Bilirsin, her zamanki işler işte."

Kimberly gülümsedi ve gözlerinin arkasında biriken baskı-

dan kurtulmak için parmaklarıyla alnının ortasına bastırdı. "Ne zaman bitti işiniz?"

"İki saat önce."

"Yorgun olmalısın."

"Evet. Uyku mükemmel bir fikir gibi geliyor şu anda. Ama önce seni aramak istedim. Bilirsin işte, karımın güzel sesini duymak."

Mac'in sesi huzursuz geliyordu. Sinirli miydi, yorgun muydu, kırılmış mıydı? Kimberly artık hiçbir şey bilmiyordu ve telefondaki sessizlik uzadıkça uzadı. Mac de artık, eskiden sorun değilmiş gibi görünen o mesafenin aralarında gittikçe büyüdüğünün ve bunun bir hal aldığının farkına varmış olmalıydı.

"Sen nasılsın?" diye sordu Mac sonunda. Ses tonu kesinlikle her zamanki Mac gibi gelmiyordu, fazlasıyla ciddiydi.

"Şey... Bir olay oldu."

Kimberly, ne oldu?"

"Ben iyiyim. Ama beni arayan o çocuk vardı ya... Bu gece kaldığımız otele geldi ve kendini vurdu."

"Kimberly?"

"Dinchara'nın fahişeleri kaçırdığını ve öldürdüğünü doğruladı. Cesetlerden kurtulmak için Dinchara'ya o yardım ediyormuş. O da Dinchara'nın kurbanlarından biriymiş. Dinchara, daha küçücük bir çocukken kaçırmış onu... Yapması gereken şeyi... Yapması gerekeni... Yapamadı. Kendini vurdu. Silahı şakağına dayadı ve beynini havaya uçurdu. Otel odamın her tarafına dağıldı."

"Sen iyi misin?" diye sordu Mac, sessizce.

Kimberly böyle bir cevap vermeyi beklemiyordu ve muhtemelen Mac de buna şaşırdı ama Kimberly kendini tutamayacaktı. "Hayır, iyi değilim. Öfkeliyim. Sinirden deliye dönüyorum. Bağırmak istiyorum ama bağırmanın ne faydası var ki? Geç kaldım. Hepimiz çok geç kaldık. O çocuğun bize on sene önce ihtiyacı vardı. Onu hayal kırıklığına uğrattık. Ginny Jones'u hayal kırıklığına uğrattık.Tommy Mark Evans'ı hayal kırıklığına uğrattık. Bu dava asla yaşanmamış olması gereken bir dizi kalp yarasından başka bir şey değil. Ve şimdi Blood Dağı denilen bir dağın eteğinde dikiliyorum ve şansımız gerçekten yaver giderse bütün bu olayları başlatan o aşağılık herifin attığı daha çok ceset bulacağız. Çocukların seks köleleri olarak kullanılmasının gün geçtikçe azalmak yerine arttığı bir dünyada bebek sahibi olacağıma inanamıyorum. Geceleri çocukların yattıkları yerlerden, otel odalarından, aileleriyle tatil yaptıkları eyalet parklarından apar topar kaçırıldığı bu dünyada... Eğer kanun ve güvenlik bir savaş meselesiyle, öyleyse emin ol biz bu savaşı kaybediyoruz. Ve ben... Ben buna çok sinirleniyorum."

"Oraya geleceğim," dedi Mac.

"Hayır, hiç gerek yok. Bütün gece görevdeydin, Mac. Uyuman gerek."

"Tam olarak neredesin? Woody Geçidi yolunda mı yoksa göl tarafında mı?"

"Blood Dağı'nı biliyor musun sen?" diye sordu Kimberly, şaşkınlık içinde.

"Elbette. Unuttun mu ben buralarda büyüdüm."

"Mac... Gerçekten uyuman gerek."

"Bana yalnızca iki saat ver. İki saatte ne olabilir ki? Seni seviyorum Kimberly ve yanına geliyorum."

Konuşma sona erdi. Kimberly bir süre ağacın arkasında durdu ve kendini gergin mi, korkmuş mu, rahatlamış mı yoksa kafası karışmış mı hissettiğini anlamaya çalıştı. En çok da hâlâ boynunda zonklayan nabzının nasıl hızlı attığını hissediyordu. Ve ağacın dallarından kafasının üzerine damlayan oradan ensesine akan yağmur damlalarının bilincindeydi. Öyle ki sonunda sanki

koca orman ağlıyormuş gibi hissetti. Oysa o böyle aptalca hayallere pabuç bırakacak biri değildi.

Bu yüzden yalnızca elini karnının üzerine koydu. Sakin ve temkinli bir hareketle.

"Merhaba, bebeğim," diye fısıldadı. Bir an duraksadıktan sonra "Özür dilerim," dedi ama aslında ne için özür dilediğinden emin değildi.

Gözünün ucuyla babasının yolun kenarında durmuş, Kimberly'nin dikkatini çekmeye çalıştığını fark etti. Derin bir nefes alarak babasına doğru yürüdü.

"Bu sabah Ginny Jones'la konuştun mu?" diye sordu babası.

Kimberly başını salladı. Rainie de yolun karşısına geçmiş yanlarına geliyordu.

"Aklıma bir şey geldi" dedi Quincy. "Ginny'ye sormak istiyorum. Sanırım bizi biraz aydınlatabilir."

Kimberly omuz silkti. Av köpekleri iş üstündeydi, grubun geri kalanı yalnızca etrafta dikiliyordu. Yapacak daha iyi bir işleri de yoktu.

"Pekâlâ, Ginny'yi arayalım," dedi. İlçe şerif departmanının telefonunu çevirdi, hoparlörünü açtı ve Quincy'yle Rainie'nin arasında tuttu.

Telefon açılınca, ismini söyledi ve Ginny Jones adındaki suçludan sorumlu polis memuruyla görüşmek istediğini söyledi. Birkaç dakika sonra, huysuz bir adam telefona geldi.

"Ne istiyorsunuz?"

"Ben FBI'dan özel ajan Kimberly Quincy. Yakın zamanda tutuklanmış olan Virginia Jones için arıyorum. Duruşmanın ne zaman olacağını soracak."

"Çoktan bitti."

"Anlayamadım?" dedi Kimberly, en az onun kadar şaşırmış olan Rainie ve Quincy'ye bakarak.

"Sabah dokuz buçuktaydı. Hapishaneye kondu. Kefalet ücreti belirlendi ve saat onu çeyrek geçe serbest kaldı."

"*Nasıl???*" Rainie ve Quincy Kimberly'ye sinirlenmemesini işaret ederek göz kırptılar. Diğer tarafta polis memuru susmuştu.

"Eh, kefalet on bin dolar olarak belirlenmişti," dedi polis sonunda.

"*Bir federal ajanı öldürmeye teşebbüse suç ortaklığı için on bin dolar mı?*"

"Eh, söz konusu zanlı kendini öldürdü, sizi değil. Bu yüzden bölge savcısı yılmak zorunda kaldı sanırım."

"Ginny Aaron'un beni öldüreceğinden emindi ama. Benim yerime kendini öldüreceğini bilme ihtimali yoktu."

"Ben size sadece yargıcın sözlerini aktarıyorum. Kefalet on bin dolar olarak belirlendi ve ödendi."

"Kim ödedi?"

"Hım..." Telefonun yere bırakıldığını duydular. Ardından polisin uzağa doğru seslendiği duyuldu. "Hey, Rick! Jones adındaki kızın kefaletini kim gönderdi? Bir kefil miydi, aileden biri mi? Ha, öyle mi? Peki." Polis telefona geri döndü. "Parayı kefil ödememiş. Buranın bir yerlisi ödemiş. Elinde on bin dolarlık bir banka çekiyle gelmiş. Rick adamın kızı tanıdığını söylüyor. Çünkü kız çıkınca otoparkta birbirlerine sarılmışlar."

Kimberly gözlerini kapadı. "Lütfen bana adamın kırmızı bir beyzbol şapkası olduğunu söylemeyin."

"Hey, Rick!..." Bir saniye sonra. "Evet, kırmızı beyzbol şapkası takıyormuş."

"*Lanet olsun!*" dedi Kimberly ve o anda neler döndüğünü anladı. Artık gülmeli mi ağlamalı mı bilemiyordu. Telefonu hızla kapattı ve ayağının dibindeki çalılara bir tekme savurdu. "*Nasıl*

bu kadar aptal olabildik? Kahretsin! Kedinin fareyle oynadığı gibi oynadı bizimle!"

Ne olduğunu ilk anlayan Quincy oldu. "Ginny mezun oldu. Mezun olabilmek için Aaron'u tuzağa düşürdü."

"Sizce Dinchara ve Ginny..." diye söze başladı Rainie.

Ancak konuşmaları av köpeklerinden birinin vahşice havlaması ve insanların heyecanla bağrışmalarıyla yarıda kesildi. Başlarını kaldırıp ileri baktılar. Kalabalık ekip daha da büyük bir heyecana kapılmış bir halde ileri doğru koşmaya başlamıştı. Köpekler kokuyu almışlar Skeeter'ı ve takımın geri kalanını yukarıya doğru sürüklüyorlardı.

OTUZ SEKİZ

"Sıçrayan örümceklerin, etraflarından geçen böceklerin en küçük hareketlerini bile algılayabilen kocaman gözleri vardır. Önce avına yaklaşmak için sürünerek ilerler. Sonra zıplar ve daha havdayken çenesini açar. Böylece kurbanının üzerine indiğinde, dişleri ölümcül ısırığı almak için hazırdır."

Örümcekler Hakkındaki Tuhaf Gerçekler,
CHRISTINE MORLEY, 2007

SAATLERCE YÜRÜDÜLER. LULU VE FANCY BÜYÜK BİR HEVESLE KOKUNUN peşine düşmüş önden hızla ilerliyorlardı. Harold Skeeter'ın yanından yürüyor, dik yamaçları kolaylıkla tırmanıyor, ağaç köklerinin etrafını saran biçimsiz patikalara, kayalıklarla dolu çıkıntılara, suların açtığı çukurlara aldırış etmiyordu. Düzenli olarak duraksıyor ve ağaçlardan bazılarına turuncu keşif kurdelesi bağlıyordu. Böylece ona yetişemeyen ve arkadan gelen, daha çok insan daha az doğa tanrısı olan arkadaşları için de iz bırakmış oluyordu. Rachel operasyonu kamerayla belgeleme görevini de Harold'a vermişti, çünkü olay yerine ilk önce onun varacağını düşünmüştü.

Birçok DTE görevlisi vagona göz kulak olmak ve telsizlerle iletişim sağlamak için geride kalmıştı. Eğer herhangi bir malze-

meye ihtiyaçları olursa Rachel görevlilerle haberleşecek ve turuncu kurdeleleri takip eden görevli malzemeleri getirmek için onları bulabilecekti. Protokol uyarınca herkesin üzerinde kurşun geçirmez yelek vardı, silahlıydılar ve ilk yardım çantaları taşıyorlardı. Amaç ölü insanların peşine düşmek olsa bile güvenlik her zaman önde gelirdi.

Kimberly düşündüğünden daha kısa sürede geride kaldı ve bundan hiç hoşlanmadı. Vücudunun kendine göre bir ritmi vardı anlaşılan. Kasıklarının, gittikçe büyüyen karnıyla birleştiği noktalarda çekildiğini hissediyordu. Kaslarının ve bağlarının maruz kaldıkları esneme zaten vücudunun ancak başa çıkabildiği şeylerdi, şimdi bir de bir dağın tepesine doğru koşturmayı kaldıramıyorlardı. Quincy ve Rainie Kimberly'nin yanından yürüyordu. Kimberly Sal'i önden gitmeye ikna etmiş, olayları yakından takip etmesini istemişti.

"Dinlenmek ister misin?" diye sordu babası.

"Hayır, iyiyim."

"Ben isterim ama," dedi Rainie.

"Ah, yapma lütfen. Hamileyim diye numara yaptığını anlamıyor muyum sanıyorsun?"

Rainie gülümsedi ve yürümeye devam ettiler. Fakat Kimberly'nin adımları kesinlikle biraz daha yavaşlamıştı. İlerde köpeklerin havladığını ve ekibin konuşmalarını duyuyordu. Bu seslerden dışında, çevreyi saran ormanlıktan, küflenmiş yaprakların ve çürüyen ağaç kütüklerinin kokusunu yayan bir dere yatağından başka bir şey yoktu etraflarında.Bu kadar yukarıda, yol daracık dönemeçler çizerek ilerliyor. Önlerine çıkan kalın bitki kökleri biçimsiz basamaklar oluşturuyordu. Oldukça dik bir eğimde oldukları için yavaş ilerlemek zorunda kalıyorlardı.

"Mac aradı mı?" diye sordu Quincy.

Kimberly cevap verecek nefesi olmadığı için yalnızca başını

salladı.

"Gecesi nasıl geçmiş?" diye sordu Quincy.

"Başarılı uyuşturucu baskını," dedi Kimberly. "İyi... İyiydi."

"Ona ne olduğunu söyledin mi?" diye sordu babası.

"Evet, şu anda yolda buraya geliyor," dedi Kimberly, derin bir nefes almaya çalışarak.

"Ginny'nin kefaletini Dinchara ödemiş, değil mi?" diye sordu Quincy. "Sence bunu neden yaptı?"

"Belki kasabadan ayrılıyorlardı," dedi Rainie araya girerek. Sonra bir dönemecin başında durdu ve çantasından su aldı. Kimberly Rainie'nin su içmek için duraksamasından faydalanarak soluklanmaya çalıştı.

"Dinchara'nın Ginny'ye ihtiyacı var," dedi Kimberly sonunda. "Yoksa neden kendi evini ateşe verdikten sonra kasaba adliyesine kadar gitme riskine girsin ki? Ginny'yi kefaletle çıkarmasının ardında bir plan olmalı. Ama o planın ne olduğunu biliyorsam bana da Kimberly demeyin."

"Sence Ginny onun suç ortağı mı?" diye sordu Quincy.

"Bilmiyorum," dedi Kimberly. "Yani, Ginny'nin anlatmasına göre, Dinchara onu kaçırmış ve fahişelik yapmaya zorlamış. Yani Ginny burada kurban. Ama öte yandan... Sandy Springs'de tek başına yaşıyordu. Kaçabilmesi için elinde ne kadar fırsat vardı. Ama o ne yaptı? Dinchara'nın annesini öldürdüğünü ve Tommy Mark Evans'ın öldürülmesine sebep olduğunu bildiği halde iki sene boyunca orada yaşamaya devam etti. Kız bir FBI ajanını hedef olarak belirleyecek kadar akıllı ama elinde fırsat varken kaçamayacak kadar aptal mı? Hayır, ben bunu yutmadım. Ortada her ne dönüyorsa, Ginny'nin yaptığı şeyleri sırf Dinchara öyle istedi diye yaptığını sanmıyorum. Bundan hoşlanıyor. Tehlikeden, insanları oyuna sürüklemekten, şiddetten. Bu kız ciddi derecede

sapkın."

"Stockholm sendromu," diye mırıldandı Quincy.

"Hayır, ondan daha sapkın," dedi Kimberly sertçe.

"Ginny'den hoşlanmıyorsun."

"Beni öldürmek için plan kurdu ne de olsa."

"Ama asıl elinde silah olan çocuğu, Aaron'u suçlamıyorsun."

Kimberly huzursuzca kıpırdandı. Soruların gidişatına gereğinden fazla sinirleniyordu. "Bakın, kulağa öyle geliyor ki, Aaron Dinchara'yla yaşamaya mecburdu. Daha bir çocukken kaçırılmıştı ve çok daha fazla şeye katlanmak zorunda kaldı."

"Yani eğer daha sonra kaçırılsaydı ve daha az şeye katlanmak zorunda kalsaydı? Kurban kişiyi, yeterince kurban edilmemiş kişiden ayıran şey tam olarak nedir?"

"Evet, milyon dolarlık bir soru bu, değil mi?" dedi Kimberly ve konunun kapandığını anlatmak için babasına ters ters baktı. Babası istediği kadar anlambilimsel tartışmalara girebilirdi ama Kimberly içinde, Aaron ve Ginny'nin aynı olmadıklarını çok iyi biliyordu ve bunun üstüne söylenecek başka bir şey yoktu.

Tekrar yürümeye başladılar. Köpeklerin havlama sesleri yükseliyordu. Son bir tepeyi daha aştıktan sonra ekibin geri kalanın yanına, geniş, açık bir araziye ulaştılar. Köpekler arazinin çevresinde dolanıyor, çalılıkları kokluyor, ileri gidiyor sonra geri geliyorlardı. Skeeter büyük bir sabırla köpeklerin peşinden adım adım ilerliyor, köpekler onu bir sağa bir sola, bir ileri bir geri çekiştiriyorlardı.

"İzi kaybettiler," dedi Harold, Kimberlylerin yanına gelerek. "Ta şuradaki kenarda kokuyu aldılar sonra buraya ilerlediler, şimdi bir ileri bir geri gidip geliyorlar."

Rachel Kimberly'nin çok iyi bildiği bir yüz ifadesiyle açık araziye bakıyordu.

"Sence burası mı?" diye sordu Kimberly.

"Sanırım burası. Sen ne düşünüyorsun?"

Kimberly araziye baştan sona şöyle bir baktı. Muhtemelen dağın üçte ikisini geride bırakmışlardı ve bulundukları açıklık altı metreye yirmi metre genişliğindeydi. Bir kısmını kayalıklar oluşturuyordu. Geride bir çimenlik bir alan ve yeşil bitkilerle çevrili bir dere vardı. Ön tarafta kocaman bir kaya çıkıntısı görünüyordu. Havanın daha açık olduğu bir günde bu kayaların üzerinden mükemmel bir manzara izlemek mümkün olabilirdi. Ve özellikle de aşağıdan geçen izci çocukların dahil olduğu bir manzara. Sonuçta öğlen yemeği atıştırmak için güzel bir yerdi.

Ya da sığ bir mezar kazmak için.

"Gözlem ekipmanlarını getirdin mi?" diye sordu Kimberly, Rachel'a.

"Hiç unutur muyum? Harold?"

Harold hiç vakit kaybetmeden arkasını döndü ve yan tarafına uzun, turuncu bastonlar bağlanmış olan sırt çantasını gösterdi. Çantayı onlara bırakarak, konuyu Skeeter ve Şerif Duffy'yle konuşmaya gitti. Kimberly malzemeleri çantadan çıkarırken Quincy ve Rainie onu merakla izliyordu.

"Hiç, açık arazide gömülmüş ceset keşfine katıldınız mı?" diye sordu Kimberly.

Quincy ve Rainie başlarını iki yana salladılar. Quincy profil çıkarma uzmanı olarak delil toplama aşamasından sonra devreye girerdi. Küçük şehirden bir polis memuru olan Rainie'nin ise eline böyle bir fırsat geçmiş olma ihtimali daha yüksekti ancak bu anlaşılan bu şansa nail olmamıştı. Öte yandan Kimberly senede en az beş altı kez bu tip alıştırma çalışmalarında ekiplere yardımcı oluyordu. Diğer bütün takım arkadaşları gibi o da bir hafta boyunca, Tennessee Üniversitesi'ndeki Adli Antropoloji Merkezi'nde, diğer adıyla Ceset Çiftliğinde, açık arazide cesedin yerini tes-

pit etme çalışmaları yapıyordu.

"Şöyle anlatayım," dedi Kimberly, turuncu, ince bastonlardan birini alıp göstererek. "Hepimiz omuz omuza, alanın bir ucundan diğer ucuna uzanan bir şerit gibi dizileceğiz. Aynı anda öne doğru bir adım atacağız ve bastonumuzla toprağa birkaç kez vuracağız. Arkadaşlarımızın da aynı şeyi yapmasını bekledikten sonra yine tek bir şerit halinde öne doğru bir adım atacağız. Eğer toprakta, toprağın bozulduğunu gösteren herhangi bir yumuşak bölge hissedersek veya araştırılmasını düşündüğümüz herhangi bir sertliğe denk gelirsek o noktaya bir bayrak dikeceğiz.

"Şerit araştırması bitti mi, bütün araziyi ızgara biçiminde eşleştireceğiz. Sonra ikinci bir takım bu ızgara bölgelerinde birer birer ilerleyerek bayraklı noktaları inceleyecek."

"Bayraklı bölgeler nasıl inceleniyor?" diye sordu Rainie.

"Karınlarımızın üzerine eğilip toprağı malayla kazıyoruz. Çıkardığımız her toprak parçasını bir kovaya koyuyoruz ve kovayı yakındaki bir başka noktaya taşıyoruz. Burada, içindeki topraklar başka bir ekip tarafından metal bir elekten geçiriliyor. Ekibin görevi kemik parçası, mermi, diş ve buna benzer şeyler bulmak. Bazı insan kemiklerinin özellikle de parmak kemiklerinin ne kadar küçük olduğuna inanamazsınız. Toprağı elekten geçirmezseniz çok kolay gözden kaçabilirler."

Rainie'nin yüzünde biraz dehşete kapılmış bir ifade vardı. "Günlerce burada oyalanacağız desene."

"Bu mümkün," dedi Kimberly. Sonra omuz silkti. "Kaç tane bayrak diktiğimize bağlı. Adli gömüler genelde bakıldığında yan yana bir dizi ezilmeler ve yığılmalarla kendilerini belli ederler. Yığılma, katilin mezarı kazmak için çıkardığı toprak kütlesinden oluşur. Ezilme ise, cesedin çürümeye başlamasıyla aşağı çöken toprak kütleleriyle oluşur. Büyük ağaçların bulunduğu noktalardan uzak durmanız gerekir. Çünkü bu ağaçların kökleri çok sert ve psikopat bir katilin bile orayı kazmasını zorlaştırır. Son olarak da otların bittiği yerler için gözünüzü dört açmalısınız. Çünkü otlar yeni ters çevrilmiş olan gevşek bir toprakta kolaylıkla tohum bırakıp büyüyebilirler. İşin en aldatıcı yanı ise yaşlı ağaç köklerinin de tam olarak adli gömülere benze ezilme ve yığılmalara yol açmalarıdır. Temel kuralı malayı alıp kazmak ve kendi gözlerinle görmektir."

"Peki, neden karın üstü eğilmek gerekiyor?" diye sordu Quincy. "Bence biraz biçimsiz bir duruş bu. Elimize birer kürek alıp herhangi katı bir maddeye çarpana kadar kazsak ne olur?"

"Çünkü birçok adli gömü sığ kazılmıştır. Eğer ceset tamamen iskelete dönüşmüşse kürekle ona büyük bir zarar verebilirsin. Ceset bulma işlemleri arkeolojik bir kazıyla aynı protokolü izler. Yani etrafındaki toprağı kazarken, iskelete minimum zarar vermek ön koşuldur. Birazdan göreceksiniz, History Channel'da gördüğünüz bütün o fırçaları ve diğer aletleri kullanıyor olacağız. Ve iskeleti tümüyle yerinde inceleyip, bütün belge işlerini, eşleştirmeleri, fotoğraf çekimlerini, grafikleri halledene kadar tek bir kemiği bile yerinden oynatmayacağız. Bunu yapmak zorundayız çünkü bir iskeleti bütün halinde mezardan çıkarmak mümkün değildir. Bunun yerine, hazır olduğumuz zaman, daha sonra bir adli antropolog tarafından birleştirilmek üzere, kemikleri teker teker torbaya koyacağız."

"Kesinlikle benden çok daha sabırlısınız," dedi Rainie.

"Pek sayılmaz."

Harold yanında Şerif Duffy ve Sal'le birlikte geri geldi. "Skeeter köpeklerinin mola vermeleri gerektiğini söylüyor. Kokunun izini kaybettiklerinden ya da yoruldukları için sersemlediklerinden emin olamıyor. Ama her halükârda şimdi dinlenmeleri için iyi bir zaman. Skeeter köpeklerini alıp dinlendirsin, biz de bu arada araziyi araştırmaya başlayabiliriz."

Duff boğazını temizledi. "Pekâlâ, ben adamlarımı toplayayım. Siz bize ne yapmamız gerektiğini söylersiniz, değil mi?"

"Elbette."

Duff'ın adamları yağmurluklarını silkeliyor ve su şişelerini kafaya dikiyordu. Duff beş dakika içinde onları bir araya toplamıştı. Rachel, adli gömülerin araştırılma tekniklerini adamlara kısaca özetledi. Sonra Harold bu tecrübesiz gönüllüleri DTE'den uzmanların aralarına yerleştirerek onları bir çizgiye dizdi. Sal Kimberly'nin yanındaydı. İlk adımı atmak üzere hazırlandıkları için ikisi de konuşmadı.

Fırtına nihayet dinmişti. Öğleden sonra güneşi kara bulutların ardından çıkıyor ve kayaların üzerinden buharlar yükseliyordu. Kimberly yağmurluğunun içinde huzursuzca kıpırdandı. Sıcaklığın yükseldiğini hissediyor ve üstündeki nefes almayan kumaştan rahatsız oluyordu. Sal'in yüzüne bir türlü bakamıyordu ve Sal de bunun karşılığında bir iyilik yaprak ona bakmıyordu.

Bir şeyler söylemeli ve aralarındaki buzu kırmalıydı. Yoksa Mac geldiği zaman ikisine şöyle bir bakacak ve en aklına en kötüsünü getirecekti.

İkinci adımı, üçüncü adımı ve dördüncü adımı attılar. Şeridin aşağısındaki polis memurlarından biri heyecanla haykırdı. Harold yanına gidip sarı bayrağı toprağa saplamasına yardım etti. Fakat polislerin birçoğu endişeli gözlerle kaşlarını çatıyor ve birbirlerine bakıyorlardı. Acaba az önce bir ceset mi hissettim? Hem bir ceset nasıl hissedilir ki? Bu işi birkaç kez yapana kadar bunu anlamak kolay değildi.

Kimberly yumuşak bir toprak parçasına bastı ve toprağa bayrağı dikti. Sal yanında bir şeyler homurdanıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Kimberly.

"Bilmiyorum. Bir şey... Belki bir taş ya da bir bitki kökü ya da bir çöp parçası ama bir kemik olamayacak kadar küçük."

"Kemikler de gayet küçük olabilir," dedi Kimberly, sakince. "Emin olamıyorsan bayrak koy. Sonradan pişman olmaktansa garantiye almak daha iyidir."

"Para kazanmak için bu mesleği nasıl yapıyorsun anlamıyorum," diye homurdandı Sal, bayrağı dikerek.

"Çünkü ara sıra önemli bir delil bulabiliyoruz. Ya da ailesi cenazesini kaldırmak için dört sene beklemiş olan kayıp bir kızın cesedini. Ya da bazen belki sadece altın bir evlilik yüzüğü. Çok önemli gibi görünmüyor belki, ama sevdiğin insan Pentagon'a çarpan o uçaktaysa eğer, geriye kalan tek şey altın bir yüzük olabiliyor. Ve bu kadarı bile insana yetiyor. Tutunabileceğin ve yas tutmana yardım edecek herhangi bir şey yetiyor."

Sal ağzını açtı, bir şey söylemek istiyor gibi baktı, fakat o sırada sarı bayrak dikmek üzere olduğunu haber veren başka bir bağırış geldi. Çizgiyi tekrar düzene soktular ve Harold'ın emriyle öne doğru bir adım daha attılar. Artık herkes işi kaptığı için şimdi daha hızlı ilerliyorlardı.

Bütün araziyi tamamladıklarında otuz altı tane sarı bayrak çayırlıktaki hindiba çiçekleri gibi araziye dizilmişti. Kimberly bundan hoşlanmamıştı. Aralarındaki boşluklar doğru görünmüyordu. Bayraklar çok rasgele dizilmiş gibiydi. Sığ bir mezarın kapladığı alan düşünülecek olursa birkaç adımda bir ya da farklı insanlar tarafından fark edilen, birbirine yakın dizilmiş bayraklar olmalıydı. Ama böyle bir şey yoktu.

Kimberly Rachel'ın da onunla aynı şeyi düşündüğünü beş metre ilerden görebiliyordu. Kızıl saçlı Rachel ellerini beline koymuş kaşlarını çatmış, etrafa bakıyordu.

"Şimdi ne yapmak istiyorsun?" diye soruyordu Harold.

"Izgara düzenine geçmek elbette" diye ters ters cevap verdi Rachel. "Başka bir seçeneğimiz yok. Emin değilsek malayla kazmak zorundayız." Elini saçlarının arasında gezdirdi. "Hem çok

bayrak var elimizde hem de yetersiz. Kahretsin."

"Bir kadavra köpeği getirebiliriz" diye önerdi Kimberly. "Belki bir şeyler bulur."

"Önce toprağı kazmak zorundayız ama," dedi Rachel, düşünceli düşünceli alt dudağını ısırarak. "Kazma işlemi çürüme sonucu meydana gelen gazları açığa çıkarır. Her şeyin kıvamına gelip hazır olması için otuz kırk dakika beklememiz gerek. Sonra kadavra köpeğini getiririz. Sihir gibi işe yarar."

"Yoldan buraya ulaşmamız saatler sürdü," diye araya girdi Sal. "Otuz dakika içinde buraya bir kadavra köpeği getirmemizin imkânı yok. Peki, av köpeklerini neden denemiyoruz?"

"Köpekler arama ekibiyle çalışıyor ve çoktan bir kokunun peşindeler. Şimdi onlara ceset aratmaya başlarsak yalnızca kafalarını karıştırmış oluruz," dedi Harold. Gözleri Rachel'ın üzerindeydi. "Takımı ikiye bölebiliriz," diye önerdi sonunda. "Yarımız burada bayrakların üzerinde çalışmaya başlar, diğer yarımızda Lulu ve Fancy'yle beraber tekrar keşfe çıkar. Kokunun izini tekrar bulabilirler belki. Hatta zirveyi bile araştırabiliriz. En azından yarın işe nereden başlayacağımıza dair bir fikrimiz olur."

"Dağın büyüklüğü de bir yere kadar sonuçta," dedi Kimberly. "Aradığımız şey buralarda değilse bile yakında olduğu kesin."

Rachel düşünceli düşünceli başını salladı. "Pekâlâ, tamam. Skeeter'ı bulun, bakalım köpekleri için ne diyecek? Takımı ikiye bölelim. Yorgun olanlar,"–bakışlarını Kimberly'ye çevirdi–"burada kalır. Çılgın olanlar da,"–bakışlarını Harold'a çevirdi–"zirveye doğru devam edip daha iyi bir görüş alanı aramaya başlarlar."

Kimberly takımın tıknaz üyeleriyle aynı kefeye konmaktan pek memnun değildi ama beli ağrıyordu ve karnı acıkmıştı. Harold Skeeter'ı bulmaya gitti. Sal bütün ekibe mola verip yemek yemek için iyi bir zaman olduğunu duyurdu.

Kimberly'yle birlikte, yere düşmüş bir ağaç kütüğünün üzerinde oturmakta olan Rainie ve Quincy'nin yanına gitti. Quincy kuru meyve, Rainie büyük boy fıstık ezmeli çikolata yiyordu. Kimberly Rainie'nin yanına oturdu.

"Fıstık ezmeli çikolata ister misin?" diye sordu Rainie.

"Hem de nasıl. Sen puding ister misin?"

"Hayır diyemem."

Sal'in elindeki jambonlu sandviç her iki kadın tarafından çok sıkıcı olmak gerekçesiyle reddedildi. Hep birlikte yağmurluklarını üzerlerinden çıkarıp yemeklerini yiyerek sessizlik içinde oturdular. Fakat bir süre sonra Sal aniden Kimberly'ye baktı, yerinden kalkacakmış gibi kıpırdandı ve yüzü bembeyaz oldu.

"Kıpırdama," diye fısıldadı.

"Ne var?" dedi Kimberly, şaşkınlık içinde hiç vakit kaybetmeden kıpırdanmaya başlayarak.

"KIPIRDAMA!"

Bu kez kıpırdamadı ve korkulu gözlerle Sal'e baktı. "Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Rainie" dedi Sak, sessizce. "Sen daha yakınsın. Orada işte, Kimberly'nin omzunda. Görüyor musun?"

"Örümcek," dedi Rainie kaşlarını çatarak. "Küçük kahverengi bir örümcek için neden bu kadar telaş ediyoruz?"

"Ah, hayır," dedi Kimberly, dehşet içinde Sal'e bakarak. "Kahverengi keşiş örümceği mi?"

Sal başıyla onayladı.

"Utangaç oldukları sanıyordum," dedi Kimberly, açıkta kalmış boynu için büyük bir endişe duyarak.

"Belki de fıstık ezmeli çikolataları seviyorlardır" dedi Sal ve sandviçini elinden bırakıp ayağa kalktı. Gözlerini omzundan ayırmadan Kimberly'ye doğru bir adım attı. "Bunu elimden geldiğince

çabuk yapacağım."

"Gömleğimde mi?"

"Pek sayılmaz."

Kimberly gözlerini kapadı. "Kararlı olmak zorundasın, Sal. Bir kerede harekete geçip lanet şeyi üstümden atmalısın. Tereddüt edersen paniğe kapılır ve beni sokar"

"Biliyorum, biliyorum."

Rainie ve Quincy de endişelenerek ayağa kalkmışlardı. Rainie bir anda Quincy'ye baktı ve "Lanet olsun," diye bağırarak sırtına bir şaplak indirdi. Quincy hâlâ ne olduğunu anlamamıştı ki Rainie bu kez omzuna ve kalçasına vurdu.

Bir, iki, üç," diye saydı Sal ve örümceği Kimberly'nin üzerinden attı. Kimberly hemen ayağa fırladı ve panik içinde etrafında döndü.

"Aman Tanrım," diye bağırdı Sal ve Kimberly'yi geri çekti.

"Ne var? Ne oldu?"

"Örümcekler. Her tarafta… Örümcekler var."

Dördü birlikte kütükten geri çekildiler. Kimberly bu kez onarlı gördü. Çürük ağaç kütüğünün her tarafında koşuşturan, saklanmak için bir yerler arayan onlarca küçük, kahverengi, ince örümcek vardı.

Rainie üzerinde bir şey var mı diye panik içinde kendi etrafında dönüp dans ediyor, Quincy de yardım edebilmek için ona biraz olsun durmasını söylüyordu. Ardından Sal kendi etrafında dönüp ayakkabılarını, çoraplarını ve bileklerini kontrol etmeye başladı.

Kimberly şaşkınlık içinde bir onlara bir örümcek kaplı ağaç kütüğüne bakıyordu. Crawford-Hale kahverengi keşişlerin çok çekingen yaratıklar olduğunu söylemişti. Onlarla karşılaşmanın çok zor olduğunu söylemişti ama şimdi burada koca bir sürü vardı.

Dinchara'nın kölesiyle birlikte arşınladığı bu yolun sonunda, cesetlerden kurtulmak için mükemmel olduğu bir açıklıkta kahverengi keşiş örümcekleri cirit atıyordu. Fakat toprağa saplakları sarı bayrakların hiçbiri gömülen bir cesedi işaret etmiyordu.

Kimberly o anda anladı. Daha en başında ona söylenmiş o sözü hatırladı. Başından beri hatırlamalıydı bunu.

Ağaç kütüğüne doğru bir adım daha attı.

Ve başını kaldırıp yukarı baktı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

OTUZ DOKUZ

Özgürlüğümün ilk haftalarında ne yapacağımı bilemedim. Best Western otellerinden birine yerleştim. Cebimde bir sürü para ve içimde lüks bir hayatın tadını çıkarmak için büyük bir heves vardı. İlk video oyunumu aldım. Tam doksan altı saat boyunca ekrana baktıktan sonra gözlerim kan çanağına döndü. Başıma saplanan dayanılmaz ağrı yüzünden sonunda uyuyakaldım.

Yeni bir oyun almak için sekiz kilometre yol yürüyerek dükkâna geri döndüm. Sonra orada bir Huffy bisiklete âşık oldum. Onu da aldım. Ayrıca kendime yeni giysiler ve yeni iç çamaşırları aldım. Bu kendimi o kadar iyi hissettirdi ki Henrietta'ya da ilk teraryumunu aldım. İçinde rengârenk çakıl taşları ve çok derin olmayan bir su kabı vardı. Onu televizyonun üzerine yerleştirdim. Böylece bütün gece oradan beni izleyebilecek, video oyunu oynadığımı, ellerimin uykusuzluktan titrediğini, cildimin gittikçe soluk bir beyaza dönüştüğünü görebilecekti.

Bir türlü dinlemiyordum. Rahatlayamıyordum. Gözlerimi kapıdan alamıyordum. Kapının vurulmasını bekliyordum. Kapının açılmasını ve Hamburger Adam'ın koridorda, parçalanmış kafatasıyla kanlar içinde belirmesini bekliyordum.

"Evlat," diye bağırıyordu rüyalarımda. "Benim gibi bir ca-

navarı öldürebileceğine gerçekten inandın mı?" Sonra kahkahalar atıyordu. Nihayet soğuk terler içinde çığlık çığlığa uyanıyor ve aptalca bir şekilde "anne" diye bağırıyordum.

O ilk haftalarda bir sürü video oyunu oynadım.

Üçüncü hafta, kahvaltı için ikram edilen bedava simitler için yemek salonuna her indiğimde otel müdürü şüpheli gözlerle beni süzdü. Bir sabah kimliğimi görmek istediğini söyledi. Paniğe kapıldım, bir salak gibi titremeye başladım. Sonunda gidip kimliğimi odamdan almam gerektiğini söyleyebilecek kadar toparladım kendimi.

Dükkâna kadar hiç durmadan koştum. Üç tane sırt çantası aldım. Odama dönünce Henrietta dahil her eşyamı topladım. Hava kararduğında otelden çıktık. Kahrolası müdür.

Bir gençlik hosteli buldum. Başka yalnız gençlerle çevrili olursam daha az dikkat çekerim diye düşünmüştüm. Hostel pek iyi değildi. Odalar konforsuzdu. Kablolu televizyon yoktu. İlk gece birisi bisikletimi çaldı. İkinci gece oyun konsolum gitti.

Henrietta'yla beraber oradan da ayrıldık. Oradan oraya sürüklendik. Yeterince uyku uyumadan, yeterince yemek yiyemeden ve dinlenmek için zaman bulamadan kaçtık. Sürekli gitmeye devam etmek zorundaydık. Çünkü Hamburger Adam bizi bulabilirdi.

Sonra, Hamburger Adam'ın avlanmak için arşınladığı o sokakların aynılarında buldum kendimi. Taş kokain içiyordum ve yere inmemek için elimden geleni yapıyordum.

Bir süre sonra param bitti. Dibe vurdum. Bir sabah kusmuğumun içinde uyandım. Her şeyim çalınmıştı. Geriye yalnızca Henrietta'nın içinde yaşadığı çanta kalmıştı.

Ve işte ilk defa o zaman Hamburger Adam'ın gerçekten gitmiş olduğu dank etti kafama. Artık doğru dürüst bir eve koşup sığınmak yoktu benim için. Artık hak ettiğim için on dolar daha

istemek yoktu. Artık mutfak dolaplarında kendiliğinden beliren Twinky çörekleri yoktu.

Hamburger Adam ölmüştü ve artık tek başımaydım.

Tam bir salak gibi saatlerce ağladım. Teselli edilemez bir halde zırlayıp durdum. Bir çöp varilinin yanına kıvrıldım ve yapayalnız kalmış olmaktan ödüm koparak, göz yaşlarımın çaresizliğinden nefret ederek öylece yattım. Sonra Henrietta'yı çantamdan çıkardım ve onu göğsüme koydum ve beni sokması, yaşadığım acıya son vermesi için yalvardım. Elinden gelenin en kötüsünü yapması için yalvardım ona.

Ama o sadece öylece oturdu. Kıllı bacaklarından biriyle boynumu okşadı. Sonunda sakinleştim, bitkin düştüm ve uyuyakaldım. Uyandığımda Henrietta benden birkaç santim uzakta, bir hamamböceği yiyordu. Bir süre onu izledim. Büyük bir titizlikle böceğin kafasını koparmasını, içindeki sıvıyı hortum gibi içine çekmesini ve cesedin kabuklarını ezmesini hayranlıkla izledim.

Başka bir hamamböceği yanımızdan geçti. Onu şişko gövdesinden yakaladım ve ağzıma attım. İlk ısırıkta dilimin üstüne, sıcak, tuzlu bir sıvı yayıldı. Böceği öğürerek tükürdüm ve elimin tersiyle dudaklarımı sildim. Hamamböceklerini Henrietta'ya bırakacaktım. Bana bir Twinky lazımdı.

Ama hiç param yoktu, yaşadığım bir adres yoktu, geçerli bir fotoğraflı kimliğim bile yoktu. Hamburger Adam'ın oyuncağı olmaktan evsiz bir serseri konumuna düşmüştüm. Bu yüzden ben de mantıklı olan şeyi yaptım. Yanımdan geçen altı adama teklifte bulundum. Bir süre sonra geceyi geçirmek için bir oda tutacak kadar param olmuştu.

Beni bekleyen gelecek bundan mı ibaretti yani? Şeylerini kaldırmak için çocuklara ihtiyacı olan kıllı, şişko adamların önünde pantolonumu indirerek geçecek sayısız günler mi? Belki şanslı günümdeysem, karşıma çıkan beleş bir esrar ya da asit her

şeyin daha az gerçek, daha çok başa çıkılır görünmesini mi sağlayacaktı?

Kafeste yaşayan Henrietta'ydı, ama özgür kalamayan bendim.

Sonra aklıma bir şey geldi. Hamburger Adam'ın çektiği filmler hâlâ Henrietta'nın meraklı bakışları önünde içine doldurduğum o son sırt çantasıydı. Saatler, saatler süren bir sürü film. Bu tip adamlar böyle şeylere bayılırlardı.

İlk kaseti elli dolara sattım. Adamın o kadar hoşluna gitti ki, dört saat sonra geri gelip bütün koleksiyonu almak için bana bin dolar teklif etti. Gözleri hevesle parlıyor, alt dudağından salyaları akıyordu. O anda anladım ki iyi bir şey yakalamıştım. Ona beş yüz dolara bir kaset daha sattım. Sonra en yakındaki elektronik dükkânına giderek yeni işime yatırım yapmaya karar verdim.

Dükkândaki adam çok yardımcı oldu. Özellikle de bunların "ev yapımı" filmler olduğunu duyunca. Bir anda bana göstermek istediği bir arka odadan bahseder oldu. Fakat bu kez dizlerinin üzerinde eğilen o, gücün sahibiyse bendim. Hoşuma gitmişti. Gerçekten, çok, çok hoşuma gitti.

Bob'dan bazı şeyler öğrendim. Nasıl düzeltme yapacağımı, nasıl kesip biçimlendireceğimi, üç saatlik bir videoyu nasıl sekiz farklı filme çevirebileceğimi. Bana ilk bilgisayarımı aldı. Beni Internet'teki doğru sohbet odalarına yönlendirdi. Burada rumuzları Ölüsevici, Kukuhastası gibi şeyler olan insanlar, yeni işimi geliştireceğim farklı noktalar gösterdiler bana. Ve bunlardan en çok ilgiyi gören de çocuk pornosuydu.

Daha büyük, uluslararası pazarlara nasıl sızacağımı öğrendim. Benimkisi gibi ticari amaçlı web siteleri para eden görüntüleri birden fazla sunucuda depolayabiliyor, böylece kaynağının bulunmasını güçleştirebiliyordu. Veya kanun güçleri daha akıllı hamleler yapmaya başlarsa, tek bir görüntüyü alıp, birkaç parçaya bölerek her parçayı dünyanın başka bir yerindeki bir sunucuda saklayabiliyordum. Dijital çağ hayatı sürekli kolaylaştırıyordu.

Çocuk pornosu çok geniş çaplı bir işti. Ayak takımından "ucuz alıcılar" küçük bir çocuğun tamamen giyinik fakat biraz seksileştirilmiş, biraz kışkırtıcı poz verdiği bir fotoğrafa razı olabiliyordu. Bunun yanında bir de sapına kadar bağımlı olanlar vardı. Bunlar ciddi alıcılardı. On iki yaşından küçük, çığlık çığlığa bağıran kızlar görmek isterlerdi.

Her işte olduğu gibi, porno da para nerdeyse oraya yoğunlaşır. Internet'te on binin üzerinde web sitesi sadece bu işe odaklanmıştır. Ve bunların yüzde doksan birini ergenliğe girmemiş çocukların çığlıkları oluşturur.

Sonradan anladığıma göre Bob da bunların hastasıydı. Ve hiçbir şeyin beni şaşırtacak kadar korkunç olmadığını gördüğü zaman Bob çok mutlu olmuştu. O kadar mutluydu ki bu beni öfkeden çıldırtmaya yetmişti.

Böylece bir gün evine gittim ve onu Louisville Slugger marka bir beysbol sopasıyla öldürene kadar dövdüm. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Belki bahar mevsimi odluğu içindi. Gittiğim her yerde tazelenmiş dünyanın kokusunu aldığım içindi. Ya da belki bir gece önce yağmur yağmıştı ve bu da bende birini öldürme isteği uyandırmıştı.

Bob'un bilgisayarını, kayıt cihazlarını ve büyük bir cömertlikle benim için yaptırdığı sahte kimliği aldım. Henrietta'yla bir kez daha yollara döküldük.

Oradan oraya sürüklendik. Artık daha büyüktüm ve daha az dikkat çekiyordum. Bir araba satın aldım ve ucuz bir daire buldum. Etraftaki komşuların hiçbir şeyi fark etmedikleri bir yerdi burası. Günlerimi Internet'te dolaşarak, YouTube'da, MySpace'de takılarak geçirdim. Dışarıda bir sürü yalnız çocuğun, bütün

samimiyetleriyle onların arkadaşı olmak istediğimi sanan saf çocukların olduğunu öğrendim. Ve dışarıda benim ailemden bile daha saf olan bir sürü ebeveynin olduğunu gördüm.

Gündüzleri bir ya da iki saatliğine uyuyor, gecelerimi internette geçiriyordum. Çok para kazandım. Kazandığım parayla eve tekila stoku yapıyordum. Böylece, kara büyüler başıma üşüştüğünde, etrafımı kocaman bir karanlık kapladığında, kulaklarımda küçük çocukların çığlıkları ya da Hamburger Adam'ın kükremeleri yankılandığında, toprağı kazan küreklerin sesini duyduğumda, bir şişe tekilayı bir dikişte içebiliyordum. Şişeden çıkan kurtçukları Henrietta'ya veriyordum ama Henrietta onları yemiyordu.

Bir gece, şişenin yarısında geldiğim sırada, Henrietta'ya uyumaya ne kadar ihtiyacım olduğunu anlatmaya çalışırken aklıma müthiş bir fikir geldi. Henrietta olanları görmüştü. Henrietta Hamburger Adam'ı öldürmeme yardım etmişti. Ama o yine de sürekli uyuyabiliyordu. Neden? Çünkü onun her yeri gören sekiz tane gözü vardı.

Böylece en yakındaki dövme salonuna gittim. Henrietta omzumda oturuyor, saçlarımla oynuyordu. Adama tam olarak ne istediğimi söyledim. Adamın rengi attı ve beni vazgeçirmeye çalıştı. Ama önüne nakit olarak beş bin dolar koydum ve tekilam elimde, koltuğa yerleştim. Tam bir ay daha acıdan gebererek geçti. Alnım kocaman şişti ve kaskatı kesildi.

Şişliğin indiği ilk gün saatler boyunca uyudum. Henrietta'ya harika bir yaratık olduğunu söyledim. Ve o andan itibaren artık biliyordum: Hayatta kalacaktım. Savaşı kazanacaktım. Çünkü Henrietta beni kurtarmıştı.

Sonra bir gün onu gördüm. Parkta basketbol oynuyordu. Ufak tefek ama güçlüydü. Boyunun kasalığını çevik ve hızlı davranarak telafi etmeye çalışan cılız bir çocuk. Sonra bir turnike yaptı

ve göz ucuyla ona bakarken öyle güçlü bir dejavu yaşadım ki bir an için nefes dahi alamadım.

Çocuk tıpkı bana benziyordu. Yirmi sene önceki halime. Hâlâ bir ismimin olduğu zamanlar. Bir ailemin ve bir geleceğimin olduğu zamanlar.

Ve o anda ne yapmam gerektiğini anlamıştım.

Güvende olduğunuzu sanırsınız. Orta sınıftan, banliyö hayatı süren, doğru arabaya, güzel bir eve sahip olan sıradan biri olduğunuzu düşünürsünüz. Kötü şeyler başka insanların başına gelir sanırsınız. Belki karavan parklarında yaşayan fakir, kepazelerin başına. Çocukların, cinsel suçlulara oranın dörde bir kadar düşük bir rakam olduğu o yerlerdeki insanların başına gelir bunlar.

Ama sizin başınıza gelmez. Asla size olmaz. Siz bunun için fazla iyisinizdir.

Bir bilgisayarınız var mı? Çünkü eğer varsa, bilin ki çocuğunuzun yatak odasında ben de varım.

İnternette kişisel profil sayfanız var mı? Çünkü eğer varsa, çocuğunuzun ismini, beslediğiniz hayvanı ve en sevdiğiniz hobilerinizi biliyorumdur.

Web kameranız var mı? Çünkü eğer varsa, oğlunuzu ya da kızınızı elli dolar karşılığında tişörtünü çıkarması için ikna ediyorumdur. Yalnızca tişörtünü. Bir tişörtten ne çıkar? Hadi ama, elli dolar.

Beni dinleyin. Ben Hamburger Adam'ım.

Ve sizin için geliyorum.

KIRK

"Portia örümceği gerçek bir yamyamdır. Başka bir örümceğin ağına süzülür ve kendini ipliğe dolar. Ağın asıl sahibi olan örümcek bu davetsiz misafirin ağa takılan bir böcek olduğunu düşünerek ona doğru yaklaşır. Portia örümceği o esnada harekete geçer ve şaşkınlığa düşmüş olan ağ örümceğini öldürüp yer."

Örümcekler Hakkındaki Tuhaf Gerçekler,
CHRISTINE MORLEY, 2007

KIMBERLY YUKARI BAKINCA İLK BAŞTA BİR ŞEY GÖREMEDİ. ANCAK SONRA rüzgâr esti ve başından beş metre yukarıda yavaş yavaş sallanan cismi gördü. Neredeyse bir kozalağı andırıyordu ama fazlasıyla iri bir kozalağı.

"Rachel! Harold!" diye bağırdı, telaşla. "Herkes yukarı baksın! Cesetler ağaçlarda! Ağaçların dallarından *sarkıyorlar*."

Diğerlerinin hayretler içinde ayağa fırladıklarının, şaşkın bağrışlar arasında geri çekilerek tepedeki dallara baktığının farkında bile değildi artık. Gözlerini yukarıdan sarkan uzun, dikdörtgen şeklindeki cisimden alamıyordu. Birbirine bağlanmış ayak kısmında dar, yukarı çıktıkça omuzlara doğru genişleyen, en te-

pede baş şeklini alan, yeşil ve kahverengi alacalı bir kumaşa sarılmış olan bu şeyi artık netlikle görebiliyordu. Mısır mumyaları gibi kumaş ve iple sarılmış cesetler sonsuza dek orada kalmak üzere terk edilmişlerdi.

Bir kez daha bir rüzgâr esti ve ince uzun kütle tuhaf bir hışırtıyla sallanarak Kimberly'nin kollarındaki tüyleri diken diken etti.

"Bu da ne?!" diye fısıldadı, yanında Sal. Herkes birer birer kafalarının üzerinde sallanan şeyleri görmeye başladıkça art arda şaşkınlık içinde haykırışlar yükseldi.

"Kendini örümcek sanıyor, hatırladın mı?" diye mırıldandı Kimberly. "Bu yüzden onları koza gibi sarmış ve ağından aşağı sarkıtmış. Aman Tanrım, şimdiye kadar kimsenin cesetleri bulmamış olmasına şaşmamak lazım. Gökyüzüne bakmak kimin aklına gelir ki?"

"İpekli kumaş," dedi Quincy, arkalarından. "Eski askeri paraşütler. Benim tahminim bu. İpekli kumaş olmasının sebebi cesetleri iyice sarması. Askeri kamuflaj olmasının sebebi ise ağaçların arasında gözden kaybolması."

"Naylon," dedi Kimberly. "Aaron bana söyledi. Gayet pratik amaçlar için. İpek hassastır. Otuz beş aydan daha az bir sürede tamamen çürüyebilir. Yün de öyle. Pamuklu kumaşlar biraz daha iyidir. Kırk sekiz aya kadar dayanabilirler. Ama naylon dört seneden sonra bile bozulma izi göstermeyebilir. Dünyadaki en dayanıklı kumaştır."

Babası gülümseyerek kızına baktı. "Tamam, hatamı kabul ediyorum. İyi iş çıkardın, ajan Kimberly."

"Yine de fazla övgü yağdırma bana, cesetleri oradan nasıl indireceğimizi hâlâ bilmiyorum."

Harold tekrar arazinin ortasına yürümüştü. Rachel da onun yanındaydı. Kimberly ve Harold da büyücü toplantısına başlamak için onlara katıldılar. Polis memurları ve DTE görevlileri ise tepedeki dalları araştırmaya devam ediyorlardı.

"Şu ana kadar on tane ceset saydık ve saymaya devam ediyoruz," dedi Harold, şaşkınlık içinde. "Her ağacın altına, cesedin sarktığı yöne bir sarı bayrak dikiyorum."

"Total Station'a ihtiyacımız olacak," dedi Rachel, alt dudağını ısırıp, bir sonraki hamlelerini hesaplamaya çalışarak. "Kelimenin tam anlamıyla havada asılı kalmış bir suç mahallinin grafiğini çıkarmak için başka bir yol yok. Aşağıya telefon edeceğim ve Jorge'yle Louise'e Total Station'ı getirmelerini söyleyeceğim. Fakat referans almak için belirli bir nirengi noktasına ihtiyacımız olacak. Harold?"

"Çantamdaki jeolojik araştırma haritasına bakabilirim. Olmazsa kumanda merkezini arayıp web sitesinden bize en yakın nirengi noktasını söylemesini isteriz. Eminim oldukça kolay ulaşılabilen bir yerdedir. Jeolojik araştırmadaki arkadaşlar da çalı çırpıları aşmaktan en az bizim kadar hoşlanmıyorlardır."

"Pekâlâ. Total Station'ı getireceğiz, nirengi noktasını alacağız ve her cesedi mini bölümler olarak haritalandırmadan önce bütün bölgenin bir bütün halinde grafiğini çıkaracağız. Grafik demişken birkaç rulo kâğıda, ceset torbalarına, ipler için delil saklama torbalarına ve cesetleri dağdan indirmek için sedyelere ihtiyacımız olacak. Tıbbi muayenecinin ofisini arayıp ulaştırma için bize yardım edip edemeyeceklerini öğrenelim. Geriye ne kalıyor? Hım... Jeneratör, projektör... Harold, geldiğimiz yoldan Green Gator aracı çıkabilir mi?"

"Hayır."

"Başka bir yoldan?"

"Olmaz."

"Kahretsin." Rachel tekrar dudaklarını ısırmaya başladı. "İki takım daha isteyeceğim. Eğer bu işi halletmemizin tek yolu

yürümekse, daha çok bacağa ihtiyacımız olacak."

"Hey, hey, HEY!" diye bağırdı birisi ağaçların oradan. "Buradaki şey kıpırdıyor. Yemin ederim, kıpırdadı. Sanırım *hâlâ hayatta*."

"Aman Tanrım!" dedi Rachel ve hep birlikte sesin geldiği yöne doğru koştular.

"Merdiven lazım," diyordu polis memurlarından biri.

"Hayır, bekleyin, ateş ederek yere indirebilirim."

Rachel büyük bir köknar ağacının altında dikilen polislerin arasından geçti. "Geri çekilin. Cesetler benim işim."

Polisler geri çekildi.

Rachel ellerini beline koyarak yukarıdan sarkan cesede baktı. Kimberly ve takım lideri Rachel cesetteki kıpırdamayı aynı anda fark ettiler. Aşağı doğru hafif bir hareket, sonra yukarı doğru bir hareket daha.

Kimberly ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Rachel'ın yüzüne baktı. Rachel da onun gibi cesedin hâlâ yaşıyor olduğunu düşünmüyordu.

"Harold?" dedi Rachel, sessizce.

"Bilemiyorum," dedi Harold. Kimberly Harold'ı hiç bu kadar çaresiz görmemişti.

"Kontrol etmemiz gerek," diye mırıldandı Rachel. "Her ihtimale karşı. Belli mi olur?" Fakat Rachel bu duruma sevinmiş gibi görünmüyordu. Fazlasıyla endişeliydi.

Takım liderleri Rachel derin bir nefes aldı sonunda. "Pekâlâ. Tenteyi şuraya yayacağız," dedi. Parmağıyla kozanın hemen altında bir sınır çizdi. "Onu yavaşça indirip tentenin üzerine yatıracağız. Sonra da güvenli bir şekilde etrafındaki kumaşı açabiliriz. Harold?"

Harold ağacın gövdesine doğru yürüdü ve parmaklarıyla incelemeye başladı. "Delikleri görüyor musunuz? Aralarında düzenli boşluklar var. Bence şüphelinin çivili ayakkabıları vardı. Telefon direklerine tırmanan kamu çalışanlarının giydiği gibi. Şüpheli ağaca tırmanıp ipi yüksek dalların üzerinden atmak için o ayakkabıları kullanıyordu. Sonra aşağı inip ipin diğer ucundan çekiyordu. Bunu yapmak için bayağı bir kas gücü gerekir ama tabi belki yukarıda makaralı bir sistem vardır belki. Ya da yardım alıyordur. Ya da her ikisi de."

"Nasıl bir ip olduğunu söyleyebiliyor musun?" diye sordu Rachel.

"Bakalım neymiş?" dedi Harold ve bir dürbün çıkartıp gözlerine dayayarak ayarlarını yaptı. "Hım… Naylon gibi görünüyor. Aman tanrım! Bütün şey hareket ediyor şimdi. Rachel, ben bunun yaşayan bir insan olduğunu düşünmüyor."

"Biliyorum, biliyorum. Ama emin olmak zorundayız, Harold. Başka yolu yok."

Harold derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. "Ben yukarı tırmanırım," dedi ve elleriyle çekiştirerek birkaç dalı denedi. "Sanırım düğümü bozmadan ipi kesebilecek kadar yükseğe tırmanabilirim."

"Sonra? Zavallı insan yere mi çakılsın?" diye sordu Rachel.

"Ah, tabii ya. Peki, ben yukarı tırmanırım ve ipe yaklaşıp seçeneklerimizin ne olduğuna bakarım."

"Pekâlâ. Öyle yap."

Harold ellerine bir çift kalın işçi eldiveni taktı ve çevik hareketlerle daldan dala geçerek tırmanmaya başladı.

Sal Kimberly'nin yanına gitti. "Bir ağaçtan ceset nasıl indirilir?"

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı Kimberly. "Ceset Kurtarma Okulu'nda bu konuya denk gelmemiştik."

"O insan canlı değil, öyle değil mi?"

"Öyle olduğunu hiç sanmıyorum."

"Peki, onu kıpırdatan şey ne o zaman?"

"Yakında öğreneceğiz."

Harold şimdi üç buçuk metre yukarıda tek eliyle bir daldan sarkıyor, cesede yaklaşıyordu. Ağacın dalı tehlikeli bir şekilde çatırdadı ve Harold gergin bir ıslık öttürmeye başladı.

"İpin sonunu buldum," diye seslendi aşağıya doğru. "Şüphelimiz bayağı karmaşık bir sistem kurmuş buraya. Anladığım kadarıyla ip neredeyse bir makara sistemi gibi birçok farklı dalın etrafından geçirilmiş. Sanırım ipi burada kısmen kesersem, sonra en tepedeki dala çıkıp hızla çekersem, cesedi aşağı sarkıtacak kadar uzun bir ip elde etmiş olurum. En azından yere bayağı yaklaşır."

"Ne kadar yakına?"

"Bak, bir bok bilmiyorum," diye bağırdı Harold, nefes nefese kalmış bir halde. Harold'ın daha önce küfür ettiğini hiç duymamış olan Rachel ve Kimberly kaşlarını havaya kaldırdılar. Harold kendini toparlayarak devam etti. "Belki bir merdiven kullanabiliriz. Ah, kahretsin..."

Ceset tekrar kıpırdıyordu. Çapraz iplerin arasında sıkışmış naylondan mumya sağa sola doğru sallanıyordu. Fakat bu, kurtulmaya çalışan kol ve bacak hareketlerine hiç benzemiyordu. Sanki... Sanki bir uzaylı gibi görünüyordu. Yüzeyin altında dalgalanan ayrı bir yaşam formu gibiydi.

"Rachel?" diye bağırdı Harold gergin bir ses tonuyla.

"Pekâlâ. Sence en iyisi nasıl olacaksa öyle yap. Ama düğümü bozma."

"Başka emrin, Sherlock?" diye mırıldandı Harold, daha çok kaşların havaya kalkmasına sebep olarak.

Harold'ın testeresinin ipe sürtünme sesi duyuldu. Sonra herkes derin bir nefes aldı. Harold şüphelinin makara sisteminin bir sonraki aşamasına doğru tırmanmaya başladı.

Tepedeki dal, aşağıdaki daldan fark edilir ölçüde daha inceydi. Harold karnının üzerinde dala yerleşince tekrar büyük bir çatırtı duyuldu. Sonra aynı anda bir sürü şey yaşandı.

İp Harold'ın testeresiyle incelttiği yerden koptu ve kırbaç gibi ağaca çarptı. Harold bir feryat kopardı ve eldivenleriyle naylon ipe yapıştı. Ceset bir buçuk metre aşağı düştü ve sonra aniden tekrar asılı kaldı.

"Tanrı aşkına..." diye bağırdı Harold. "Daha fazla tutamayacağım... Aşağı düşece...*kahretsin!*"

İpi elinden kaçırdı ve ceset iki bir buçuk metre daha aşağı sürüklendi. İp bir kez daha dolandı ve ceset yine havada asılı kaldı. Harold hiç vakit kaybetmeden tepedeki daldan inmeye başladı. İpin düğümlendiği yere varınca, dala doğru uzandı ve ipi tuttu.

"Geliyor!" diye seslendi ve düğümü çözdü. Ceset aşağı doğru indi. İki polis memuru onu yakalamak ve yavaşça tentenin üzerine indirmek için öne atıldı.

Bu kadar yalından bakınca, insan vücudu şeklinde kamuflaj desenli kumaşa iplerle sıkıca sarılmış şeyi daha iyi görebiliyorlardı. Naylonun içinde tekrar kıpırtılar oldu. Polislerden biri hafifçe bağırarak geri sıçradı.

"Pekâlâ," dedi Rachel, kontrolü eline alarak. Harold ağaçtan inmiş, diğer insanlar kıpırdanan mumyanın etrafında toplanmaya başlamıştı. "Benim dışımdaki herkes geri çekilsin. Bu işi yavaşça ve düzgün bir şekilde halledeceğiz." Bir çantadan galoş, saç filesi ve eldiven çıkardı. Tente suç mahalliydi ve naylon kozanın içinden veya üstünden düşen bütün delilleri korumak zorundaydılar. Rachel'ın görevi suç mahallinin yabancı maddelerle kirlenmesini önlemekti.

"Ben yaparım," dedi Harold, Rachel'ın elindeki bıçağa uza-

narak."

"Sorun değil, Harold. Ben de hallederim," dedi Rachel. "Bütün o paraları bunun için kazanıyorum ne de olsa."

Ses tonundaki kahramanlığa rağmen Rachel mumyaya temkinli adımlarla yaklaştı. Kimberly mumyadan yayılan kokuyu ilk kez netlikle alabiliyordu. Havayı bir anda ele geçiren bir çürüme kokusuydu bu.

Harold tentenin ucunda dizlerinin üzerine çöktü ve Kimberly'yle Sal de yanına gittiler. Rachel, bileklerden başlayarak bütün vücudu saran kalın ipi dikkatlice inceliyordu.

Kimberly Rachel'ın düğüm yerlerini aradığını biliyordu. Düğümleri korumak her zaman çok önemliydi. Kansas'taki BTK katilinin peşine düşen polislere düğümleri sorarsanız size nedenini anlatırlardı.

Rachel ilk düğümü bilek kısmında buldu. Düğümün birkaç santim ötesinden bıçağını geçirerek kalın naylonu kesti. Bu biraz zaman alıyordu. Sonunda ip çözüldü ve ayak kısmından aşağı kayarak açıldı. Rachel ipi yavaşça çekti ve cesedin altından geçirerek, dikkatli hareketlerle çözmeye başladı.

Naylon mumyanın her tarafı hafifçe kıpırdandı, sanki nefes alıyor gibi. Rachel bir an için ürktü, sonra kendini toparlayıp devam etti. Artık baş kısmına kadar gelmişti. Gövdenin büyük bir kısmı çözüldüğü için işi artık kolaylaşmıştı.

İpin son kısmını da boyundan çıkardı. Kimberly artık naylonun katlarını, vücudun etrafına nasıl sarınmış olduğunu netçe görüyordu.

"Pekâlâ," dedi Rachel, sessizce. "Ortadan başlayacağım. Herkes gözünü dört açsın."

Ayağa kalktı. Cesede doğru eğildi. Bel kısmındaki ilk kumaş katmanını tuttu ve sertçe çekti.

Naylon koza bir anda patlayıverdi. *Mikrodalgada patlayan mısırlar gibi* diye düşündü Kimberly, o sersemlik içinde. Naylon tamamen kenarlara yayıldı ve içinden akın akın örümcekler dökülmeye başladı. Siyah, kahverengi, büyük, küçük, her çeşit sekiz bacaklı yaratık naylon hücrelerinden kurtulmuş olmanın sevinciyle sağa sola koşturuyorlardı. Rachel ise bir çığlık koparak geri geri sendeledi. "Vay anasını! Şuna bakın hele!" diye bağırarak ayağa fırladı Harold.

Ve o anda ağaçların ardından bir tüfek sesi geldi. Harold'ın omzu bir anda kırmızıya bulandı ve bir kez daha bağırdı. "Vay anasını! Bir de buna bakın!"

Sonra yere düştü.

"Herkes saklansın!" diye bağırdı Rachel ve çalıların arasına doğru sürünerek kaçtı.

Sal, Harold'ın yaralanmış bedenin üzerine kapandı. Kimberly de babası ve Rainie'yle birlikte iri bir kaya parçasının arkasına sığındı.

Herkes Hamburger Adam'ın en iyi tuzakları kurmakta ne kadar başarılı olduğunu görmüştü artık.

KIRK BİR

"Kahverengi keşiş örümceklerinin zehirleri üzerinde yapılan deneyler, hem erkeklerinin hem de dişilerinin, memelileri zehirleme yeteneğine sahip olduğunu göstermiştir."

Kahverengi Keşiş Örümceği Biyolojisi,
JULIA MAXINE HITE, WILLIAM J. GLADNEY,
J. L. LANCASTER, JR., VE W. H. WHITCOMB,
BÖCEK BİLİM DEPARTMANI,
ZİRAAT BÖLÜMÜ, ARKANSAS ÜNİVERSİTESİ,
FAYETTEVİLLE, MAYIS 1966

YAĞMUR DURMUŞTU. GÜNEŞ ALACA KARANLIK ÇÖKMEDEN HEMEN ÖNCE son bir kez bulutların arkasından kendini göstermiş ve yine kaybolmuştu. Rita ve çocuk birlikte ışıkları açmamaya karar vermişlerdi. Nispeten karanlık olan mutfaktaki gölgelerin içinde otururak nöbet tutmaya devam ediyorlardı. Bir yandan da peynir ve kraker atıştırıp, portakal suyu içiyorlardı.

Birlikte eski bir gardırobu evin içinde sürüyerek arka kapının önüne dayamışlardı. Rita savunma hatlarındaki en zayıf noktanın arka kapı olduğuna karar vermişti. Sonra, Rita eski çarşaf-

ları aşağı indirmiş ve onlarla alçak pencerelerin üzerlerini kapamışlardı. Rita adamın içeriyi gözetlemesini, hareketlerini izleyerek saldırmak için taktikler geliştirmesini istemiyordu. Ve eğer camı kıracak olursa, çarşafların yaratacağı karmaşanın onlara çok değerli dakikalar kazandıracağını düşünüyordu. Belki üç ya da dört dakika, emin olamıyordu. Çocukla beraber oda oda dolaşıp savunmalarını güçlendirip, değişiklikler yaparken bir şeyi fark etmişti. Tek bir adamı eve sokmamak için aceleyle aldıkları bu önlemler kaçınılmaz olarak ikisini de eve hapsetmişti aynı zamanda.

Çocuğa bundan söz etmedi. Çocuk eski bir yastık kılıfından kopardığı bir parça kumaşı beline bağlamış ve bıçağını da kumaşın içine sıkıştırmıştı. Anlaşılan onun kafasını meşgul eden yeterince şey vardı zaten.

Rita 911'i aramadı. Bölge şerifiyle iletim kurmaya da zahmet etmedi. Çünkü çocuğun üniformalı adamlarla konuşmadan önce evden kaçıp gideceğini biliyordu. Hem ayrıca onlara ne diyebilirdi ki? Rita ve çocuk kendi savaşlarını veriyorlardı. Düşmanlarını tanıyorlardı. Bu savaşta çarpışmaya mecbur olduklarını biliyorlardı. Fakat diğer yandan, polise anlatabileceği elle tutulur hiçbir şey yoktu ortada.

Eski köşkte yaşayan adamla hiçbir zaman tanışmamıştı. Onunla hiç konuşmamış, hiç yüz yüze gelmemişti. Ve şimdi bu adamı ilk görüşünün aynı zamanda onu son görüşü olacağından korkuyordu. Ama Rita sert bir kadındı. Colt tabancası elindeydi. Son gülenin çocukla kendisi olacağına inanmak istiyordu.

Saat beşte güneş battı ve gölgeler uzamaya başladı. Rita esnedi. Uzun bir gece geçirmiş, ardından daha uzun bir gün yaşamıştı. Salondaki iki kişilik kanepeye uzanmak ve yorgun kemiklerini dinlendirmek için yanıp tutuşuyordu.

Dönüşümlü uyumalıydılar. Nöbetçiler öyle yapmaz mıydı? Joseph'in hayaletinin konuşabilmesini istedi. Çünkü Rita hiç bir savaşa katılmamıştı ve birkaç tavsiyenin yardımı dokunabilirdi.

Çocuk dikkatli gözlerle onu izliyor, bir sonraki hareketinin ne olacağını merakla bekliyordu.

"Biraz uyumalısın," dedi Rita. "Gece yarısına kadar uyu. Sonra ikimiz de dinlenmiş olmalıyız ve gözlerimizi dört açmalıyız."

"Ben iyiyim," dedi çocuk.

"Saçmalama, evlat. Askerler bile uyurlar. Bu gece ikimiz de uyumazsak yarın halimiz ne olur, söylesene?"

"Ama o gelecek."

"Henüz gelmedi. Bu yüzden biraz uyu, çocuğum. Hâlâ fırsatın varken uyu."

Çocuk suratını astı. Fakat ya Rita'nın sözleri bir şeyler ifade etmiş olmalı ya da çocuk Rita'nın sandığından daha yorgun olmalıydı ki, çocuk isteksizce başını sallayıp kendini merdivenlere doğru sürükledi.

"Saati kuracağım," diye seslendi Rita, çocuğun arkasından. "Seni altı saat sonra uyandırırım."

"Üç saat sonra uyandır," dedi çocuk, ters ters. "Sonra uyuma sırası senin olacak."

"Altı saat. Benim yaşımdaki insanlar için uyku diye bir şey yoktur zaten. Sanki bedenimiz sonsuz uykunun yaklaştığını hissettiği için uyumaya ihtiyaç duymaz."

Çocuk bu kez itiraz etmedi. Rita çocuğun omuzlarının, anımsadığından daha kambur durduğunu fark etti. Tek ayağını darağacına giden bir suçlu gibi sürüyordu. Evet, Rita fark etmişti, çocuk en kötüsünü bekliyordu. Her gece, yatağına yattığında bir daha uyanamamayı bekliyordu.

Acaba ne zamandır böyle bir hayat sürüyor diye merak etti. Bu geceyi atlatsalar bile onun gibi bir çocuk için yarın ne getirecekti acaba? Rita biliyordu ki, çocuk günün birinde konuşmaya

bir karar verirse, Joseph'in dahi hayal edemeyeceği hikâyeler anlatacaktı.

Ve sonra Rita daha genç olmayı istedi. Çünkü tanrı yardımcısı olsun ama, bu çocuğa bakmak isterdi. Ona sıkıca sarılır, geceleri bağırarak uyandığında saçlarını okşar, kötü günler geçirdiğinde, hatırladığı bütün anıları kapkara göründüğünde, masum olduğunu, sevgiyi hak eden, iyi biri olduğunu unuttuğunda onun elini tutardı. Kötü şeylerin onun suçu olmadığını söylerdi. Hayatta Rita gibi, onu tanımış olmaktan gurur duyacak insanlar olduğunu anlatırdı.

Rita dua eden insanlardan sayılmazdı pek. Rita'nın dünyasında insan bir şey istiyorsa, bunun için mücadele etmeli ve almalıydı. Ama şimdi dua ediyordu. Çünkü gece yavaş yavaş çöküyordu. Çünkü bu çocuğu seviyordu. Ve çünkü kalbinin derinliklerinde çok iyi biliyordu ki, doksanına merdiven dayamış bir kadının, tepedeki evde yaşayan o adama karşı en ufak bir şansı yoktu.

Kader Rita için ağlarını örmeye başlamıştı. Ve o güçlü olabilmek, en çok da çocuğu kurtarabilmek için dua ediyordu.

Rita kısa bir süre için uyuyakalmıştı. Öyle olmalıydı çünkü kendine geldiğinde kapı zili çalıyordu. İrkilerek yerinden sıçradı. Mutfak masasının yanındaki küçük, ahşap sandalyesinden neredeyse düşüverecekti.

Zilin ardından birisi kapıyı yavaşça tıklattı. Rita ellerini masaya koydu ve yerinden kalkmak için gayret etti. En çok da içini kaplayan merak duygusundan aldığı kuvvetle salona kadar yürüdü. Colt tabancası, Joseph'in eski pantolonunun cebinde, Joseph'in en sevdiği yeşil gömleğinin katlarının altında saklıydı.

Kötü adam eve kadar gelip yalnızca kapıyı tıklatacak kadar küstah olabilir miydi? Belki de kurduğu bütün stratejiler içinde, bulmacanın en önemli parçasını gözden kaçırmıştı–çocuğun Rita'ya ait olmadığı gerçeğini. Adam polislerle birlikte kapıya dayanıp çocuğu geri vermesini talep ederse yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ön kapıya vardığında kafasının içinde bu ihtimalle mücadele ediyordu. Kenardaki pencereden dışarıya bakmak için perdenin ucunu kaldırdı. Dışarıdaki, iri yarı korkunç bir adam değildi. Yalnızca aşağı mahalledeki kız gelmişti. Ağzında kocaman bir sakız vardı. Tek eliyle de komşunun yaşlı, kara kedisini ensesinden tutuyordu.

Midnight kızın evinin bahçesinde bir şeyler karıştırmış olmalıydı. Belki bahçeye birkaç ganimetini gömmüş ya da kızın en sevdiği sincabı yemişti. Rita kızın neden şikâyet edebileceğine akıl erdiremiyordu açıkçası. Çünkü kızın yaşadığı geniş evin geniş bahçesi yalnızca yabani otlardan meydana geliyordu. Rita kızla daha önce hiç konuşmamıştı. Yalnızca gece geç saatlerde bir yerlere gidip gelirken görmüştü. Muhtemelen civardaki barlardan birinde çalışıyor ve tanrı bilir ne yapıyordu.

Kız bir kez daha sabırsızca kapıyı vurdu. Rita da kilitleri açma başladı.

Rita kapıyı henüz bir parça aralamıştı ki kız kediyi Rita'nın suratına doğru itti. Kedi ürkerek miyavladı. Kız kediyi sabırsızca sarsmaya başladı.

"Bu senin kedin mi?"

"Hayır, Midnight bu. Yan komşunun kedisi."

"Madem yandaki komşunun kedisi senin verandada oturup ne halt ediyordu?" dedi kız. "Bana kalırsa burada pek rahat etmiş kendisi."

"Midnight erkek bir kedi. Her yerde rahat edebilir."

Kız Rita'ya inanmıyormuş gibi dudaklarını büktü ve kediyi hâlâ havada sallayarak evin içine doğru bir adım attı."

"Bak, sana söylüyorum. Bu kediden bıktım artık. Onu seviyorsan evinde tutsan iyi edersin. Yoksa bir daha bahçemi kazarken yakalarsam kıçına kurşunu sıkacağım."

"Son kez söylüyorum, bu kedi benim değil!"

"Rita."

Ses Rita'nın arkasından gelmişti. O kadar yavaş söylenmişti ki Rita neredeyse duymayacaktı. Hafifçe arkasını döndü ve çocuğun kapıya doğru geldiğini gördü. Ve çocuğun yüzündeki ifadeye bakınca çok büyük, çok feci bir hata yaptığını anladı.

"Hey, Scott," dedi kız, donuk bir ses tonuyla. "Hamburger Adam sana selam söyledi."

Kız kediyi Rita'nın üzerine fırlattı. Rita geri geri sendeledi. Ayakları Joseph'in pantolonunun bol paçalarına dolandı. Ardından sırt üstü yere düştü. Yaşlı, dayanıksız kalçasından bir çatırtı geldi. Midnight pençelerini kollarına sapladıktan sonra salona doğru fırlayıp gitti.

"Koş," diye bağırmaya çalıştı Rita, çocuğa. "Koş!"

Çocuk kaçtı. Kız Rita'ya bir tokat attı ve cebinden ipler çıkardı.

"Çocuğun hakkından birazdan gelirim nasıl olsa," dedi kız ve iplerden birini Rita'nın incecik bileklerine bağlayıp sertçe çekti. "Bu seni biraz oyalar, ihtiyar bayan."

Evin kapısını kapatıp çocuğun arkasından üst kata koştu.

Rita yerde kaldı. Kalçasındaki acı bütün vücuduna yayılıyor kıpırdamasını imkânsız hale getiriyordu. Bacaklarını oynatamıyor, ellerini oynatamıyordu. Şeytanla ilk kez karşı karşıya gelmişti ve otuz saniye bile dayanamamıştı.

Gözleri yanıyordu. Bir an için ağlayacağını sandı ve bu onu öyle sinirlendirdi ki karnının üzerine döndü, acıya dayanabilmek için dişlerini sıktı ve yerde sürünmeye başladı.

"Joseph," diye fısıldadı. "Ruhuma karşı sabırlı ol, sevgili ağabeyciğim. Bu gece bana yardım et. Son bir gece. Ondan sonra çok geçmeden ben de yanında olacağım."

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

KIRK İKİ

"Örümceklerin geçirdiği evrimler çoğunlukla kanlı sonuçlanır."
"ÖRÜMCEK KADIN"
BURKHARD BILGER,
New Yorker, 5 MART 2007

SİLAH SESLERİ. HER YÖNDEN, ART ARDA GELEN SİLAH SESLERİ.

Polisler paniğe kapılmıştı, belki federal ajanlar da aynen. Birçoğu silahlarını çekmiş ve çılgınca ağaçların arkasına doğru ateş etmeye başlamışlardı. En azından, Sal'in Harold'ı açık araziden kurtarıp, Kimberly, Quincy ve Rainie'nin arkasına saklandıkları koca kayaya kadar taşımasını sağlamak için, ateş ederek onu korumaya çalışıyorlardı.

Rachel Childs beş metre ötede bir ağacın dibine yatmıştı. Tek elinde Glock tek elinde telsiz vardı. Bütün gücüyle telsize doğru bağırıyordu. "Memur yaralandı. Memur yaralandı. Ateş altındayız. Acil desteğe ve tıbbi yardıma ihtiyacımız var. Helikopter, SWAT timi, milli muhafızlar istiyorum. Lanet bir bahane uydurmayın. Bana helikopter ve yaralı tahliyesi gönderin. Hemen. Şimdi. *Hemen!* Blood Dağı'ndayız. *Acil* yardım istiyoruz."

Kimberly Glock'unu çekmişti. İçinden Sal'e devam etmesi

için yalvarıyordu. Silahlı saldırganı görebilmek için telaşla gözlerini ormanda gezdiriyordu. Sal bir metre ilerleyebildi. Sonra dört metre daha. Uzaktan başka bir tüfek sesi duyuldu. Sal Harold'ı yere yatırıp üzerine kapanarak yaralı takım arkadaşını korumaya çalıştı. Kurşun hemen yanlarındaki ağacın gövdesine isabet etti.

"Orada," dedi Quincy, nefes nefese. "İşte orada. Sol tarafta."

Parmağıyla işaret etti ve Kimberly tekrar ateş etmeye başladı. Bu arada Sal'in tekrar ayağa kalkması ve Harold'ı koltukaltlarından tutup omzuna atması için biraz zaman yaratmış olmuştu. Ama Sal başaramayacaktı. Tek bir adamın seksen kiloluk birini o kadar geniş bir araziden taşımasının imkânı yoktu. Birinin Sal'e yardım etmesi gerekiyordu.

Kimberly araziye fırlamaya hazır bir şekilde bacak kaslarının gerildiğini hissetti.

Fakat tam fırlayacakken vazgeçti.

Oraya gitmeyecekti. Oraya gidemezdi.

Hamileydi. Kendi hayatını tehlikeye atabilirdi belki ama bebeğinin hayatını tehlikeye atmaya hakkı yoktu. Aman Tanrım, diye düşündü. Bir anne olacaktı ve anneliğin ilk görevlerinden biri bu lanet kayanın arkasında beklemek, takım arkadaşının ateş altında kalmasını izlemekti.

Uzaktan gelen ama yakın sonuçlar doğuran başka bir tüfek sesi duyuldu. Sal yere düştü. Kimberly ateş açtı. Takım arkadaşları da göremedikleri bir düşmana karşı verdikleri mücadeleye son bir çabayla devam edip Kimberly'ye katıldılar.

Quincy Kimberly'nin arkasında derin derin nefes alıyordu. Tek eli Kimberly'nin kolunda, tek eli Rainie'nin omzunda, ormanı dikkatlice süzüyordu.

"Kimberly," dedi.

"Tamam," dedi Kimberly. "Git ona yardım et. Biri yapmak zorunda."

Quincy ileriye doğru fırladı. Bu arada Kimberly onu korumak için ateş etmeye devam etti. Rainie'nin yanında paniğe kapıldığını hissediyordu ve her ikisinin de yanaklarından süzülen gözyaşlarının farkındaydı.

Quincy tam Sal'in yanına varmıştı ki bir tüfek sesi daha duyuldu. GBI ajanı irkildi ama yere düşmedi. Quincy Harold'ı sağ kolundan, Sal sol kolundan tuttu. Koşmaya başladılar. Harold'ın bedeni hareketsiz bir halde ikisinin ortasında sallanıyordu.

Kimberly başaracaklarına inanmak üzerindeydi. Bir kez daha kahramanlığın kazanacağını düşünüyordu ki düşman tekrar ateş etti. Sal sol tarafına doğru eğildi ve yere düştü.

Kimberly Şerif Duff'ın bir ağaç kütüğünün arkasından ayağa kalktığını gördü. Tüfeğin dipçiği omzunda, uzakta bir an için görünüp kaybolan bir parlaklığın izini sürüp tetiği çekti.

Quincy Harold'ı güvenlik altına aldı. Rainie de Sal'in koluna girerek kayanın arkasına gelmesine yardım etti.

Duff tekrar ağaç kütüğünün arkasına çömeldi.

Orman sonunda, ürkütücü bir sessizliğe gömüldü.

Harold'ın omzu iyi görünmüyordu. Kimberly gömleğini yırttı ve şişmiş yaranın üzerindeki toz ve pislikleri temizlemeye çalıştı. Harold'ın nabzı çok hızlı atıyordu. Gözleri gözkapaklarının arkasına kayıyordu. Eğer hemen tıbbi müdahale yapılmazsa hayatta kalmayı başaramayacaktı.

Sal yere çöküp sırtını kayaya yasladı. Tek eliyle sol tarafını tutuyordu. Rainie Sal'in beyaz gömleğini yırtınca altından sol kaburgasının üzerinde derin bir sıyrık çıktı. Yara çok fazla acıyor olmalıydı ama nispeten iyi görünüyordu. Sal'in sağlığı yerineydi ve bunu o da biliyordu.

"İlk yardım malzemelerine ihtiyacımız var," diye mırıldandı

Kimberly. "Bandaj, tuz solüsyonu, antiseptik. Hepsi çantalarda mevcut."

"Çantalar nerede?" diye sordu babası.

Kimberly başıyla kayanın diğer tarafını işaret etti. Quincy etrafına bakınıp kaşlarını çattı.

"Bu pek kolay olmayacak," dedi. Çantaların birçoğu hâlâ açık arazideydi. En az on metre gitmek gerekecekti.

"Bir şey yapmak zorundayız," dedi Kimberly. "Harold'ın durumu kötüye gidiyor. Ormanın içinden çıkıp bir ambulans gelecek değil ya."

"Ben çantaları alırım," dedi Sal, ayağa kalkmaya çabalayarak.

"Ah, kapa çeneni ve otur yerine," dedi Kimberly. "Bir gün için yeterince şeref kazandın. Biraz da başkalarına bırak."

Sal bozulmuş gibi görünüyordu ama acısı baskın gelmiş olmalıydı ki tekrar arkasına yaslandı. "Kimberly, sakın oraya sen gitmeye..."

"Hayır. Ben Florence Nightingale'i onuyorum. Yani John Wayne rolü babama ya da Rainie'ye kalıyor."

"İkimiz beraber gideriz," dedi Rainie. "Şansımız yaver giderse saldırgan kararsız kalır ve iki hedef karşısında biraz yavaşlar."

Kimberly tek kaşını havaya kaldırdı ama itiraz etmedi. Yağmurluğunu bir yastık gibi rulo yaparak Harold'ın ayaklarının altına koydu. Sonra iki parmağını ağzına götürüp ıslık çaldı. Rachel, uzaktaki ağacın arkasından kafasını uzattı. Kimberly bir dizi el kol hareketiyle ona yapacakları hamleyi anlattı. Rachel başını salladı.

Rachel'ın kafası tekrar göründüğünde Kimberly tek elini kaldırıp parmaklarıyla beşten geriye saydı. Sonunda Quincy ve Rainie kayanın arkasından çıkıp açık alana doru koşmaya başladılar. Aynı anda Rachel ve Kimberly ormana doğru ikinci bir ateş açtılar.

Beş, altı, yedi, sekiz. Rainie ve Quincy çantaların yanına vardı. İki elleriyle ikişer çanta aldılar. On, on bir, on iki, on üç. Kayaya doğru geri döndüler. Daha küçük bir hedef olmak için dizlerini kırmış, hafifçe yere eğilmiş, bir şekilde koşuyorlardı.

On dört, on beş, on altı…

Rainie ve Quincy kayanın arkasına geçti, çantaları yere bıraktı ve eğildi. Orman tekrar sessizliğe büründü.

Kimberly o ana kadar nefesini tutmuştu. Tam tekrar nefes aldı ki Sal'in yanında şuurunu kaybetmiş olduğunu fark etti. İlk yardım çantasından antiseptikli bir havlu çıkardı ve Sal'in kanayan yarasının üzerine koydu.

Sal bir çığlık atarak uyandı ve Kimberly uzaklardan bir adamın kahkaha attığını duyduğuna yemin edebilirdi.

"Gitmem lazım," diye sayıklıyordu Sal, durmadan. "Dağdan inmek zorundayım. Anneme borçluyum… Bu adil değil."

Rachel kayanın arkasına gelmeyi başarmıştı. Harold'ın yarasıyla ilgileniyordu. İlk önce tuzlu solüsyonla temizledi. Ardından steril gazlı bezle üzerini sardı. Sonra başını kaldırdı ve kaşlarını çatarak Sal'in ter içinde kalmış suratına baktı.

"Şok mu geçiriyor?" diye fısıldadı Kimberly'ye.

"Hayır," dedi Sal. "Şok geçirmiyorum." Sonra acı içinde dişlerini sıktı. "Sadece... Mantıklı olmaya çalışıyorum. Bir oğlunu kaybetmek annem için yeterince acıydı zaten…"

Doğrulup otururak sırtını kayaya yasladı. Güçlükle nefes alıyordu.

"Lütfen, kıpırdamamaya çalış," dedi Kimberly alçak sesle. "Çok kötü bir hastasın."

"Sence o... O hâlâ buralarda mı?"

"Şöyle diyeyim: Helikopterler büyük silahlarıyla buraya varınca kendini çok daha iyi hissedeceğim." Kimberly sakin görünmeye çalışıyordu ama Rachel'la birbirlerine telaşlı telaşlı baktılar. Telsiz sürekli cızırdamaya devam etmiş, Rachel da saldırganın dikkatini çekmemek için sonunda onu kapatmıştı. On dakika boyunca yeni bir hareket görmemişlerdi ormanda. Ama bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorlardı. Saldırgan sonunda vazgeçmiş olabilir miydi? Yoksa her an arkalarından bir yerden fırlamak üzere etraflarında tur atarak onlara mı yaklaşıyordu?

Quincy Kimberly'den Glock 40'ı almıştı. Rainie'yle birlikte gözcülük edebilmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Fakat kendi mahallelerinde değillerdi, saldırganın çöplüğünde mücadele veriyorlardı ve bu da savunmalarını fazlasıyla zorlaştırıyordu.

Tentenin üzerindeki ceset artık hareket etmiyordu. Örümcekler bile sonunda bir yerlere kaçışmış, geriye yalnızca çürüyen ceset parçalar kalmıştı. Dinchara'nın neler yapabileceğini hatırlatan sessiz bir göstergeydi.

Kimberly dikkatini tekrar Sal'e verdi. Bir şişe su çıkarıp dudaklarına götürdü. Sal böyle bir yaranın sebep olabileceğinden çok daha kötü durumda görünüyordu. Ama evet, Rachel haklı olabilirdi. Şok geçiriyor olması mümkündü. Büyük bir tehlike atlatmıştı ve vücudu olayın ardından ani bir adrenalin boşalımı yaşamıştı.

"Annen hâlâ hayatta mı?" dite sordu Sal'e. Aslında amacı onu mümkün olduğunca konuşturup ayık tutmaya çalışmaktı. Alnındaki teri havluyla sildi ve ol tarafındaki yaraya baktı.

"Evet, hayatta," dedi Sal. Kimberly yaranın üzerine biraz sertçe bastırdı. Sal, dişlerini sıkıp nefesimi tuttu. "Hey!"

"Affedersin, çimen vardı," dedi Kimberly. "Peki ya baban?"

"Bilmiyorum..." Kimberly yaranın üzerinden pislik parçalarını sildi. Sal dişlerini sıktı. "Annem onu evden kovdu. Yıllar önce... Nihayet... Aklı başına gelmişti. Çünkü annemin suçu değildi."

"Annenin suçu olmayan ne?"

"Kardeşimin kaybolması."

"Evden mi kaçtı?"

Sal başını salladı. "Kaçırıldı. Daha dokuz yaşındayken. Çok küçüktü... Sokakta hayatta kalmak için..."

Kimberly Sal'e dikkatlice baktı. Daha önce onunla ailesi hakkında bir şeyler konuştuklarını hatırlıyordu. "Bir de şu var," dedi sessizce. "Babanın yumruklarını konuşturmak konusunda çok başarılı olduğunu ima etmiştin."

Sal başını salladı ve acısını hafifletmek için huzursuzca yerinde kıpırdandı. "Daha da kötüleşti... Sonradan. İhtiyar oğlunu bulamıyordu. Kendini daha çok içkiye verdi."

"Üzüldüm."

"Evet, işte bu yani. Böyle şeyler... Olur. Artık üzerinden çok zaman geçti. Sende kalan izin varlığını hep hissedersin ama altındaki yarayı düşünmezsin artık. Sonra ufak şeyler o yarayı değiştirir. Bir filmde gördüğün bir cümle. Eksi bir Huffy bisikleti süren bir çocuk resmi. Ginny'nin çantasından çıkan Aaron Johnson'ın o lanet fotoğrafı."

"Neden Aaron Johnson'ın fotoğrafı?"

"Dalga mı geçiyorsun? Siyah saçlar, keskin yüz hatları. Çökmüş gözler. Bir aile fotoğrafı olabilirdi, sence de öyle değil mi?"

Kimberly omuz silkti. Aaron Johnson'ın canlı halinin fotoğrafını hiç düşünmemişti. Onu otel odasında ölü yatarken görmekle çok meşguldü.

"Komik bir şey duymak ister misin?" dedi Sal. Artık daha iyi görünüyordu. Yüzünün rengi dönmeye başlamıştı. "Polis ol-

mamın sebebi kardeşimin kaçırılmasıdır. Basketbol oyuncusu Ron Mercer çok sert görünüyordu. Soğukkanlı, kendine hâkim ve güçlü. Ben de düşündüm ki eğer bir polis kadar sert olabilirsem artık kötü şeyler olmaz." Sal gülümsedi. Sonra yarası acıyınca dişlerini sıkıp ekledi. "Yani, bazen olmaz."

Quincy Kimberly'nin yanına çömelmiş, endişeli gözlerle Sal'e bakıyordu. "Sal, kardeşine ne olduğunu bilmediğinden emin misin?"

"Otuz yıl sonra, evet, annem ve ben kardeşimin kaderinin nasıl sonuçlandığından oldukça emin sayılırız."

"Hayır," dedi Quincy, yavaşça. "Bence sayılmazsınız."

Ve o anda, nihayet pervanelerin sesini duyarak huzura erdiler. Helikopterler Blood Dağı'nın zirvesinde görünmeye başlamıştı.

Helikopterlerin görünmesinin ardından oldukça yoğun dakikalar yaşandı. SWAT helikopterleri yukarıdan bir sedye indirdiler. Ardından silahlı görevliler teker teker dizilmeye başladı. Duff ve ekibin geri kalanı herhangi bir yönden gelebilecek bir saldırıya karşı gözlerini dört açıp beklemeye başladılar.

Silahlı saldırganın artık avlanmaktan vazgeçtiğine ikna olduktan sonra herkes Harold'ı sedyeye koymak ve dağdan indirilmesi için helikoptere yetiştirmek için koşuşturmaya başladı. Sal için de sedye taşıyan ikinci bir helikopter geldi. Sal ilk başta sedyeye yatırılmaya itiraz ettiyse de sonunda ikna oldu. Kimberly'yi de hamile bir kadına gösterilen ayrıcalık sebebiyle Sal'le birlikte helikoptere aldılar. Kimberly hem rahatlamış hem de aynı anda suçluluk duygusuna kapılmıştı.

Babası ve Rainie üçüncü helikoptere bindiler. Ardından bütün federaller ve kasaba polisleri teker teker açık araziden alındı

ve dağın aşağısındaki kumanda merkezine götürüldü.

Kimberly helikopterden indiğinde ilk önce Mac'i gördü. Suratı bembeyazdı ve endişeli bakışlarla kenarda bekliyordu. Kimberly'yi görünce içi rahatlayarak gülümsedi ve Kimberly bu gülümsemenin on beş metre öteden bile kendisini ne kadar yüreklendirdiğini hissedebiliyordu.

Kafasını eğip hâlâ sedyede bağlı olan Sal'e baktı. Sal hafifçe elini kaldırdı.

"Haydi, Mac'in yanına git," dedi.

Kimberly de öyle yaptı. Hiç tereddütsüz koşarak kocasının kollarına atıldı. Mac tek kolunu Kimberly'nin beline sardı ve diğer elini bebeğin üzerine koydu. Sonra kulağına eğilip onu sevdiğini fısıldadı ve Kimberly için şimdilik bu kadarı yeterdi.

Sonunda gecenin karanlığı çökmüştü. Harold'ı götüren ambulansın siren sesleri yavaş yavaş uzaklaşıp kayboldu.

Rita mutfağa kadar gitmeyi başarmıştı. Bir zamanlar yolun kenarında kamyon çarpmış bir köpek görmüştü. Şimdi o da tıpkı o köpek gibi güçlükle nefes alıyordu. Köpek ancak bir buçuk metre ilerleyebilmiş ardından yere yığılıp ölmüştü.

Rita'nın üç metreye daha ihtiyacı vardı.

Kendine bir hedef belirlemişti: Telefon. Evine zorla girdiklerini, yangın çıktığını veya bir tecavüz olayı yaşandığını söyleyecekti. Artık bir önemi yoktu. Telefonu eline alıp 911'i bir çevirebilse... Ne de olsa yaşlı bir kadındı. 911 mutlaka yardım çağırısına gelirdi.

Ve belki çocuğu kurtarabilirlerdi.

Üst kattan hiç ses gelmiyordu. Yalnızca sinsice ilerleyen birkaç adım ve eski ahşabın gıcırtısı duyuluyordu. Çocuk güvenli bir yere saklanmış olmalıydı ve kız da gizlice onu arıyordu herhalde.

Rita çocuğun gerçekten de iyi bir yere saklanmış olmasını umuyordu. Belki biraz zaman kazandırabilirdi bu onlara.

Rita müthiş bir acı içine on beş santim daha süründü. Beline yükleniyor, sağlam bacağıyla kendini öne itmeye çalışıyordu. Vücudunun darbe almış kısmından ise hiç fayda gelmiyordu. Colt tabancasının kasıklarına batan ağırlığını hissedebiliyordu. Bu hızda sürünmeye devam ederse muhtemelen kendi kendini vuracaktı en sonunda. Fakat parmakları kızın bileğine attığı sıkı düğümler yüzünden çoktan morarmaya başlamıştı. Artık istese de silahı kendi çıkarları için kullanamayacaktı.

Bu yüzden gözlerini ilerde bekleyen ödülden ayırmadan santim santim ilerledi.

Nihayet mutfak tezgâhına ulaştı. Ahizenin kordonu başının üzerinde sallanıyordu. Bir sandalye bulabilse ya da dirseklerinin üzerinde yükselebilse, bağlı elleriyle kordonu tutup telefonla beraber aşağı çekse…

"Ne yaptığını sanıyorsun?" dedi bir erkek sesi, arkasından.

Rita irkildi ve endişeyle arkasına bakmaya çalıştı. Gelen kişinin yardım etmek isteyen bir komşu olduğuna inanmayı o kadar istiyordu ki… Ama öyle bir şansı olmayacağını çoktan anlamıştı artık.

Rita'nın hemen önünde, elinde el feneriyle bir adam dikiliyordu. Kafasındaki kırmızı beysbol şapkasını çıkarınca Rita adamın alnının art arda dizilmiş, parlak sarı gözlerle dolu olduğunu gördü.

KIRK ÜÇ

"Sosyal örümcekler, devasa örümcek şehirleri kurmak için birlikte takımlar halinde çalışırlar. Aynı zamanda daha büyük avlar yakalayıp paylaşmak için birlikte beslenirler."

Örümcekler Hakkındaki Tuhaf Gerçekler,
CHRISTINE MORLEY, 2007

"HAROLD VURULDUĞUNDA YANINDA SEN DURUYORDUN," DİYORDU, QUINCY, Sal'e. "Harold o sırada ayağa fırlamasaydı kurşun ona değil, sana isabet edecekti."

Sal bir ambulansın arkasında oturmuş, gömleğinin ucunu havada tutmuş, isteksizce yarasını acil doktoruna gösteriyordu. Hastaneye gitmeyi reddetmişti. Quincy, Rainie, Kimberly ve Mac yanında durmuş, acil doktorunun yarayı inceleyip bir şey söylemesini bekliyorlardı.

Sal, elinde cımbızla yarayı kurcalayan doktora dönüp kaşlarını çattı. "Ahh!"

"Hastaneye gitmen gerektiğini söylemiştim," dedi doktor, Sal'in bağrışlarına aldırmadan ve yaranın üzerindeki pislikleri cımbızla temizlemeye devam etti.

"Ginny'nin söylediklerine bakılacak olursa Sal, Dinchara ondan kayıp kızların belgelerini özellikle sana ulaştırmasını istemiş. Neden sen, Sal? Bunun hakkında hiç düşündün mü?"

"Kayıp insanlar... Onları bulmak benim hobimdir... Bunu söylemiştim."

Bu kez GBI ajanı Sal'e kaşlarını çatıp bakma sırası Kimberly'deydi. "Dinchara seni yalnızca 'hobilerin' için mi hedef olarak belirledi yani? Şimdi kim dik kafalık ediyor, söyle bakalım?"

"Zafer madalyalarını arabamın ön camına bırakmak istemesi kadar mantıklı bu da. Hadi ama, adam beni gerçekten tuzağa düşürmek istese bunu yapmanın çok daha kolay yollarını bulabilir."

"Seri katilleri harekete geçiren şey şahsi menfaatleri değildir," dedi Quincy, ciddi bir ses tonuyla. "Ritüelleri duygusal ihtiyaçları üzerine kuruludur ve çoğu zaman da oldukça karmaşık bir sisteme dayanır. Bu davada, elimizde, kendini günlük hayatında güçsüz hisseden bir var. Fakat bu kişinin hayal dünyası, her şeyi kendi kontrolü altında tutmak üzerine kurulmuş. Gizlilik ve manipülasyonla besleniyor. O avını yakalamak için ağlarını ören örümcek. Böyle bir yaklaşım, seni yakalamak için bir tuzak kurması, onun duygusal bir ihtiyacını tatmin etmeye yöneliktir. Kafasında kendisi için yarattığı üstün, yırtıcı hayvan imgesine hizmet eder, bu bazı durumlarda pratik davranmasını engellese de. Katilin davranışlarının ardındaki duygusal nedeni anlayabilirsen onu yakalarsın."

"*Sevdiklerini öldürmelisin,*" diye mırıldandı Kimberly ve Sal'e baktı. "Belki onca yıldan sonra seni hâlâ seviyordur ve hâlâ mezun olmak istiyordur."

Sal nihayet ambulansın arkasındaki tedavinin acısını atlatmıştı. "Benim kardeşim öldü!" dedi sertçe, fakat ses tonundan, artık bundan emin olmadığı belli oluyordu.

Dağ gecenin karanlığına gömülürken Rachel orayı yasak bölge olarak ilan etti. Taktik birliği araziyi güvenlik altına alana, etrafa keskin nişancılar yerleştirilene kadar bölgeye girmeyeceklerdi. Takım artık dinlemeliydi. Rachel hastaneye gidecek ve Harold'ın durumuna dair bir haber alır almaz onlara telefon edecekti.

Quincy ve Rainie bir gece daha dinlenmek üzere oteldeki odalarına çekildiler. Kimberly araba kullanacak durumda olmadığı için Sal'i otele kadar götürmeyi önerdi. Sal arabanın arka koltuğuna oturdu. Sessizdi ve bakışları uzaklara dalıp gidiyordu. Kan içindeki gömleği beline kadar inmişti.

Ülkedeki bütün güvenlik birimlerine Dinchara hakkında bilinen az sayıdaki bilgiler dağıtılmıştı. Yaptıkları yüzünden, FBI'ın arananlar listesinde ilk ona girmeyi başarmıştı. Ve yetkili kişiler büyük haber mercilerine dağıtılmak üzere bir basın dosyası hazırlamaya şimdiden başlamıştı.

Sabah olduğunda Dahlonega ve çevre bölgeler, eyaletlerden gelecek polis müfettişleri ve mevcut olan milli muhafızlarla dolup taşıyor olacaktı. Bugün olanlar bir korku filmiyse, yarın yaşanacaklar sirk manzarasını andıracaktı. Böyle zamanlarda Kimberly kimsenin zarar görmemesi dışında hiçbir şey istemezdi.

Kimberly kişisel olarak, Dinchara'nın ülkeden kaçmaya kalkacağına inanmıyordu. Dinchara'nın daha çok Eric Rudolph tarzı bir insan olduğunu düşünüyordu. Olimpik Park'ı bombaladıktan sonra, beş sene boyunca Smoky Dağları'nda saklanıp, yalnızca avladığı vahşi hayvanlar ve meşe palamutlarıyla beslenen o adam gibi biri olmalıydı çünkü nereden bakılırsa bakılsın, Dinchara'nın da benzer doğal hayat deneyimleri ve münzevi içgüdüleri vardı.

Ayrıca hâlâ göz önünde bulundurulması gereken Ginny Jones ve küçük çocuk gerçeği söz konusuydu. Ki bu da Kimberly'nin düşüncesine göre...

Cep telefonu çaldı. Ekrana baktı ve yerel alan kodunu tanıdıktan sonra cevap verdi. "Özel ajan Quincy."

"Ben memur Roy. Daha önce Jones denen kız hakkında görüşmüştük."

"Ah, evet. Federal ajanı öldürme teşebbüsüne suç ortaklığı etmiş olan ve buna rağmen departmanınızın serbest bırakmayı başardığı Jones'dan söz ediyoruz, sanırım. Evet, evet, hatırlıyorum."

Roy güldü. "Hatırlayacağınızı biliyordum. Teknik olarak konuşmak gerekirse, bağırmanız gereken kişi yargıç..."

"Kasabaya döner dönmez yapacağım ilk şey bu zaten."

"Eminim yapacaksınızdır. Dinleyin, işler böyle sonuçlandığı için Rick'le kendimizi çok kötü hissediyoruz. Özellikle de Blood Dağı'nda olanlar için."

"Özellikle."

"Bu yüzden ne yapabiliriz diye biraz kafa yorduk. Rick sonunda bir şey hatırladı. Ginny Jones'un sarıldığı adam bir arabanın yanında dikiliyormuş. Rick öğleden sonra adliyeye gitti ve otoparkın güvenlik kameralarındaki kayıtları kontrol etti."

"Evet?"

"Evet, adam yürüyerek çıkıp gidiyor. Fakat Ginny arabaya biniyor. Arabanın mavi bir *Nissan hatchback* olduğunu belirledik. Plakası ise, Georgia..."

Kimberly aceleyle eline kalem alıp numarayı yazdı. "İyi iş çıkardınız, memur beyler!"

"Elbette güvenlik birimlerine duyurmak için telsiz sistemi de kullanıyoruz, ama sizi arayıp özel olarak bildirmek istedik. Biliyorsunuz, buralarda kızarmış bamya yemek ve possumlara ateş etmekten başka şeyler de yapıyoruz aslında."

"Possumları avlıyor musunuz?"

"Boş verin."

"Teşekkürler. Gerçekten çok teşekkür ederim, memur bey."

Kimberly telefonu kapattı. Önce Mac'e sonra da dikiz aynasından arka koltuktaki Sal'e baktı.

"Hey, çocuklar," dedi. "Bir fikrim var."

"Şimdiye kadar, küçük çocuğun orman gezilerinde Dinchara ve Aaron'a eşlik etmediği varsayımıyla hareket ettik, doğru mu?" Kimberly bir yandan heyecanla fikrini açıklamaya başlıyor, bir yandan da şoför koltuğundaki Mac'i Dinchara'nın eski mahallesine doğru sürmesi için yönlendiriyordu. "Smith House'daki garsonun, Dinchara'yı yalnızca genç bir çocukla görmüş olduğunu söylemesine dayanarak ve ayrıca küçük bir çocuğun, yüklerle beraber o kadar dik bir tırmanışta onları yavaşlatacağını düşünerek, çocuğun yanlarında olmadığına karar verdik."

"Evet," diye onayladı Mac, aslında bütün bunları ilk kez duyuyor olmasına rağmen.

"Peki, ya Dinchara çocuğu tek başına bırakmıyorsa? Ya başına dikebileceği bir çocuk bakıcısı varsa? Çocuğun kaçıp gitmesine engel olacağına güvendiği biri?"

"Ginny Jones gibi biri mesela," diye tamamladı Sal, arka koltuktan.

"Aynen öyle! Ve belki Ginny'yi bu yüzden hapishaneden çıkardı. Bu yüzden on bin dolar ödedi. Çünkü Dinchara bizim peşimize, daha doğrusu senin peşine düşecekti Sal. Yani bu süre zarfında çocuğu göz altında tutacak birilerine ihtiyacı vardı."

"Yürüttüğün mantığı takip edebiliyorum," dedi Mac. "Tıpkı bu eski püskü mahalleye dönen yolu takip ettiğim gibi." Kimberly parmağıyla söz konusu mahalleye dönen ara yolu işaret ediyordu.

"En tepeye kadar çıkacağız," dedi Mac'e. "Dört kilometre kadar ileride, sağdaki en son ev."

"Ya da yalnızca yükselen dumanları izlesem yeter," dedi Mac.

"Ki bence önemli bir nokta: Evin yanıp kül olduğunu söylemiştin. Çocuk orada olamaz."

"Hayır, ama komşuların dediğine göre Ginny Jones da orada değildi. Hiçbiri o evde bir kız gördüğünü söylemedi. Ama Dinchara ve Aaron'la çok vakit geçirdiği ortada. Bu yüzden, acaba diyorum, ya Ginny'nin de bu civarda bir evi varsa?"

"Evet ama, Ginny Sandy Springs'de işe çıkıyor," diye itiraz etti Sal. "Evini kendi gözlerimizle gördük."

"Tek odalı, ucuz bir yerdi sadece," diye söylendi Kimberly. "Fahişelik yaptığı geceler için müsait bir yer. Ama Ginny'nin ne söylediğini hatırlasana: Dinchara'nın diğer iş alanı Internet pornosu ve Ginny de Aaron da filmlerinde yer almış. Bu durumda, Ginny'nin bazı zamanlar burada olması ve o işi yapması gerekir. Peki, komşuların hiçbiri neden onu daha önce görmedi? Aaron'la birlikte vakit geçirdiğini biliyoruz, küçük çocuğa bakıcılık yaptığını düşünüyoruz. Kendine ait bir evi olmak zorunda. Tek cevap bu. Benim tahminimce yakın bir yerlerde bir ev olmalı. Dinchara'nın gözünü üzerinde tutabileceği bir yer. Tıpkı burası gibi. DUR. Bekle. Bir sonraki ev. Şimdi, dur."

Mac bir sonraki evin bahçesine yanaştı ve arabayı park etti. "Tam olarak ne arıyoruz?"

"Mavi bir *Nissan hatchback*. Tıpkı, bahçesini ot bürümüş şu evin önündeki araba gibi. Bayanlar ve Baylar, sanırım Ginny Jones'u bulduk."

Hep birlikte Kimberly'nin arabada kalmasına karar verdiler. Bundan sonrasını Mac ve Sal devam ettirecekti. Kimberly destek çağıracaktı. Arabada kalmayı bu kadar neşeli bir tavırla kabul etmesi Mac'i şaşırtmıştı. Kimberly'yi coşkuyla öptü. Kimberly de onu omuzlarından tutup kendine çekti ve öpücüğüne karşılık verdi.

Sal başını başka tarafa çevirdi.

Mac ve Sal bagajı açıp Mac'in yedek malzemelerini karıştırmaya başladılar. Kurşun geçirmez yelekleri, silahı ve mermileri aldılar.

Kimberly telsizi aldı ve aranan bir şüpheliyle ilgisi olan arabacın yerini tespit ettiklerini, dikkatlice ilerlediklerini duyurdu. Destek istediğini ancak bunun gizlilikle yapılması gerektiğini, polis sirenlerinin ve ışıklarının aktif olmamasını belirtti. Şansları yaver giderse Mac'le Sal Ginny'yi dışarı çekmeyi başarabilecekti. Kızı tutuklayıp çocuğu kurtaracaklardı. Yaşadıkları bu korkunç günden sonra mutlu bir son hiç fena olmazdı.

Mac ve Sal sokaktan aşağı doğru yürüdüler karanlığın içine doğru gözden kayboldular.

Adam Rita'yı sertçe sırt üstü çevirdi. İncinmiş kalçası bu hamleyle bir kez daha acıyınca Rita bir çığlık attı. Adam ceza olarak karşılığında suratına bir tokat indirdi. Yeni konuğu bayağı sertti. Kızdan daha fenaydı. Rita'nın üzerindeki kıyafet yığınını aceleyle deşti ve Colt tabancayı bulup pantolonunun belinden hızla çekip aldı.

Doğruldu. Dişleri karanlıkta bembeyaz parlıyordu. "Silahı benim için mi taktın beline? Yoksa çocuk için mi? Bahse girerim o küçük pisliğin ne tür bir baş belası olduğunun farkında değilsin. Zaten şimdiye kadar yaptıklarıyla yeterince iş açtı başıma..."

Adam kendi kendine kıkırdadı. Rita buna bir anlam veremedi. Sonra Rita'yı bir çırpıda yerden kaldırıp mutfak sandalyelerinden birinin üstüne sertçe bıraktı. Rita bu kez bağırmamak için dudaklarını ısırdı. Fakat acıdan başı dönmüştü. Bir an için bayılacağını sandı.

Bunu adam da düşünmüş olmalıydı çünkü ona bir tokat da-

ha atarak kendine getirdi. Rita adamın arkasında bir kıpırtı gördüğünü sandı. Duvarda bir gölge hareket ediyordu sanki.

Joseph, dedi içinden. *Lütfen. Hayaletlerin takırtı yapabileceği herhangi bir zaman varsa, şimdi bunun tam sırası.*

Fakat ne yazık ki gölge gerçek bir insana dönüştü. Kız, arkasında çocuğu sürükleyerek merdivenler indi.

"Nihayet geldin," dedi adama. Çocuğu öne doğru savurdu. Çocuk tökezleyerek adamın ayaklarının dibine düştü. Yanaklarında kızarıklıklar vardı. Hatta bazı yerler kanıyordu.

Fakat anlaşılan savaşmadan teslim olmamıştı. Kızın kollarında da benzer çizikler vardı. Bıçağı çocuktan almayı başarmış, elinde tutuyordu.

"Onu tavan arasında buldum," dedi. "Aptal küçük fare."

Adam aşağı eğildi ve çocuğu ensesinden tutup başını kaldırıp ona bakmaya zorladı.

"Ben sana ne dedim, ha evlat? Kaçmak diye bir şey yok. Sen bana aitsin."

Çocuk bir şey demedi. Yüzünde en ufak bir ifade yoktu. Sanki orada değildi. Rita, onun kendini derinlerde bir yere sürüklediğini görebiliyordu. Benliğine dair elinde kalan azıcık bir şeyleri kurtarmaya, saklamaya çalışıyordu.

Adam da bunun farkında gibiydi. "Evet, evlat. Olması gerekeni biliyorsun."

Çocuk bir şey söylemedi. Kıpırdamadı.

"Bana itaatsizlik ettin. Cezalandırılman gerek."

"Ben yapabilir miyim?" diye atıldı kız.

"Sen kapa çeneni. Bir gün için yeterince başımı ağrıtmadın mı?"

Kız sustu.

Adam dikkatli gözlerle çocuğu süzüyordu. Rita adamın her an ona bir şey yapabileceğini düşünüyordu. Yumruk atacak, ayağıyla vuracak, kötü bir şey yapacaktı. Fakat adam bunun yerine gözlerini etrafta gezdirmeye başladı. Sonra bakışları mutfak masasındaki Colt tabancaya kilitlendi.

Tabancayı eline aldı. "Evlat," dedi. "Buraya gel."

Çocuk itaat ederek ayağa kalktı ve öne doğru bir adım attı.

Adam başıyla, elleri bağlı, sandalyede acı içinde kıvranan Rita'yı işaret etti.

"Bu işi sen açtın başımıza, evlat. Sana dışarıdan kimseyle konuşmadığımızı söylemiştim. Yardım istemeye kalkışırsan ne olacağını söylemiştim. Söylediklerimi hatırlıyor musun?"

Çocuk başını eğip yere baktı. Adam suratına bir tokat atarak başını havaya kaldırdı. "Ben konuşurken bana bak, çocuk! Ne dediğimi hatırlıyor musun? HATIRLIYOR MUSUN?"

"Evet, efendim," diye fısıldadı çocuk.

"Yalan söylememiştim, çocuk. Ben hiç yalan söylemem."

Adam silahı kaldırıp Rita'nın alnına doğrulttu.

"Güle güle de."

"Güle güle," diye fısıldadı çocuk.

Rita gözlerini kapattı. Tam, kafatasını parçalayacak olan kurşuna kendini hazırlarken tekrar bir tokat sesi geldi. Gözlerini açtı. Adam çocuğa bir kez daha vurmuştu. Bu kez daha sert vurmuş olmalıydı ki çocuk yere düşmüştü.

"BU KADAR KOLAY KURTULMANA İZİN VERİR MİYİM SANDIN, ÇOCUK? SENCE BEN O KADAR İYİ BİRİ MİYİM? YOKSA BENİ APTAL MI SANDIN?"

"Hayır, hayır, hayır," diye yalvardı çocuk.

"AYAĞA KALK, EVLAT."

Çocuk ayağa kalktı.

"SİLAHI ELİNE AL."

Çocuk söz dinleyerek silahı eline aldı.

"ŞİMDİ VUR ŞU KALTAĞI!"

Çocuk döndü ve silahı Rita'ya doğrulttu.

Rita gözlerini kapatmadı. Çocuğa baktı. Yüzünü görmesini, onu affettiğini bilmesini istiyordu.

Çocuğun arkasındaki dolabın kapağı aniden açıldı.

Adam telaşla arkasını dönüp etrafına baktı. "Kim var orada?"

Joseph, diye dua etti Rita içinden. *Joseph, lütfen.*

Sonra bir çekmece takırdayarak açılıverdi.

"Bu bok da ne?"

Dolabın içindeki tavalar sarsılmaya başladı. Çaydanlık ocağın üzerinden kayarak gitti. Musluktan su akmaya başladı. Adam mutfağın orta yerinde durup Rita'ya dönerek var gücüyle bağırdı. "Hangi kahrolasıca yapıyor bunu?"

Ve Rita, belki kızın söylediğini hatırladığı için belki de Joseph ona bu bilgiyi verdiği için cevabı biliyordu. "Hamburger Adam selam söylüyor," dedi.

Adam vahşi bir hayvan gibi kükredi ve çocuk tetiği çekti.

Mac ve Sal evin önündeki merdivenleri sessizce tırmandılar. Verandaya çıkınca, pencerelerden görünmemek için aşağı eğildiler. Pencerenin bir tarafında Mac, diğer tarafında Sal, yavaşça başlarını kaldırıp içeri baktılar. Sonra yine sırtlarını duvara verip beklediler.

"Pencereler kapatılmış," diye fısıldadı Mac.

Sal başını salladı. "Ginny, komşuların içeriyi görmelerini istemiyor, herhalde."

Mac öne doğru eğildi, kapının kolunu tutup çevirmeyi denedi.

"Açık," dedi.

Sal bu beklenmedik şans karşısında hayret ederek tek kaşını havaya kaldırdı. Sonra omuz silkti. "Pekâlâ. Hadi yapalım şu işi."

Mac kapının tokmağını tam çevirmişti ki, öfke dolu bir kükreme yankılandı ve onu bir silah sesi izledi.

Sal telsizini çıkardı ve telaşla adresi verdi. "Ateş edildi. Ateş edildi. Bütün birimlerin dikkatine..."

Ardından Mac'le birlikte eğilerek kapıdan geçip salona girdiler.

"Polis. Silahlarınızı indirin."

Kimberly radyonun sesini ayarlamak için öne doğru eğilmişti. Tam o sırada biri arabanın camına vurdu. Kimberly yerinden sıçrayarak kalktı. Omzundaki tabancasına uzanmak üzereyken camın dışındaki bigudili kadını gördü. Bu, bir gece önceki komşuydu. Ya da bu sabahki. Sal'le birlikte Dinchara'nın yanan evinin önünde konuştukları kadındı.

Kimberly kapıyı açıp dışarı çıktı.

"Siz polissiniz, değil mi?" dedi kadın, paniğe kapılmış bir halde.

"Evet. Yardım edebilir miyim?"

"Yandaki evde bir terslik var. Yatak odamın camından dışarı bakıyordum. Tavan arasında ışık yandığını gördüm. Birileri pencerelerden birine bant yapıştırarak bir şeyler yazmaya çalışmış. Dokuz–bir–bir, yazılmış gibi görünüyor."

Kimberly başını kaldırıp kadının bahsettiği eve baktı. "Şu evden mi söz ediyorsunuz? Hani içinde bir kız yaşıyor?"

Komşu kadın kaşlarını çattı. "Kız mı? Rita pek kız sayılmaz. Doksan yaşına bastı basacak. Rita'nın ailesi nesillerdir o evin sahibi."

Bu kez Kimberly'nin kafası karışmıştı. "Ben şu yandaki ev-

den söz ediyorsunuz sandım. Büyük, avlulu bahçesi olan?"

"Evet, ta kendisi."

"Orada bir kız yaşamıyor mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Ara sıra gelen giden bir kız...?"

"Hayır. En azından ben hiç görmedim. Ama yirmi dakika kadar önce bir adam eve girdi sanırım. Kırmızı beyzbol şapkası vardı."

Adam ilk önce acıyı hissetti. Buna şaşırmıştı. Kendi bedeniyle ilgili bir şeyler hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki artık sinir uçlarının işe yaramadığını, öldüklerini düşünüyordu. Derisi bir hayvanın dış kabuğundan başka bir şey değildi ve adam bundan hoşnuttu.

Fakat şimdi sol tarafı sanki ateşler içinde yanıyor gibiydi. Elini refleks olarak acının geldiği yere bastırdı. Daha çok ağrı hissedince daha çok şaşırdı ve sonra kendi kanının ıslaklığıyla karşılaşınca tam bir şok yaşadı.

Çocuğa döndü. Çocuk bir kez daha tetiği çekti.

Bu kez kurşun daha yükseğe, omzuna isabet etti. Adam geri geri sendeledi ama yere düşmedi. Sonra bir kez daha patladı silah ve bedeni yeni bir acıyla sarsıldı. Ardından bir daha patladı silah ve bir daha.

Dizleri çözüldü. Tavandaki gri karaltıya bakarak yavaş yavaş yere düştü. Hayal mi görüyordu, yoksa yukarıda hareket eden gölgeler mi vardı? Hamburger Adam'ın yüzünü görür gibi oldu ve acıyla inledi.

Kız çığlık atıyordu. Madem vurulan kendisiydi öyleyse aptal kız neden bağırıyordu? Keşke çenesini kapatsaydı. Herkesin susmasını istiyordu. Kızın, silahın, beynini ele geçiren kor-

kunç vahşetin...

Ve sonra başka bağırışlar duydu. Bu kez kalın ve buyurgan bir sesti. "Polis. Polis. Ellerini kaldır. Silahı yere bırak."

Kız yine çığlık atıyordu. Yaşlı kadın çocuğa bakıyordu. "Silahı bırak, çocuğum. Artık geçti. Silahı bırak."

Kanının vücudundan dışarı, yere aktığını hissedebiliyordu. Öldüğünü hissedebiliyordu. Bunu artık biliyor olması gerekirdi çünkü nasıl ölündüğünü öğrenecek kadar çok şeye şahit olmuştu. Yıllar önce, o ilk çocuğun nasıl dizlerinin üzerine çöktüğünü ve yere yığıldığını görmüştü. Sonra teker teker giden kızlar. Kanları damarlarından dışarı, küvetin deliğine akarken onları heyecanla izlerdi. Son damla da süzülüp aktığında artık elleri kolları cansızca sallanan oyuncak bebeklere dönerlerdi. Adam bir anda sonsuz gücü elinde tutan o kişi olmaktan çıkar, iri bir çocuğa dönüşür ve fazla iri oyuncaklarıyla oynardı. Ta ki diğer kızı ve ardından diğer kızı kaçırana kadar elbette...

Şimdi silah kızın elindeydi çünkü polis artık kıza bağırmaya başlamışlardı. Yaşlı kadınsa, çocuğa eğilmesini söylüyordu. Adam başından beri biliyordu, o kız bir beladan başka bir şey değildi. İşte bu yüzden onu bir türlü öldürememişti. Çünkü bir baş belasıydı ve onu hizaya sokmak adam için büyük bir zevkti.

Belki elinde olsa adamı da vururdu o kız. Evet, bu kesinlikle hoşuna giderdi.

Adam bebeği düşündü. Kendisinden miydi? Aaron'dan mı? Başka bir adamdan mı? Ve sonra, geriye kalan son birkaç saniyesinde, ölüyor olduğu için kendini mutlu hissetti. Bebeği görmesine fırsat kalmadan öleceği için mutluydu. Onun hayatını mahvedemeyecekti.

O sırada mutfağın arkasındaki pencerenin camı kırıldı. Gözünün ucuyla kızın bu yeni saldırıya karşılık vermek için arkasını döndüğünü gördü. Fakat pencereden içeri giren cisim, kızı diz

kapaklarından vurdu ve yere indirdi.

Birkaç saniye sonra kan revan içinde bir detektif, elinde Colt tabancayla yerden doğruldu.

"Ağabey," diye fısıldadı adam.

Sal nihayet kardeşinin gözlerinin içine baktı.

Kimberly camdan tırmanamayacaktı. Bu yüzden Mac'in kapının arkasındaki gardırobu çekmesini beklemek zorundaydı. Mutfaktaki fenerin ince ışığını görmüş ve evin arka tarafına dolaşmıştı. İçeride neler olduğunu anlayacak kadar şey duyduktan sonra eline bir taş almış ve Ginny'nin durduğu yere isabet ettirmeye çalışmıştı. Mac ve Sal'in bu karışıklıktan faydalanarak kontrolü ele almalarını ümit etmişti.

Mac içerdeki ışığı açtı. Kimberly, mutfak sandalyesine oturtulmuş, elleri bağlı, acıdan kıvranan yaşlı bir kadın ve kadının yanında, yüzünde bomboş bir ifadeyle diz çökmüş küçük bir çocuk gördü. Ginny Jones bir metre ileride karın üstü yerdeydi. Elleri kelepçelenmiş, ayakları bağlanmıştı.

Ve Sal de, yerde kanlar içinde yatan bir adamın üzerine eğilmişti.

"Vincent," diye fısıldadı. "Vinny."

Parmaklarıyla adamın yüzünü o kadar şefkatli o kadar yumuşakça okşadı ki Kimberly bakmaya dayanamayacaktı.

"Özür dilerim," dedi Sal. "Çok üzgünüm. Çok üzgünüm. Çok üzgünüm."

"Seni o gün... Gördüm."

"Özür dilerim."

"Annemi...görmek...istedim. Eve...gelmek... Seni gördüm."

"Hiş... Hiş... Hiş..."

"İyi... Evlat. Üniformasıyla. Ben iyi değildim. Haklıydın... Hamburger Adam... Yaramaz çocukları ezip toza çeviriyor."

"Hiş... Hiş... Hiş..."

"Güçlü değil... Senin gibi değil... Yaralandım... Çok yorgunum, çok."

"Geçti artık. Buradayım, Vinny. Ben yanındayım."

"Açelya ağacı. Bulmanız gerek... Açelya ağacı."

"Artık geçti. Her şey yoluna girecek."

"Keşke," dedi adam, nefesini tutarak. "Keşke..."

Ve öldü. Sal kardeşinin bedenini kollarının arasında alıp ağlamaya başladı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

SON

Blood Dağı'ndaki bütün cesetleri toplamak sekiz gün sürdü. Her biri temiz örtülerin üzerine indirildi ve örtülere sarılıp, özel olarak hazırlanmış sedye arabalarıyla aşağı taşındı. Adli antropologlardan oluşan bir ekip cesetleri incelemek üzere kasaba morgunda bir laboratuvar kurdular. Kendi aralarında mumyalanmış ceset parçalarının ne kadar müthiş bir mimariye sahip olduklarını mırıldanabilecekleri bir yere yerleşmişlerdi. Ormana saklanmış cesetler kolayca çürürdü. Bu güne dek böylesi iyi muhafaza edilmiş cesetlere rastlanmamıştı. Vaka çalışmaları için harika bir kaynak olacaklardı.

Kayıp kızların aileleriyle temasa geçilmiş ve cesetlerin kimliklerinin tespiti için DNA örneklerinin karşılaştırılmasıyla ilgili süreçten bahsedilmişti. Bir veritabanı hazırlandı ve testler başlatıldı. İnsanlar sonuçları almak için altı aydan dokuz aya kadar beklemek durumunda kalabilirlerdi.

Ginny Jones da kendi DNA örneğini vermiş, annesinin cesedinin teşhis edilmesini istediğini öne sürmüştü. Fakat Kimberly kızın bu isteğinde samimi olduğundan şüpheliydi. Ginny annesinin ölümüne ne kadar aldırmıştı ki? Annesinin ölümü, sapkın bir adamla sapkın bir işbirliği kurmasına engel olmamıştı belli ki.

Eyalet savcısı Ginny Jones'u altı ağır cinayet suçuna ortaklık etmekle suçladı. Ginny'nin diğer fahişeleri bilerek tuzağa düşürerek öldürülmelerine sebep olduğu, aynı zamanda Scott olarak bilinen, yedi yaşındaki erkek çocuğu Joshua Ferris'in kaçırılmasına yardım ve yataklık ettiği sonucuna vardı.

Ginny bu suçlamalara karşı kurban kartını oynadı. Kendisi

Dinchara tarafından kaçırılmış, tecavüz edilmiş, işkence ve zulme uğramıştı. Öyle bir nokta gelmişti ki artık ona yardım etmek zorunda kalmıştı. Annesi dahil, Dinchara'nın diğer bütün herkese yaptığı o korkunç şeyleri belgeleyen kayıtları dinlemek yeterdi.

İşin ilginç tarafı, geriye kalan tek kaydın, Aaron'un Kimberly'yi ilk aradığında telefonda dinlettiği kayıt olmasıydı. Diğer her şey Dinchara'nın evindeki yangında yok olmuş gibi görünüyordu. Fakat geride kalmış cesetler yeterliydi; tek bir adamın neler yapabileceğini, söylenecek sözlerden, dinlenecek kanıtlardan çok daha güçlü bir şekilde anlatıyorlardı.

Sal işten izin almıştı. Kimberly onu iki kez aramış fakat Sal telefonlarına cevap vermemişti. Etraftan duyduğu kadarıyla zamanının çoğunu annesiyle geçiriyordu. Olaylar öyle büyük bir yankı uyandırmıştı ki, cinayet cümbüşü, sansasyonel detaylar bütün gazetelerin bütün başlıklarına yayılmıştı. Sal ve annesi sonunda bunları görmeyecekleri, duymayacakları bir yere kaçmıştı.

Dedikodulara göre, Sal Ginny'nin bebeğine DNA testi yapılmasını isteyen evraklar doldurmuştu. Bebeğin Dinchara'nın olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Eğer bebek Dinchara'dansa, onu Ginny'den almak için annesiyle birlikte tek taraflı velayet başvurusunda bulunacaklardı.

Kimberly bu kadarının acılarını tatmin etmeye yeteceğinden emin değildi. Yine her gece, bir damla uyku uyuyamadan, alt katta olabilecek bir felaketi bekleyerek yaşamak zorunda kalabilirlerdi.

Hayat devam ediyordu. Harold iyileşmiş, vali tarafından verilen bir madalya ve coşkulu bir karşılama eşliğinde işine geri dönmüştü. Kimberly'nin delil toplama ekibi ona özel olarak imal edilmiş bir çift Limmer botu hediye edince, ilkokul çocukları gibi yanakları kızarmıştı. Rachel ise ona o kadar sıkı sıkı sarılmıştı ki bu ikisinin evleneceklerine dair bahisler artmaya başlamıştı.

Bu arada Kimberly de şişmanlıyordu. Karnı o kadar şişmişti ki ayak parmaklarını göremeyecek haldeydi. Tıpkı tahmin ettiği gibi ayakkabılarını onun için Mac bağlamak zorunda kalıyordu. Aslında buna pek gerek de kalmıyordu çünkü Kimberly artık resmi olarak izindeydi. Doğumuna iki hafta kala, Savannah'daki yeni evlerinde bir bebek odası hazırlayacak, Mac de bu arada yeni makamında uzun saatler boyu çalışacak ve bebek doğana kadar hızını arttıracaktı.

Böylece Kimberly şimdi sadece pamuklu, fırfırlı bebek giysileriyle, duvarlara çizeceği ayıcıklarla, bir zamanlar aptalca bulduğu bütün o şeylerle meşgul oluyor ve bunların hayatının merkezi haline gelmesini şaşkınlıkla izliyordu. Perdeleri ütülüyor, tavan pervanelerinin tozunu alıyor, buzdolabının üzerini siliyordu. Sonra bir gün bir ecza dolabı aldı ve Mac'ten dolabı o gece kurmasını istedi çünkü evdeki ilaçlar bebek beşiği boyundaki bir banyo çekmecesinde durmaya devam ettikçe bu eve bir bebek getirmeyi reddedecekti.

Bazen, dokuz aylık hamile annelerin duygusal çalkantılarıyla boğuşmadığı zamanlarda, düşüncelere dalıyordu. Ufak bir bahçe örümceğiyle karşılaşınca bir saat boyunca Dinchara'yı düşünüyor, onun çocukluğunu hayal ediyor ve sonunda dön üştüğü adamı anlamaya çalışıyordu. Sonra Aaron'u anımsıyor, tetiği çekmek üzereyken yüzündeki ifade gözünde canlanıyordu.

Aaron'un Randy Cooper adında biri olduğu çıkmıştı ortaya. On yıl önce, Decatur'de okuldan eve yürürken kaçırılmıştı. Ailesi oğullarının cesedini istemiş, Harvard hukukta okuyan yirmi iki yaşındaki ablası Sarah, cenaze için evine dönmüştü. Sarah, cenazede toplanan küçük kalabalığa, komşulara ve polis kuvvetlerine bütün ailesi adına teşekkür eden bir konuşma yapmış, kardeşini nihayet hak ettiği gibi bir törenle toprağa verebildikleri için memnun olduklarını belirtmişti. Bu anı yaşayabildikleri için ne kadar

şanslı olduklarını, bunu hiç yaşayamayan ailelerin olduğunu bildiklerini söylemişti. Bugünü ve gelecek bütün günleri, Randy'yi o tanıdıkları, kahkahalar atan mutlu çocuk olarak hatırlamayı seçtikleri gün olarak belirleyeceklerdi. Onu bir kurban olarak değil, yine o neşeli, hayat dolu çocuk olarak göreceklerdi.

Kimberly Sal'in de aynı seçimi yapmak için kendisiyle savaşıp savaşmadığını düşünüyordu. Her gün, her an bu savaşı verecekti. Kardeşini en iyi nasıl hatırladığına, en iyi nasıl tanıdığına karar vermek zorundaydı.

Kimberly bütün yatak odaların camlarına ekstra kilitler taktırmıştı. Yeni bir ev güvenlik sistemi ve bir panik alarmı sipariş etmişti. Görüntülü bebek telsizi almıştı. Bu sayede bebeğinin odasını her saniye izleyebilecekti.

Bütün bunlar biraz fazla evhamlı ve histerik davranışlardı belki. Fakat belki de işi suçluları yakalamak olan ve şimdiden ailesinin iki ferdini toprağa vermek zorunda kalmış bir kadının bu önlemleri almaya ihtiyacı vardı. Mac onun bu davranışlarını sorgulamıyordu. Canının istediği gibi yapmasına izin veriyor ve Kimberly, yaşadığı korkular, beslediği umutlar üzerine konuşmaya hazır olduğunda, onu dinlemek için yeterince zaman ayırıyordu.

Doğum için belirlenen tarihten bir hafta önce Kimberly'nin sancıları başladı. Yanında Mac vardı. Rainie ve Quincy de uçağa atlayıp geliyorlardı. Kimberly'nin küçük bir kızı oldu. Elizabeth Amanda McCormack.

Üç gün sonra Mac'le birlikte küçük kızlarını eve getirdiler. Mac birkaç hafta işten izin aldı ve günlerini mutlu bir şekilde, inanılmaz derecede minik bebek bezleri değiştirerek, on tane mükemmel el ve on tane mükemmel ayak parmaklarına hayran olarak geçirdiler. Yorucu bir tartışmanın ardından küçük Eliza'nın siyah saçlarını Mac'ten ama belirgin yüz hatlarını Kimberly'den aldığına karar verdiler. Elbette ki annesinin zekâsına ve babasının gücüne sahipti. Geçirdiği öfke krizlerini ise ikisi de birbirine mal ediyordu.

Mac işe geri döndü. Kimberly evde kaldı ve fark etti ki... İyiydi. Bebek emzirmek, bakıcılık yapmak ve küçük şeylerle uğraşmak korktuğu gibi bir idam cezası değildi. Hatta keşfedilecek yepyeni bir macera, üstesinden gelinecek yepyeni zorluklar vardı. Bir süre başa çıkabilirdi. Altı ay belki, diye düşündü. Veya bir yıl. Evet, bir yıl iyiydi.

Böylece hiç acele etmedi. Vaktinin keyfini çıkardı. Kızına sıkı sıkı sarıldı. Onu parka götürdü. Her gece üç saatte bir uyanıp bebeğini kollarında salladı.

Ve aylar böyle geçerken küçük Eliza annesinin göğsüne sokuldu. Evet, hayat mükemmel değildi, ama en azından yeterince mükemmel olan bazı anlar sunuyordu insana.

"Seni seviyorum, Eliza" diye fısıldadı bebeğine ve uyurken çıkardığı mırıltıları dinledi.

En sevdiğim dondurma çilekli dondurma.

Eve ilk geldiğim gece annem tabağa koyarken söyledi bunu bana. Sanki hatırlıyormuşum gibi başımı salladım. Koca kâseyi mideye indirdim ama keşke çikolatalı olsaydı diye düşündüm.

Hayat normale dönecek. Herkes böyle söylüyor. Ben şanslıyım. Ben bir savaşçıyım. Kötü bir şeyler oldu ama şimdi Hayat Normale Dönecek.

Tıpkı Pinokyo gibiyim. Bir gün uyanmayı ve gerçek bir çocuk olduğumu görmeyi bekliyorum.

Bu arada, yatağımın altında, odama giren insanları rahatça görebileceğim ama onların beni göremeyecekleri yerde değil de, sanki yatağımın üzerinde uyuyormuşum gibi yapıyorum. Annemlerin beni küçük kardeşimle hiç yalnız bırakmadıklarını fark etmiş-

yormuşum gibi yapıyorum. Annenim koridorun sonundaki odada ger gece ağladığını duymuyormuşum gibi yapıyorum.

Hayat Normale Dönecek.

Ama korkarım ben asla dönmeyeceğim.

Bazı günler, gerçekten de kötü olduğunda, babam arabayla beni iki saat uzaktaki Rita'nın evine götürüyor. Odun kesiyorum, yabani otları yoluyorum, çimlerini biçiyorum. Kalçası yüzünden o pek iyi hareket edemiyor. Bu yüzden hep yardıma ihtiyacı olur. Daha da iyisi, Rita bana hiçbir şey sormuyor. Bana yapacak iş veriyor, harekete geçmem için itekliyor. Rita her zamanki gibi Rita. Ve belki o da benim gibi normal değil ve ben bunu seviyorum.

Bazen hindibaların tozlarını ellerimle savururken, konuştuğumu fark ediyorum. İçimden kelimeler dökülüveriyor. Bu yüzden daha çok çalışıyorum be daha hızlı konuşuyorum. Rita da bana daha çok limonata veriyor. Rita varken her şey yolunda. Rita varken güvende hissediyorum.

Bazen ben hâlâ atıp tutarken babam geri gelmiş oluyor. Böylece o da odun kesiyor, otları yoluyor, iğağaçlarını boyuyor. Ve ben de Rita'nın mahalledeki en güzel eve sahip olduğunu söylemeye cüret ediyorum. Biliyorsunuz, aslında hak ettiğinin en azı bu. Keşke hep onunla kalabilsem.

Ama er ya da geç eve gitmek gerekiyor. Hayat Normale Dönecek.

Uyumuyorum. Gözlerimi kapattığım zaman başka çocukların gördüğünü düşünmediğim şeyler görüyorum. Başka çocukların bilmediği şeyler biliyorum. Okula gitmeyi hayal bile edemiyorum. Eski arkadaşlarımla gezmeyi hayal bile edemiyorum.

Küçük kardeşimle beraber bebekleriyle oynuyoruz. Bana söylediği her şeyi yapıyorum. Bunu bir egzersiz olarak görüyorum. Er ya da geç nasıl altı yaşında bir kız çocuğu olabileceğimi öğrenmiş olacağım. Kendim olmaktan çok daha iyi bir fikir gibi gö-

rünüyor.

Annem beni bir terapiste götürüyor. Gökkuşağı ve çiçek resimleri yapıyorum. Terapist ise bana hüzünlü bir hayal kırıklığıyla bakıyor. Ben de kuşlar ve kedi yavruları çiziyorum. Japon balıkları ve tek boynuzlu atlar. Sonradan bunu Rita'ya anlatıyor ve Rita gülüyor ama aslında endişeli olduğunu görebiliyorum.

Bazen, gerçekten kötü günlerde, sadece verandada sallanan koltukta oturuyoruz ve Rita elimi tutuyor.

"Sen çok güçlüsün, çocuğum" diyor bana. "Güçlüsün ve akıllısın ve her şeyi yapabilirsin. Bunu senden almasına izin verme. Bu zevki ona tattırma."

Rita'ya bunu yapmayacağıma dair söz veriyorum ve her ikimiz de yalanımı hoş görüyoruz.

Rita doksan beşine kadar yaşadı. Ocak ayında öldü. Bir cumartesi geldim ve onu salonda otururken buldum. Tek eliyle annesinin eski montuna sarılmıştı. Joseph de yanında oturuyordu. Onu ilk defa o zaman gördüm. Kapıyı açtığım anda kafasını kaldırdı, bana gülümsedi ve sonra kayboldu.

Cenazede ağlamadım. Rita huzurlu ölmüştü. Mutluydu. Bu bana hayatta ilk kez bir umut ışığı gösterdi. Bir gün ben de öyle ölmek istiyorum, koltuğumda oturmuş, yalnızca kapıdan çıkmayı bekleyerek.

Şu anda Rita'nın Joseph'le beraber koşuşturduğunu, yaşlı elma ağacının etrafında döndüğünü düşünmek istiyorum. Beni izlediğini, kolladığını düşünmek istiyorum.

Devlet okuluna gittim ama dayanamadım. Gerçek bir çocuk olmaya çalıştım ama biliyorsunuz, değilim. Çocuklardan biri bana sataştı. Bana ibne dedi. İnsanlara erkeklerin şeylerini ağzıma almayı sevdiğimi söyledi. Ne zaman koridorda beni görse şa-

pır şapur sesler çıkardı.

İri ve güçlü bir çocuktu. Onun gibi birine bulaşmak için fazla küçüğüm ve o da bunun farkında.

Olanlardan babama bahsettim. Babam ortalığı ayağa kaldırdı. Çocuğa uzaklaştırma cezası verildi. Bu bana bir çocuktan kurtulmuş olduğum beş günlük bir huzur ve çok daha fazla sayıda bela getirdi. Çok geçmeden kantine her girdiğimde bütün okul şapır şupur sesler çıkarmaya başlamıştı.

Çocuklar beni sevmiyor. Bunu biliyorum. Bana bakıyorlar ve başıma ne geldiğini merak ediyorlar. Onların da başına gelir mi diye düşünüyorlar.

Onları ürkütüyorum ve hiçbir yetişkin bunu asla değiştiremez.

Şimdi özel bir okula gidiyorum. Sınıf mevcudu az. Bizi hizaya sokmak için tepemizde dikilen bir sürü öğretmen var. Arkadaş edinmekle uğraşmıyorum. Sadece günü atlatmaya bakıyorum. Başarılı olduğum tek şey bu, atlatmak.

Kız kardeşim beni seviyor. Bana sarılmadan önce durup sarılmaması gerekir mi diye düşünmeyen tek insan o. Kollarını boynuma dolayıveriyor. "Joshi" diye bağırıyor. "Joshi eve geldi." Ve bazen düşünüyorum da yaşadığım onca şeyi sırf kardeşimi bunu söylerken duymak için atlatmışım gibi geliyor.

Bazen zor anlarım oluyor. Çok olmasa da yine de yaşıyorum onları. Bazense kendim olmakta neredeyse yanlış bir şeyin olmadığı zamanlar oluyor. Ben de o zamanlara tutunuyorum çünkü bir şeylere tutunmaya mecburum. Bir şey olmak için mücadele etmek zorundayım. Yoksa Rita haklı: O kazanmış olur. Mezarın dibindeyken bile benden kendimi çaldı. Bir daha asla geri alamayacağım. Asla.

Onu bir kere öldürdüm. Eğer ölü olarak kalmaya devam etmezse artık pes.

Sonra bir gece bir aydınlanma yaşadım. Uyuyamıyordum. Beynimin içinde damarlarım zonkluyordu. Kıyafetlerimden nefret ediyordum. Odamdan, ayaklarıma değen halıdan, evin duvarlarından ve kör bir göz gibi beni izleyen pencereden nefret ediyordum.

Annemden, babamdan nefret ediyordum. Sürekli beni inceliyorlardı. İnceliyor, inceliyor sanki ne zaman düzeleceğimi merak ediyorlardı. Aslında onlar işlerini iyi yapmış olsalardı daha en başında bozulmazdım.

Bu yüzden mutfağa gidip bir kutu kibrit almaya karar verdim. Fakat yolun yarısındayken, oturma odasında onu gördüm: Bilgisayarı.

Bazı şeyler hatırladım. Polise hiç anlatmadığım şeyler.

Gidip bilgisayarın başına oturdum.

Onları bulmam çok uzun sürmedi. Ya da aslında, onların beni bulduklarını sanmaları. Üç saat boyunca klavyenin başında oturdum. Büyük konuştum, büyük davrandım. Bu adamların kafalarının nasıl çalıştıklarını biliyorum.

Saat sabah beşte babamın tuvalete gitmek için kalktığını duydum. Bu yüzden bilgisayarı kapattım ve odama sıvışıp yatağıma girdim. Uyandığımda artık ne yapacağımı biliyordum.

Birkaç tane ders aldım. Biraz araştırma yaptım. Gerisi kendiliğinden geldi.

Şimdi haftada üç gece yapıyorum. Daima gece yarısından sonra.

Avlanmaya gidiyorum.

Özel ajan Salvatore Martignetti. GBI'a geri döndü. Bir uyuşturucu ekibiyle çalışıyor. Yaptığı en son tutuklamaları, kazandığı son zaferleri kendi ağzından anlatan cümleleri bulabiliyorum Internet'te. Fotoğrafını bulabiliyorum. Esmer yüzü, içine çökmüş gözleri. Bazen doğru bir açıdan çekilmişse, yüzü o kadar Dinchag-

ra'ya benziyor ki bilgisayar ekranına bir yumruk indirmek istiyorum. Ama yapmıyorum.

Özel ajan Kimberly Quincy. İşine geri döndü. Ama onun aldığı görevleri takip etmek zor. FBI bu tip şeylerde daha ketum. Ben de onun yerine kızını buluyorum. Küçük Eliza Quincy. Montessori ana okulunda. Okuldaki herkesin ismi Internet'te var. Sayfanın yalnızca velilerin kullanımı için olduğu yazıyor. Fakat şifreyi tahmin etmem yalnızca üç denememi aldı: Okul müdiresinin isminin baş harfleri. Kaç kurumun kendini "güvende" sandığı gerçekten inanılmaz. Oysa yalnızca benim gibi insanlara eğlence oluyorlar.

Ginny Jones. Eyalet hapishanesinde. On iki yıllık cezasının son yılında. Jüriler, genç, hamile "kurbanlara" öyle kolay kanıyorlar ki. Ginny'yi yalnızca adam kaçırmaya ortaklık etmekten suçlu buldular. Ginny'nin bebeğinin nereye gittiğini bilmiyorum ama biraz zamanım daha olsun, onu da bulacağım. Bütün bunlar olup biterken, Ginny bilgisayar kullanma ayrıcalıklarına erişecek kadar çok muhafızla düşüp kalkmış. Ben de onun en son e-posta arkadaşıyım. Bir gün benimle buluşmak için sabırsızlanıyor. İnanın, ben de sabırsızlanıyorum.

Sabırlıyım, dikkatliyim. Gözlemliyorum.

Yalnızca duvardaki bir örümceğim. Ağlarımı yavaş yavaş örüyorum.

Eski dostlarımla ilgili araştırmalarımı tamamladıktan sonra gecenin asıl olayına geçiyorum. Web sitelerine, bloglara, sohbet odalarına giriyorum. Yeni "arkadaşlar" ediniyorum ve bu adamlara yapmayı bildiğim her şeyi anlatıyorum. Onlara gerçek performanslar vaat ediyorum. Onlara gerçek filmler vaat ediyorum. Tek istediğim önce yalnızca biraz bilgi almak oluyor. Ve gereken bilgiyi alınca da hamlemi yapıp onları sokuyorum.

Banka hesaplarını boşaltıyorum. Kredi kartı limitlerini sonuna kadar harcıyorum. Sonra onların ismine yeni kartlar alıyorum. Internet bankalarından ikinci evler için kredi alıyorum. Onlar oluyorum. Sanal kimlik hırsızı. Bütün paralarını Kayıp ve İstismara Uğramış Çocuklar Merkezi'ne transfer ediyorum. Binlerce dolar, on binlerce dolar, yüz binlerce dolar. Her şeyi alıyorum. Bu kadarı onlara az bile.

İsterlerse şikâyette bulunabilirler elbette. Tek yapmaları gereken mali kayıtlarını–Internet'teki parasal işlemleri de dahil olmak üzere–eşlerine, iş ortaklarına ve polise teslim etmek.

Nasıl hissediyorlar merak ediyorum? Neler olduğunu anladıklarında. Gönderilen kredi kartı faturalarında bir yanlışlık olmadığını, PayPal hesaplarından gelen uyarı e-postalarında bahsedilen tuhaf harcama hareketliliğinin yalan olmadığını, cari hesaplarının gerçekten de boşaldığını, talepleri üzerine açılmış olan yeni kredi hesabının da çoktan tükendiğini öğrendiklerinde acaba nasıl hissediyorlar?

Yapabilecekleri hiçbir şey olmadığını fark etmelerinin nasıl bir duygu olduğunu merak ediyorum. Evlerinin üzerindeki ipoteği kaldırma hakkının ellerinden alındığını, yepyeni arabalarına haciz konduğunu, banka hesaplarının dondurulduğunu, kredi kartlarının kapatıldığını ve Internet'te yaptıkları harcamaların yasaklandığını... Hey, kimse beş parasız bir serserinin çocuk pornosu indirmesine izin vermez.

Artık bittiklerini, tükendiklerini, dibe vurduklarını fark edince nasıl hissettiklerini merak ediyorum. Hayatlarının geri kalanını koleksiyondaki bir parça gibi yaşamak zorunda kaldıklarını fark edince, ne hissediyorlar?

www.facebook.com/groups/ekitaphane
www.facebook.com/ekitaphane

Tarama : HASRET =)